LAURELL K. HAMILTON

plăceri interzise

guilty pleasures

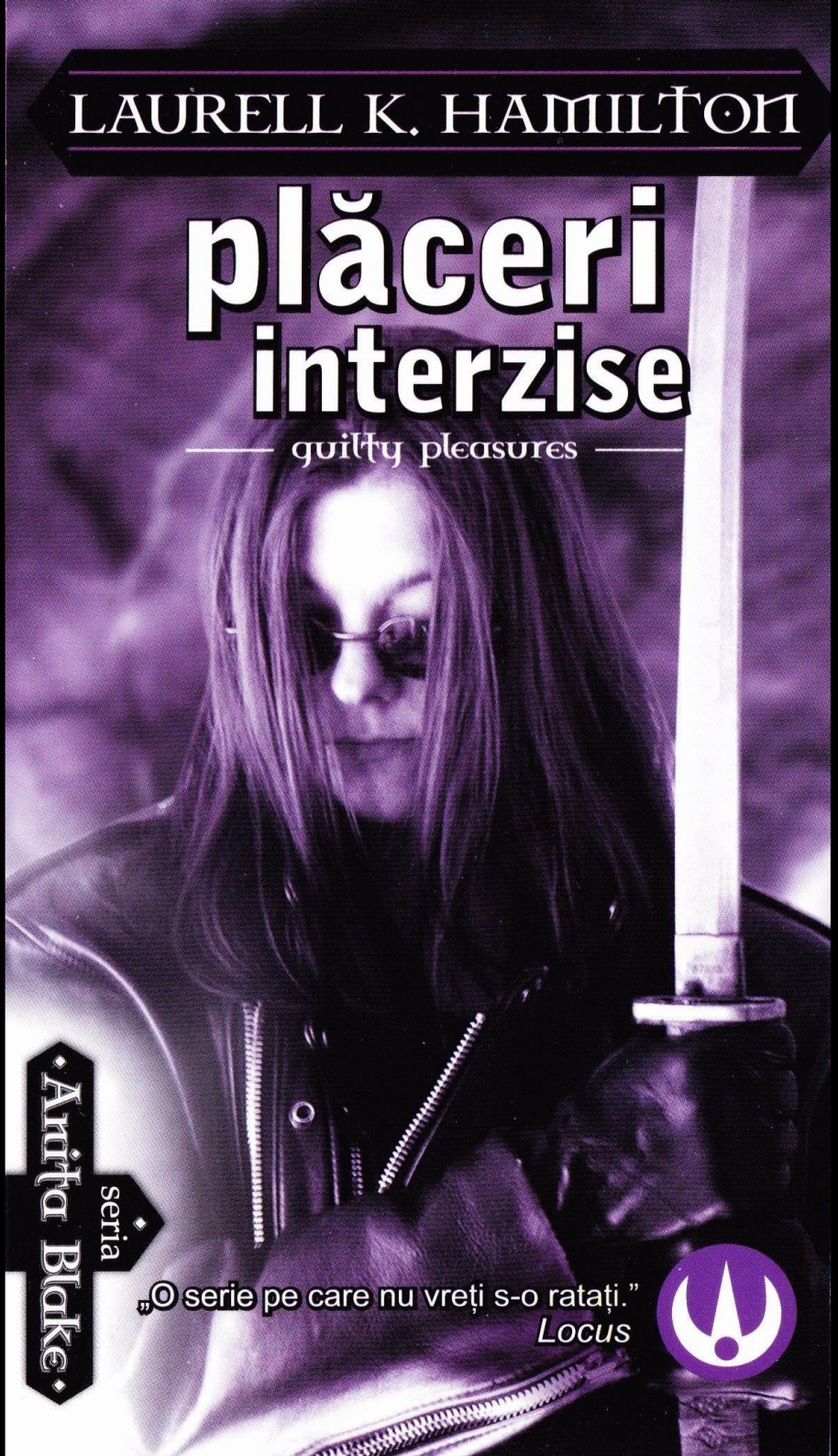

seria Anita Blake

„O serie pe care nu vreți s-o ratați."
Locus

LAURELL K. HAMILTON

PLĂCERI INTERZISE

Traducere şi prefaţă de Florin Mircea Tudor

TRITONIC
fiction.ro

Laurell K. Hamilton
Guilty Pleasures
COPYRIGHT © 1993 by Laurell K.Hamilton
Published by arrangement with Writers House LLC.

COPYRIGHT © TRITONIC 2006,
pentru prezenta ediţie în limba română

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, Bucureşti
e-mail: editura@tritonic.ro
tel. /fax.: +40.2 1.242.73.77
www.fiction.ro www.tritonic.ro

Colecţia: fiction.ro
Seria: Anita Blake
Coordonator: MICHAEL HAULICA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAMILTON, LAURELL K.
Plăceri interzise / Laurell K. Hamilton; trad.: Florin Mircea Tudor.
Bucureşti: Tritonic, 2006
ISBN (10) 973-733-094-3; ISBN (13) 978-973-733-094-9

I. Tudor, Florin Mircea (trad.)

821.111-31 = 135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: GEORGIANA ZMEU
Tehnoredactor: OFELIA COSMAN

Comanda nr. T 281 / octombrie 2006
Bun de tipar: octombrie 2006
Tipărit în România

Prefaţă

Laurell K. Hamilton s-a născut la 16 februarie 1963 în Heber Springs, Arkansas, dar a crescut, după pierderea mamei într-un accident de maşină în 1969, în Sims, Indiana, alături de bunica sa, Laura Gentry. De la aceasta a auzit primele poveşti de groază despre „monştrii“ care bântuiau zona muntoasă din Arkansas, în special munţii Ozark. După propriile-i mărturisiri, printre primele volume citite, pe când avea vreo 13 ani, s-au numărat *Pigeons from Hell /Porumbeii Iadului,* una dintre culegerile semnate de Robert E. Howard, şi *The Natural History of the Vampire / O istorie naturală a vampirilor,* o carte de popularizare, de Anthony Masters.

După ce a obţinut diplome în literatură americană şi biologie, a lucrat ca voluntar la un adăpost pentru animale fără stăpân. A debutat cu romanul *Spells of Wonder,* 1989. A urmat un volum din seria *Star Trek, Nightshade,* 1992. În 1993 a început seria *Anita Blake* cu volumul *Guilty Pleasures,* prezentat astăzi cititorilor români sub titlul *Plăceri interzise.* Au urmat *The Laughing Corpse,* 1994, *Circus of the Damned,* 1995, *The Lunatic Cafe,* 1996, *Bloody Bones,* 1996, *The Killing Dance,* 1997*, Burnt Offerings,* 1998, *Blue Moon,* 1998, *Obsidian Butterfly,* 2000, *Narcissus in Chains,* 2001, *Cerulean Sins,* 2003, *Incubus Dreams,* 2004, *Danse Macabre,* 2006, *Micah,* 2006. O parte din romanele seriei au fost republicate în volume omnibus: *Club Vampyre,* 1997, *The Midnight Cafe,* 1997, *Black Moon Inn,* 1998, *Anita Blake, Vampire Hunter Set,* 2003, *Anita Blake, Vampire Hunter Omnibus,* 2005, *Nightshade Tavern,* 2005.

În paralel, Hamilton a mai scris o altă serie despre un detectiv particular din Los Angeles, Meredith Gentry, pe

numele ei adevărat Merry Nicessus, o prinţesă venită dintr-o lume paralelă *(A Kiss of Shadows,* 2000, *A Caress of Twilight,* 2002, *Seduced by Moonlight,* 2004, *A Stroke of Midnight,* 2005, *Mistral's Kiss,* 2006), romanele *Death of a Darklord,* 1995 (seria Ravenloft # 11), *Nightseer,* 1998, culegerile de proză scurtă *Out of This World* (cu Susan Krinard, J. D. Robb, Maggie Shayne), 2001, *Cravings* (cu Mary Janice Davidson, Eileen Wilks, Rebecca York), 2004, *Bite* (cu Mary Janice Davidson, Charlaine Harris, Angela Knight, Vickie Taylor), 2005, *Strange Candy,* 2006.

Anita Blake, una dintre nenumăratele serii cu vampiri din literatura horror. De ce serii şi de ce cu vampiri? Serii pentru că imaginaţia extrem de bogată a scriitorilor contemporani nu se poate limita la o singură nuvelă sau un singur roman, aşa cum făceau odinioară Joseph Sheridan Le Fanu *(Carmilla,* 1871), F. Marion Crawford (*For the Blood Is the Life,* 1911), Edward F. Benson *(The Room in the Tower,* 1912), Bram Stoker *(Dracula,* 1897), Richard Matheson (*I Am Legend,* 1954), F. Paul Wilson *(The Keep,* 1981), Whitley Strieber *(The Hunger,* 1981) sau George R. R. Martin *(Fever Dream,* 1982). Pe parcursul mai multor volume, autorii pot dezvolta mult mai mult personajele principale pe plan psihologic, dramatic şi afectiv, aceste personaje parcurgând uneori cu mare uşurinţă întreaga istorie a umanităţii aşa cum face Contele de Saint Germain în seria imaginată de Chelsea Quinn Yarbro (19 volume, 1978 – 2006) sau Don Sebastian de Villanueva în romanele lui Les Daniels (5 volume, 1978 – 1991). Alte serii de menţionat sunt: *Diana Tregarde (Burning Water,* 1989, *Children of the Night,* 1990, *Jinx High,* 1991) de Mercedes Lackey, *Sonja Blue (Sunglasses after Dark,* 1989, *In the Blood,* 1992, *Paint It Black,* 1995, *A Dozen Black Roses,* 1996, *Darkest Heart,* 2000, *Dead Roses for a Blue Lady,* 2002) de Nancy A. Collins, *I, Vampire (I, Vampire,* 1990, *The Vampire Papers,* 1994, *The Vampire Princess,* 1995, *The Vampire Virus,* 1997, *Vampire Hunter,* 1998, *The London Vampire Panic,* 2001) de Michael Romkey, *Vampire Diaries (The Awakening,* 1991, *The Struggle,*

1991, *The Fury,* 1991, *Dark Reunion,* 1992) de Lisa Jane Smith, *Power of the Blood* (*Child of the Night,* 1996, *Near Death,* 1994, *Reborn,* 1998, *Bloodlover,* 2000) de Nancy Kilpatrick, *Vampires (Beneath a Blood Red Moon,* 1999, *When Darkness Falls,* 2000, *Deep Midnight,* 2001, *Realm of Shadows,* 2002, *The Awakening,* 2003, *Dead by Dusk,* 2005) de Shannon Drake [Heather Graham].

Interesante sunt seriile în care creaturile nopţii se confruntă fie cu un detectiv particular – *Victoria Nelson (Blood Price,* 1991, *Blood Trail,* 1992, *Blood Lines,* 1992, *Blood Pact,* 1993, *Blood Debt,* 1997, detectiva din Toronto face echipă cu vampirul Henry Fitzroy) de Tanya Huff – fie cu un detectiv-vampir precum Jack Fleming în *Vampire Files (Bloodlist,* 1990, *Lifeblood,* 1990, *Bloodcircle,* 1990, *Art in the Blood,* 1991, *Fire in the Blood,* 1991, *Blood on the Water,* 1992, *A Chill in the Blood,* 1998, *The Dark Sleep,* 1999, *Lady Crymsyn,* 2000, *Cold Streets,* 2003, *A Song in the Dark,* 2005) de Patricia Neal Elrod, sau Peter Octavian în *Shadow Saga (Of Saints and Shadows,* 1994, *Angel Souls and Devil Hearts,* 1998, *Of Masques and Martyrs,* 1998, *Gathering Dark,* 2003) de Christopher Golden.

De ce cu vampiri? Pentru că povestirile bazate pe „viaţa copiilor nopţii“ readuc în prim plan probleme fundamentale, cum ar fi misterele de nepătruns ale vieţii de dincolo de mormânt, starea corpului după moarte, pasiunile stranii ale firii omeneşti (dor, dragoste, dorinţă pur fizică, dorinţă de putere), eterna confruntare dintre bine şi rău. Conceptul vampirului se bazează pe două precepte esenţiale: credinţa în viaţa de după moarte şi în puterea magică a sângelui a cărui semnificaţie mistică datează de veacuri; pierderea sângelui în bătălii era urmată automat de moarte, astfel născându-se credinţa că el este sinonim cu viaţa. Deci, dacă sângele este viaţă, atunci absorbţia/sugerea sa poate „reda“ viaţa celui mort.. Pe de altă parte, moartea, întotdeauna învingătoare, era produsă de un agresor vizibil (un duşman înarmat) sau de unul nevăzut (ceva supranatural).

Conform celor mai multe mitologii, tărâmul morţilor este un loc aparte, supus propriilor legi; cei vii nu au acces, deşi sunt inexorabil împinşi într-acolo o dată cu trecerea anilor. Treptat, lumea celor morţi va fi devenit cu mult superioară numeric lumii celor vii, ducând astfel la dezvoltarea unui cult al morţilor-vii. Prin moarte, cei vii trec într-o altă lume, una a spiritelor mai degrabă decât a trupului; acolo „moartea“ devine o nouă formă de „viaţă“. Două schimbări sunt absolut necesare pentru metamorfoza fantomelor lumii spirituale într-un adevărat vampir: dobândirea unei structuri materiale şi dezvoltarea înclinaţiei sexuale pe filiera lamia – succubus (succubi şi incubi, demoni erotici feminini şi masculini, pot fi consideraţi reprezentări timpurii ale vampirilor).

Vampirii spectrali ai antichităţii capătă înfăţişare umană, dar ei nu mai sunt fantome, ci corpuri capabile de mişcare, poate şi din cauză că relaţiile oamenilor vii cu cei morţi capătă o serie de înclinaţii bizare (necrofagie, necrosadism, necrofilie), credinţa că cei morţi aşteaptă întoarcerea în lumea celor vii implicând automat existenţa unui „corp“ nou. Aceste „spirite“ înfometate sunt persoane ale căror minţi, în momentul morţii fizice, sunt incapabile de a renunţa la viaţa terestră, la „dorinţa umană“, fiind condamnate la o existenţă eternă pe care şi-o asigură extrăgând „vitalitatea“ din corpurile persoanelor încă în viaţă, oferindu-le în schimb nemurirea.

În mod normal, orice muritor muşcat de un vampir devine şi el unul; putem vorbi aici de un „transfer“ total de sânge de la vampir la victimă, conexiune care a dus în ultimii ani la o paralelă între vampirism şi SIDA, pentru că atacul are loc de obicei noaptea, iar victima este de cele mai multe ori o femeie; aspectul sexual este intensificat şi de „zonele“ preferate de atac – în special gâtul, realizându-se astfel asociaţia cu aspectul sado-sexual şi masochist al dragostei.

Vampirii nu se reflectă în oglinzi şi nu aruncă umbre, victimele lor fiind copii, tinere fete şi flăcăi, parţial hipnotizaţi pentru a-şi pierde propria capacitate de

apărare; ei au o putere fizică mult superioară fiinţelor de rând, înzestraţi fiind cu o capacitate excepţională de transmutaţie, puţind lua, după bunul plac, aspectul unui lup sau liliac, putându-se târî pe pereţi precum şopârlele sau transforma într-o ceaţă compactă sau chiar zbura (Nikolaos în *Plăceri interzise);* ei văd perfect în întuneric, dar nu pot rezista la acţiunea razelor solare, a luminii în general (deşi lumina lunii îi învigorează).

Mijloacele de apărare contra vampirilor – multe dintre ele folosite şi de Anita Blake – sunt de obicei crucea, uneori Biblia, ţăruşul de lemn (de obicei de plop, arţar, frasin sau stejar), sabia sfinţită, cununa de usturoi, agheasma şi apa curgătoare – considerată de tradiţie apă sacră –, apa sărată a mării. Corpul vampirului trebuie decapitat, inima scoasă din piept, fiartă în ulei sau oţet, apoi tăiată în bucăţi. Cea mai sigură metodă de distrugere a unui vampir este însă incinerarea – purificarea prin foc –, cenuşa fiind împrăştiată în cele patru vânturi sau aruncată într-o apă curgătoare. Uneori se folosesc gloanţe de argint (Edward foloseşte o soluţie de nitrat de argint, iar Anita gloanţe cu înveliş de argint), deşi metoda respectivă este recomandată mai ales contra vârcolacilor.

Vampirii imaginaţi de Hamilton pot fi comparaţi cu cei ai lui Anne Rice din *The Vampire Chronicles* / *Cronicile vampirilor (Interview with the Vampire / Interviu cu un vampir,* 1976, *The Vampire Lestat /Vampirul Lestat,* 1985, *The Queen of the Damned / Regina damnaţilor,* 1988). Sunt frumoşi, letali, au o personalitate distinctă şi de cele mai multe ori respectă un anumit cod etic, aşa cum face Jean-Claude, un adevărat vampir romantic modern.

În ciuda faptului că destui oameni nu-i consideră câtuşi de puţin periculoşi, aşa cum face Bert Vaughn, pentru foarte mulţi, inclusiv pentru Anita în primele volume ale seriei, sunt monştri care trebuie distruşi fără nicio remuşcare atunci când scapă de sub control.

În afară de vampiri, pentru a „diversifica“ acţiunea şi a o face mai atractivă din punctul de vedere al cititorului, Laurell K. Hamilton introduce, în roluri principale sau

episodice, alte creaturi supranaturale precum vârcolaci, ghouli, zombi etc.

Vârcolacul/omul-lup, condamnat, de obicei nu din cauza unei greşeli comise de el însuşi, la o continuă metamorfoză – licantropie – în timpul fazelor lunii pline, este un monstru tragic care exemplifică dihotomia clasică Bine/Rău. Licantropia este abilitatea unei fiinţe umane de a se transforma în lup, generic vorbind în orice animal: tigru (în India, o parte din insulele din Asia), urs (nordul Europei), vulpe (Japonia), leopard [în *Narcissus în Chains],* hienă [în *Narcissus în Chains]* şi leu (Africa), jaguar (America de Sud), rechin (Polinezia), pisică (Europa, America). Denominaţia îl are ca punct de plecare pe regele Lycaon al Arcadiei care a fost transformat în lup de Zeus pentru greşeala de a-i fi servit la masă carne umană. Licantropia se consideră a fi cauzată de magie, voluntară (putere supranaturală) sau involuntară (blestem). Transformarea poate fi temporară sau permanentă. Vârcolacul poate fi omul însuşi metamorfozat, poate fi „dublul“ său a cărui activitate îl lasă pe om aparent neschimbat, sau poate fi doar un mesager al fiinţei umane, un animal real sau un spirit familiar, ale cărui legături intime cu posesorul sunt indicate de faptul că orice rană provocată acestuia în forma sa animală se păstrează şi în forma sa umană (de exemplu, cicatricea în formă de cruce a lui Rafael, şobolanul-vârcolac din *Plăceri interzise).* În mod tradiţional, se consideră că există mai multe modalităţi de transformare în vârcolac, de obicei prin vrăjitorie în nopţile cu lună plină, sau prin muşcătura unui alt om-lup, procedură evident înrudită cu modul de proliferare al vampirilor. În forma sa animală, vârcolacul seamănă cu un lup mare, dar îşi păstrează atât vocea omenească, cât şi ochii, aceştia reflectând sufletul chinuit al creaturii; el poate fi identificat în forma sa umană prin sprâncenele stufoase care se întâlnesc deasupra rădăcinii nasului şi prin lungimea excepţională a celui de-al treilea deget de la fiecare mână. Omul-lup poate fi ucis doar cu un glonţ de argint sau prin anumite practici magice.

Ghoulul este, în folclorul arab, un monstru – un fel de demon, un djin diabolic – care trăieşte în locuri retrase, de obicei în cimitire. Este un demon care îşi poate schimba înfăţişarea, devenind animal, de preferinţă o hienă, şi care se hrăneşte cu copii mici, devalizează morminte şi mănâncă morţi. Uneori, sub forma unei femei frumoase, atrage călătorii în deşert pentru a-i devora. În literatura modernă, ghoulii sunt adesea confundaţi cu alţi morţi-vii, fiind consideraţi o combinaţie între vampiri şi zombi. În timp ce, de exemplu, în opera lui H. P. Lovecraft ghoulii sunt o rasă subterană, nocturnă, transformaţi în humanoizi bestiali după ce s-au hrănit cu fiinţe umane, în seria lui Hamilton cimitirele sunt infestate cu ghouli din momentul în care aceste locuri şi-au pierdut caracterul sfânt prin readucerea la viaţă a prea multor zombi sau prin practicarea unor ritualuri voodoo; odinioară oameni, ei sunt acum doar o haită de animale cărora le lipseşte complet orice inteligenţă, incapabili de a vorbi, scoţând doar urlete şi sunete guturale; să remarcăm că uneori, de exemplu în seria lui Jim Butcher, *The Dresden Files* (8 volume, 2000 – 2006), ghoulii sunt monştri umanoizi inteligenţi, deşi se hrănesc şi ei cu carne umană. Un ghoul poate fi o fiinţă umană care, după ce a băut sângele unui vampir, cade în puterea acestuia, sau o fiinţă umană care a supravieţuit muşcăturii unui alt ghoul. Victima paralizează în douăzeci şi patru de ore şi pare „mort“ după o săptămână. Dacă victima nu este arsă, ea revine la viaţă sub formă de ghoul, fiind obligată să se hrănească veşnic cu carne umană. Deşi conduşi doar de instinct şi de dorinţa de a consuma carne umană, ghoulii sunt laşi şi nu atacă – de obicei, persoane vulnerabile precum copii, oameni răniţi sau bolnavi – decât dacă sunt în superioritate numerică sau dacă sunt controlaţi de altcineva (Zachary în *Plăceri interzise).* Nu le place lumina zilei. Ghoulii au o faţă scofâlcită, ochi galbeni bulbucaţi (roşii în *Plăceri interzise),* dinţi ascuţiţi ca briciul, mâini cu gheare, picioare scurte şi musculoase, o piele groasă şi fibroasă de culoare gri-albastră. Adesea sunt goi sau acoperiţi de

zdrenţele ultimelor haine purtate. Imuni la durere, nu îmbătrânesc, nu sunt afectaţi de frig, pot fi răniţi, dar nu mortal, de arme de foc şi cuţite. Au puteri de regenerare remarcabile, sunt agili, de trei ori mai rapizi decât au fost în viaţa obişnuită, văd foarte bine noaptea (la fel şi vampirii) şi simt mirosul de carne umană de la mare distanţă. Pot fi distruşi de foc, explozie puternică sau decapitare. Lumina zilei nu îi omoară, dar le încetineşte mişcările.

Seria imaginată de Laurell K. Hamilton ne prezintă o Americă alternativă, o lume similară cu a noastră, dar în care magia neagră este ceva obişnuit, o lume în care creaturile supranaturale, fie ele vampiri, vrăjitoare, zombi sau vârcolaci (şobolani-vârcolaci în *Plăceri interzise,* şerpi-vârcolaci în *Circus of the Damned)* există dintotdeauna şi sunt extrem de reale, conducând afaceri (Dave, patronul barului *La Mortul Dave)* sau trăind poveşti de dragoste (vampirul Jean-Claude în întreaga serie, vârcolacul Richard Zeeman în *The Lunatic Cafe, Obsidian Butterfly),* având drepturi egale cu fiinţele umane şi fiind chiar protejate prin lege.

Anita Blake este un personaj independent, o adevărată femeie a secolului al XXI-lea, disponibilă zi şi noapte pentru acţiune, o combinaţie de duritate, determinare, onoare, sarcasm, cinism, inocenţă şi pasiune. În literatura cu vampiri există destul de puţine personaje principale feminine de asemenea calibru. „Moartea“ este meseria ei la propriu: lucrând pentru firma Animators Inc., readuce la viaţă zombi, lucrând atât pentru o echipă specială a poliţiei din Saint Louis, cât şi pentru justiţie, ucide vampiri, fiind supranumită de aceştia Călăul („The Executioner“, acelaşi nume pe care îl are şi Mack Bolan, eroul nenumăratelor romane de acţiune ale lui Don Pendleton). Dar, încercând să se comporte „corect“ din punct de vedere politic, ucide morţii-vii doar pe baza unui ordin emis de un tribunal. Scundă ca statură, destul de firavă în ciuda antrenamentelor aproape zilnice, Anita se bazează adesea pe forţa insuflată de excesul brusc de adrenalină cu care îi

este alimentat corpul în situaţii extreme cum ar fi, de exemplu, frica, nu întotdeauna pentru propria ei viaţă, ci pentru cea a prietenilor (Catherine, Ronnie şi Phillip în *Plăceri interzise).* Este extrem de dârză, incapabilă să creadă că ar putea da greş în vreo misiune; folosind, ca un profesionist, arme, cuţite sau orice altceva la îndemână, dă dovadă uneori de o violenţă ieşită din comun în acţiune, violenţă caracteristică mai ales romanelor de război.

Deşi dură, are şi puncte slabe, în special viaţa amoroasă, fiind curtată, de-a lungul seriei, printre alţii de vampirul Jean-Claude, stăpânul oraşului St. Louis după moartea lui Nikolaos, şi de vârcolacul Richard Zeeman, profesor de ştiinţe în viaţa de zi cu zi. Aceasta este cauza pentru care, pe parcursul întregii serii, dar mai evident în *Bloody Bones,* Anita devine din ce în ce mai puţin sigură de faptul că orice monstru, fără discriminare, trebuie să fie neapărat unul rău. O dată cu trecerea timpului, diferenţa dintre Anita, fiinţă umană, şi Anita, reanimatoare, necromantă şi personaj supranatural, devine tot mai greu de sesizat.

Anita evoluează pe parcursul seriei, de la o persoană extrem de încăpăţânată care nu ţine seama de nimic când are o sarcină de îndeplinit, la o persoană mult mai introspectivă, gata să-şi analizeze extrem de atent intenţiile şi pornirile, chiar dacă acestea implică propria viaţă intimă, dominată de dorinţe interzise şi contradictorii. În general, Anita seamănă mult cu Kinsey Milhone, eroina romanelor lui Sue Grafton (19 volume, 1982 – 2005), dar şi cu Garrett, creat de Glen Cook, detectiv particular, fost veteran de război, ale cărui aventuri se desfăşoară într-o lume fantastică populată de elfi, vrăjitori, pitici şi alte creaturi malefice (11 volume, 1987 – 2005). Acţiunile Anitei nu degenerează niciodată în clişee pentru că ea este întotdeauna înconjurată de personaje memorabile, principale (Jean-Claude, Richard Zeeman, Edward Forrester) sau episodice (Nikolaos în *Plăceri interzise,* Jason, vârcolacul preferat al lui Jean-Claude în *Blue Moon,* vampirii Alejandro şi Mr. Oliver în *Circus ofthe Damned,* vampirul Sabin în *The Killing Dance,*

Marcus, conducătorul haitei de vârcolaci în *The Lunatic Cafe* şi producător de filme porno cu fiinţe umane şi licantropi în *The Killing Dance,* Larry Kirkland, reanimatorul începător în *Circus of the Damned.* Raina, regina vârcolacilor în *The Killing Dance,* Padma, Stăpâna Fiarelor, capabilă să controleze orice vârcolac în *Bumt Offerings,* Donna Parnell, logodnica lui Edward în *Obsidian Butterfly,* Chimera, creatura care se poate transforma în tot felul de animale letale în *Narcissus în Chains).*

Laurell K. Hamilton nu se dă în lături să folosească sexul şi violenţa în romanele sale, aşa cum recunoaşte într-un interviu acordat revistei *Crescent Blues:* „Vreau ca un sărut să fie atât de credibil, încât cititorul să se simtă înfiorat. Două sunt lucrurile care îmi ies bine în cărţi: sexul şi violenţa. Dar acestea nu sunt elemente gratuite, ci elemente grafice atât cât trebuie, nefiind niciodată folosite decât dacă ajută la reliefarea personajelor sau la dezvoltarea intrigii. Toate personajele doresc cu pasiune pe cineva, dar Anita nu se consideră un obiect al dorinţei sexuale".

Hamilton a reuşit în seria Anita Blake să combine într-un tot armonios câteva dintre cele mai reprezentative elemente ale dark fantasy-ului, ale romanelor poliţiste americane gen „hard-boiled" (tip de povestire în care atmosfera de realism este dată de un dialog laconic şi adesea vulgar, de descrieri pline de cruzime şi de vărsări de sânge, pe fundalul unei ambianţe sordide) şi ale povestirilor de dragoste. Cu toate acestea, fiecare volum are caracteristici aparte. Într-un volum predomină mai mult misterul *(Plăceri interzise, The Laughing Corpse, The Lunatic Cafe),* în altul horror-ul ca ansamblu sau ca scene separate (*Obsidian Butterfly,* scena din spital când Anita şi Edward se întâlnesc pentru prima dată cu un grup de supravieţuitori ai unui atac), în unul erotismul (*The Killing Dance),* în altul chiar scene de-a dreptul pornografice (*Narcissus în Chains),* iar în altul existenţa personajelor scelerate pe care le poţi ucide, dar de care nu scapi niciodată (Raina, eterna iubită-pe-care-o-urăşti în *The*

Lunatic Cafe). În ansamblu, toate aceste elemente se îmbină perfect, fapt care dă şi mai multă spectaculozitate acţiunii principale. Romanele sunt scrise la persoana întâi, totul fiind „văzut“ prin ochii Anitei, acesta fiind motivul pentru care nu aflăm decât din eventuale flashback-uri amănunte din viaţa anterioară a personajelor (de exemplu, a lui Jean-Claude înainte de sosirea în St. Louis).

Nu putem să nu remarcăm stilul scriitoarei americane, unul plin de umor şi sarcasm care contrabalansează violenţă aproape grafică. Frazele sunt scurte, de multe ori eliptice. Autoarea are obiceiul, nu întotdeauna benefic, de a repeta aceeaşi idee în fraze alăturate, folosind însă alte cuvinte. Puterea descriptivă este remarcabilă, fie că este vorba de un interior, un peisaj, o fiinţă umană sau o creatură supranaturală.

În general, stilul lui Hamilton este mai apropiat de cel al autorilor de thrillere (Nick Carter, John Gardner) sau de romane poliţiste (Mickey Spillane, Ross MacDonald, James M. Cain) decât de cel utilizat de scriitorii horror, dar reuşeşte să unifice perfect cele două tipuri. Spre deosebire de un roman horror clasic, nu elementele horror contribuie la dezvoltarea acţiunii în sine, ci doza de normalitate cu care Hamilton tratează aceste elemente. Spre deosebire de un roman poliţist, pe primul loc nu sunt nici indiciile şi nici motivul care ar putea determina un personaj să acţioneze într-un fel sau altul, ci crearea unei premise supranaturale perfect încadrate în lumea fascinantă a creaturilor nopţii. Astfel, Laurell K. Hamilton creează o societate modernă, paralelă, în care fantasticul este real şi acceptat, personajele sunt reale, iar deciziile umane.

Florin Mircea Tudor

Pentru Gary W. Hamilton, soţul meu,
căruia nu-i plac lucrurile înfricoşătoare,
dar care, totuşi, a citit această carte.

Mulţumiri

Lui Carl Nassau şi Gary Chehowski pentru că m-au iniţiat în lumea armelor. Lui Ricia Mainhardt, agenta mea, care a crezut în mine. Lui Deborah Millitello al cărei entuziasm a depăşit limitele datoriei. Lui M. C. Sumner, un prieten nou şi un critic valoros. Lui Mary-Dale Amison, care s-a ocupat de acele detalii care nouă ne-au scăpat. Şi tuturor celor de la Altenate Historians care au ajuns prea târziu pentru a mai putea critica această carte: Janni Lee Simner, Marella Sands şi Robert K. Sheaf. Mulţumesc pentru prăjitură, Bob. Şi tuturor celor care m-au ascultat citind la Convenţia Archon 14.

1

Willie McCoy fusese un măgar înainte de a muri. Iar moartea lui n-a schimbat cu nimic asta. Şedea în faţa mea, îmbrăcat într-o jachetă sport din stofă cadrilată. Pantalonii de poliester erau de un verde-pastelat. Părul negru, scurt şi lucios, încadra o faţă îngustă şi triunghiulară. Înfăţişarea sa îmi amintea întotdeauna de un personaj dintr-un film cu gangsteri. Cineva care vinde informaţii, face comisioane şi pe care îl poţi elimina definitiv cu uşurinţă.

Acum, că Willie era vampir, nu se mai punea deloc problema de a fi eliminat. Continua să vândă informaţii şi să facă comisioane. Nu, moartea nu-l schimbase prea mult. Dar, pentru orice eventualitate, evitam să-l privesc direct în ochi. Şi aceasta era o regulă de bază când aveai de-a face cu vampiri. Willie fusese pe vremuri un tip uns cu toate alifiile, iar acum era un mort-viu la fel de uns cu toate alifiile. O nouă categorie de astfel de creaturi – ceva nou pentru mine.

Stăteam în biroul meu; nu se auzea decât bâzâitul uşor al instalaţiei de aer condiţionat. Pereţii, de culoarea cobaltului, culoare pe care şeful meu, Bert, o considera calmantă, accentuau senzaţia de răcoare.

— Te deranjează dacă fumez? întrebă Willie.

— Da, i-am răspuns, chiar mă deranjează.

— La naiba, n-ai de gând să faci lucrurile mai uşoare, aşa-i?

L-am privit direct pentru o clipă. Ochii îi erau tot căprui. Îmi surprinse privirea, aşa că mi-am coborât-o, fixând-o pe birou.

Willie râse, pe un ton şuierător. Nici râsul nu se schimbase:

— Ia te uită, asta chiar îmi place. Ţi-e frică de mine.

— Nu mi-e frică, sunt doar precaută.

— Nu-i nevoie să recunoşti. Simt frica din sufletul tău, ceva aproape palpabil care-mi atinge faţa, care-mi pătrunde în creier. Ţi-e frică de mine pentru că sunt vampir.

Am ridicat din umeri; ce puteam spune? Cum să minţi pe cineva capabil să-ţi simtă frica?

— Ce cauţi aici, Willie?

— Ah, ce bună ar fi fost o ţigară!

Colţurile gurii începură să-i tresară spasmodic.

— Nu credeam că vampirii au reacţii nervoase.

Îşi ridică mâna, aproape atingându-şi gura. Zâmbi, dezgolind doi canini strălucitori.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Am vrut să-l întreb, ce se schimbă oare? Cum te simţi când eşti mort? Cunoşteam şi alţi vampiri, dar Willie era primul pe care-l întâlnisem şi înainte şi după moarte. Încercam un sentiment ciudat.

— Ce vrei?

— Hei, am venit să te plătesc. Aşa cum face orice client.

I-am aruncat o privire, având grijă să-i evit ochii. Acul de cravată reflecta luminile din tavan. Ac de cravată din aur! Willie nu mai avusese aşa ceva înainte. O ducea bine pentru un mort.

— Readuc morţii la viaţă ca să-mi câştig existenţa – şi n-am vrut să fac o glumă proastă. De ce ar avea nevoie un vampir de un zombi readus la viaţă?

Clătină scurt din cap de două ori.

— Nu, niciun fel de chestii voodoo. Vreau să te angajez să găseşti nişte ucigaşi.

— Nu sunt detectiv particular.

— Dar faci echipă cu unul, cel puţin pe statul de plată.

Am aprobat din cap.

— Ai putea s-o abordezi direct pe domnişoara Sims şi s-o angajezi. N-ai nevoie de mine să-ţi fac legătura.

Willie clătină scurt din nou din cap:

— Problema e că ea nu ştie atâtea lucruri despre vampiri.

Am oftat.

— Termină cu prostiile, Willie!

Am aruncat o privire la ceasul de pe perete.

— Trebuie să plec peste cincisprezece minute. Nu vreau să las un client să mă aştepte singur într-un cimitir. Poate deveni nervos.

Willie râse. Un chicotit alinător, deşi îi punea în evidenţă caninii. Vampirii ar fi trebuit, cu siguranţă, să aibă un râs mai melodios şi mai profund.

— Bineînţeles că da. Sunt chiar sigur de asta.

Brusc, deveni serios, de parcă cineva i-ar fi şters zâmbetul de pe faţă.

Stomacul mi s-a chircit de frică. Vampirii pot trece de la o stare la alta cât ai clipi din ochi. Dacă Willie poate face aşa ceva, de ce altceva ar mai fi în stare?

— Ai auzit de vampirii care sunt căsăpiţi în Cartier?

Suna ca o întrebare, aşa încât am răspuns:

— Cunosc problema.

Patru vampiri fuseseră măcelăriţi în zona noului club al vampirilor. Inimile smulse din piept, capetele retezate.

— Tot mai lucrezi cu poliţiştii?

— Sunt încă pe statul de plată al noii echipe de şoc.

Râse din nou.

— Mda, „echipa-fantomelor“. Prea puţini bani, prea puţini oameni.

— Tocmai ai caracterizat cea mai mare parte a activităţii poliţiei din oraş.

— Poate că da, dar poliţiştii au aceleaşi păreri ca tine, Anita. Ce mai contează încă un vampir mort? Noile legi n-o să schimbe asta.

Trecuseră doar doi ani de la procesul Addison contra Clark. Decizia curţii a însemnat o versiune revizuită a ceea ce era viaţa şi a ceea ce nu era moartea. Vampirismul era acum legal în buna şi vechea Americă. Una dintre puţinele ţări care acceptau aşa ceva. Funcţionarii serviciilor de imigrare se dădeau de ceasul morţii încercând să împiedice imigrarea gloatelor de vampiri din alte ţări.

Tot felul de întrebări fuseseră puse în instanţă. Trebuiau

moştenitorii să renunţe la moştenire? Erai considerat văduv sau văduvă dacă mireasa sau mirele tău devenea un mort-viu? Era considerată crimă uciderea unui vampir? A existat chiar şi o propunere de a li se acorda vampirilor drept de vot. Timpurile erau cu adevărat în schimbare.

L-am fixat pe vampirul din faţa mea şi am ridicat din umeri. Chiar credeam că avea sau nu importanţă un vampir în plus sau în minus? Poate că da.

— Dacă crezi că asta-i părerea mea, de ce ai mai venit să mă vezi?

— Pentru că eşti cea mai bună din branşă. Avem nevoie de cel mai bun.

Era prima dată când folosea cuvântul „avem“.

— Pentru cine lucrezi, Willie?

Zâmbi uşor, un zâmbet ascuns, de parcă ar fi ştiut ceva ce ar fi trebuit să ştiu şi eu.

— Nu-ţi bate capu’ cu asta. Se plăteşte foarte bine. Pentru a cerceta aceste crime avem nevoie de cineva care cunoaşte viaţa de noapte.

— Willie, am văzut cadavrele. Mi-am spus părerea poliţiştilor.

— Ce crezi?

Se aplecă în scaun, sprijinindu-se de birou cu mâinile mici, cu degetele larg desfăcute. Avea unghiile decolorate, aproape albe, fără niciun pic de sânge.

— Am făcut un raport complet poliţiştilor.

L-am privit fix, aproape uitându-mă direct în ochii lui.

— Nici să nu încerci să-mi vinzi asemenea prostii, da?

— N-am dreptul să discut problemele poliţiei cu tine.

— Le-am spus că n-o să fii de acord cu aşa ceva.

— Cu ce să fiu de acord? Nu mi-ai spus absolut nimic.

— Vrem să cercetezi uciderea vampirilor, să descoperi cine sau ce face aşa ceva. Plătim de trei ori onorariul tău obişnuit.

Am clătinat din cap. Aşa se explica faptul că nenorocitul de Bert, lacom ca întotdeauna, stabilise această întâlnire. Ştia care era părerea mea despre vampiri, dar contractul mă obliga cel puţin să mă întâlnesc cu un client care îi

dăduse un avans. Şefu' ar fi făcut aproape orice pentru bani. Şi mai credea că aşa aş face şi eu. Urma să am o „discuţie" cu Bert foarte curând.

M-am ridicat.

— Poliţiştii cercetează crimele. Le dau deja tot ajutorul de care sunt în stare. Într-un anume fel, chiar lucrez la aceste cazuri. Economiseşte-ţi banii.

Willie rămase aşezat, nemişcat, fixându-mă cu privirea. Nu avea acea imobilitate neînsufleţită a celor morţi de mult timp, dar nu mai era decât un pas până acolo.

Mă trecu un fior pe şira spinării şi am simţit frica până în gât. Am rezistat tentaţiei de a scoate crucea de sub bluză şi de a-l forţa pe Willie să iasă din birou. Era neprofesional să dai afară un client folosind un obiect sfânt. Aşa că am rămas nemişcată, aşteptând să văd ce avea să facă în continuare.

— De ce nu vrei să ne ajuţi?

— Willie, trebuie să mă întâlnesc cu alţi clienţi. Îmi pare rău că nu te pot ajuta.

— Cu alte cuvinte, nu vrei să ne ajuţi.

Am aprobat din cap.

— Crezi ce vrei.

Am înconjurat biroul pentru a-l conduce până la uşă.

Se mişcă cu o rapiditate de felină, pe care nu o avusese niciodată, dar am prins mişcarea la timp şi am făcut un pas înapoi înainte de a mă prinde de mână.

— Nu-s ultima tipă drăguţă care să cadă pradă „trucurilor" tale.

— M-ai văzut mişcându-mă.

— Te-am auzit mişcându-te. Eşti mort-viu de prea puţină vreme, Willie. Vampir sau nu, mai ai încă multe de învăţat.

Se încruntă, cu mâna încă pe jumătate întinsă spre mine.

— Poate că da, dar nicio fiinţă umană n-ar fi putut evita o astfel de mişcare.

Se apropie, jacheta cadrilată atingându-mă uşor. De la o distanţă atât de mică era evident că avem aproximativ aceeaşi înălţime – amândoi eram mici de statură. Ochii îi erau exact la acelaşi nivel cu ai mei. Mi-am fixat privirea

pe umărul lui.

Am făcut apel la toată voinţa de care eram capabilă pentru a nu face un pas înapoi. Dar, la naiba, mort-viu sau nu, era tot Willie McCoy. N-aveam de gând să-i dau niciun motiv de satisfacţie.

— Nu eşti o fiinţă umană mai mult decât sunt eu, zise Willie.

M-am îndreptat spre uşă. Nici nu se punea problema să fi dat înapoi din faţa lui. Am făcut doar câţiva paşi înapoi ca să deschid uşa. Am încercat să conving sudoarea care-mi curgea şiroaie pe spate că exista o diferenţă între cele două lucruri. Sentimentul de frică pe care-l simţeam în stomac părea să fie de altă părere.

— Chiar trebuie să plec acum. Mulţumesc că te-ai gândit la firma Animators Inc.

I-am oferit cel mai profesional zâmbet cu putinţă, orbitor, dar lipsit complet de orice căldură. Se opri în prag.

— De ce nu vrei să lucrezi pentru noi? Trebuie să le spun ceva când mă întorc.

Nu eram sigură, dar mi s-a părut că simt o nuanţă de frică în vocea lui. Urma să aibă probleme pentru că n-a reuşit? Mi-a părut rău pentru el, deşi ştiam că era o prostie. Pentru numele lui Dumnezeu, era doar un mort-viu care stătea şi mă privea – era acelaşi Willie, cu hainele lui caraghioase şi cu mâinile mici şi nervoase.

— Spune-le, oricine ar fi, că nu lucrez pentru vampiri.

— O regulă de neclintit?

Din nou suna ca o întrebare.

— De beton.

Ceva i se întipări fugar pe faţa sub care se ghicea acelaşi bătrân Willie. Vrednic de milă.

— Aş fi vrut să nu spui asta, Anita. Persoanele în cauză nu acceptă să fie refuzate de nimeni.

— Cred că ai abuzat de ospitalitatea mea. Nu-mi place să fiu ameninţată.

— Nu-i o ameninţare, Anita. E purul adevăr.

Îşi îndreptă cravata, îşi mângâie acul de aur, îşi îndreptă umerii subţiri şi plecă.

Am închis uşa în urma sa şi m-am rezemat de ea. Simţeam cum mi se înmoaie genunchii. Dar nu era timp să stau şi să tremur. Probabil că Doamna Grundick era deja în cimitir. Cu geanta mică şi neagră, însoţită de fiii ei adulţi, aşteptând să-i înviez soţul din morţi. Era o problemă legată de misterul a două testamente complet diferite. Totul urma să se rezolve fie după ani de procese costisitoare, fie prin readucerea lui Albert Grundick din lumea celor morţi pentru a fi interogat.

Aveam în maşină tot ceea ce-mi trebuia, inclusiv puii de găină. Am scos crucea de argint de sub bluză şi am lăsat-o să atârne deasupra, la vedere. Aveam câteva pistoale şi ştiam cum să le folosesc. În birou aveam un Browning de 9 milimetri, cântărea puţin peste un kilogram, gloanţe placate cu argint şi tot tacâmul. Argintul nu avea să omoare vampirii, dar îi putea descuraja. Îi forţa să aştepte să li se închidă rănile, ceea ce dura la fel de mult ca la oameni. Mi-am şters palmele transpirate pe fustă şi am ieşit din birou.

Craig, secretarul din tura de noapte, butona furios tastatura calculatorului. Ochii i se măreau pe măsură ce păşeam pe carpeta groasă. Poate din cauza crucii care se legăna pe lanţul lung. Sau poate din cauza sacului de pe umăr şi a pistolului la vedere. N-a comentat deloc. Inteligent tip.

Mi-am pus jacheta de catifea reiată deasupra. Jacheta nu ascundea prea bine pistolul, dar n-avea nicio importanţă. Mă îndoiam că cei din familia Grundick sau avocaţii lor aveau să observe acest lucru.

2

Apucasem răsăritul soarelui pe când conduceam spre casă în acea dimineaţă. Urăsc răsăriturile de soare. Ele înseamnă că mi-am depăşit programul obişnuit şi am lucrat toată blestemata de noapte. În St. Louis sunt mai mulţi copaci pe marginea autostrăzilor decât în oricare alt oraş prin care am trecut şi admiteam, aproape, că aceşti copaci chiar arătau bine în bătaia primelor raze de soare ale dimineţii.

Apartamentul meu arată întotdeauna înmărmuritor de alb şi vesel sub soarele de dimineaţă. Pereţii au aceeaşi culoare albă de îngheţată cu vanilie ca oricare alt apartament. Carpeta e într-o nuanţă frumoasă de gri, preferabilă celei mult mai obişnuite, cafenie precum rahatul de câine.

Apartamentul are doar un dormitor. Mi s-a spus că are o vedere frumoasă spre parcul din apropiere. Nu sunt de aceeaşi părere. Dacă ar fi fost după mine, n-ar fi fost nicio fereastră. Am rezolvat problema cu nişte draperii grele care transformau ziua cea mai însorită într-un amurg rece.

Am pornit radioul în surdină pentru a acoperi zgomotele uşoare făcute de vecinii mei obişnuiţi să trăiască la lumina zilei. M-a furat somnul în compania muzicii suave a lui Chopin. Un minut mai târziu a sunat telefonul.

Am mai stat întinsă încă un minut, bombănind fiindcă uitasem să pun robotul. Oare să-l ignor? Am renunţat după alte cinci ţârâituri.

— Alo?

— Oh, îmi pare rău. Te-am trezit?

O voce necunoscută de femeie. Dacă era vreun comisionar, eram pe punctul de a deveni violentă.

— Cine-i acolo?

M-am uitat chiorâş la ceasul de pe noptieră. Opt. Dormisem aproape două ore. Drace!

— Monica Vespucci.

De parcă numele ar fi trebuit să explice totul. Nu era aşa.

— Da. Am încercat să fiu amabilă, s-o încurajez. De fapt, a sunat ca un mârâit.

— Oh, ei bine… Sunt Monica şi lucrez cu Catherine Maison.

Am strâns receptorul în mână şi am încercat să gândesc.

N-o fac prea bine după doar două ore de somn. Catherine era o bună prietenă, un nume cunoscut. Probabil că-mi pomenise în treacăt de această femeie, dar nu-mi puteam aminti nici în ruptul capului.

— Desigur, Monica, da. Ce vrei?

Exprimarea era grosolană, chiar şi pentru mine.

— Îmi pare rău dacă nu sunt într-o dispoziţie prea bună. Am lucrat până la şase.

— Dumnezeule, vrei să spui că n-ai dormit decât două ore. Îţi vine să mă împuşti, nu?

Nu i-am răspuns. Nu-s chiar atât de prost crescută.

— Vrei ceva, Monica?

— Bineînţeles. Dau o petrecere surpriză pentru tipe încă celibatare. Pentru Catherine. Se căsătoreşte luna viitoare, ştii, nu?

Am aprobat din cap, mi-am amintit că nu mă poate vedea, aşa încât am mormăit:

— Am şi eu ceva de făcut pentru nunta asta.

— Oh, ştiu. Rochii frumoase pentru domnişoare de onoare, aşa-i?

De fapt, ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să cheltuiesc o sută douăzeci de dolari pe o rochie de ocazie, roz-aprins, lungă, cu mâneci bufante. Dar era nunta lui Catherine.

— Ce-i cu petrecerea surpriză?

— Oh, cred că bat câmpii, nu-i aşa? Iar tu ai nevoie neapărat să dormi.

M-am întrebat dacă, urlând la ea, aş fi făcut-o să termine

mai repede conversaţia. Nu, probabil ar fi plâns.

— Te rog, Monica, ce vrei?

— Ei bine, ştiu că te anunţ cu prea puţin timp înainte, dar mi-a ieşit pur şi simplu din minte. Am vrut să te sun acum o săptămână, dar n-am mai ajuns s-o fac.

De data asta, am crezut-o.

— Zi mai departe.

— Petrecerea e diseară. Catherine mi-a spus că nu bei, aşa încât mă întrebam dacă n-ai putea să conduci…

Am rămas fără replică un minut, întrebându-mă dacă să-mi ies din sărite, iar dacă aş face-o, cu ce m-ar fi ajutat. Poate aş fi spus exact ce gândeam, dacă aş fi fost mai trează.

— Nu crezi că mă anunţi cam târziu de vreme ce vrei să fiu şofer?

— Ştiu, şi îmi pare rău. Am fost cu capul în nori în ultima vreme. Catherine mi-a spus că, de obicei, îţi iei liber în serile de vineri şi sâmbătă. N-ai liber vinerea asta?

De fapt, aveam, dar nu ţineam câtuşi de puţin să renunţ la singura mea seară liberă în favoarea aiuritei de la celălalt capăt al firului.

— Chiar sunt liberă diseară.

— Minunat! Să-ţi dau nişte indicaţii cum să ajungi aici ca să ne poţi lua după program. E bine aşa?

Nu era, dar ce altceva puteam spune?

— Da, e în regulă.

— Ai creion şi hârtie?

— Ai spus că lucrezi pentru Catherine, da?

Începeam să mi-o amintesc pe Monica.

— Ei bine, da.

— Ştiu unde lucrează Catherine. N-am nevoie de indicaţii să ajung acolo.

— Oh, proastă mai sunt. Atunci, ne vedem pe la cinci, în rochie, dar să nu porţi pantofi cu tocuri. S-ar putea să dansăm.

Nu suportam să dansez.

— Sigur, ne vedem atunci.

— Pe diseară.

Legătura se întrerupse. Am cuplat robotul şi m-am ghemuit din nou sub cearşafuri. Monica lucra cu Catherine, ceea ce însemna că era avocată. Un gând înfricoşător. Poate era una din persoanele care erau bine organizate doar la serviciu. Nu…

Îmi trecu prin cap, mult prea târziu de altfel, că aş fi putut refuza invitaţia. La naiba, ce m-am grăbit! Ei bine, cât de rău putea fi? Să urmăresc nişte străini făcându-se praf. Şi dacă aveam noroc, poate că cineva avea să-mi borască în maşină.

Am avut parte de cel mai ciudat vis de îndată ce am adormit din nou. Un vis despre această femeie pe care n-o cunoşteam, despre o plăcintă cu cremă de cocos şi despre funeraliile lui Willie McCoy.

3

Monica Vespucci purta la butonieră o insignă pe care scria „Vampirii sunt şi ei oameni“. Nu era un început prea promiţător pentru acea seară. Purta o bluză albă de mătase, cu guler înalt şi răsfrânt, care-i punea în evidenţă pielea bronzată. Părul îi era tuns scurt de o mână expertă; machiajul, perfect.

Insigna ar fi trebuit să mă pună în gardă vizavi de tipul de petrecere pe care o plănuise. Dar sunt şi zile în care nu prea-mi pică fisa la timp.

Purtam blugi negri, cizme până la genunchi şi o bluză purpurie. Părul se asorta cu ţinuta, buclele negre coborând până spre umeri. Ochii de o culoare uniformă, căprui-închis, se potriveau cu părul. Doar culoarea pielii ieşea în evidenţă – prea palidă, germanică în contrast cu cea oacheşă, latină. Un fost iubit mă comparase odată cu o mică păpuşă de porţelan. I s-a părut că-mi face un compliment. Mie nu. Sunt diverse motive pentru care nu mi se dau multe întâlniri.

Bluza avea mâneci lungi pentru a masca atât teaca cuţitului de la încheietura dreaptă, cât şi cicatricele de pe mâna stângă. Pistolul îl încuiasem în portbagajul maşinii. Nu credeam că petrecerea va degenera atât de mult, încât să am nevoie de el.

— Îmi pare atât de rău că am lăsat toate treburile pentru ultima clipă, Catherine. De aceea suntem doar noi trei. Restul aveau deja alte planuri, spuse Monica.

— Ia te uită, oamenii îşi mai fac şi planuri pentru vineri noaptea, am replicat eu.

Monica se holbă la mine de parcă încerca să-şi dea seama dacă glumeam sau nu.

Catherine mă avertiză cu privirea. Le-am zâmbit cât mai

angelic cu putinţă. Monica îmi întoarse zâmbetul. Numai Catherine nu se lăsă prostită.

Monica porni pe stradă în jos, aproape dansând, beată de fericire. Băuse doar două pahare la cină. Semn rău.

— Fii amabilă cu ea, îmi şopti Catherine.

— Dar ce-am spus?

— Anita!

Intonaţia vocii semăna cu cea a tatălui meu când întârziam prea mult noaptea.

Am oftat.

— N-ai niciun haz în seara asta.

— Am de gând să mă distrez de minune.

Îşi ridică mâinile spre cer. Era tot în costumul şifonat purtat la birou. Vântul îi răvăşea părul lung, arămiu. N-am fost niciodată în stare să mă hotărăsc dacă Catherine ar fi fost mai drăguţă cu părul mai scurt, ca să-i iasă faţa mai întâi în evidenţă, sau dacă părul lung era ceea ce o făcea frumoasă.

— Dacă trebuie să renunţ la una din singurele nopţi libere, atunci am de gând să mă distrez... de minune, zise ea.

Ultimele cuvinte le pronunţă pe un ton atât de pătimaş, încât m-am holbat la ea.

— Doar n-ai de gând să te faci praf şi pulbere, nu?

— Poate că da.

Părea ursuză.

Catherine ştia că nu sunt de acord cu băutura, sau mai degrabă, că nu înţeleg ce rost are băutura. Nu-mi plăcea să las garda jos, iar dacă doream să-mi fac de cap, decizia trebuia să-mi aparţină doar mie.

Lăsasem maşina într-o parcare la două străzi distanţă. O parcare împrejmuită cu un gard din fier forjat. Nu erau multe parcări în acea zonă din apropierea râului. Străzile înguste, pavate cu cărămizi, cu trotuare înguste, de tip vechi, fuseseră proiectate pentru cai, nu pentru maşini. Străzile fuseseră proaspăt spălate de o ploaie rapidă de vară care venise şi trecuse în timp ce luam cina. Primele stele, diamante pe înveliş de catifea, străluceau deasupra

noastră.

— Da’ grăbiţi-vă odată, leneşe ce sunteţi! urlă Monica. Catherine mă privi şi zâmbi. Următorul lucru pe care l-am văzut era că fugea spre Monica.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, am bombănit eu. Poate că dacă aş fi băut la cină, aş fi alergat şi eu, fapt de care mă cam îndoiam.

— Hai, nu fi atât de bleagă, îmi strigă Catherine.

— Bleagă?

Le-am ajuns din urmă la pas. Monica chicotea. Nu-mi puteam da seama cum, dar ştiusem că aşa avea să facă. Catherine şi Monica se sprijineau una pe cealaltă, râzând. Am bănuit că râdeau de mine.

Monica se linişti destul pentru a şopti cu o voce voit de rău-augur.

— Ştii ce-i imediat după colţ?

Bineînţeles că ştiam. Ultimul vampir ucis fusese găsit doar la patru străzi depărtare. Ne aflam în ceea ce vampirii numeau Cartierul. Fiinţele umane îl numeau Promenadă, Piaţa însângerată, în funcţie de cât de grosolan voia fiecare să fie.

— *Plăceri interzise,* am zis eu.

— Oh, rahat, mi-ai stricat surpriza.

— Ce-i asta, *Plăceri interzise*? întrebă Catherine.

Monica chicoti.

— Oh, minunat, la urma urmei surpriza nu-i stricată complet.

O luă de braţ pe Catherine.

— Îţi garantez că îţi va plăcea aici.

Poate lui Catherine i-ar fi plăcut, mie cu siguranţă nu, dar le-am urmat oricum după colţ. Firma de neon avea culoarea sângelui arterial. Simbolismul nu-mi era necunoscut.

Am urcat trei trepte late şi am ajuns la o uşă în faţa căreia stătea un vampir. Părul negru, tuns scurt, ochi mici şi palizi. Umerii masivi ameninţau să rupă tricoul sport, negru şi strâmt. Oare muşchii se păstrau intacţi şi după moarte?

Chiar din prag, se auzeau zumzetul vocilor, râsetele, muzica. Sunetul profund, murmurător al multor oameni, aflaţi într-un spaţiu închis, hotărâţi să se distreze bine.

Vampirul stătea nemişcat lângă uşă. Totuşi, înlăuntrul lui se mai simţea o mişcare, ceva-încă-viu, ca să zic aşa. Nu părea să fi fost mort de mai mult de douăzeci de ani, poate nici atât. În întuneric, chiar şi mie îmi părea o fiinţă umană. Pielea era sănătoasă şi avea o culoare normală, semn că se hrănise deja în acea seară. Obrajii, aproape îmbujoraţi, indicau o infuzie de sânge proaspăt.

Monica îi pipăi braţul.

— Ohoo, ce muşchi.

Vampirul rânji, arătându-şi caninii. Catherine căscă gura, aproape sufocându-se. Rânjetul deveni şi mai larg.

— Buzz e un vechi prieten, aşa-i, Buzz?

— Vampirul Buzz? Cu siguranţă, nu.

Dar el aprobă din cap.

— Intră, Monica. Masa te aşteaptă.

Masă? Ce influenţă avea Monica aici? *Plăceri interzise* era unul dintre cele mai la modă cluburi din Cartier, iar aici nu se făceau rezervări.

Pe uşă era un anunţ cu litere de-o şchioapă: „Intrarea interzisă cu cruci, crucifixe sau alte obiecte sfinte“. L-am citit şi am trecut mai departe. N-aveam nici cea mai mică intenţie să mă despart de cruce.

O voce amplă şi melodioasă ne învălui.

— Anita, ce bine că ai venit.

Vocea îi aparţinea lui Jean-Claude, proprietarul clubului şi vampir-suprem. Arăta exact cum trebuia să arate un vampir. Şuviţele de păr uşor cârlionţate se încurcau în gulerul de dantelă albă al unei cămăşi de modă veche. Manşetele din aceeaşi dantelă acopereau mâinile palide, cu degete lungi. Cămaşa, descheiată, lăsa să se vadă o parte din pieptul gol, uscăţiv, ascuns de şi mai multe dantele. Niciun bărbat n-ar fi purtat o astfel de cămaşă. Dar purtată de un vampir, părea într-adevăr bărbătească.

— Vă cunoaşteţi? Monica păru surprinsă.

— Oh, da, răspunse Jean-Claude, am mai întâlnit-o pe

domnişoara Blake.

— Am ajutat poliţiştii în cazurile de crimă de pe Promenadă.

— E experta lor în vampiri.

Cuvântul „expert“ fu pronunţat cu o intonaţie blândă, caldă şi vag obscenă.

Monica chicoti. Catherine îl fixa pe Jean-Claude cu ochi mari şi inocenţi. I-am atins mâna şi tresări brusc, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis. Nu m-am obosit să vorbesc în şoaptă, ştiind că Jean-Claude avea să mă audă oricum.

— Un sfat important pentru siguranţa ta – să nu priveşti niciodată un vampir în ochi.

Aprobă din cap. O primă umbră de frică i se aşternu pe chip.

— N-aş face niciodată rău unei tinere atât de drăguţe.

Luă mâna lui Catherine şi o ridică la gură. O simplă atingere cu buzele. Catherine roşi.

Jean-Claude sărută şi mâna Monicăi. Mă privi şi râse.

— Nu-ţi face griji, micuţa mea reanimatoare. N-o să te ating. Ar însemna să trişez.

Făcu o mişcare şi ajunse lângă mine. Mi-am fixat privirea pe pieptul lui. O cicatrice de la o arsură era aproape ascunsă sub dantele. O cicatrice de forma unei cruci. Oare cu câte zeci de ani înainte îi întipărise cineva o cruce pe piele?

— Aşa cum faptul că porţi o cruce e un avantaj necinstit.

Ce puteam spune? Avea dreptate, într-un anume fel.

Ce păcat că nu doar simpla formă a crucii putea răni un vampir, altfel Jean-Claude ar fi fost în rahat până-n gât. Din păcate, crucea trebuia binecuvântată şi sprijinită de credinţă. Un ateu fluturând o cruce în faţa unui vampir era o privelişte vrednică de milă.

Îmi rosti numele ca o adiere care-mi atinse pielea.

— Anita, la ce te gândeşti?

Vocea îi era atât de liniştitoare, încât am vrut să-mi ridic privirea pentru a vedea faţa care se potrivea cu astfel de cuvinte. Jean-Claude fusese intrigat de imunitatea mea parţială la puterile sale. De asta şi de cicatricea, arsura în

formă de cruce, de pe mâna mea. Cicatricea i se părea amuzantă. De câte ori ne întâlneam, îşi dădea toată silinţa să-şi arunce vraja asupra mea, iar eu mă străduisem să-l ignor. Şi câştigasem de fiecare dată.

— Nu ai protestat niciodată până acum că purtam o cruce.

— Atunci lucrai cu poliţiştii, acum nu.

Privindu-i fix pieptul, mă întrebam dacă dantela era la fel de moale precum părea; probabil că nu.

— Eşti atât de nesigură pe puterile tale, micuţă reanimatoare? Crezi că puterea de a-mi rezista zace doar în bucata de argint de la gât?

Nu credeam, dar ştiam că ajuta. Jean-Claude recunoscuse cândva că avea două sute cinci ani. Un vampir acumulează puteri deosebite în două secole. Sugera că eram laşă. Nu eram.

Am întins mâna să desfac lanţul şi crucea mi-a căzut în mână. Jean-Claude se îndepărtă şi îmi întoarse spatele. O blondă, o fiinţă umană, apăru lângă mine. Îmi dădu un talon şi luă crucea. Drăguţ, o fată-care-avea-grijă-de-obiectele-sfinte.

Brusc, m-am simţit goală fără crucea cu care dormeam şi făceam duş.

Jean-Claude se apropie din nou.

— Anita, nu vei rezista spectacolului de astă-seară. Cineva te va „vrăji“.

— Nu, am replicat eu.

Dar e greu să te dai dură când fixezi pieptul cuiva. Ai nevoie de contact vizual pentru a juca dur, dar nici nu putea fi vorba de aşa ceva.

Râse. Sunetul părea să-mi mângâie pielea, ca atingerea unei blăni. O blană caldă şi mirosind uşor a moarte.

Monica mă apucă de braţ.

— O să-ţi placă la nebunie, garantez.

— Da, afirmă Jean-Claude, va fi o noapte pe care n-o vei uita niciodată.

— E o ameninţare?

Râse din nou; acelaşi sunet cald.

— Anita, ne aflăm într-un local al plăcerii, nu într-unul al violenţei.

Monica mă trăgea de braţ.

— Grăbeşte-te, spectacolul trebuie să înceapă.

— Ce spectacol? întrebă Catherine.

A trebuit să zâmbesc.

— Catherine, fii binevenită în singurul club de striptease din lume al vampirilor.

— Glumeşti.

— Pe cuvânt de onoare.

Am aruncat o privire spre uşă, habar n-aveam de ce. Jean-Claude stătea complet nemişcat, fără a părea conştient de nimic, de parcă n-ar fi fost deloc acolo. Apoi, făcu o mişcare, ducând o mână palidă la buze. Îmi trimise o sărutare din cealaltă parte a camerei. Spectacolul începuse.

4

Masa noastră era înghesuită aproape de ring. Încăperea era plină de beţivi, de râsete şi de ţipete prefăcute pe măsură ce vampirii-chelneri circulau printre mese. Frica plutea în aer. O teroare asemănătoare cu cea resimţită în caruselele din parcurile de distracţii şi la filmele horror. Teroarea inofensivă.

Luminile s-au stins. Ţipete, stridente şi asurzitoare, s-au repercutat în toată încăperea. Frică adevărată timp de o secundă. Din întuneric se auzi vocea lui:

— Bine aţi venit la *Plăceri interzise.* Suntem aici pentru a vă sluji. Pentru a vă îndeplini cele mai nefaste şi cumplite gânduri.

Vocea îi suna ca o şoaptă mătăsoasă în orele mici ale nopţii. La naiba, era bun.

— V-aţi întrebat vreodată cum ar fi să-mi simţiţi răsuflarea pe piele? Să-mi simţiţi buzele pe gâtul vostru. Contactul dur cu dinţii. Durerea dulce, ascuţită a caninilor. Inima voastră bătând frenetic lângă pieptul meu. Sângele vostru curgându-mi în vene. Să împărţiţi totul cu mine! Să-mi daţi viaţă! Ştiind că nu pot trăi cu adevărat fără voi, fără voi toţi.

Poate că de vină era intimitatea întunericului; în orice caz, m-am simţit de parcă vocea mi se adresa doar mie, numai mie. Eu eram cea aleasă, alegerea lui specială. Nu, nu era corect. Toate femeile din club simţeau acelaşi lucru. Toate eram alesele sale. Şi poate era mai mult adevăr în asta decât în orice altceva.

— Primul gentleman pe care-l prezentăm în această seară împărtăşeşte fanteziile voastre. Doreşte să ştie cât de dulci vor fi săruturile voastre. Apare în faţa voastră pentru a vă spune că totul e fenomenal.

Jean-Claude lăsă tăcerea să invadeze întunericul, până ce am putut să-mi aud clar bătăile inimii.

— Phillip este cu noi în această seară.

Monica şopti:

— Phillip!

Un cor de respiraţii întretăiate se ridică din public, apoi se auzi un cântec monoton:

— Phillip, Phillip…

Cântecul ne învăluia din întuneric precum o rugăciune.

Luminile au început să se aprindă treptat, ca la sfârşitul unui film. O siluetă se afla în centrul ringului. Un tricou sport alb se mula pe partea superioară a corpului; un tip nu prea musculos, dar bine clădit. De altfel, nu prea frumos. O geacă neagră de piele, blugi bine mulaţi şi cizme îi completau ţinuta. Putea să fi venit de oriunde. Părul des, castaniu, era destul de lung pentru a-i acoperi umerii.

Muzica devenea din ce în mai mult o tăcere a amurgului. Bărbatul se mişca în sunetul muzicii, rotindu-şi tot mai uşor şoldurile. Începu să-şi scoată geaca de piele, cu mişcări extrem de încete. Muzica deveni treptat mai ritmată, iar corpul său începu să se mişte la unison. Geaca îi alunecă pe scenă. Fixă o clipă audienţa, lăsându-ne să vedem ce era de văzut. Cicatrice albe îi brăzdau ambele braţe, pielea strângându-se în adevărate moviliţe de ţesuturi.

Am înghiţit cu greu. Nu eram sigură ce urma să se întâmple, dar pariam că nu avea să-mi placă.

Îşi îndepărtă pletele de pe faţă cu ambele mâini. Dădu ocol ringului cu un pas legănat şi măsurat. Se opri în apropierea mesei noastre, uitându-se în jos spre noi. Gâtul îi semăna cu braţul unui drogat.

A trebuit să mă uit în altă parte. Toate acele urme mici şi clare de muşcături, toate acele cicatrice mici şi bine reliefate. Uitându-mă în jur, am văzut-o pe Catherine cu ochii aţintiţi în poală. Monica era în scaun, aplecată în faţă, cu buzele pe jumătate întredeschise.

Bărbatul îşi apucă tricoul cu ambele mâini şi trase cu putere. Acesta se sfâşie şi se desprinse de pe piept. Se

auziră urlete din public. Câţiva spectatori îi rostiră numele. Bărbatul zâmbi. Un zâmbet orbitor, incandescent şi atât de sexy, încât ţi se topea în gură.

Pieptul gol, neted, era şi el plin de cicatrice: albe, roz-aprins, noi şi vechi. Am rămas nemişcată cu gura deschisă.

— Doamne Dumnezeule, şopti Catherine.

— E minunat, nu-i aşa? întrebă Monica.

I-am aruncat o privire. Gulerul răsfrânt se lăsase în jos, dezgolind două urme clare de muşcături, destul de vechi, aproape cicatrizate. Sfinte Dumnezeule!

Muzica răsuna din ce în ce mai tare. Bărbatul dansa, se legăna, se învârtea, punând toată puterea corpului în orice mişcare. O masă de cicatrice albe, neregulate ca formă şi cu un aspect nesănătos, ieşeau în evidenţă sub clavicula stângă. Stomacul mi se strânse ca un ghem. Un vampir îi sfârtecase clavicula, îl sfâşiase aşa cum face un câine cu o bucată de carne. Ştiam, aveam şi eu o cicatrice similară. O mulţime de cicatrice similare.

Bancnotele apăreau ca prin minune în mâini precum ciupercile după ploaie. Monica îşi flutura banii ca un steag. Nu-l doream pe Phillip la masa noastră. A trebuit să mă aplec spre Monica pentru a mă face auzită din cauza zgomotului.

— Monica, te rog, nu-l aduce aici.

În clipa în care ea se răsuci să mă privească, mi-am dat seama că era prea târziu. Phillip-cel-cu-multe-cicatrice stătea în ring, privind în jos spre noi. I-am fixat ochii ce păreau atât de umani…

Vedeam sângele pulsând în vena de pe gâtul Monicăi. Îşi linse buzele; ochii ei erau enormi. Îndesă banii în pantalonii bărbatului.

Mâinile îi pipăiau cicatricele ca nişte fluturi nervoşi. Îşi apropie faţa de stomacul lui şi începu să-i sărute cicatricele, lăsând urme de ruj roşu. Bărbatul îngenunche în timp ce ea îl săruta, forţând-o să-şi ridice gura tot mai sus pe pieptul lui.

El îngenunche, iar ea îşi lipi buzele de faţa lui. Bărbatul îşi dădu pletele spre spate, dezgolindu-şi gâtul ca şi cum ar

fi ştiut ce dorea Monica. Aceasta îi linse cea mai nouă cicatrice, cu o limbă mică şi roşie, ca a unei pisici. Am auzit cum respiraţia îi devenea şuierătoare. Îl muşcă, cu gura lipită de rană. Phillip tresări, de durere sau de surpriză. Fălcile Monicăi se strânseră şi începu să înghită. Sugea din rană.

Am privit-o, peste masă, pe Catherine. Uluită, cu faţa albă, îi privea fix.

Mulţimea era tot mai isterică, urlând şi fluturând bancnote. Phillip se desprinse de Monica şi se îndreptă spre altă masă. Monica se prăbuşi în faţă, cu capul în poală, cu braţele moi de-a lungul corpului.

Leşinase? M-am întins să-i ating umărul, dar mi-am dat seama că nu voiam s-o ating. Am prins-o uşor de umăr. Se mişcă, întorcând capul să mă privească. În ochi se citea acea senzaţie de împlinire şi lenevie dată de un contact sexual. Buzele îi erau palide, rujul aproape şters. Nu leşinase; încerca o senzaţie plăcută de desfătare.

M-am dat înapoi, ştergându-mi mâna de blugi. Îmi transpirau palmele.

Phillip era din nou pe ring. Nu mai dansa. Stătea pur şi simplu acolo. Avea o urmă mică, rotundă, lăsată de Monica pe gât.

Am simţit o primă prezenţă a unei puteri ancestrale plutind peste mulţime.

— Ce se petrece? întrebă Catherine.

— Totul e în regulă, răspunse Monica.

Stătea dreaptă pe scaun, cu ochii încă pe jumătate închişi. Îşi linse buzele şi se întinse cu mâinile deasupra capului.

Catherine se întoarse spre mine.

— Anita, ce se petrece?

— Un vampir.

Frica i se citi pe faţă, dar numai pentru câteva clipe. Am privit cum frica dispărea treptat, risipită de puterea minţii vampirului. Se întoarse încet pentru a-l fixa pe Phillip care aştepta pe ring. Catherine nu era în pericol. Această hipnoză în masă nu era nici personală, nici permanentă.

Iar vampirul nu era nici la fel de bătrân ca Jean-Claude, nici la fel de bun. Simţeam fluxul puterii acumulate în mai mult de o sută de ani de existenţă, dar nu era destul. L-am simţit mişcându-se printre mese. Se străduise mult pentru a se asigura că bieţii muritori nu aveau să-l vadă venind. Apărea pur şi simplu în mijlocul lor, ca prin farmec.

Nu se întâmplă prea des să iei vampirii prin surprindere. M-am întors să privesc vampirul care se îndrepta spre ring. Fiecare fiinţă umană pe care o vedeam era în extaz, privind orbeşte spre ring, aşteptând. Vampirul era înalt, cu pomeţii proeminenţi, un exemplar perfect. Prea masculin pentru a fi frumos, şi prea perfect pentru a fi real.

Trecu cu paşi mari printre mese, în costumul notoriu al unui vampir, frac negru şi mănuşi albe. Se opri la cea mai apropiată masă şi mă fixă cu privirea. Avea mulţimea la degetul cel mic, neajutorată şi în aşteptare. Iar eu stăteam şi-l priveam, dar nu direct în ochi.

Surprins, înţepeni brusc. Nu există nimic altceva care să ridice moralul unei fete decât a pune în dificultate un vampir de o sută de ani.

Am privit peste umărul lui pentru a-l vedea pe Jean-Claude. Mă fixa. Mi-am ridicat paharul spre el. Îmi întoarse urarea înclinând capul.

Vampirul înalt stătea lângă Phillip. Ochii acestuia erau la fel de goi ca ai oricărei fiinţe umane din jur. Vraja sau orice era ea dispăruse. Treziţi brusc de puterea minţii vampirului, oamenii respirau cu greutate. Magie.

Vocea lui Jean-Claude rupse tăcerea bruscă.

— Am plăcerea să-l prezint pe Robert. Să-i urăm bun venit în mijlocul nostru.

Mulţimea intră iar în delir, aplaudând şi urlând. Catherine aplauda împreună cu ceilalţi. Era evident impresionată.

Muzica îşi schimbă din nou tonalitatea, pulsând în aer, aproape dureros de tare. Vampirul Robert începu să danseze. Se mişca cu o violenţă calculată, în ritmul muzicii. Îşi aruncă mănuşile albe spre sală. Una ateriză la picioarele mele. Am lăsat-o acolo.

— Ridic-o, zise Monica.

Am clătinat din cap.

O femeie de la o masă alăturată se aplecă spre mine. Mirosea a whisky.

— N-o vrei?

Am clătinat din nou din cap.

Femeia se ridică, probabil pentru a înhăţa mănuşa. Monica i-o luă înainte. Femeia se aşează din nou, cu o figură nefericită.

Vampirul se dezbrăcase, expunându-şi o bună parte din pieptul lipsit complet de păr. Se lăsă să cadă pe ring şi făcu o serie de flotări, sprijinindu-se doar în degete. Mulţimea aplauda în delir. Numai eu nu eram impresionată. Ştiam că, dacă dorea, putea să facă armonică o maşină. Ce mai contau câteva flotări?

Începu să danseze în jurul lui Phillip. Acesta se răsuci pentru a sta cu faţa spre el, cu braţele întinse, puţin ghemuit de parcă s-ar fi pregătit pentru un atac. Începură să-şi dea târcoale unul altuia. Muzica se auzea tot mai în surdină, doar pentru a acompania mişcările lente de pe ring.

Vampirul se apropia tot mai mult de Phillip. Acesta se mişca de parcă ar fi încercat să fugă de pe ring. Brusc, vampirul îi tăie calea.

Nu-l văzusem mişcându-se. Apăruse pur şi simplu în faţa celuilalt. Nu-l văzusem mişcându-se! Frica îmi scăldă trupul într-o sudoare rece. Nu-i simţisem intenţia, dar se întâmplase oricum.

Jean-Claude se afla la două mese distanţă. Ridică o mână palidă şi mă salută. Ticălosul îmi blocase tot timpul mintea fără să-mi dau seama. Din mulţime se auziră respiraţii întretăiate şi mi-am întors privirea spre ring.

Cei doi erau în genunchi. Vampirul răsucise unul din braţele lui Phillip la spate. Cu o mână îl apucă pe Phillip de părul lung, răsturnându-i capul pe spate sub un unghi periculos.

Groaza se reflecta în ochii măriţi ai lui Phillip. Vampirul nu-l hipnotizase. Nici urmă de transă! Era treaz şi îngrozit.

Dumnezeule! Gâfâia, pieptul ridicându-i-se şi coborând spasmodic.

Vampirul privi spre mulţime şi sâsâi, dezgolindu-şi caninii albi. Sâsâitul îi transformă faţa frumoasă în una animalică. Foamea sa evidentă se întindea peste mulţime. Nevoia de a se hrăni se manifesta atât de intens, încât am simţit crampe în stomac.

Nu, nu aveam de gând să-i împărtăşesc nevoia. Mi-am înfipt unghiile în palme şi m-am concentrat. Durerea m-a ajutat. Mi-am desfăcut degetele tremurătoare, descoperind patru urme, de forma unei jumătăţi de lună, pe cale de a se acoperi treptat de sânge. Senzaţia de foame răspândită în încăpere îmi dădea târcoale, acţionând asupra mulţimii, dar nu şi asupra mea.

Mi-am învelit mâna cu un şervet şi am încercat să trec cât mai neobservată.

Vampirul îşi dădu capul pe spate.

— Nu, am rostit în şoaptă.

Vampirul muşcă, înfigându-şi cu putere dinţii în carne. Phillip urlă, ţipătul său strident trezind ecouri în tot clubul. Muzica tăcu brusc. Nimeni nu mai mişca. S-ar fi auzit şi un ac căzând pe jos.

Sunete uşoare, precum cele ale unui sugar, au întrerupt tăcerea. Phillip a început să geamă gutural. Şi iarăşi şi iarăşi acele sunete slabe, neajutorate.

Am privit mulţimea. Era de partea vampirului, îi percepea foamea, nevoile, îl simţea hrănindu-se. Poate că împărtăşea şi ceva din groaza lui Phillip, nu ştiam. Dar eram bucuroasă că nu luam parte la aşa ceva.

Vampirul se ridică, lăsându-l pe Phillip să cadă inert pe ring. M-am ridicat şi eu fără să vreau. Spatele plin de cicatrice al bărbatului tresări convulsiv, sub o respiraţie întretăiată, de parcă ar fi înfruntat moartea. Poate că asta şi făcea.

Era în viaţă. M-am aşezat. Genunchii îmi tremurau. Palmele îmi erau transpirate, iar tăieturile din palmă mă usturau. Bărbatul era în viaţă şi îi plăcuse. N-aş fi crezut dacă mi-ar fi spus cineva. L-aş fi făcut mincinos.

Un vampir-drogat. Acum chiar că puteam jura pe cele sfinte că văzusem totul.

Jean-Claude şopti:

— Vrea cineva un sărut?

Pentru o clipă nu se văzu nicio mişcare; apoi, din loc în loc, au început să se ridice mâini, nu prea multe, pline cu bancnote. Cea mai mare parte a oamenilor păreau buimăciţi, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis urât. Monica ţinea banii cât mai sus posibil.

Phillip zăcea acolo unde fusese aruncat, pieptul ridicându-i-se şi coborând ritmic.

Vampirul Robert se apropie de Monica. Aceasta îi îndesă banii în pantaloni. El îşi lipi gura însângerată, cu caninii proeminenţi, de buzele ei. Sărutul a fost lung şi pasional, fiecare folosindu-şi limba pentru a-şi sonda partenerul. Se „gustau“ reciproc.

Vampirul s-a retras brusc. Mâinile Monicăi, încă în jurul gâtului său, au încercat să-l tragă înapoi, dar el o împinse deoparte. S-a răsucit spre mine. Am clătinat din cap şi i-am arătat mâinile goale. Nicio bancnotă, fraţilor.

Cu rapiditatea unui şarpe, s-a întins după mine. N-am avut timp să gândesc. Scaunul meu se răsturnă cu zgomot. Stăteam în picioare, la o distanţă la care nu mă putea ajunge. Nicio fiinţă umană nu l-ar fi văzut apropiindu-se. Cum se spune, totul era pierdut.

Zgomote de voci se ridicau din mulţime pe măsură ce oamenii încercau să înţeleagă ce se petrecea. Este vorba doar de vecina şi simpatica voastră reanimatoare, oameni buni, niciun motiv de enervare. Vampirul continua să mă fixeze cu privirea.

Brusc, fără să-l văd venind, m-am trezit cu Jean-Claude lângă mine.

— Anita, te simţi bine?

Vocea sa prevestea lucruri pe care cuvintele nici măcar nu le puteau sugera. Legăminte şoptite în încăperi întunecoase, sub aşternuturi răcoroase. Jean-Claude îmi absorbi puterile, îmi suci mintea de parcă aş fi fost un beţiv de ultimă speţă alergând după bani… dar mă

simţeam atât de bine. O bubuitură – un sunet ascuţit. Zgomotul îmi pătrunse ca un fulger în minte, anihilând puterea vampirului, îndepărtându-l şi ţinându-l în şah.

Era pager-ul meu. Am clipit şi m-am clătinat, rezemându-mă de masă. Jean-Claude a întins mâna să mă sprijine.

— Nu mă atinge, am zis eu.

Zâmbi.

— Desigur.

Am apăsat pe buton să opresc pagerul. Mulţumesc, Doamne, că am pus pagerul la centură în loc să-l fi îndesat în poşetă, altfel nu l-aş fi auzit. Am telefonat de la bar. Poliţiştii voiau să-mi ceară părerea expertă în Cimitirul Hillcrest. Iar trebuia să lucrez toată noaptea. Ura! Pe bune, de data asta.

M-am oferit s-o iau pe Catherine cu mine, dar a preferat să rămână. Orice s-ar spune despre vampiri, sunt creaturi fascinante. În afară de faptul că beau sânge şi lucrează noaptea – dar asta face parte din „bucuriile“ existenţei. Era alegerea lui Catherine.

Le-am promis să mă întorc la timp pentru a le duce acasă. Apoi mi-am recuperat crucea de la fata-ce-avea-grijă-de-obiectele-sfinte şi am strecurat-o sub bluză.

Jean-Claude stătea lângă uşă.

— Aproape că te-am avut sub puterea mea, micuţă reanimatoare.

Mi-am ridicat pentru o clipă privirea spre faţa lui, apoi am coborât-o.

— „Aproape“ nu contează, ticălos-sugător-de-sânge ce eşti!

Jean-Claude îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Râsul său mă însoţi în noapte ca o haină de catifea lipită de spinare.

5

Sicriul era răsturnat pe o parte. O urmă albă de gheare se întindea pe furnirul întunecat. Căptuşeala de un albastru-deschis, imitaţie de mătase, era spintecată şi smulsă pe alocuri. Se distingea clar urma însângerată a unei mâini care putea să fi aparţinut chiar şi unei fiinţe umane. Tot ce mai rămăsese din cadavru era un costum maro sfâşiat, osul bine ros al unui deget şi o bucată de ţeastă. Bărbatul fusese blond.

Un al doilea cadavru zăcea la aproximativ un metru şi jumătate. Hainele bărbatului erau sfâşiate. Pieptul îi fusese despicat, coastele sfărâmate ca nişte coji de ou. Cea mai mare parte a organelor interne dispăruseră, cadavrul arătând ca un buştean scobit pe dinăuntru. Doar faţa îi era neatinsă. Ochii spălăciţi se holbau la stelele de pe cerul de vară.

Eram bucuroasă că era întuneric. Vedeam bine noaptea, dar întunericul schimba culorile. Tot sângele era negru. Corpul bărbatului era ascuns în umbra copacilor. N-aveam cum să-l văd dacă nu mergeam până la el. Făcusem asta. Măsurasem urmele de muşcături cu ruleta. Şi cu mănuşi, cercetasem cadavrul peste tot, căutând urme. Nu era niciuna.

Puteam face tot ce doream la locul crimei. Se fotografiase şi se filmase totul din orice unghi posibil. Eram întotdeauna ultimul „expert“ chemat. Ambulanţa aştepta să preia cele două cadavre, de îndată ce îmi terminam treaba.

Aproape terminasem. Ştiam cine îl omorâse pe bărbat. Ghouli. Restrânsesem cercetările până la acest tip special de morţi-vii. Bravo, mi-ar fi spus procurorul.

Începeam să transpir sub salopeta folosită pentru a-mi

proteja hainele. O utilizam iniţial în timpul uciderii vampirilor cu ţăruşi, apoi am început s-o port la locul diverselor crime. Pete negre se vedeau în jurul genunchilor şi mai jos, pe pantaloni. Fusese atât de mult sânge pe iarbă! Mulţumesc, Dumnezeule mare, că n-a trebuit să văd totul la lumina zilei.

Nu ştiu de ce o astfel de imagine la lumina zilei înrăutăţeşte lucrurile, dar e mult mai probabil să visez despre o scenă petrecută în ziua mare. Sângele e întotdeauna atât de roşu, cafeniu şi gros…

Noaptea estompează totul, îl face mai puţin real. Un lucru pe care-l apreciez.

Am tras fermoarul salopetei, lăsând un spaţiu gol în jurul hainelor. Vântul, uimitor de rece, sufla în jurul meu. Ploaia se simţea în aer. Se apropia încă o furtună.

Banda galbenă, întinsă de poliţişti, era înfăşurată în jurul trunchiurilor de copac şi printre tufişuri. O bucată, încolăcită în jurul piciorului de piatră al unui înger, flutura şi pocnea în bătaia vântului. Sergentul Rudolf Storr o smulse şi se îndreptă spre mine.

Avea un metru optzeci şi cinci, constituţia unui luptător profesionist, pasul mare şi sprinten. Părul negru, tuns periuţă, îi dezgolea urechile. Dolph era şeful celei mai noi echipe de şoc a poliţiei, „echipa-fantomelor“. Oficial, se numea Echipa de Cercetare a Evenimentelor Supranaturale Regionale, pe scurt ECESR. Se ocupa de toate crimele care aveau legătură cu supranaturalul. Numirea lui ca şef nu era, cu siguranţă, o promovare. Willie McCoy avusese dreptate; echipa de şoc era o încercare palidă de a astupa gura presei şi a liberalilor.

Dolph călcase pe cineva pe bătătură, altfel n-ar fi ajuns aici. Dar, respectându-se pe sine, era hotărât să facă cea mai bună treabă cu putinţă. O adevărată forţă a naturii. Nu urla, era doar prezent la locul faptei, şi lucrurile mergeau de la sine.

— Ei bine…, începu el.

Ăsta era Dolph, un tip „foarte vorbăreţ“.

— Ghouli.

— Dar…

Am ridicat din umeri.

— Problema e că nu sunt ghouli în acest cimitir.

Mă fixă cu privirea, fără a lăsa să i se citească ceva pe faţă. Era bun la aşa ceva, nu voia să influenţeze oamenii.

— Tocmai ai zis că ghoulii au fost cei care…

— Dar au venit de undeva din afara cimitirului.

— Şi ce dacă?

— N-am auzit niciodată ca vreun ghoul să fi ajuns atât de departe de propriul său cimitir.

L-am privit fix, încercând să-mi dau seama dacă a înţeles ceea ce tocmai îi spusesem.

— Anita, ce-ar trebui să ştiu despre ghouli?

Avea deja în mână carneţelul şi pixul.

— Acest cimitir este încă pământ sfinţit. Cimitirele bântuite de ghouli sunt de obicei fie foarte vechi, fie cele în care s-au desfăşurat ritualuri sataniste sau voodoo. Astfel, Răul anulează Binele, iar pământul îşi pierde proprietăţile sfinte. O dată ce se întâmplă asta, ghoulii se mută într-un nou loc de veci sau se ridică din fostele morminte. Nimeni nu ştie cu exactitate.

— Hei, adică cum, nimeni nu ştie?

— În principiu.

Clătină din cap, se holbă la însemnările pe care tocmai le luase şi încruntă din sprâncene.

— Explică-mi mai clar.

— Cineva devine vampir prin muşcăturile unui alt vampir. Zombii sunt reînviaţi de un reanimator sau de un preot voodoo. Din ceea ce ştim, ghoulii pur şi simplu se târăsc singuri afară din morminte. Există teorii conform cărora doar oamenii foarte răi devin ghouli. Eu nu cred aşa ceva. O perioadă s-a vehiculat ideea că oamenii muşcaţi de creaturi supranaturale precum om-lup, vampir sau orice altceva, ar deveni ghouli. Dar am văzut cimitire întregi goale, fiecare cadavru devenind ghoul. Şi nu exista nicio şansă ca toţi să fi fost atacaţi de creaturi supranaturale pe când erau încă în viaţă.

— Bine, am înţeles, nu ştim de unde vin ghoulii. Ce ştim,

de fapt?

— Ghoulii nu putrezesc precum zombii, ci îşi păstrează aspectul iniţial, precum vampirii. Au inteligenţa unor animale, mai mult nu. Sunt laşi şi nu atacă o persoană decât dacă aceasta e rănită sau inconştientă.

— E al dracului de sigur că l-au atacat pe îngrijitor.

— Poate că fusese lăsat în nesimţire.

— Cum?

— Cineva trebuie să-l fi pocnit.

— E posibil?

— Nu, ghoulii nu fac pereche nici cu fiinţele umane, nici cu alţi morţi-vii. Un zombi se va supune ordinelor, vampirii au propriile lor gânduri. Ghoulii sunt ca o haită, să spunem de lupi, dar mult mai periculoşi. Nu sunt capabili să înţeleagă că ar putea lucra cu altcineva. Dacă nu eşti ghoul, atunci eşti doar cineva care poate fi mâncat sau cineva de care trebuie să se ascundă.

— Atunci ce s-a întâmplat aici?

— Dolph, ghoulii ăştia au avut ceva de mers până la acest cimitir. Nu mai e niciunul pe o distanţă de câteva mile. Ghoulii nu merg atât de mult. Sau poate că, e doar o idee, l-au atacat pe îngrijitor când acesta a încercat să-i alunge. Ar fi trebuit să fugă, dar poate n-au făcut-o.

— Să fi fost ceva sau cineva care se dădea drept ghoul?

— Posibil, dar mă îndoiesc. Oricine ar fi fost, l-a mâncat pe îngrijitor. Putea s-o facă şi o fiinţă umană, dar n-ar fi putut sfâșia astfel corpul. Pur şi simplu n-avea forţa necesară.

— Un vampir?

— Vampirii nu mănâncă niciodată carne.

— Zombi?

— Posibil. Există cazuri rare când zombii o iau razna şi încep să atace oamenii pentru că simt o nevoie arzătoare de carne. Dacă nu fac rost de ea, încep să se descompună.

— Credeam că zombii se descompun oricum.

— Zombii-mâncători-de-carne rezistă mult mai mult decât ar fi normal. Ştiu despre o femeie care arată încă a fiinţă umană deşi e moartă de trei ani.

— O lasă în libertate să mănânce oameni?

Am zâmbit.

— O hrănesc cu carne crudă. Cred că în articol se menţionează faptul că preferă mielul.

— Articol?

— Există o revistă de specialitate pentru fiecare meserie, Dolph.

— Şi care-i titlul?

Am ridicat din umeri.

— *Reanimatorul,* cum altfel?

Chiar zâmbi.

— În regulă. Există vreo posibilitate să fie zombi?

— Nu prea mare. Zombii nu acţionează în haite decât dacă sunt obligaţi s-o facă.

— Chiar, zise el verificând notiţele, şi zombii-mâncători-de-carne?

— Există doar trei cazuri bine documentate şi toţi erau vânători singuratici.

— Deci, avem de-a face fie cu zombi-mâncători-de-carne, fie cu un nou tip de ghouli. Asta ar fi concluzia, nu?

Am aprobat din cap.

— Da.

— Bine, mulţumesc. Îmi pare rău că ţi-am stricat seara liberă. Închise carneţelul şi mă privi.

Aproape rânjea:

— Secretarul mi-a spus că erai la o petrecere de burlaci.

Ridică din sprâncene.

— Băutură şi „jumuleală“ pe cinste!

— Nu mă bate la cap, Dolph.

— Nici nu mă gândesc.

— Siiigur că da. Dacă nu mai ai nevoie de mine, mă duc înapoi.

— Am terminat deocamdată. Sună-mă dacă îţi vine vreo altă idee.

— Aşa o să fac.

M-am îndreptat spre maşină. Mănuşile de latex pline de sânge erau îndesate într-un sac de gunoi în portbagaj. Am reflectat în legătură cu salopeta şi în cele din urmă am

împăturit-o şi am aruncat-o peste sac. Poate o mai puteam purta o dată.

Dolph mă strigă.

— Ai grijă, Anita. N-aş vrea să te procopseşti cu ceva…

I-am aruncat o privire. Restul bărbaţilor mi-au făcut din mână şi au strigat la unison:

— Te iubim!

— Mai scutiţi-mă.

Unul dintre ei a strigat după mine.

— Dacă am fi ştiut ca-ţi place să vezi bărbaţi goi, am fi putut aranja ceva.

— Zerbrowski, n-aş vrea să văd chestia pe care o ai în dotare.

Râsete şi cineva îl luă de după gât.

— Te-a prins, omule… Renunţă, ea câştigă întotdeauna. M-am suit în maşină în hohotele de râs ale bărbaţilor, iar unul dintre ei se oferi să-mi fie sclav în „amor“. Era, probabil, Zerbrowski.

6

Am ajuns din nou la *Plăceri interzise* puţin după miezul nopţii. Jean-Claude stătea la baza scărilor, rezemat de perete, complet nemişcat. Nu-mi dădeam seama dacă respira sau nu. Dantela cămăşii flutura în bătaia vântului. O şuviţă de păr negru zburda pe obrazul palid, fără niciun rid.

— Miroşi a sângele altuia, ma petite.

I-am zâmbit dulce.

— Nu era cineva cunoscut.

Vocea gravă şi mohorâtă, plină de o furie stăpânită, îmi pătrunse prin piele, precum un vânt rece.

— Ai ucis vreun vampir, micuţă reanimatoare?

— Nu, am răspuns în şoaptă, cu o voce brusc răguşită.

Nu i-am mai auzit niciodată vocea cu inflexiuni atât de dure.

— Ştiai că în lumea vampirilor ți se spune Călăul?

— Da.

Nu făcuse nimic pentru a mă ameninţa şi totuşi, în acel moment, nimic nu m-ar fi putut determina să pretind că totul era doar o glumă. Ar fi putut foarte bine să zăvorască uşa.

— Şi câţi vampiri se crede că ai ucis?

Nu-mi plăceau implicaţiile pentru că nu urmau să ducă câtuşi de puţin la sfârșitul dorit. Aveam în faţă un vampir-suprem care mirosea minciunile de la o poştă. Nu înţelegeam starea de spirit a lui Jean-Claude, dar n-aveam de gând să-l mint.

— Paisprezece.

— Şi tot pe noi ne numiţi ucigaşi!

M-am holbat pur şi simplu la el, neştiind ce ar fi vrut să-i răspund.

Vampirul Buzz coborî scările. Privirea i se mută de la Jean-Claude la mine, apoi îşi reluă postul de lângă uşă, cu braţele uriaşe încrucişate pe piept.

— A fost o pauză plăcută? se interesă Jean-Claude.

— Da, stăpâne, mulţumesc.

Vampirul-suprem zâmbi.

— Buzz, ţi-am interzis să-mi spui „stăpâne“.

— Da, st… stă… Jean-Claude.

Vampirul îşi etală din nou râsul minunat, aproape palpabil.

— Vino, Anita. Să intrăm, e mai cald înăuntru.

Afară erau peste douăzeci şi şase de grade! Habar n-aveam despre ce naiba vorbea. Şi nici despre ce vorbisem în ultimele minute.

Jean-Claude urcă scările. L-am urmărit dispărând înăuntru, dar am rămas cu privirea aţintită asupra uşii, nedorind să intru şi eu. Ceva nu era în regulă, dar nu ştiam ce anume.

— Intri? întrebă Buzz.

— N-ai vrea să te duci şi să le spui Monicăi şi tipei cu părul roşu de lângă ea să vină afară?

Zâmbi, arătându-şi caninii. De obicei doar cei proaspăt morţi îşi etalează caninii în public, le place efectul.

— Nu-mi pot părăsi postul. În plus, tocmai am terminat pauza.

— M-am gândit că ai să spui aşa ceva.

Rânji.

Am pătruns în întunericul crepuscular din club. Fata-care-avea-grijă-de-obiectele-sfinte mă aştepta lângă uşă. I-am dat crucea, am primit un talon – nu-i un schimb corect. Jean-Claude nu se vedea nicăieri.

Catherine stătea pe ring, nemişcată, cu ochii larg deschişi, cu părul lung, arămiu, strălucind în lumina reflectoarelor. Pe faţă i se întipărise o privire fragilă, somnoroasă, aproape copilărească. Era într-o transă adâncă, ceva cu care eram familiară.

— Catherine, am rostit în şoaptă şi am alergat spre ea.

Monica şedea la masa noastră, privindu-mă înaintând.

Zâmbetul teribil de pe faţa ei spunea totul.

Aproape ajunsesem pe ring când un vampir apăru în spatele lui Catherine. Nu ieşi de după draperie, ci pur şi simplu apăru lângă ea. Mi-am dat seama pentru prima dată ce ar trebui să creadă fiinţele umane în astfel de situaţii. Magie curată!

Vampirul mă fixă. Avea părul de un auriu mătăsos, pielea de culoarea fildeşului, ochii imens de adânci. Am închis ochii şi am scuturat din cap. Nimeni nu putea fi atât de frumos.

În comparaţie cu înfăţişarea, vocea îi era banală, dar obişnuită să comande.

— Cheam-o!

Am deschis ochii şi mi-am dat seama că mulţimea se holba la mine. Am aruncat o privire spre faţa inexpresivă a lui Catherine şi mi-am dat seama ce avea să urmeze, dar, ca orice client ignorant, trebuia să încerc ceva.

— Catherine, Catherine, mă auzi?

Nu se mişcă deloc; doar o imperceptibilă mişcare a pieptului indica faptul că încă mai respira. Era în viaţă, dar pentru cât timp? Vampirul o adusese într-o transă adâncă, ceea ce însemna că o putea „chema“ oricând, oriunde, iar ea avea să vină. Din acest moment, viaţa ei îi aparţinea. De câte ori avea nevoie de ea.

— Catherine, te rog!

Nu puteam schimba nimic, răul fusese deja făcut. Fir-ar să fie, n-ar fi trebuit s-o las singură niciodată aici, niciodată.

Vampirul îi atinse umărul. Ea clipi şi privi în jur, surprinsă, dar şi speriată. Râse nervos:

— Ce s-a întâmplat?

Vampirul îi apropie mâna de buze.

— Frumoaso, eşti în puterea mea acum.

Ea râse din nou, fără a înţelege că ceea ce-i spusese era adevărul absolut. Vampirul o conduse spre marginea ringului, de unde doi chelneri au dus-o la masă.

— Sunt ameţită, zise ea.

Monica o bătu uşor pe mână.

— Ai fost de milioane.

— Ce-am făcut?

— Îţi spun mai târziu. Spectacolul încă nu s-a terminat.

Mă fixă în timp ce rostea ultimele cuvinte.

Ştiam deja că eram într-un mare necaz. Privirea vampirului de pe ring parcă îmi ardea pielea. Voinţa sa, forţa, personalitatea sau orice altceva, se confruntau cu puterea mea. Le simţeam ca un vânt în rafale. Pielea de pe braţe mi s-a făcut ca de găină.

— Numele meu e Aubrey, rosti vampirul. Al tău?

Gura mi se uscă brusc, dar numele meu nu era atât de important. Îl putea afla oricum.

— Anita.

— Anita! Frumos nume.

Picioarele mi s-au muiat şi m-am prăbuşit pe un scaun. Monica mă fixa cu ochi enormi şi lacomi.

— Anita, vino cu mine pe ring!

Vocea lui nu era nici pe departe atât de plăcută ca a lui Jean-Claude. Fără nicio inflexiune, dar mintea care o controla era mult peste ceea ce simţisem vreodată. O minte care venea din vremuri de mult apuse, iar forţa ei îmi provoca dureri în oase.

— Vino.

Am continuat să scutur din cap. Era tot ce puteam face – nu puteam vorbi sau gândi, şi ştiam că nu mă puteam ridica de pe scaun. Dacă m-aş fi apropiat de el, aş fi căzut complet sub puterea sa, exact cum se întâmplase cu Catherine. Transpiraţia îmi curgea pe spate.

— Vino, acum!

M-am ridicat, deşi nu-mi aminteam s-o fi făcut. Dumnezeule, ajută-mă!

— Nu!

Mi-am înfipt unghiile în palmă. Mi-am sfâşiat pielea, dar m-am bucurat de durere. Puteam respira din nou.

Forţa minţii îi slăbi, precum un ocean la reflux. Dezorientată şi slăbită, m-am împiedicat de masă. Unul dintre vampirii-chelneri era lângă mine.

— Nu i te împotrivi, altfel se enervează cumplit.

L-am împins într-o parte.

— Dacă n-o fac, sunt în puterea lui.

Chelnerul părea aproape o fiinţă umană, unul dintre noii morţi-vii. Frica i se citea pe faţă.

M-am adresat creaturii de pe ring.

— Vin, dacă nu mă forţezi.

Monica îşi trase răsuflarea. Am ignorat-o. Era important să depăşesc cu bine următoarele momente.

— Atunci, vino neapărat!

M-am îndepărtat de masă şi mi-am dat seama că puteam sta în picioare fără să mă prăbuşesc. Unu la zero pentru mine! Puteam chiar să merg. Doi la zero! Mi-am fixat privirea pe podeaua tare şi lustruită. Ar fi perfect dacă m-aş putea concentra doar asupra paşilor. Prima treaptă a ringului. Am ridicat privirea.

Aubrey stătea în centrul ringului, perfect nemişcat, fără a încerca să mă forţeze. Era ca şi cum n-ar fi fost deloc acolo – o nefiinţă teribilă. Tăcerea lui îmi pulsa în cap. Cred că ar fi putut sta chiar în faţa mea şi nu l-aş fi văzut niciodată dacă n-ar fi vrut.

— Vino.

Nu era o voce, era doar un sunet în capul meu.

— Vino!

Am încercat să mă retrag, dar n-am putut. O venă îmi pulsa în gât. Nu puteam respira! Mă sufocam! Am rămas nemişcată în timp ce forţa minţii sale mă învăluia.

— Nu te împotrivi! i-am auzit urletul în cap.

Cineva urla, fără cuvinte, dar acel cineva eram eu. Dacă încetam să lupt, ar fi fost atât de uşor – ar fi fost ca şi cum te-ai fi înecat după ce ai fi încetat să te mai zbaţi. Un mod liniştit de a muri. Nu, nu.

— Nu! am zis şi vocea îmi suna ciudat, chiar şi mie.

— Ce? întrebă el, cu o voce vădit surprinsă.

— Nu, am zis din nou şi am privit în sus.

I-am întâlnit ochii în care pulsau toate secolele trecute. Oricare ar fi fost puterea care m-a făcut reanimatoare şi m-a ajutat să readuc morţii la viaţă, ea se manifesta acum. I-am întâlnit ochii şi am rămas nemişcată.

Zâmbi, alungindu-şi uşor buzele.

— Atunci, vin eu la tine.

— Te rog, nu!

Nu mă puteam retrage, mintea sa mă ţinea ca într-un cleşte de oţel catifelat. Era tot ce puteam face pentru a nu păşi înainte şi pentru a nu-i alerga în întâmpinare.

Se opri. Corpurile noastre aproape se atingeau. Ochii îi erau perfect căprui, de nepătruns şi fără de sfârşit. Mi-am mutat privirea de pe faţa lui. Sudoarea îmi picura pe frunte.

— Anita, miroşi a frică.

Îşi trecu mâna rece peste obrajii mei. Am început să tremur fără a mă putea opri. Degetele sale îmi răsfirau uşor pletele.

— Cum mi te poţi împotrivi astfel?

Respiraţia sa caldă, mătăsoasă, îmi atinse faţa, coborî pe gât, tot mai jos. Cuprins de fiori, trase aerul cu putere în piept. Îi simţeam foamea tot mai aproape. Stomacul mi se făcu ghem. Şuieră spre mulţime, ţipete ascuţite ridicându-se din sală. Era pe punctul de a mă muşca.

Groaza se transformă într-un val brusc de adrenalină. L-am împins, am păşit înapoi, m-am prăbuşit pe ring şi am început să mă târăsc.

Un braţ mă apucă de mijloc şi mă ridică. Am urlat, lovind orbeşte cu cotul în spate. Drept la ţintă pentru că l-am auzit gâfâind, dar strânsoarea deveni din ce în ce mai puternică, gata să mă strivească.

Am tras cu putere de mâneca bluzei, dar ţesătura se rupse. Mă aruncă pe spate şi se aplecă deasupra mea cu faţa schimonosită de foame. Buzele se retraseră, dezgolindu-i caninii strălucitori.

Cineva, de fapt unul dintre chelneri se apropie de ring. Vampirul şuieră spre el, saliva prelingându-i-se pe bărbie. Nu mai rămăsese nimic uman din el.

Flămând, se repezi la mine cu viteza fulgerului. I-am înfipt cuţitul de argint în dreptul inimii. O picătură de sânge se scurse pe pieptul lui. Mârâi, clănţănind din canini asemenea unui câine în lanţ. Am ţipat.

Teroarea care mă cuprinsese dispăru, lăsând loc doar fricii. Vampirul se repezi să mă apuce, înfigându-și singur cuţitul în piele. Sângele începu să-mi curgă pe mână, apoi pe bluză. Sângele lui.

Jean-Claude apăru brusc lângă noi.

— Aubrey, dă-i drumul.

Vampirul scoase un sunet adânc şi gutural, animalic.

— Ia-l de pe mine sau îl ucid, am articulat cu o voce stridentă şi subţire ca a unei fetiţe, o voce în care se simţea frica.

Vampirul se dădu înapoi, caninii tăindu-i buzele.

— Ia-l de pe mine, am repetat.

Jean-Claude începu să vorbească în franceză cu o voce moale. Chiar şi atunci când nu înţelegeam cuvintele, vocea era catifelată, liniştitoare. Jean-Claude îngenunche lângă noi, vorbind liniştit. Vampirul mârâi şi se repezi, înşfăcând încheietura mâinii lui Jean-Claude.

Acesta gâfâi de parcă l-ar fi durut.

Să-l ucid? Să-i înfig cuţitul drept în inimă înainte de a-mi sfâșia beregata? Cât de rapid era? Mintea părea să-mi funcţioneze incredibil de repede. Mi se părea că aveam tot timpul din lume pentru a mă hotărî şi a acţiona.

Am simţit greutatea vampirului pe picioare. Vocea îi era răguşită, dar calmă.

— Pot să mă ridic?

Faţa îi era iar umană, plăcută şi chipeşă, dar iluzia nu mai ţinea câtuşi de puţin. Îl văzusem fără mască, o imagine ce-mi va rămâne în minte pe vecie.

— Ridică-te încet.

Un zâmbet încrezător îi depărtă uşor buzele. Se ridică, cu încetineala unei fiinţe umane. Jean-Claude îi făcu semn să se retragă până lângă perdea.

— Te simţi bine, ma petite?

Am fixat cu privirea cuţitul de argint, plin de sânge, şi am scuturat din cap:

— Nu ştiu.

— N-am vrut să se întâmple aşa ceva.

Mă ajută să mă ridic. L-am lăsat. În sală se făcuse

linişte. Publicul ştia că se întâmplase ceva rău, doar văzuse adevărul ascuns în spatele măştii fermecătoare. Se vedeau o mulţime de feţe palide şi înspăimântate.

Mâneca bluzei atârna ruptă în locul în care o sfâșiasem pentru a apuca cuţitul.

— Te rog, pune cuţitul deoparte, zise Jean-Claude.

L-am fixat, l-am privit direct în ochi şi, pentru prima dată, n-am simţit nimic. Nimic altceva decât un vid.

— Pe cuvânt de onoare că vei ieşi teafără de aici. Pune cuţitul deoparte.

Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât mi-au trebuit trei încercări pentru a băga cuţitul în teacă. Jean-Claude îmi zâmbi, cu buzele strânse.

— Acum, vom coborî de pe ring.

Mă ajută să mă ridic. Aş fi căzut, dacă nu m-ar fi susţinut. Mă strângea tare cu braţul de mâna stângă. Dantela de la mâneca sa îmi zgâria pielea. Şi nu era moale deloc.

Jean-Claude întinse cealaltă mână spre Aubrey. Am încercat să mă dau deoparte, dar îmi şopti:

— Nu-ţi fie teamă, te voi proteja, îţi jur.

Nu ştiu de ce l-am crezut, poate pentru că nu aveam pe nimeni altcineva în care să mă încred. Ne conduse, pe Aubrey şi pe mine, spre partea din faţă a ringului. Vocea sa melodioasă mângâia publicul.

— Sper că v-a plăcut mica noastră melodramă. Foarte realistă, nu?

Mişcări stinghere în rândul oamenilor din sală, citindu-se clar pe feţele lor frica.

Jean-Claude le zâmbi şi dădu drumul mâinii lui Aubrey. Îmi desfăcu nasturele de la mânecă şi o ridică în sus, dezgolind cicatricea. Arsura neagră făcută de cruce ieşea în evidenţă pe piele. Publicul era tăcut, neînțelegând încă nimic. Jean-Claude dădu deoparte dantela care-i acoperea pieptul, lăsând să vadă cicatricea în formă de cruce.

Un moment de uluire, apoi aplauzele izbucniră din toate părţile. Urlete, strigăte, dar şi fluierături, toate răsunau în jurul nostru.

Credeau că eram şi eu vampir şi totul nu fusese decât ceva bine regizat. M-am holbat la faţa zâmbitoare a lui Jean-Claude şi la cicatricele atât de asemănătoare – cea de pe pieptul său şi cea de pe braţul meu.

Mâna lui Jean-Claude mă apăsă, forţându-mă să fac o plecăciune. În timp ce aplauzele se stingeau încet, Jean-Claude şopti:

— Anita, trebuie să vorbim. Viaţa prietenei tale, Catherine, depinde de acţiunile tale.

I-am întâlnit privirea şi am zis:

— Am ucis creaturile care mi-au făcut cicatricea.

Îmi zâmbi larg, lăsând să se vadă doar un colţ de canin.

— Ce coincidenţă plăcută. Aşa am făcut şi eu.

7

Jean-Claude ne conduse dincolo de draperii, în partea din spate a ringului. Un alt vampir-stripper, îmbrăcat în gladiator, cu platoşă de metal şi sabie scurtă, aştepta să-şi înceapă programul.

— Vorbeşte despre ceva greu de făcut. Rahat.

Trase brusc de cortină şi păşi dincolo.

Catherine se apropie, cu faţa atât de palidă, încât pistruii îi ieşeau în evidenţă ca nişte pete de cerneală maro. Să mă întreb de ce era atât de palidă? Nuuu. Riscasem deja prea mult.

— Dumnezeule, te simţi bine? mă întrebă ea.

Am păşit cu grijă peste un şir de cabluri întinse ca nişte şerpi de-a curmezişul podelei şi m-am rezemat de perete. Am început să reînvăţ cum să respir.

— Mă simt bine.

Minţeam.

— Anita, ce se-ntâmplă? Ce era chestia aia de pe ring? Nu eşti vampir mai mult decât mine.

Aubrey sâsâi tăcut în spatele ei, strângând din canini şi făcându-şi buzele să sângereze. Umerii i se zguduiau de un râs tăcut.

Catherine mă apucă de mână.

— Anita?

Am strâns-o în braţe şi ea făcu la fel. N-aveam de gând s-o las să moară astfel. N-aveam să permit aşa ceva. Se smulse din îmbrăţişare şi mă privi drept în faţă.

— Vorbeşte!

— Vorbim în birou? ne invită Jean-Claude.

— Nu-i nevoie să vină şi Catherine.

Aubrey se apropie. Strălucea ca o bijuterie în întunericul crepuscular.

— Cred că ar trebui să vină. E ceva personal, intim.

Îşi linse buzele însângerate cu o limbă trandafirie şi rapidă ca a unei pisici.

— Nu, vreau s-o scot din porcăria asta, prin orice mijloace.

— Ce porcărie? Despre ce vorbeşti?

— E posibil să se ducă la poliţie? se interesă Jean-Claude.

— De ce să mă duc la poliţie? întrebă Catherine, cu vocea tot mai puternică la fiecare întrebare.

— Şi dacă s-ar duce?

— Ar muri, afirmă Jean-Claude.

— Hei, stai o clipă, zise Catherine. Mă ameninţi? Faţa lui Catherine căpăta tot mai multă culoare din cauza mâniei.

— Se va duce la poliţie, am declarat eu.

— Tu alegi.

— Catherine, îmi pare rău, dar ar fi mai bine pentru toţi dacă nu ţi-ai aminti tot ce s-a întâmplat.

— Gata! Plecăm chiar acum.

Mă apucă de mână, iar eu n-am oprit-o.

Aubrey se mişcă în spatele ei.

— Uită-te la mine!

Catherine înţepeni. Degetele ei mi se înfigeau în mână, o tensiune incredibilă îi vibra în muşchi. Se împotrivea. Ajut-o, Dumnezeule! Dar nu avea nicio putere magică, nici cruci sfinţite. Puterea voinţei nu îi era îndeajuns, cel puţin nu împotriva unei creaturi ca Aubrey.

Îmi dădu drumul din mână, brusc, fără nicio vlagă în degete. Respiraţia i se transformă într-un oftat prelung, înfiorat. Privea fix la ceva aflat puţin deasupra capului meu, ceva ce nu puteam vedea.

— Catherine, îmi pare rău, am şoptit.

— Aubrey îi poate şterge din minte orice amintire din această noapte. Va crede că a băut prea mult, dar asta nu va desface vraja.

— Ştiu. Singurul lucru care ar distruge puterea pe care o are acum Aubrey asupra ei ar fi moartea lui.

— Catherine va fi praf şi pulbere în mormânt înainte de

a se întâmpla aşa ceva.

Am fixat pata de sânge de pe cămaşă, zâmbind ciudat.

— Ai avut noroc, nimic mai mult. Dar nu deveni prea încrezătoare în forţele proprii, zise Aubrey.

Prea încrezătoare – ce caraghios! Abia m-am abţinut să nu rid.

— Jean-Claude, am înţeles ameninţarea. Ori fac ce vrei, ori Aubrey termină ceea ce a început cu Catherine.

— Ai înţeles exact situaţia, ma petite.

— Nu-mi mai spune aşa. Ce anume vrei de la mine?

— Cred că Willie McCoy ţi-a spus exact ce vrem.

— Vrei să mă angajezi să dau de urma ucigaşului vampirilor?

— Exact asta.

— Ceea ce ai făcut nu era câtuşi de puţin necesar, am zis, arătând spre faţa lipsită de expresie a lui Catherine. Puteai să mă fi bătut, să mă fi ameninţat, să-mi fi oferit mai mulţi bani. Puteai să fi făcut o mulţime de alte lucruri înainte de a proceda în acest mod.

Zâmbi, cu buzele strânse.

— Ar fi durat prea mult. Şi, să fim sinceri, tot ne-ai fi refuzat în cele din urmă.

— Posibil.

— Acum, n-ai altă variantă.

Avea dreptate.

— Bine, accept. Mulţumit?

— Foarte, declară Jean-Claude cu o voce moale. Ce facem cu prietena ta?

— Vreau să fie dusă acasă cu un taxi. Şi mai vreau garanţii că „bătrânu' caninos“ n-o va ucide.

Aubrey râse, un sunet profund terminat cu un sâsâit isteric. Îndoit de mijloc, se cutremura de râs:

— „Bătrânu caninos“, chiar îmi place.

Jean-Claude aruncă o privire vampirului scuturat de hohote de râs şi spuse:

— Îţi dau cuvântul că nu va păţi nimic, dacă ne ajuţi.

— Nu vreau să te jignesc, dar nu-i de ajuns.

— Îmi pui la îndoială cuvântul, mârâi pe un ton furios,

dar cald.

— Nu, dar nu-l poţi ţine în frâu pe Aubrey. Nu poţi garanta pentru comportarea lui dacă nu trebuie să-ţi dea socoteală ţie direct.

Râsul lui Aubrey se transformă în câteva chicoteli slabe. Nu auzisem niciodată un vampir chicotind şi nu era un sunet prea plăcut. Râsul îi îngheţă pe buze şi el se îndreptă.

— Nimeni nu mă ţine în zgardă, fetiţo. Sunt propriul meu stăpân.

— Oh, fii serios. Dacă ai fi avut peste cinci sute de ani şi erai vampir-suprem, ai fi şters pe jos cu mine. Dar cum n-ai făcut-o – mi-am întins mâinile cu palmele în sus – asta înseamnă că deşi eşti bătrân, nu eşti propriul tău stăpân.

Mârâi gutural, faţa înnegrindu-i-se de furie:

— Cum îndrăzneşti?

— Gândeşte-te, Aubrey, ţi-a ghicit vârsta cu o eroare de cincizeci de ani. Nu eşti un vampir-suprem şi ştie acest lucru. Avem nevoie de ea.

— Trebuie să cunoască ce e umilinţa.

Păşi spre mine, cu corpul rigid din cauza mâniei, cu mâinile încleştându-se şi descleştându-se spasmodic.

Jean-Claude interveni.

— Nikolaos se aşteaptă să o aducem vie şi nevătămată.

Aubrey ezită. Rânji, dar fălcile muşcară doar aerul. Dinţii loviţi unul de altul au produs un sunet slab, dar tăios.

Cei doi se fixau cu privirea. Puteam să simt prin aer, ca un vânt îndepărtat, voinţele încordate la maximum. Pielea de pe ceafă mi se făcu ca de găină. Aubrey a fost primul care şi-a coborât privirea, cu o licărire de mânie în ochi.

— Nu mă voi lăsa cuprins de furie, stăpânul meu.

Accentua cuvântul „meu“ pentru a indica de fapt că Jean-Claude nu era stăpânul „său“.

Am înghiţit cu greu de două ori, cu un sunet care mi s-a părut asurzitor. Dacă voiau să mă bage în sperieţi, atunci, cu siguranţă făceau o treabă al naibii de bună.

— Cine-i Nikolaos?

Jean-Claude, cu o faţă calmă şi frumoasă, se întoarse pentru a mă privi.

— Nu noi trebuie să răspundem la această întrebare.

— Şi ce ar vrea să însemne asta?

Zâmbi, cu buzele atent arcuite pentru a nu-şi dezgoli caninii.

— Lasă-ne să-i găsim prietenei tale un taxi pentru a fi în afara oricărui pericol.

— Şi Monica?

De data asta rânji, arătându-şi caninii; părea sincer amuzat:

— Te îngrijorează siguranţa ei?

Atunci îmi căzu fisa – petrecerea pe nepregătite, faptul că eram doar noi trei.

— Monica a fost momeala pentru a ne aduce pe mine şi pe Catherine aici.

Aprobă din cap.

Am vrut să mă întorc şi să-i pocesc Monicăi mutra. Cu cât mă gândeam mai bine, cu atât îmi surâdea mai mult idea. Dar, ca prin minune, Monica dădu draperiile la o parte şi îşi făcu din nou apariţia. I-am zâmbit şi m-am simţit bine.

Ezită, uitându-se când la Jean-Claude, când la mine.

— Totul merge conform planului?

Am păşit spre ea. Jean-Claude mă apucă de braţ.

— Să nu-i faci vreun rău, Anita. E sub protecţia noastră.

— Îţi jur că în seara asta n-o voi atinge nici măcar cu un deget. Vreau doar să-i spun ceva.

Îmi dădu drumul încet la braţ de parcă n-ar fi fost sigur că era o idee bună. M-am apropiat de Monica, iar când corpurile noastre aproape s-au atins, i-am şoptit direct în faţă:

— Te omor dacă i se întâmplă ceva lui Catherine.

Surâse afectat, încrezătoare în protectorii ei.

— Mă vor readuce la viaţă, ca pe unul dintre ei.

Am simţit cum mi se clatină capul, cu o mişcare înceată şi precisă, puţin la dreapta, puţin la stângă.

— Atunci îţi voi scoate inima din piept – continuam să

zâmbesc de parcă nu mă puteam opri –, apoi o voi arde, iar cenuşa o voi împrăştia în apele râului. Înţelegi?

Înghiţi perceptibil în sec. Bronzul căpătat la club părea acum puţin verde. Aprobă din cap, holbându-se la mine ca la un căpcăun.

Bănuiesc că mă credea în stare s-o fac. Nemaipomenit. Uram să irosesc o ameninţare cu adevărat bună.

8

Am urmărit taxiul în care se afla Catherine, până când a dat colţul străzii. Nu s-a întors spre mine, n-a mi-a făcut cu mâna, n-a scos nicio vorbă. Se va trezi mâine cu nişte amintiri vagi. Încă o noapte în oraş ca între fete.

Doream să fi putut crede că avea să fie în siguranţă, dar ştiam mai bine adevărul. Aerul mirosea greu a ploaie. Luminile de pe stradă se răsfrângeau pe trotuar. Aerul era aproape prea gros pentru a fi respirabil. St. Louis în timpul verii. Grozav.

— Mergem? întrebă Jean-Claude.

Se ridică în picioare, cămaşa albă strălucind în întuneric. Dacă-l deranja umiditatea, nu lăsa să se vadă. Aubrey stătea în umbrele aruncate de uşă. Singura lumină care cădea pe el venea de la neonul purpuriu cu numele clubului. Rânji spre mine, o faţă pictată cu roşu, un corp pierdut printre umbre.

— E un pic cam deplasat, Aubrey, am zis eu.

Zâmbetul i se şterse de pe faţă.

— Ce vrei să spui?

— Arăţi ca un Dracula dintr-un film de mâna a doua.

Alunecă pe scări cu acea perfecţiune a mişcărilor de care dau dovadă doar vampirii adevăraţi, de o anumită vârstă. Luminile de pe stradă îi scoteau în evidenţă faţa încordată, mâinile cu pumnii strânşi.

Jean-Claude păşi în faţa lui şi vorbi cu voce înceată, aproape o şoaptă alinătoare. Aubrey se răsuci cu o mişcare bruscă a umerilor şi începu să lunece uşor în susul străzii.

Jean-Claude se întoarse spre mine:

— Dacă vei continua să-ţi baţi joc de el, se va ajunge la un punct în care nu-l voi mai putea reţine şi atunci vei muri.

— Credeam că sarcina ta este să mă ţii în viaţă pentru acest Nikolaos.

Încruntă din sprâncene.

— Chiar este, dar nu voi muri pentru a te apăra. Înţelegi?

— Acum da.

— Bine. Mergem?

Arătă cu un gest spre stradă, în direcţia în care dispăruse Aubrey.

— Mergem pe jos?

— Nu e departe.

Îmi întinse mâna.

M-am holbat la ea şi am scuturat din cap.

— E necesar, Anita. Altfel, nu ţi-aş cere acest lucru.

— Cum adică e necesar?

— Anita, întâlnirea din această seară nu trebuie să fie cunoscută de poliţie. Ia-mă de mână, joacă rolul unei fiinţe umane prostite de iubitul ei vampir. Acest lucru va explica sângele de pe bluza ta. De asemenea, va mai explica unde mergem şi de ce.

Mâna era întinsă, palidă şi subţire. Degetele nu tremurau, nu se simţea nicio mişcare, ca şi cum Jean-Claude putea sta nemişcat oferindu-mi mâna pe vecie. Şi poate era în stare.

I-am luat mâna. Degetele lungi i s-au încovoiat pe dosul mâinii mele. Am început să păşim, mână în mână. Îmi puteam simţi propriul puls prin contactul cu mâna sa nemişcată. Pulsul i se acceleră pentru a se potrivi cu al meu. Îi simţeam sângele curgând de parcă aş fi avut o a doua inimă în piept.

— Te-ai hrănit astă seară? am întrebat cu o voce moale.

— Nu poţi şti?

— Nu când e vorba de tine.

Cu colţul ochiului, l-am văzut zâmbind.

— Sunt măgulit.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu, zise el.

— Nu, adică nu mi-ai răspuns sau nu, nu te-ai hrănit?

Îşi răsuci capul spre mine în timp ce mergeam. Sudoarea îi strălucea pe buza superioară.

— Ce crezi, ma petite?

Vocea îi era şoapta cea mai uşoară pe care o auzisem vreodată.

Mi-am smucit mâna încercând să mă eliberez, chiar dacă ştiam că era o prostie şi nu aveam nicio şansă de succes. Mă strânse convulsiv de mână, apăsând până ce am gemut. Nici nu încerca să strângă prea tare.

— Nu te împotrivi, Anita.

Îşi linse buza superioară.

— Împotrivirea e… excitantă.

— De ce nu te-ai hrănit mai devreme?

— Mi s-a interzis s-o fac.

— De ce?

Niciun răspuns. Începu să plouă. O ploaie uşoară şi rece.

— De ce? am repetat.

— Nu ştiu.

Vocea i se pierdea aproape în ploaia uşoară. Dacă ar fi fost altcineva în locul lui, aş fi spus că îi era teamă.

Hotelul era o clădire înaltă şi zveltă, din cărămidă adevărată. O reclamă luminoasă, de neon albastru, anunţa „Locuri libere“. Nimic altceva. Nimic care să indice numele sau destinaţia clădirii. Doar „Locuri libere“.

Picăturile de ploaie străluceau ca nişte diamante negre în părul lui Jean-Claude. Bluza îmi era lipită de corp. Sângele de pe ea începuse să se şteargă. Nimic mai bun decât apa rece pentru a îndepărta petele de sânge proaspăt.

O maşină de poliţie luă încet colţul. M-am încordat. Jean-Claude mă trase brusc spre el. Mi-am sprijinit palmele de pieptul său pentru a împiedica contactul corpurilor noastre. Simţeam cum îi bătea inima sub mâna mea.

Maşina înainta încet. Un reflector începu să exploreze umbrele. Patrulau regulat prin Cartier. Era de rău pentru turism dacă turiştii o mierleau în acea zonă din cauza celei mai mari atracţii ale noastre – vampirii.

Jean-Claude mă apucă de bărbie şi mă răsuci pentru a

mă obliga să-l privesc. Am încercat să mă eliberez, dar degetele lui mi se înfigeau în bărbie.

— Nu te împotrivi!

— Nu te voi privi în ochi!

— Îţi dau cuvântul că nu voi încerca să-mi folosesc puterile. Noaptea asta poţi să mă priveşti în ochi fără nicio grijă. Ţi-o jur.

Aruncă o privire spre maşina de poliţie care continua să se deplaseze în direcţia noastră.

— Dacă se amestecă poliţiştii, nu mai pot garanta ce se va întâmpla cu prietena ta.

M-am silit să mă relaxez în braţele sale, lipindu-mă de el. Inima îmi bătea cu putere ca şi cum aş fi fugit. Apoi, mi-am dat seamă că nu inima era ceea ce auzeam. Pulsul lui Jean-Claude îmi bătea în tot corpul. Îl auzeam, îl simţeam, aproape palpabil în mână. L-am privit fix drept în faţă. Ochii săi erau de un albastru extrem de închis, perfect precum cerul de la miezul nopţii. Erau întunecaţi şi vii, dar nu te făceau să te afunzi în ei, nu te hipnotizau. Erau pur şi simplu ochi.

Îşi aplecă faţa spre mine. Şopti:

— Jur.

Era pe punctul de a mă săruta. Nu voiam s-o facă. Dar nici nu voiam ca poliţiştii să se oprească şi să ne ia la întrebări. Nu voiam să dau explicaţii despre petele de sânge, despre bluza ruptă. Buzele sale au ezitat o clipă deasupra gurii mele. Îi auzeam în minte bătăile inimii, pulsul său o luase razna, iar răsuflarea îmi era tulburată de nevoile sale.

Buzele îi erau de mătase, limba umedă şi rapidă. Am încercat să mă trag înapoi şi am descoperit că mă ţinea cu mâna de ceafă pentru a-mi apăsa gura pe a sa.

Reflectorul maşinii de poliţie trecu peste noi. M-am relaxat, lăsându-l pe Jean-Claude să mă sărute. Buzele ni s-au unit. Limba mea întâlni duritatea netedă a caninilor săi. M-am retras, iar el mă lăsă. Îmi lipi faţa de pieptul său, un braţ de oţel ţinându-mă de ceafă, presându-mi corpul de al său. Tremura, dar nu din cauza ploii.

Respira întretăiat, inima, lipită de obrazul meu, îi bătea cu putere. Marginile netede ale cicatricei îmi atingeau faţa.

Foamea sa, pe care o ascunsese până acum, îmi străbătu corpul ca un val violent, ca o flacără.

— Jean-Claude!

N-am încercat să-mi ascund frica din voce.

— Calmează-te!

Un fior îi scutură tot corpul. Respiră cu putere şi suspină adânc. Îmi dădu drumul atât de brusc, încât mi-am pierdut echilibrul.

Se îndepărtă de mine pentru a se rezema de o maşină parcată pe stradă. Îşi ridică faţa spre picăturile de ploaie care cădeau. Încă îi simţeam bătăile inimii. Nu fusesem niciodată atât de conştientă de pulsul propriu, de sângele care-mi curgea prin vene. Mi-am strâns mâinile în jurul corpului, tremurând în ploaia fierbinte.

Maşina de poliţie dispăruse în întunericul străzii. Jean-Claude se ridică după aproape cinci minute. Nu-i mai simţeam bătăile inimii. Pulsul îmi era slab, dar regulat. Totul se terminase.

Păşi pe lângă mine şi îmi vorbi peste umăr:

— Haide, Nikolaos ne aşteaptă înăuntru.

L-am urmat dincolo de uşă. Nu a încercat să mă ia de mână. De fapt, a rămas la o oarecare distanţă şi m-am luat după el printr-un hol mic, de formă pătrată. O fiinţă umană stătea în spatele biroului de la recepţie. Îşi ridică privirea de pe revista pe care o citea. Ochii îi sclipiră privindu-l pe Jean-Claude, apoi pe mine. Mă privi pofticios.

L-am privit sever. Ridică din umeri şi îşi reluă lectura. Jean-Claude se deplasă rapid spre scări fără să mă aştepte. Nici măcar nu privi înapoi. Poate mă auzea păşind în spatele său, sau poate nu-i păsa deloc dacă îl urmam sau nu.

Bănuiesc că n-avea rost să ne mai prefacem îndrăgostiţi. Ca să vezi! Aproape că aş fi spus că vampirul-suprem nu avea încredere să-l ştie în preajma mea.

Eram într-un culoar lung cu uşi pe ambele părţi. Jean-

Claude intrase deja pe una dintre ele. M-am îndreptat spre ea, fără grabă. Puteau foarte bine să mai aştepte.

În încăpere erau un pat, o noptieră cu o lampă, şi trei vampiri: Aubrey, Jean-Claude şi o femeie-vampir stranie. Aubrey stătea în colţul cel mai îndepărtat, aproape de fereastră. Îmi zâmbea. Jean-Claude stătea lângă uşă. Femeia-vampir era întinsă pe pat. Arăta exact cum trebuia să arate un vampir. Părul lung, negru, bine periat îi cădea pe umeri. Rochia plisată era neagră. Purta cizme negre, înalte, cu tocuri de vreo zece centimetri.

— Priveşte-mă în ochi!

Înainte de a mă putea abţine, i-am aruncat o privire, apoi am fixat podeaua.

A râs, cu aceeaşi tonalitate ca a lui Jean-Claude. Un sunet pe care-l puteai simţi cu mâinile, atât era de palpabil.

— Închide uşa, Aubrey.

Îngroşă „r“-ul cu un accent pe care nu-l puteam localiza.

Aubrey mă atinse în treacăt în timp ce se îndreptă spre uşă. Apoi rămase în spatele meu, acolo unde nu-l puteam vedea. Mi-am schimbat poziţia pentru a sta cu spatele la singurul zid gol din încăpere şi pentru a-i putea vedea pe toţi trei, deşi nu prea îmi dădeam seama la ce mi-ar fi folosit.

— Ţi-e frică? întrebă Aubrey.

— Mai sângerezi? am replicat eu.

Îşi încrucişă mâinile peste pata de sânge de pe cămaşă.

— Mai vedem cine va sângera până în zori.

— Aubrey, nu te prosti!

Femeia-vampir de pe pat se ridică în picioare. Tocurile zăngăniră pe podeaua goală. Îmi dădu ocol şi a trebuit să rezist tentaţiei de a mă întoarce pentru a o avea tot timpul în raza vizuală. A râs ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

— Vrei să-ţi garantez siguranţa prietenei tale? întrebă ea după ce se aşezase cu eleganţă pe pat.

Încăperea goală şi sordidă părea într-un fel şi mai urâtă cu ea pe pat, încălţată cu cizme din piele de două sute de dolari.

— Nu.

— Dar asta ai cerut, Anita, zise Jean-Claude.

— Am spus că vreau garanţii de la stăpânul lui Aubrey.

— Vorbeşti cu stăpânul meu, fetiţo.

— Nu, nu-i adevărat.

În încăpere se făcu brusc o linişte atât de desăvârşită, încât auzeam ceva râcâind în interiorul peretelui. A trebuit să-mi ridic privirea pentru a mă asigura că vampirii mai erau încă în cameră. Toţi stăteau perfect nemişcaţi, ca nişte statui, fără să respire, fără să se mişte, lipsiţi complet de viaţă. Toţi erau al naibii de în vârstă, dar niciunul îndeajuns de bătrân pentru a fi Nikolaos.

— Eu sunt Nikolaos, rosti femeia, cu o voce care se răspândi prin încăpere.

Voiam s-o cred, dar n-am făcut-o.

— Nu. Nu eşti stăpânul lui Aubrey.

Am riscat şi am privit-o fugar în ochi. Erau negri şi măriţi de surpriză.

— Eşti foarte bătrână şi foarte bună, dar nu destul de bătrână şi puternică pentru a fi stăpâna lui Aubrey.

Jean-Claude interveni:

— Ţi-am spus că va şti adevărul.

— Linişte!

— Theresa, jocul s-a terminat. Ştie.

— Doar pentru că i-ai spus.

— Anita, spune-le cum ai aflat.

Am ridicat din umeri.

— Emite semnale greşite. Pur şi simplu nu-i destul de bătrână. Aubrey emană mai multă putere decât ea. Şi asta nu-i în regulă.

— Tot mai insişti să vorbeşti cu stăpânul nostru? întrebă femeia.

— Încă mai vreau garanţii pentru viaţa prietenei mele – i-am privit pe fiecare –, şi m-am cam săturat de jocurile astea prosteşti.

Aubrey se mişcă brusc spre mine. Lumea păru să se micşoreze. Nu mai era timp să-mi fie frică. Am încercat să mă dau înapoi deşi ştiam că n-aveam unde să mă duc.

Jean-Claude se repezi spre el, cu mâinile întinse, dar nu-l mai putu opri la timp.

Mâna lui Aubrey apăru ca din neant şi mă nimeri în umăr. Lovitura mă lăsă fără suflu şi mă aruncă prin aer. M-am lovit cu spatele de perete. O clipă mai târziu, capul meu se lovi în acelaşi loc, dar mult mai tare. Totul deveni cenuşiu. Am alunecat în jos pe perete. Nu puteam respira. Umbre mici şi albe jucau prin cenuşiul care mă înconjura. Şi totul devenea tot mai negru. M-am prelins pe podea. Nu mă durea nimic, absolut nimic. Am încercat să respir până când pieptul mi-a luat foc şi întunericul m-a înconjurat.

9

Voci pluteau prin întuneric. Visuri.

— Nu trebuia s-o fi mutat.

— Nu vrei s-o asculţi pe Nikolaos?

— Am ajutat s-o aduc aici, nu?

O voce de bărbat.

— Da, răspunse o femeie.

Zăceam cu ochii închişi. Nu visam. Mi-am amintit de mâna lui Aubrey apărând ca din neant. Fusese doar o lovitură cu dosul palmei. Dacă şi-ar fi încleştat pumnul… Dar n-a făcut-o. Eram în viaţă.

— Anita, te-ai trezit?

Am deschis ochii. Lumina îmi străpunse creierul ca o lance. Am închis ochii din cauza luminii şi a durerii, dar durerea a persistat. Mi-am întors capul şi asta a fost o greşeală. Durerea îmi provocă greaţă. Era ca şi cum oasele capului încercau să-şi schimbe poziţia.

Mi-am ridicat mâinile să-mi acopăr capul şi am gemut de durere.

— Anita, te simţi bine?

De ce te tot întreabă lumea aşa ceva când răspunsul este evident negativ? Am rostit în şoaptă, nefiind sigură cum urma să mă simt vorbind. Nu era chiar atât de rău.

— Chiar grozav!

— Ce?

Vorbise femeia.

— Cred că e sarcastică, replică Jean-Claude.

Părea uşurat.

— Nu poate fi rănită prea grav dacă face glume, continuă el.

Nu eram prea sigură ce parte a corpului mă durea mai tare. Senzaţia de greaţă venea în valuri, de la cap la

stomac în loc să fie invers. Puteam paria că aveam o comoţie cerebrală. Întrebarea era, cât de gravă?

— Anita, te poţi mişca?

— Nu, am şoptit.

— Să pun întrebarea altfel. Te poţi ridica, dacă te ajut?

Am înghiţit, încercând să respir între accesele de durere şi greaţă.

— Posibil.

Mâini mi-au cuprins umerii. Oasele capului au început să alunece înainte pe măsură ce Jean-Claude mă ridica.

— Cred că îmi vine rău.

M-am lăsat în patru labe. Mişcarea a fost prea rapidă, iar durerea – un fulger de lumină şi întuneric. Mi-am simţit stomacul în gât. Voma îmi ardea gâtlejul. Capul îmi era pe punctul de a exploda.

Jean-Claude mă ţinea cu o mână de talie, iar cu cealaltă, rece, îmi sprijinea capul, ţinându-mi oasele capului la locul lor. Vocea lui se lipea de mine precum un cearşaf calmant lipit de piele. Vorbea în franceză, cu o voce moale. Nu înţelegeam niciun cuvânt, dar nici nu aveam nevoie. Vocea lui mă ţinea trează, mă legăna, îmi prelua o parte din durere.

Mă legăna lângă pieptul său, iar eu eram prea slăbită pentru a protesta. Din durerea care părea să-mi sfarme capul până în urmă cu câteva clipe nu mai rămăsese decât ceva îndepărtat, ceva ce pulsa. Era încă imposibil să mă răsucesc, ca şi cum capul mi-ar fi fost pe punctul de a se desprinde, dar era deja altceva, durerea devenise suportabilă.

Jean-Claude îmi şterse faţa şi gura cu o cârpă umedă.

— Te simţi mai bine?

— Da.

Nu înţelegeam unde dispăruse durerea.

Theresa întrebă:

— Jean-Claude, ce ai făcut?

— Nikolaos doreşte să fie conştientă şi în formă pentru vizită. Ai văzut-o. Are nevoie de un doctor, nu de alte chinuri.

— Iar tu ai ajutat-o – femeia-vampir părea amuzată –, n-o să-i placă lui Nikolaos.

L-am simţit ridicând uşor din umeri.

— Am făcut ceea ce era necesar.

Am reuşit să deschid ochii fără a privi pe furiş şi fără ca durerea să se accentueze. Ne aflam într-o temniţă; nu exista alt cuvânt pentru acea încăpere pătrată, de vreo şase metri pe şase, cu pereţi groşi de piatră. Scările duceau în sus, spre o uşă de lemn zăbrelită. În pereţi erau fixate lanţuri. Din loc în loc, torţe. Singurul lucru care lipsea era roata de tortură şi călăul cu glugă neagră, cu braţe mari şi vânjoase, cu un tatuaj pe care să scrie „o iubesc pe mama“. Da, asta ar fi făcut ca totul să fie perfect.

Mă simţeam mai bine, mult mai bine. N-ar fi trebuit să-mi revin atât de repede. Mai fusesem rănită şi înainte, rău de tot. Şi nu leşinasem, nu ca atunci.

— Poţi să stai fără să te ajut? întrebă Jean-Claude.

Surprinzător, răspunsul era afirmativ. M-am sprijinit cu spatele de perete. Simţeam încă o durere, dar nu atât de puternică. Jean-Claude luă o găleată cu apă de lângă scări şi o aruncă pe jos. În mijlocul încăperii se afla un sistem de scurgere foarte modern.

Theresa mă privea fix, cu mâinile în şolduri.

— Da’ repede ţi-ai mai revenit.

Vocea ei avea un timbru amuzat, dar şi ceva ce nu puteam desluşi.

— Durerea, greaţa… aproape au trecut. Cum aşa?

Theresa surâse afectat, strâmbând din buze:

— Va trebui să-l întrebi pe Jean-Claude. E mâna lui, nu a mea.

— Pentru că n-o puteai face.

O uşoară mânie se simţea în vocea lui Jean-Claude.

Femeia păli.

— Oricum n-aş fi făcut-o.

— Despre ce vorbiţi? am întrebat.

Jean-Claude mă privi, fără ca faţa lui frumoasă să exprime ceva. Ochii lui negri mă fixară. Încă erau pur şi simplu ochi.

— Haide, vampir-suprem, spune-i. Să vedem cât de recunoscătoare îţi va fi.

Jean-Claude mă fixă cu privirea, urmărindu-mi cu atenţie expresia feţei.

— Ai fost grav rănită, o comoţie cerebrală. Dar Nikolaos nu voia să te ducem la spital până ce… nu avea să se termine această întrevedere. M-am temut că vei muri sau nu vei fi în stare de… funcţionare.

Nu i-am auzit niciodată vocea atât de nesigură:

— Aşa că ţi-am insuflat o parte din forţa mea vitală.

Am încercat să scutur din cap. Mare greşeală. Mi-am apăsat mâinile pe frunte.

— Nu înţeleg.

Jean-Claude îşi desfăcu braţele.

— Nu găsesc cuvintele potrivite.

— Oh, atunci dă-mi voie mie, interveni Theresa. A făcut primul pas pentru a te transforma într-un slujitor-uman.

— Nu se poate.

Nu gândeam încă limpede, dar ştiam că ceva nu era în regulă.

— N-a încercat să-şi folosească puterea minţii, nici a ochilor. Şi nici nu m-a muşcat.

— Nu mă refer la una dintre acele jumătăţi-de-creaturi patetice care, după câteva muşcături, sunt la ordinele noastre. Vorbesc despre un slujitor-uman permanent, unul care nu va fi muşcat niciodată, nu va fi rănit niciodată. Unul care va îmbătrâni la fel de încet ca noi.

Încă nu înţelegeam. Probabil că expresia feţei m-a trădat pentru că Jean-Claude spuse:

— Ţi-am preluat durerea şi ţi-am dat o parte din… puterea mea.

— Atunci, simţi acum durerea mea?

— Nu, durerea a trecut. Doar că acum eşti puţin mai greu de rănit.

Tot nu înţelegeam complet ce spunea, sau poate că era ceva ce mă depăşea.

— Nu pricep.

— Ascultă, femeie, a împărţit cu tine ceea ce noi

consideră a fi un mare dar acordat doar celor care s-au dovedit nepreţuiţi.

M-am holbat la Jean-Claude.

— Asta înseamnă că de acum sunt într-un fel în puterea ta?

— Dimpotrivă, zise Theresa, acum eşti imună la puterea pe care privirea, vocea sau mintea lui ar putea-o avea asupra ta. Vezi, deci, ce ţi-a oferit.

Am privit fix, direct în ochii ei negri. Erau pur şi simplu ochi.

Theresa aprobă din cap.

— Vezi, începi să înţelegi. Ca reanimatoare aveai imunitate parţială la acţiunea ochilor noştri. Acum ai o imunitate aproape completă.

Râse brusc, ca un lătrat.

— Nikolaos o să vă distrugă pe amândoi.

Cu aceste vorbe, urcă scările, tocurile cizmelor lovind cu putere piatra. Lăsă uşa deschisă în urma ei.

Jean-Claude stătea în faţa mea. Faţa îi era impenetrabilă.

— De ce? l-am întrebat.

Nu răspunse, mă fixa doar cu privirea. Părul i se uscase în bucle rebele în jurul feţei. Tot frumos era, dar părul îl făcea să pară mai real.

— De ce?

Atunci zâmbi; sub ochi avea cearcăne.

— Dacă ai fi murit, stăpâna ne-ar fi pedepsit. Aubrey suferă deja pedeapsa pentru… pasul său greşit.

Se întoarse şi urcă scările. Se deplasa pe scări în sus ca o pisică, asemenea cuiva complet lipsit de oase, cu o supleţe armonioasă.

Se opri lângă uşă şi-mi aruncă o privire.

— Cineva va veni după tine când Nikolaos va decide că a sosit momentul.

Închise uşa şi l-am auzit trăgând zăvorul şi încuind-o. Vocea îi pătrunse printre zăbrele, profundă, aproape debordând de râs:

— Şi poate pentru că te plac.

Râsul îi era amar, cu un timbru de sticlă spartă.

10

Trebuia să verific uşa încuiată. Să bat în ea, să încerc broasca de parcă aş fi ştiut cum se putea deschide. Să văd dacă era vreo zăbrea slăbită, deşi oricum nu aş fi putut să mă strecor printr-o ferestruică atât de îngustă.

Am verificat uşa pentru că n-am mai putut rezista tentaţiei. Era ca atunci când simţi dorinţa de a scutura portbagajul după ce ai încuiat cheile înăuntru.

Am fost de multe ori în spatele unor uşi încuiate. Niciuna nu s-a deschis pur şi simplu, dar există întotdeauna un început. Da, ar trebui să trăiesc s-o văd şi pe asta. Uită c-am zis aşa ceva: proastă idee.

Un sunet m-a adus din nou în celula cu pereţii umezi prin care se infiltra apa. Un şobolan fugea pe lângă peretele cel mai îndepărtat. Un altul privea atent de pe marginea scărilor, mişcând din mustăţi. Bănuiesc că nu există temniţă fără şobolani, dar aş fi fost dispusă să fac o încercare.

Altceva se mişca cu paşi repezi şi mărunţi pe marginea scărilor; la lumina torţelor, am crezut că era un câine. Nu era. Un şobolan de mărimea unui ciobănesc german şedea pe picioarele din spate negre şi lucioase. Mă fixa cu privirea, cu labele uriaşe îndoite aproape de pieptul îmblănit. Îmi făcu din ochi, un ochi negru şi mare ca un nasture. Buzele retrase dezgoleau dinţii îngălbeniţi. Incisivii, ascuţiţi ca nişte pumnale, aveau vreo treisprezece centimetri.

Am urlat:

— Jean-Claude!

Aerul se umplu de chiţăituri ascuţite şi de ecouri venite parcă dintr-un tunel. Am făcut câţiva paşi spre partea cea mai de sus a scărilor şi l-am văzut. Un tunel, aproape de

înălţimea unui om, tăiat în perete. Şobolanii se revărsau din el într-un val gros, păros, scoţând ţipete stridente şi muşcându-se unii pe alţii. Au coborât scările şi au început să acopere podeaua.

— Jean-Claude!

Am bătut în uşă, am zgâlţâit zăbrelele, adică ce mai făcusem şi înainte. Fără folos. Nu puteam ieşi. Am tras un picior în uşă şi am urlat:

— La dracu'!

Ecoul se lovi de pereţii de piatră, acoperind aproape sunetul făcut de mii de gheare pe podea.

— Nu vor veni după tine până ce nu vom termina.

Am îngheţat, cu mâinile încă pe uşă. M-am răsucit încet.

Vocea venise din celulă. Podeaua se zvârcolea şi se răsucea sub corpurile mici şi îmblănite. Chiţăituri ascuţite, zgomotul făcut de frecarea corpurilor îmblănite unele de altele, tropăitul a mii de gheare mici umpleau încăperea. Mii şi mii de gheare.

Patru şobolani uriaşi se înălţau precum munţii din valul de blană aflat într-o continuă agitaţie. Unul mă fixă cu ochi negri, mari cât nişte nasturi. Nu avea privirea unui şarpe pregătit de atac. Nu mai văzusem şobolani-vârcolaci până atunci, dar pariam că acum îi aveam în faţă cu adevărat.

Unul dintre ei se ridică cu picioarele pe jumătate încovoiate, Era de statura unui om, cu o faţă îngustă, de şobolan. O coadă uriaşă, fără nicio urmă de păr, se încolăcea ca o frânghie groasă, cărnoasă, în jurul picioarelor încovoiate. Creatura – în mod clar un mascul – întinse spre mine o mână cu gheare.

— Vino jos să ni te alături, fiinţă umană.

Vocea îi era adâncă, aproape groasă ca o blană, cu un timbru tânguitor. Fiecare cuvânt era precis rostit, deşi nu prea corect. Buzele şobolanilor nu sunt făcute pentru vorbire.

În niciun caz nu aveam de gând să cobor treptele. Simţeam un nod în gât. Am cunoscut un bărbat care supravieţuise atacului unui vârcolac, aproape murise, dar nu devenise vârcolac. Am mai cunoscut un alt bărbat care,

deşi de-abia zgâriat, devenise tigru-vârcolac. Chiar dacă eram doar zgâriată, exista posibilitatea ca, după o lună, să mă trezesc transformată într-o chestie îmblănită, cu doi ochi negri, de mărimea unor nasturi, cu canini mari şi îngălbeniţi. Dumnezeule mare!

— Vino jos, fiinţă umană. Vino jos şi joacă-te cu noi.

Am înghiţit cu greu. Mă simţeam de parcă aş fi încercat să-mi înghit inima.

— Nu prea cred.

Creatura râse sâsâit.

— Am putea urca să te luăm noi.

Păşi printre şobolanii mai mici, aceştia dându-se frenetic la o parte, sărind unii peste alţii în încercarea de a nu-i sta în cale. Rămase în picioare la marginea scărilor şi mă privi. Blana avea aproape culoarea mierii, cafeniu-gălbuie, cu smocuri blonde.

— N-o să-ţi placă atât de mult dacă te forţăm să cobori de pe scări.

Am înghiţit cu greu. Îl credeam. Am întins mâna să apuc cuţitul, dar teaca era goală. Bineînţeles, îl luaseră vampirii. Fir-ar să fie!

— Vino jos, fiinţă umană, vino jos şi joacă-te cu noi.

— Dacă mă vreţi, atunci va trebui să veniţi să mă luaţi.

Creatura îşi îndoi coada în mâini şi o mângâie uşor. Apoi îşi trecu o gheară îmblănită prin blana care îi acoperea pântecele şi se mângâie undeva mai jos. I-am fixat faţa cu o privire dură, dar îmi râse în nas.

— Aduceţi-o jos!

Doi dintre şobolanii de mărimea unui câine se apropiară de scări. Un şobolan mic chiţăi şi se rostogoli sub picioarele lor. Scoase un strigăt ascuţit şi jalnic, apoi nimic. Se zvârcoli până când ceilalţi şobolani îl acoperiră. Se auzi sunetul oaselor subţiri sfărâmate. Nimic nu trebuia risipit.

M-am lipit de uşă de parcă aş fi putut trece prin ea. Cei doi şobolani, animale bine hrănite, cu blana lucioasă, se târau pe scări în sus. Dar privirea din ochii lor nu era animalică. Orice era acolo, era ceva uman, inteligent.

— Aşteptaţi, aşteptaţi.

Şobolanii ezitară.

Bărbatul-şobolan zise:

— Ei bine?

Am înghiţit cu zgomot.

— Ce vreţi?

— Nikolaos ne-a cerut să te distrăm în timp ce aştepţi.

— Nu asta am întrebat. Ce vreţi să fac? Ce vreţi de la mine?

Buzele i se curbară, dezgolind dinţii galbeni. Semăna cu un rânjet, deşi cred că se voia un zâmbet.

— Vino jos la noi, fiinţă umană. Atinge-ne, lasă-ne să te atingem. Lasă-ne să te învăţăm plăcerile blănii şi ale dinţilor.

Îşi frecă ghearele de blana de pe coapse. Mişcarea mi-a atras atenţia spre ceea ce avea între picioare. Mi-am mutat privirea şi am simţit cum mă cuprinde un val de căldură. Am roşit. Fir-ar să fie!

Când mi-am revenit, vocea îmi era sigură.

— Ar trebui să fie impresionantă?

Rămase o clipă nemişcat, apoi mârâi:

— Aduceţi-o jos!

Grozav, Anita, să-l contrazici. Să insinuezi că echipamentul din dotare e puţin subdimensionat.

Râsul său sâsâit îmi provocă fiori reci pe şira spinării.

— Promit că ne vom distra de minune astă-seară.

Şobolanii uriaşi urcau scările, cu muşchii încordaţi sub blană, cu mustăţile groase ca sârmele, mişcându-se violent încoace şi încolo. M-am lipit mai tare de uşă şi am început să alunec în jos.

— Nu, vă rog, nu.

Nu-mi puteam suporta vocea stridentă şi înspăimântată.

— Ţi-am venit de hac prea devreme. Ce trist! remarcă bărbatul-şobolan.

Cei doi şobolani uriaşi erau aproape de mine. Rezemată de uşă, mi-am încordat spatele şi am îndoit genunchii, cu tocurile bine fixate în podea, cu picioarele uşor ridicate. O gheară îmi atinse piciorul. Am tresărit, dar am aşteptat.

Trebuia să acţionez la momentul potrivit. Te rog, Doamne, nu-i lăsa să mă muşte. Mustăţile îmi atingeau faţa, greutatea corpurilor îmblănite mă apăsa cu putere.

Mi-am proiectat picioarele înainte, lovind cu putere şobolanul. Ridicat pe picioarele din spate de şocul violent, acesta se dădu peste cap. Se legănă o clipă, coada biciuind aerul. Cu un salt înainte, l-am lovit drept în piept. Şobolanul se rostogoli peste marginea scării.

Al doilea şobolan se ghemui, mârâind slab. L-am urmărit încordându-şi muşchii şi m-am lăsat într-un genunchi, adunându-mi toate puterile. Dacă ar fi sărit şi aş fi rămas în picioare, aş fi fost proiectată în golul de care mă despărţeau doar câţiva centimetri.

Sări. M-am lăsat pe burtă şi m-am rostogolit. Mi-am sprijinit picioarele şi o mână în corpul său cald şi l-am împins, ajutându-l în săritură. Şobolanul trecu peste mine şi dispăru. Am auzit chiţăituri înfricoşate în timp ce cădea în gol. Am auzit un „bufff“ puternic. Eram satisfăcută, dar mă îndoiam că cei doi erau morţi. Însă era cel mai bun lucru pe care l-aş fi putut face.

M-am ridicat, sprijinindu-mă iar cu spatele de uşă. Bărbatul-şobolan nu mai zâmbea. I-am adresat cel mai angelic zâmbet de care eram în stare. Nu păru impresionat.

Făcu o mişcare uşoară de parcă ar fi despicat aerul. Şobolanii mai mici se repeziră înainte ca un puhoi. Un val târâtor de corpuri mici, îmblănite, se revărsă în sus pe scări.

Puteam să omor o parte din ei, dar nu pe toţi. Dacă ar vrea, m-ar mânca de vie, câte o muşcătură mică şi purpurie o dată.

Şobolanii se revărsau spre picioarele mele, căţărându-se unii pe alţii, certându-se. Corpurile lor mici se loveau de cizme. Unul se întinse pentru a se prinde de marginea cizmei. I-am tras un şut. Zbură peste marginea scărilor, chiţăind.

Şobolanii uriaşi îl trăseseră pe unul dintre cei doi răniţi într-o parte. Acesta nu se mişca. Cel pe care-l aruncasem

de pe scări şchiopăta.

Un şobolan făcu un salt şi se agăţă cu ghearele de bluză. Rămase acolo, prins în ţesătură. Îi simţeam greutatea pe piept. L-am apucat de mijloc. Dinţii i se înfipseră adânc în mână, rupând pielea, dar fără a ajunge la os. Am urlat şi am îndepărtat şobolanul cu o mişcare convulsivă. Atârna de mână ca un cercel dezgustător. Din blană îi curgea sânge. Un alt şobolan sări la rândul său pe bluză.

Bărbatul-şobolan zâmbea.

Un şobolan încercă să mi se urce pe faţă. L-am apucat de coadă şi l-am tras deoparte. Am urlat:

— Ţi-e frică să vii tu însuţi? Ţi-e frică de mine?

Vocea aproape nu mă mai asculta din cauza panicii, dar am reuşit totuşi să rostesc slab:

— Prietenii tăi au fost răniţi făcând un lucru pe care ţie ţi-e teamă să-l faci. Aşa e? Da?

Şobolanii uriaşi priveau fix când la mine, când la bărbatul-şobolan. Acesta le aruncă o privire scurtă.

— Nu mi-e frică de nicio fiinţă umană.

— Atunci, vino sus şi ia-mă singur, dacă poţi.

Şobolanul de pe mână căzu într-un şuvoi de sânge. Pielea dintre degetul mare şi arătător îmi era sfâşiată.

Şobolanii mai mici ezitau, aruncând priviri sălbatice în jur. Unul ajuns deja pe la jumătatea piciorului sări pe podea.

— Nu mi-e frică.

— Dovedeşte-o.

Vocea îmi era puţin mai fermă, semănând cu cea a unei fetiţe de vreo nouă ani, nu cu a uneia de cinci ca mai înainte.

Şobolanii uriaşi îl priveau fix, cântărind situaţia şi aşteptând. Bărbatul-şobolan făcu aceeaşi mişcare de spintecare a aerului, de data aceasta în sens invers. Chiţăind, şobolanii s-au ridicat pe picioarele din spate, privind în jur de parcă nu puteau crede ceea ce vedeau, dar au început să se reverse în jos pe scări.

M-am sprijinit de uşă, cu mâna muşcată lipită de piept; genunchii îmi tremurau. Bărbatul-şobolan începu să se

deplaseze pe scări în sus. Se mişca uşor pe perniţele picioarelor sale alungite, zgâriind piatra cu degetele terminate cu gheare puternice.

Licantropii sunt mai puternici şi mai rapizi decât fiinţele umane. Pur şi simplu mai buni, fără a beneficia de trucuri sau de vreo prestidigitaţie specială. Nu voi mai putea să-l iau prin surprindere pe acest şobolan-vârcolac aşa cum făcusem cu primul. Mă îndoiam că avea să se enerveze destul pentru a face vreo prostie, dar speranţa moare ultima. Eram rănită, neînarmată şi în inferioritate. Eram într-un mare rahat dacă nu-l determinam să facă o greşeală.

O limbă lungă, roz-aprins, se curba peste dinţi.

— Sânge proaspăt, zise el, trăgând cu putere aer în piept. Ţi-e frică, fiinţă umană, mirosul corpului tău o arată. Sânge şi frică… miroase a o masă bună.

Râse, biciuind aerul cu limba.

Mi-am strecurat mâna rănită la spate de parcă aş fi încercat să ajung la ceva.

— Apropie-te, şobolane-vârcolac şi vom vedea dacă-ţi place argintul.

Bărbatul-şobolan ezită, ghemuit pe jumătate pe ultima treaptă.

— N-ai niciun obiect de argint.

— Pariezi pe viaţa ta?

Îşi încleştă mâinile terminate cu gheare. Unul dintre şobolanii uriaşi scoase un chiţăit. Bărbatul-şobolan îşi arătă colţii.

— Nu mi-e frică!

Dacă ceilalţi îl aţâţă, cacealmaua mea nu avea să ţină.

— Ai văzut ce le-am făcut prietenilor tăi. Fără nicio armă.

Vocea mea era gravă, sigură. Bravo mie!

Mă cântări cu un ochi mare, un nasture lăcuit. Blana îi strălucea în lumina torţelor ca şi cum ar fi fost proaspăt spălată. Făcu un salt mic până la prima treaptă, acolo unde nu puteam să-l ajung.

— N-am mai văzut vreodată un şobolan blond, am

declarat eu.

Trebuia să spun orice pentru a sparge tăcerea, orice pentru a-l împiedica să facă ultimul pas. Cu siguranţă că Jean-Claude avea să revină curând după mine. Am râs, brusc, pe jumătate înăbuşit.

Bărbatul-şobolan rămase nemişcat, holbându-se la mine.

— De ce râzi?

O oarecare nelinişte i se simţea în voce. Era bine.

— Speram că vampirii vor veni după mine în curând şi mă vor salva. Trebuie să recunoşti că e amuzant.

Nu părea să fie de aceeaşi părere. Mulţi nu-mi înghit glumele. Dacă aş fi mai puţin sigură pe mine, aş zice că glumele mele nu sunt amuzante. Chiar deloc.

Mi-am mişcat mâna ascunsă la spate, încă pretinzând că am un cuţit în ea. Unul dintre şobolanii uriaşi chiţăi, până şi mie mi se păru că tonul era batjocoritor. Bărbatul-şobolan nu va mai trăi niciodată liniştit printre ceilalţi dacă ar ţine cacealmaua mea. Pe de altă parte, s-ar putea să nu mai trăiesc nici eu dacă n-aş face-o ca lumea.

Confruntaţi cu un şobolan-vârcolac, mulţi oameni ar înlemni sau ar intra în panică. Dar eu avusesem timp să mă obişnuiesc cu ideea. Nu aveam de gând să mă pierd cu firea dacă m-ar fi atins. Exista o singură soluţie posibilă care m-ar fi putut salva. Dacă mă înşelam, avea să mă omoare. Stomacul mi s-a întors pe dos şi a trebuit să înghit cu greu. Mai bine moartă decât transformată într-o lighioană cu blană. Dacă mă atacă, ar fi mai bine să mă omoare direct. Şobolanii nu sunt prima mea opţiune pentru a deveni licantrop. Dacă te părăseşte norocul, cea mai mică zgârietură te poate infecta.

Cu rapiditate şi un dram de noroc, puteam ajunge la un spital unde să fiu tratată pentru turbare. Bineînţeles, uneori vaccinurile dădeau rezultate, alteori te transformau în licantropi…

Îşi trecu coada lungă, lipsită de păr, printre mâinile terminate cu gheare.

— Ai fost vreodată împreună cu un vârcolac?

Nu eram sigură dacă vorbea despre sex sau despre cină.

Niciuna nu suna atrăgător. Avea de gând să pregătească terenul, să se dea mare, de-abia apoi să se repeadă la mine, în momentul în care avea să fie pregătit. Dar eu voiam ca asta să se întâmple când eram eu pregătită.

Am decis că era vorba despre sex şi am răspuns:

— Nu eşti dotat cu tot ce trebuie pentru asta!

Bărbatul-şobolan înţepeni, cu mâna alunecând în josul corpului, cu ghearele pieptănându-şi blana.

— Vedem noi ce are fiecare, fiinţă umană.

— E singurul mod prin care ai parte de sex, folosind forţa? Eşti la fel de urât sub formă umană precum eşti acum?

Sâsâi spre mine, cu gura larg căscată, cu dinţii dezgoliţi. Un urlet tânguitor, grav şi ascuţit, i se ridică din tot corpul. Nu mai auzisem ceva asemănător până atunci. Urletul se propagă în valuri şi umplu încăperea cu ecouri violente, sâsâitoare. Umerii i se încovoiară.

Mi-am ţinut respiraţia. Îl scosesem din sărite. Aşteptam să văd dacă planul meu urma să dea roade sau dacă avea să mă omoare. Făcu un salt înainte. M-am lăsat să cad la podea, dar se aştepta la aşa ceva. Se repezi la mine cu o viteză incredibilă, urlând, cu dinţii rânjiţi, cu ghearele desfăcute.

Mi-am proiectat picioarele în pieptul său, altfel ar fi fost deasupra mea. Îşi puse o mână terminată cu gheare pe genunchii mei şi începu să împingă. Mi-am cuprins genunchii cu mâinile, luptându-mă cu el. Era ca şi cum te-ai fi împotrivit unei maşinării de oţel aflată în mişcare. Urlă din nou, strident, şi sâsâi, împroşcându-mă cu salivă. Se ridică în genunchi şi încercă să se aşeze cât mai bine pentru a-mi apăsa picioarele în jos. L-am lovit cu picioarele cât de tare am putut. Văzu lovitura şi încercă să se dea înapoi, dar ambele tălpi îl loviră exact între picioare. Şocul îl proiectă în sus şi se prăbuşi pe podea, zgâriind piatra cu ghearele. Scotea un sunet tânguitor, grav şi gâfâit. Nu părea să primească destul aer.

Un al doilea bărbat-şobolan apăru în fugă din tunel, ceilalţi şobolani fugind care încotro, chiţăind şi scoţând

ţipete ascuţite. Am rămas pur şi simplu pe jos, la cât mai mare depărtare de bărbatul-şobolan blond care se zvârcolea pe podea. Obosită şi furioasă, m-am holbat la cel nou-venit.

Fir-ar să fie, ar fi trebuit să meargă. Cei răi nu trebuiau să primească întăriri când mă aflam deja în inferioritate. Blana acestuia era neagră, neagră ca smoala. Purta o pereche de blugi scurţi peste picioarele uşor îndoite. Se mişca cu mare uşurinţă.

Inima mi-o luase razna, pulsul îmi bubuia în urechi. Vedeam deja cu ochiul minţii corpurile mici târându-mi-se pe piele. Locul în care mă muşcase şobolanul pulsa. Mă vor face bucăţi.

— Jean-Claude!

Şobolanii se deplasau, ca un val cafeniu, cât mai departe de scări. Fugeau chiţăind şi ţipând ascuţit spre tunel. Tot ce puteam face era să mă holbez la ei.

Şobolanii uriaşi sâsâiră spre cel de-al doilea bărbat-şobolan, arătând cu nările şi labele spre gigantul căzut la pământ.

— S-a apărat. Voi ce făceaţi?

Vocea bărbatului-şobolan era gravă şi groasă, cu inflexiuni aspre. Dacă aş fi închis ochii, părea chiar omenească.

N-am închis ochii. Şobolanii uriaşi au plecat, încovoiaţi de spate şi târându-şi prietenul, încă inconştient. Nu era mort, dar era rănit. Unul dintre şobolanii uriaşi îmi aruncă o privire în timp ce restul se făceau nevăzuţi în tunel. Ochiul său negru, inexpresiv, mă fixă, promiţând că voi avea parte de lucruri dureroase la viitoarea noastră întâlnire.

Bărbatul-şobolan blond încetase a se mai zvârcoli şi zăcea nemişcat, gâfâind, cu mâinile împrejurul corpului. Nou-venitul i se adresă:

— Ţi-am spus să nu vii niciodată aici.

Primul bărbat-şobolan încercă să se ridice, dar părea să sufere la orice mişcare.

— Stăpâna m-a chemat şi am ascultat-o.

— Eu sunt regele tău. Mie îmi dai ascultare.

Şobolanul cu blană neagră începu să urce scările, cu coada biciuind în jur cu furie, ca o pisică.

M-am ridicat în picioare şi m-am sprijinit a nu ştiu câta oară în acea noapte de uşa celulei.

Bărbatul-şobolan rănit spuse:

— Eşti regele nostru doar până mori. Dacă te ridici împotriva stăpânei, vei muri curând. E puternică, mult mai puternică decât tine.

Vocea îi era încă slabă, dar îşi revenea repede. Mânia poate face aşa ceva.

Regele-şobolan sări, o umbră neagră în mişcare. Îl ridică brusc pe bărbatul-şobolan de pe picioare, ţinându-l cu coatele uşor îndoite, cu picioarele bălăbănindu-se prin aer. Îl apropie de faţă.

— Sunt regele tău şi mă vei asculta sau te ucid.

Îşi înfipse mâinile terminate cu gheare în gâtul celuilalt până ce acesta începu să se sufoce. Apoi, şobolanul-rege îl aruncă în jos pe scări. Căzu rostogolindu-se, cu corpul aproape lipsit de oase.

Ajuns jos, o masă informă, dureroasă, aruncă o privire în sus. Ura ce i se citea în privire ar fi putut aprinde un rug.

— Te simţi bine? mă întrebă bărbatul-şobolan nou-venit.

Mi-a trebuit un minut să-mi dau seama că vorbea cu mine. Am aprobat din cap. După câte se părea, eram salvată. Nu că aş fi avut nevoie de aşa ceva. Bineînţeles că nu.

— Mulţumesc.

— N-am venit să te salvez. Am venit pentru că am interzis supuşilor mei să asculte ordinele vampirilor.

— Ei bine, ştiu cam pe unde mi-e locul în ierarhie, probabil undeva mai sus decât al unui purice. Oricum, mulţumesc, indiferent de motivele tale.

Dădu din cap.

— Cu plăcere.

Am observat o cicatrice produsă de o arsură pe antebraţul său. O cicatrice de forma unei cruci grosolane. Cineva îl marcase.

— N-ar fi mai uşor să ai pur şi simplu la tine o coroană şi un sceptru?

Aruncă o privire spre propriul braţ, apoi îmi adresă un zâmbet de şobolan, cu dinţii dezgoliţi.

— Astfel am mâinile libere.

L-am privit în ochi ca să-mi dau seama dacă mă lua peste picior, dar nu m-am lămurit. Să mai încerci să citeşti ceva pe feţele şobolanilor!

— Ce vor vampirii de la tine? mă întrebă.

— Să lucrez pentru ei.

— Atunci, fă-o. Altfel, te vor distruge.

— Aşa cum vor face cu tine dacă-i ţii departe pe şobolani?

Ridică din umeri cu stângăcie.

— Nikolaos crede că e regina şobolanilor pentru că îi place să comande animalele. Numai că noi nu suntem doar animale, suntem bărbaţi, şi avem alternativă. Am alternativă.

— Fă ceea ce-ţi cere şi nu vei păţi nimic, am zis.

Zâmbi din nou.

— Dau sfaturi bune, dar nu îmi place întotdeauna să le primesc.

— Nici mie.

Mă fixă cu un ochi negru, apoi se răsuci spre uşă.

— Vin.

Ştiam despre cine era vorba. „Petrecerea“ se terminase. Veneau vampirii. Şobolanul-rege se repezi în jos pe scări şi îl ridică de pe podea pe bărbatul-şobolan căzut. Îl aruncă pe umeri fără niciun efort, apoi dispăru, alergând spre tunel cu rapiditatea unui şoarece surprins de lumina aprinsă în bucătărie. Dispăru ca o umbră întunecată.

Am auzit zgomotul tocurilor pe hol şi m-am îndepărtat de uşă. Aceasta se deschise şi Theresa apăru în prag. Se holbă în jos la mine, apoi la încăperea goală, cu mâinile în şolduri, cu gura făcută pungă.

— Unde sunt?

Mi-am ridicat mâna rănită.

— Şi-au făcut treaba, apoi au plecat.

— N-ar fi trebuit să plece, zise ea.

Theresa scoase un sunet gutural, exasperat:

— Regele ăla al lor e vinovat, nu?

Am ridicat din umeri.

— Au plecat, nu ştiu de ce.

— Eşti atât de calmă, atât de neînfricoşată. Nu te-au speriat şobolanii?

Am ridicat din nou din umeri. Când un plan funcţionează, ţine-te de el în continuare.

— N-ar fi trebuit să te muşte.

Mă fixă cu privirea.

— Te transformi la următoarea lună plină?

Vocea ei avea o nuanţă de curiozitate. Curiozitatea ucide vampirii. Cineva poate întotdeauna să spere la aşa ceva.

— Nu, am răspuns eu fără a mai da altă explicaţie.

Dacă ar fi dorit cu adevărat una, ar fi putut să mă pocnească de zid până ce aş fi recunoscut tot ce voia să audă. Nici măcar nu se obosi să facă vreun gest. Bineînţeles, Aubrey tocmai era pedepsit pentru că mă rănise.

Ochii i se îngustară în timp ce mă studia.

— Şobolanii ar fi trebuit să te înspăimânte, reanimatoareo! Nu par să-şi fi făcut treaba ca lumea.

— Poate că nu mă înspăimânt atât de uşor.

I-am întâlnit privirea fără niciun efort. Erau doar simpli ochi.

Theresa rânji brusc, arătându-şi caninii.

— Nikolaos va găsi ceva care să te înspăimânte, reanimatoareo! Pentru că frica este puterea.

Ultimele cuvinte le spuse în şoaptă de parcă i-ar fi fost frică să le rostească cu voce tare.

De ce se tem vampirii? Îi bântuie viziunile ţăruşilor ascuţiţi şi ale usturoiului sau există lucruri şi mai rele? Cum poţi înspăimânta morţii?

— Mergi în faţa mea, reanimatoareo! Mergi să-ţi întâlneşti stăpâna.

— Nikolaos nu-i şi stăpâna ta, Theresa?

Se holbă la mine cu o faţă lipsită de orice expresie ca şi

cum râsul ar fi fost o iluzie. Ochii îi erau reci şi negri. Ochii şobolanilor aveau mai multă personalitate.

— Nikolaos va fi stăpâna tuturor înainte de sfârșitul nopţii, reanimatoareo!

Am scuturat din cap.

— Nu prea cred.

— Puterea pe care ţi-a dat-o Jean-Claude te-a făcut nesăbuită.

— Nu, nu-i vorba de asta.

— Atunci despre ce e vorba, fiinţă muritoare?

— Mai bine mor decât să devin lacheul unui vampir.

Theresa nici nu clipi, dădu doar încet din cap, o singură dată.

— S-ar putea să ţi se împlinească dorinţa.

Părul de pe ceafă mi se zbârli. Îi puteam întâlni privirea, dar Răul îţi dă o anumită senzaţie, una care îţi face părul măciucă, îţi pune un nod în gât şi îţi face stomacul ghem. Am mai avut această senzaţie şi în preajma unor fiinţe umane. Nu trebuie să fii un mort-viu pentru a întruchipa Răul. Dar te ajută.

Am pornit în faţa Theresei. Cizmele ei stârneau ecouri ascuţite pe culoar. Poate că vorbea doar frica din mine, dar am simţit-o cum mă fixa cu privirea de parcă un cub de gheaţă îmi aluneca în jos pe şira spinării.

11

Încăperea era uriaşă, ca o magazie, dar pereţii erau solizi, din piatră masivă. Mă aşteptam ca Bela Lugosi[1] să-şi facă apariţia de după colţ, înfăşurat în mantie. Dar ceea ce şedea lângă un perete părea la fel de bun.

Avusese vreo doisprezece sau treisprezece ani când murise. Sânii mici, abia formaţi, se ghiceau sub rochia subţire, lungă, de culoare albastru-deschis, o culoare caldă în contrast cu albeaţa desăvârşită a pielii. Cât fusese în viaţă, faţa îi fusese palidă, ca vampir era spectrală. Părul era blond-platinat, culoare pe care o au unii copii înainte ca părul să li să închidă devenind castaniu. Acest păr nu avea să se mai închidă vreodată la culoare.

Nikolaos stătea într-un jilţ de lemn sculptat. Picioarele aproape că nu atingeau podeaua.

Un vampir, cu pielea de o culoare ciudată, ivorie-castanie, se aplecă peste braţul jilţului pentru a şopti ceva la urechea lui Nikolaos.

Aceasta izbucni în râs, sunetul scos fiind asemănător cu dangătul clopotelor; un sunet melodios, bine calculat. Theresa se îndreptă spre fata din jilţ şi rămase în picioare în spate, trecându-şi mâinile prin părul ei lung, blond-platinat.

O fiinţă umană, un bărbat, îşi făcu apariţia şi rămase în picioare în partea dreaptă a jilţului, cu spatele la perete, cu braţele încordate pe lângă corp. Privea fix înainte, cu faţa inexpresivă, cu spatele ţeapăn. Era aproape complet chel, cu faţa îngustă, ochii întunecaţi. Cei mai mulţi bărbaţi nu arată bine fără niciun pic de păr pe cap; dar nu

[1] Actor american de origine română (1882 – 1956), primul mare interpret al contelui Dracula, în *Dracula,* 1931, regia Tod Browning (n. tr.).

era cazul cu el. Era chipeş, dar avea aerul unui tip căruia nu-i prea păsa de asta. Am vrut să-l etichetez drept „gardă de corp“, deşi n-aş fi putut spune motivul.

Apăru un alt bărbat, care rămase în picioare lângă Theresa. Părul blond, de culoarea nisipului, era tuns scurt, faţă îi era ciudată, nici frumoasă, nici urâtă, totuşi o faţă pe care ţi-o reaminteai cu uşurinţă şi care unora le-ar fi putut părea frumoasă dacă ar fi privit-o îndeajuns de mult. Avea ochii verde-deschis.

Nu era vampir, dar m-aş fi grăbit dacă l-aş fi numit fiinţă umană.

Jean-Claude a sosit ultimul şi a rămas în picioare în partea stângă a jilţului. Nu a schiţat niciun gest spre ceilalţi, dar chiar stând alături de ei, părea cu totul deosebit.

— Ei bine, am zis eu, tot ce ne mai trebuie este tema muzicală a filmului *Dracula, Prince of Darkness*[2] şi ambianţa va fi potrivită.

— Doar nu crezi că ai haz, nu?

Vocea lui Nikolaos era asemănătoare cu râsul, stridentă şi inofensivă, de o inocenţă bine calculată.

Am ridicat din umeri.

— Din când în când.

Îmi zâmbi fără să-şi arate caninii. Arăta atât de umană, cu ochii sclipind de bună dispoziţie, cu faţa rotundă şi plăcută. Ca să vezi cât de inofensivă sunt, doar un copilaş frumos! Sigur că da.

Vampirul întunecat îi şopti din nou ceva la ureche. Alt hohot de râs, atât de cristalin şi de strident, încât ai fi putut să-l treci în contul vreunui artist ambulant.

— Îţi place să te auzi râzând sau **e** doar un talent natural? Nuuu, pun pariu că-ţi place!

Fata lui Jean-Claude se contorsionă. Nu eram sigură dacă se abţinea să nu ridă sau să nu încrunte din sprâncene. Poate amândouă. Se mai întâmplă aşa ceva la unele persoane.

---

[2] *Dracula, prinţul întunericului,* film de Terence Fisher, 1965, cu Christopher Lee în rolul principal (n. tr.).

Râsul i se şterse de pe faţa umană, doar ochii îi mai străluceau. Nu era nimic nostim în expresia care se citea în ochii ei scânteietori. De fapt, era căutătura pe care pisicile o aruncă păsărilor mici.

— Eşti fie foarte curajoasă, fie foarte proastă.

Vocea îi semăna, prin aceleaşi cadenţe melodioase şi afectate de la sfârșitul fiecărui cuvânt, cu cea a lui Shirley Temple[3].

— Chiar ai nevoie de cel puţin un pistrui pentru a se potrivi cu vocea[4].

Jean-Claude zise cu o voce moale:

— Pariez că e vorba de prostie.

I-am aruncat o privire, apoi m-am uitat din nou la haita de vampiri.

— Sunt obosită, rănită, furioasă şi înspăimântată. Aş vrea tare mult să terminăm odată cu spectacolul ăsta sau să trecem la afaceri serioase.

— Încep să-mi dau seama de ce şi-a pierdut cumpătul Aubrey.

Vocea îi era seacă, fără nicio urmă de umor. Timbrul melodios şi afectat se risipea precum gheaţa pe cale de topire.

— Ştii câţi ani am?

Am privit-o fix şi am clătinat din cap.

— Am avut impresia că mi-ai spus că e bună, Jean-Claude, zise ea rostindu-i numele ca şi cum ar fi fost supărată pe el.

— E bună.

— Spune-mi câţi ani am.

Vocea îi era rece, vocea mânioasă a unui adult.

— Nu pot. Nu ştiu de ce, dar nu pot.

— Câţi ani are Theresa?

Am fixat cu privirea femeia-vampir cu părul negru, amintindu-mi de puterea cu care îmi pătrunsese în minte. Se uita la mine, râzând.

---

[3] Actriță americană (1928 – 2014), copilul minune al cinematografului anilor ’30-’40 (n. tr.).

[4] Shirley Temple avea pistrui şi păr blond, cârlionțat (n. tr.).

— O sută, poate o sută cincizeci, mai mult nu.

Faţa lui Nikolaos era de nepătruns, sculptată în marmură, atunci când întrebă:

— Ei bine, n-are mai mult?

— Atât de bătrână se simte.

— Se simte?

— În mintea mea ea simte un anumit… grad de putere.

Am urât întotdeauna să explic cu voce tare această problemă. Părea întotdeauna atât de mistică… Dar nu era. Cunoşteam vampirii aşa cum unii oameni cunosc caii sau maşinile. Era abilitate, dar şi practică. Nu credeam că Nikolaos va fi încântată să fie comparată cu un cal sau cu o maşină, aşa încât mi-am ţinut gura. La urma urmei nu sunt chiar proastă.

— Uită-te la mine, fiinţă umană. Priveşte-mă direct în ochi.

Vocea îi era încă amabilă, fără acea forţă dominantă pe care o avea Jean-Claude.

Ei bravo, să mă uit în ochii ei! Credeam că vampirul suprem care stăpânea oraşul putea fi ceva mai original, dar m-am ferit s-o spun cu voce tare. Avea ochi albaştri sau cenuşii sau de ambele culori. Privirea ei era o greutate care-mi apăsa pielea. Aproape că m-aş fi aşteptat să pot împinge ceva dacă aş fi ridicat mâinile. N-am simţit niciodată o astfel de privire a unui vampir.

Dar îi puteam întâlni privirea. Într-un anume fel ştiam că acest lucru nu trebuia să se întâmple.

„Garda de corp“, aflată în dreapta ei, se uita la mine ca şi cum, în cele din urmă, aş fi făcut ceva interesant.

Nikolaos se ridică. Făcu câţiva paşi şi se opri în faţa celorlalţi. Îmi venea doar până la claviculă, ceea ce însemna că era scundă de statură. A rămas acolo pentru un moment, cu o figură eterică şi drăguţă ca un tablou. Fără nicio urmă de viaţă, dar o creatură cu o siluetă atractivă şi o culoare adecvată.

A rămas acolo nemişcată şi şi-a deschis mintea pentru mine. M-am simţit de parcă se deschisese o uşă încuiată până atunci. Forţa minţii ei se izbi de a mea şi m-am

clătinat pe picioare. Gândurile ei mă sfâşiau ca nişte cuţite, visuri cu muchii de oţel. „Frânturi“ fugare din mintea ei îmi dansau în cap; punctele în care mă atingeau înţepeneau, mă dureau.

M-am trezit în genunchi fără să-mi aduc aminte cum ajunsesem aşa. Îmi era frig, foarte frig. Nu era nimic pentru mine; în faţa acelei minţi eram un lucru insignifiant. Cum mi-a trecut prin cap că m-aş putea considera egală cu ea? Ce altceva puteam face decât să mă târăsc în genunchi şi să-i cer iertare? Insolenţa mea era intolerabilă.

Am început să mă târăsc spre ea, pe coate şi pe genunchi. Părea ceva normal în situaţia dată. Trebuia să-i cer iertare. Aveam nevoie să fiu iertată. Cum altfel să te adresezi unei zeiţe dacă nu în genunchi?

Nu! Ceva nu era în regulă. Ce anume? Ar trebui să cer iertare zeiţei. Ar trebui să mă închin în faţa ei, să fac orice mi-ar cere. Nu. Nu.

— Nu!

Am rostit în şoaptă: „Nu!“

— Vino, copila mea.

Vocea ei semăna cu venirea primăverii după o iarnă îndelungată. Vocea i se deschidea în mine, mă făcea să mă încălzesc şi să mă simt binevenită.

Îşi întinse palmele palide spre mine. Zeiţa avea să mă lase s-o îmbrăţişez. Fenomenal. De ce mă ghemuiam pe podea? De ce nu alergam spre ea?

— Nu!

Am lovit podeaua de piatră cu mâinile. M-a usturat, dar nu destul.

— Nu!

Am dat cu pumnul în podea. Braţul îmi tremură, apoi deveni inert.

— NU!

Am continuat să bat cu putere, de nenumărate ori, cu pumnii în piatră, până ce au început să sângereze. Durerea era intensă, reală, dar era durerea mea. Am urlat:

— Ieşi din mintea mea! Ieşi, căţea!

M-am ghemuit pe podea, gâfâind, ţinându-mă de stomac

cu mâinile. Pulsul mi-o luase razna, un nod mi se pusese în gât. Nu puteam respira. Mânia care-mi străbătea corpul, o adevărată furie, cu margini ascuţite, alungă orice urmă a minţii lui Nikolaos din capul meu.

Am aruncat o privire în sus, Mânie, iar în spatele ei, teroare. Nikolaos îmi trecuse prin minte ca valul unui ocean printr-o cochilie, îmi umpluse mintea, apoi o golise. Ar trebui să mă înnebunească pentru a-mi înfrânge orice rezistenţă, dar ar fi putut să o facă, dacă ar fi vrut. Şi nu exista nici cel mai mic lucru pe care l-aş fi putut face pentru a mă proteja.

Mă fixă cu privirea şi râse, din nou cu acel timbru minunat scos de clopoţeii mişcaţi de vânt.

— Oh, am descoperit lucrul de care se teme reanimatoarea noastră. Da, l-am descoperit.

Vocea îi era melodioasă şi plăcută. Devenise din nou logodnica-fetiţă.

Nikolaos se lăsă în genunchi în faţa mea, aşezându-şi rochia de culoarea cerului albastru sub genunchi. Exact ca o doamnă. Se aplecă din mijloc pentru a mă putea privi drept în ochi.

— Câţi ani am, reanimatoareo?

Am început să tremur din cauza şocului. Dinţii îmi clănţăneau de parcă aş fi îngheţat de moarte – poate că aşa şi eram. Vocea îşi făcu loc cu greu printre dinţii şi fălcile strânse cu putere.

— O mie, am spus, poate mai mult.

— Ai avut dreptate, Jean-Claude. E bună.

Aproape că îşi lipi faţa de a mea. Am vrut s-o împing deoparte, dar mai mult decât orice, am vrut să nu mă atingă.

A râs din nou, ascuţit şi sălbatic, un sunet pur şi înfricoşător. Aş fi ţipat sau aş fi scuipat-o în faţă, dacă nu m-ar fi durut atât de tare.

— Bine, reanimatoareo, acum ne înţelegem. Vei face ceea ce vrem sau îţi cojesc mintea precum straturile unei cepe.

Îmi respiră direct în faţă, coborând vocea pentru a

deveni doar o şoaptă. Şoapta unui copil cu o nuanţă de chicoteală.

— Crezi cu adevărat că pot s-o fac, nu?

Chiar credeam.

12

Am vrut s-o scuip direct în faţa palidă şi dulce, dar mi-a fost frică de ce ar fi putut să-mi facă. Un strop de sudoare mi se prelinse încet pe faţă. Eram gata să-i promit orice, chiar orice, cu condiţia să nu mă mai atingă niciodată. Nikolaos nu trebuia să-şi folosească puterile împotriva mea; tot ce trebuia să facă era să mă îngrozească. Frica era instrumentul cu care mă putea controla, şi pe asta avea să se bazeze. Nu puteam lăsa să se întâmple aşa ceva.

— Nu… mă… mai… atinge… pe… faţă!

Râse. Răsuflarea îi era caldă şi mirosea a mentă. Respiraţie mentolată. Dar de undeva de sub acest miros plăcut, slab şi modern, răzbătea mirosul de sânge proaspăt. Un mort din alte timpuri. O crimă recentă.

Nu mai tremuram. Am spus:

— Răsuflarea ta miroase a sânge.

Se dădu înapoi cu o mişcare bruscă, ducându-şi o mână la buze. Era un gest atât de uman, încât am izbucnit în râs. Rochia ei îmi lovi în treacăt faţa în timp ce se ridica în picioare. Mă lovi în piept cu un picior mic, încălţat în pantofiori.

Forţa loviturii mă rostogoli pe spate; durerea era intensă, iar aerul nu-mi mai pătrundea în plămâni. Pentru a doua oară în acea seară, nu mai puteam respira. Am rămas întinsă pe burtă, gâfâind, înghiţind cu greu pentru a-mi stăpâni durerea. Nu am auzit vreun os trosnind. Şi totuşi ceva trebuia să se fi rupt.

Vocea ei, destul de fierbinte pentru a opări pe cineva, tună deasupra mea:

— Luaţi-o de-aici înainte s-o ucid eu însămi.

Durerea se transformase în înţepături puternice. Aerul mă ardea în timp ce pătrundea spre plămâni. Pieptul îmi

era înţepenit de parcă aş fi înghiţit plumb.

— Jean, rămâi unde eşti!

Jean-Claude se depărtase de perete, fiind la jumătatea distanţei până la mine. Nikolaos îi ordonă să rămână nemişcat cu o singură mişcare a mâinii mici şi palide.

— Mă auzi, reanimatoareo?

— Da.

Vocea îmi era gâtuită. Nu aveam destul aer pentru a vorbi.

— Ţi-am rupt ceva?

Vocea i se ridică precum trilul unei păsări mici.

Am tuşit, încercând să-mi curăţ gâtul, dar mă durea. Mi-am pipăit pieptul în timp ce durerea se estompa.

— Nu.

— Păcat. Dar bănuiesc că asta ar fi întârziat desfăşurarea evenimentelor sau te-ar fi făcut nefolositoare pentru nevoile noastre.

Părea să se gândească la acest ultim lucru de parcă ar fi existat mai multe posibilităţi. Ce mi-ar fi făcut dacă aş fi avut ceva rupt? Nu voiam să ştiu.

— Poliţiştii ştiu doar de patru vampiri ucişi. Au mai fost încă şase.

Am respirat cu grijă.

— De ce nu le spuneţi?

— Draga mea reanimatoare, sunt mulţi printre noi care nu au încredere în legile făcute de fiinţele umane. Ştim cât de „corectă“ este justiţia oamenilor faţă de morţii-vii.

Zâmbi şi din nou ar fi avut nevoie de nişte pistrui.

— Jean-Claude era al cincilea în ordinea celor mai puternici vampiri din acest oraş. Acum e al treilea.

M-am holbat la ea, aşteptând să râdă, să-mi spună că era o glumă. Continuă să zâmbească, exact la fel, ca o figurină de ceară. Mă luau drept proastă.

— Cineva a ucis doi vampiri-supremi? Cineva mai puternic decât… – a trebuit să înghit înainte de a continua – … Jean-Claude?

Zâmbetul i se lăţi pe faţă, dezvelind pentru o clipă un canin.

— Trebuie să recunosc că înţelegi repede cum stau lucrurile. Şi poate că asta va face pedeapsa lui Jean-Claude mai puţin… severă. El te-a recomandat, ştiai asta?

Am clătinat din cap şi am aruncat o privire spre Jean-Claude. Nu se mişca, nici măcar pentru a respira. Doar ochii mă priveau. Ochi de un albastru-închis cum e cerul la miezul nopţii, dar febrili. Nu se hrănise încă. De ce nu-l lasă să se hrănească?

— De ce să fie pedepsit?

— Eşti îngrijorată pentru soarta lui?

Vocea avea o nuanţă de surpriză batjocoritoare.

— Măi, măi, nu eşti furioasă că te-a adus în situaţia asta?

L-am fixat pentru o clipă şi atunci am înţeles ce am văzut în ochii lui. Frică. Îi era frică de Nikolaos. Şi am ştiut că dacă aveam un aliat în acea încăpere, el era acela. Frica te uneşte mai puternic decât dragostea sau ura, şi acţionează al dracului de repede.

— Nu, am spus.

— Nu, nu.

Nikolaos repetă cuvântul cu un timbru afectat, mai gutural şi mai ascuţit, aproape imitând un copil.

— Bine.

Vocea îi deveni brusc guturală, apoi mai intensă, plină de furie.

— Îţi vom face un cadou, reanimatoareo. Avem un martor la cea de-a doua crimă. L-a văzut pe Lucas murind. Îţi va spune tot ce a văzut. Nu-i aşa, Zachary? Şi îi zâmbi bărbatului cu părul de culoarea nisipului.

Zachary aprobă din cap. Făcu câţiva paşi din spatele scaunului şi se înclină adânc în faţa mea. Buzele erau prea subţiri pentru a se potrivi cu faţa, zâmbetul era strâmb. Şi totuşi, nu-şi dezlipea ochii verzi, ca de gheaţă, de faţa mea. Mai văzusem acea faţă înainte, dar unde?

Se îndreptă cu paşi mari spre o uşă mică. N-o văzusem până atunci, fiind ascunsă în umbrele aruncate de pâlpâitul torţelor, dar asta nu era o scuză – trebuia s-o fi remarcat. Am aruncat o privire spre Nikolaos şi aceasta dădu din cap, un zâmbet curbându-i buzele.

Îmi blocase mintea pentru a nu remarca uşa, iar eu nici măcar nu-mi dădusem seama de acest lucru! Am încercat să mă ridic, folosindu-mă de mâini. Greşeală. Am gemut şi m-am ridicat cât de repede am îndrăznit. Mâinile îmi erau deja ţepene din cauza juliturilor şi vânătăilor. Aveam să fiu doar un căţeluş suferind, cu condiţia să supravieţuiesc până dimineaţă.

Zachary a deschis uşa cu un gest larg, ca un magician trăgând deoparte o cortină. Un bărbat, îmbrăcat în ceea ce mai rămăsese dintr-un costum de zi, stătea în prag. O siluetă zveltă, puţin cam îngroşată în jurul taliei – prea multe beri, prea puţine exerciţii fizice. Avea poate treizeci de ani.

— Vino, spuse Zachary.

Bărbatul intră în încăpere. Ochii îi erau rotunzi de frică. Un inel purpuriu sclipea în lumina focurilor. Bărbatul mirosea a frică şi a moarte.

Era încă bronzat, iar ochii lui mai păstrau urme de viaţă. Putea trece drept fiinţă umană mai bine decât oricare vampir din încăpere, deşi era mai mult un cadavru decât oricare dintre ceilalţi. Doar o chestiune de timp. Îmi câştigam existenţa reînviind morţii, aşa că recunoşteam un zombi atunci când vedeam unul.

— Ţi-o aminteşti pe Nikolaos? îl întrebă Zachary.

Ochii umani ai zombiului se măriră şi culoarea îi dispăru din obraji. La naiba, chiar arăta a fiinţă umană.

— Da.

— Vei răspunde la întrebările lui Nikolaos, ai înţeles?

— Am înţeles.

Fruntea i se încreţi de parcă s-ar fi concentrat asupra unui lucru pe care nu şi-l prea amintea.

— N-a vrut să ne răspundă la întrebări până acum. Acum vrei? întrebă Nikolaos.

Zombiul clătină din cap, privind-o fix cu un fel de fascinaţie îngrozită. Probabil că păsările privesc şerpii în felul ăsta.

— L-am torturat, dar a fost mult prea încăpăţânat. Apoi, înainte de a continua să-l „lucrăm“, s-a spânzurat. Ar fi

trebuit să-i luăm cureaua.

Vocea lui Nikolaos era gânditoare, îmbufnată.

Zombiul se holba la ea.

— M-am… spânzurat. Nu înţeleg. Am…

— Nu ştie? am întrebat eu.

Zachary zâmbi.

— Nu, nu ştie. Fantastic, nu-i aşa? Ştii cât de greu e să faci un zombi atât de uman, încât să uite că a murit.

Ştiam. Iar asta însemna că cineva avea o putere foarte mare. Zachary îl privea pe zombiul derutat de parcă ar fi fost un obiect de artă. Unul preţios.

— Tu l-ai înviat? am întrebat.

Nikolaos interveni:

— Nu recunoşti un confrate reanimator?

Râse încet, un sunet uşor, o adiere a unor clopoţei îndepărtaţi.

Am aruncat o privire spre Zachary. Mă fixa intens cu privirea pentru a-şi întipări figura mea în minte. Faţa îi era lipsită de orice expresie, dar o ameninţare neştiută făcea ca pielea de sub un ochi să tresară spasmodic. Mânie sau frică? Apoi îmi adresă un zâmbet strălucitor. Şi din nou am simţit şocul recunoaşterii.

— Întreabă-l, Nikolaos. Trebuie să răspundă acum.

— E adevărat? mă întrebă ea.

Am ezitat, surprinsă că mi se adresase mie.

— Da.

— Cine l-a ucis pe vampirul Lucas?

Zombiul se holbă la ea, cu faţa descompusă. Respira adânc şi prea repede.

— De ce nu-mi răspunde?

— Întrebarea e prea complicată, explică Zachary. S-ar putea să nu-şi amintească cine era Lucas.

— Atunci pune-i tu întrebările; mă aştept să-ţi răspundă.

Zachary se răsuci cu braţele larg desfăcute.

— Doamnelor şi domnilor, priviţi, mortul-viu.

Rânji la propria sa glumă. Ceilalţi nici măcar n-au zâmbit. Nici eu.

— Ai văzut un vampir ucis?

Zombiul aprobă din cap.

— Da.

— Cum a fost ucis?

— Inima smulsă din piept, capul retezat.

Vocea îi suna subţire din cauza fricii.

— Cine i-a smuls inima din piept?

Zombiul începu să scuture din cap, cu mişcări rapide şi bruşte.

— Nu ştiu, nu ştiu.

— Întreabă-l cu ce a fost ucis vampirul, am zis eu.

Zachary îmi aruncă o privire. Ochii îi erau ca o sticlă verde. Oasele feţei îi ieşeau în evidenţă. Furia îl sculptase într-un schelet acoperit cu piele groasă.

— E zombiul meu, treaba mea!

— Zachary, rosti Nikolaos.

Acesta se răsuci spre ea cu mişcări înţepenite.

— E o întrebare bună şi rezonabilă.

Vocea ei era calmă, joasă. Nimeni nu se lăsă păcălit. Iadul trebuie să fie plin de astfel de voci. Mortale, dar atât de rezonabile…

— Pune-i întrebarea, Zachary.

Cu pumnii strânşi, acesta se răsuci spre zombi. Nu înţelegeam de unde venea furia.

— Cu ce a fost ucis vampirul?

— Nu înţeleg.

Vocea era panicată de-a binelea.

— Ce fel de creatură i-a smuls inima? Era o fiinţă umană?

— Nu.

— Un alt vampir?

— Nu.

Asta este cauza pentru care zombii nu sunt martori de succes într-un tribunal. Trebuie să le scoţi vorbele cu cleştele pentru a obţine ce doreşti. Atunci avocaţii te acuză că influenţezi martorul. Ceea ce este adevărat, dar nu înseamnă că zombiul minte.

— Atunci cu ce a fost ucis vampirul?

Din nou zombiul îşi clătină capul, înainte şi înapoi,

înainte şi înapoi. Deschise gura, dar nu ieşi niciun sunet. Părea că se înecă cu propriile-i cuvinte ca şi cum cineva îi îndesase hârtie pe gât.

— Nu pot!

— Cum adică „nu pot“?

Zachary urlă la el şi îl plesni peste faţă. Zombiul îşi ridică mâinile pentru a-şi acoperi capul.

— Îmi… vei… răspunde…

Fiecare cuvânt era însoţit de o lovitură. Zombiul căzu în genunchi şi începu să ţipe.

— Nu pot!

— Răspunde-mi, lua-te-ar dracu’!

Îi trase un picior, iar zombiul se prăbuşi la pământ, ghemuindu-se ca o minge.

— Opreşte-te!

M-am îndreptat spre ei.

— Opreşte-te!

Îi trase un ultim picior şi se răsuci spre mine.

— E zombiul meu! Pot să fac ce vreau cu el!

— A fost o fiinţă umană. Merită mai mult respect.

Am îngenuncheat lângă zombiul care plângea. L-am simţit pe Zachary aplecându-se deasupra mea.

Nikolaos interveni:

— Las-o în pace, cel puţin pentru moment.

Zachary rămase acolo, o umbră furioasă presându-mă din spate. Am atins mâna zombiului. Se cutremură.

— E în regulă, n-am de gând să-ţi fac rău.

Să nu-i fac rău! Se omorâse singur pentru a scăpa, dar nici mormântul nu reprezenta un sanctuar adevărat. Până în acea seară aş fi spus că niciun reanimator nu ar fi înviat un mort pentru un astfel de scop. Uneori lumea e un loc mai rău decât sunt dispusă să ştiu.

A trebuit să-i trag mâinile de pe faţă, apoi să-l întorc cu faţa în sus pentru a-l face să mă privească. Mi-a ajuns o privire. Ochii negri erau incredibili de mari şi reflectau o frică… o frică atât de mare. O dâră de salivă i se scurgea din gură. Am clătinat din cap şi m-am ridicat.

— L-ai distrus.

— Ai dreptate. Niciun nenorocit de zombi n-o să râdă de mine. Va răspunde la întrebări.

M-am răsucit pentru a privi direct în ochii plini de furie.

— Nu înţelegi? I-ai distrus mintea.

— Zombii nu au minte.

— Ai dreptate, n-au. Tot ce au, doar pentru scurt timp, este memoria a ceea ce erau. Dacă îi tratezi cu blândeţe, îşi pot menţine personalităţile pentru o săptămână sau chiar mai mult, dar ăsta…

Am arătat spre zombi, apoi m-am adresat lui Nikolaos:

— Un tratament dur face procesul mai rapid, un şoc îl va distruge.

— Ce vrei să spui, reanimatoareo?

— Acest sadic – am arătat cu degetul spre Zachary –, a distrus mintea zombiului. Nu va mai răspunde la nicio altă întrebare. Nimănui şi niciodată.

Nikolaos se răsuci ca o furtună. Ochii albaştri erau sticloşi. Cuvintele umplură încăperea ca un val pe cale de a pârjoli totul:

— Arogantă nenorocită…

Un tremur îi scutură tot corpul, de la picioarele mici, încălţate în pantofiori până la părul blond-platinat. Am aşteptat ca jilţul de lemn să ia foc şi să fie mistuit de căldura emanată de furia ei.

Furia îi deformă trăsăturile de copil. Oasele deveniră evidente prin pielea albă ca hârtia. Mâinile sfâșiară aerul, zgâriindu-l şi presându-l. O mână se înfipse în braţul jilţului. Lemnul scrâşni, apoi crăpă. Sunetul stârni ecouri lovindu-se de pereţii de piatră. Vocea ei ne ardea pielea.

— Ieşiţi de aici înainte să vă ucid. Luaţi femeia şi duceţi-o teafără la maşină. Dacă mai daţi încă o dată greş, dacă mai faceţi o greşeală, mare sau mică, vă sfâșii beregăţile, iar copiii mei se vor îmbăia în sângele vostru.

O exprimare foarte plastică, puţin melodramatică, dar extrem de plastică. N-am făcut această remarcă cu voce tare. Pe toţi dracii, nici măcar nu respiram. Orice mişcare ar fi putut atrage atenţia şi ea avea nevoie doar de un pretext…

Zachary a simţit acelaşi lucru. Se înclină fără a-şi dezlipi ochii de faţa ei. Apoi, fără a rosti vreun cuvânt, se răsuci şi se îndreptă spre uşa mică. Se deplasa fără grabă ca şi cum privirea mortală a lui Nikolaos nu s-ar fi pregătit să-i facă nişte găuri în spate. Se opri în dreptul uşii şi făcu un gest cu mâna de parcă ar fi vrut să mă conducă dincolo de ea. Am aruncat o privire spre Jean-Claude care continua să stea acolo unde i se spusese. Nu mai întrebasem despre siguranţa lui Catherine; nu avusesem o astfel de ocazie. Lucrurile se derulau prea repede. Am deschis gura; poate că Jean-Claude ghicise ce voiam să spun.

Mă reduse la tăcere cu o mişcare a mâinii subţiri şi palide, o mână la fel de albă ca dantela cămăşii. Orbitele ochilor emanau o flacără albastră. Părul lung şi negru îi flutura în jurul feţei care devenise brusc de o paloare mortală. Bruma de umanitate se risipea. Puterea sa îmi ardea pielea, făcea să mi se zbârlească părul de pe mâini. Mi-am strâns mâinile în jurul corpului holbându-mă la creatura care fusese Jean-Claude.

— Fugi! urlă el cu o voce care tăia în carne.

Ar fi trebuit să sângerez. Am ezitat, dar am zărit-o pe Nikolaos. Levita în sus, din ce în ce mai încet. Părul, de culoarea cerii de albine, dansa în jurul capului scheletic. Ridică o mână terminată cu gheare. Oasele şi venele erau prinse în pielea de culoarea chihlimbarului.

Jean-Claude se răsuci rapid, o mână cu gheare tăind aerul spre mine. Ceva mă izbi de perete, aruncându-mă pe jumătate dincolo de uşă. Zachary mă apucă de mână şi mă trase după el.

M-am eliberat cu o smucitură. Uşa mi se trânti aproape în nas. Am şoptit:

— Iisuse Hristoase!

Zachary se afla la baza unei scări înguste, în spirală, care ducea undeva în sus. Întinse mâna după mine. Faţa îi lucea de sudoare.

— Te rog!

Flutură mâna spre mine ca o pasăre prinsă în capcană.

Un miros se prelingea pe sub uşă. Era mirosul unor

cadavre în putrefacţie, mirosul corpurilor umflate, cu pielea crăpată şi coaptă la soare, mirosul sângelui care se coagulează încet şi se descompune în vene. Mi-am astupat gura cu mâna şi m-am dat înapoi.

— Oh, Dumnezeule, şopti Zachary. Îşi astupă gura şi nasul cu o mână, cealaltă având-o încă întinsă spre mine.

I-am ignorat mâna, dar am rămas lângă el pe scări. Deschise gura să spună ceva, dar uşa trosni. Lemnul se cutremură şi se deforma ca şi cum un vânt de o forţă gigantică bătea în el. Vântul pătrunse şuierând pe sub uşă. Părul îmi deveni un torent purtat de vânt. Ne-am dat câţiva paşi înapoi, în timp ce uşa grea de lemn flutura şi se mişca sub forţa unui vânt care nu putea fi acolo. O furtună în încăpere? Mirosul greu de carne putrezită era purtat de vânt. Ne-am uitat unul la altul. În acel moment ne-am dat seama că problema era simplă: ori noi, ori ei. Ne-am răsucit şi am început să alergăm de parcă am fi fost băgaţi în priză.

Nu putea fi o furtună în spatele acelei uşi. Nu putea bate un vânt care să ne urmărească în sus pe scările înguste de piatră. Nu existau corpuri în putrefacţie în acea încăpere. Sau erau? Dumnezeule, nu voiam să ştiu. Chiar nu voiam să ştiu.

13

O explozie despică scările. Vântul ne trânti jos ca pe nişte jucării. Uşa fusese spulberată. M-am târât în patru labe încercând să scap, doar să scap. Zachary se ridică în picioare, trăgându-mă în sus de o mână. Am luat-o la fugă.

Un urlet se auzea undeva departe, în urma noastră. Vântul şuiera în spatele nostru. Părul mi se răsfirase pe faţă, orbindu-mă. Mâna lui Zachary o apucă pe a mea şi o ţinu strâns. Pereţii erau netezi, scările de piatră erau alunecoase şi nu exista nimic de care să ne ţinem. Ne-am lipit de scări şi ne-am prins unul de celălalt.

— Anita, şopti vocea de catifea a lui Jean-Claude. Anita.

M-am luptat cu vântul ca să privesc în sus, clipind pentru a vedea ceva. Nu era nimic acolo.

— Anita.

Vântul îmi striga numele.

— Anita.

Ceva sclipi – un foc albastru. Două puncte de foc, două flăcări albastre agăţate de vânt. Ochi – erau oare ochii lui Jean-Claude? Era mort?

Flăcările albastre au început să coboare. Vântul nu le atingea. Am strigat:

— Zachary!

Dar vocea îmi era înghiţită de urletul vântului. A văzut şi el sau înnebuneam eu?

Flăcările albastre coborau tot mai mult, tot mai jos, şi brusc n-am vrut să mă atingă, deşi tot atât de brusc mi-am dat seama că asta urma să facă. Ceva mi-a spus că lucrul ăsta ar fi fost foarte rău.

M-am desprins de mâna lui Zachary. Urlă ceva spre mine, dar vântul vâjâia şi ţipa strident, ca un uragan dezlănţuit, între pereţii înguşti. Nu se mai auzea niciun alt

sunet. Am început să mă târăsc în sus pe scări, vântul lovindu-mă cu putere şi încercând să mă strivească de podea. Se mai auzea un sunet – vocea lui Jean-Claude în mintea mea.

— Iartă-mă.

Luminile albastre mi-au apărut brusc în faţă. M-am lipit de perete, încercând să „lovesc“ focul. Mâinile au trecut dincolo de zona fierbinte. Acolo nu era nimic.

Am urlat:

— Lasă-mă în pace!

Focul mi se strecură printre mâini de parcă acestea nici n-ar fi fost acolo şi îmi intră în ochi. Lumea deveni o sticlă albastră, tăcută, nimic altceva decât o gheaţă rece. Se auzi o şoaptă:

— Fugi, fugi!

Stăteam din nou întinsă pe scări, clipind din cauza vântului. Zachary se holba la mine.

Vântul se opri de parcă cineva ar fi apăsat pe un întrerupător. Tăcerea deveni asurzitoare. Respiram încet şi gâfâit. Nu aveam puls. Nu-mi simţeam bătăile inimii. Tot ce auzeam era propria-mi respiraţie, când prea rapidă, când prea slabă. Am aflat în cele din urmă ce se înţelege prin a sta cu sufletul la gură de frică.

În tăcerea din jur, vocea lui Zachary răsună răguşit şi prea puternic. Cred că, deşi vorbea în şoaptă, se auzea ca un urlet.

— Ochii tăi… aruncau văpăi albastre!

Am şoptit „Şşt, şşt“. Nu înţelegeam de ce, dar cineva nu trebuia să audă ceea ce tocmai afirmase, nu trebuia să ştie ce se întâmplase. Viaţa mea depindea de acest lucru. Nu mai auzeam şoapte în minte, dar ultimul sfat fusese bun. Să fug. Fuga părea o soluţie foarte bună.

Liniştea era periculoasă. Însemna că lupta se terminase şi câştigătorul îşi putea îndrepta atenţia asupra altor lucruri. Nu voiam să fiu unul dintre acele lucruri.

M-am ridicat şi i-am întins mâna lui Zachary. Mă privi uluit, dar o luă totuşi şi se ridică. L-am tras pe scări în sus şi am început să alergăm. Trebuia să scap, trebuia s-o fac

sau aş fi murit în acel loc, în acea noapte, atunci. O ştiam cu o certitudine care nu lăsa loc de întrebări, nu lăsa timp de ezitări. Fugeam să-mi salvez viaţa. Aveam să mor dacă Nikolaos m-ar fi văzut acum. Aveam să mor.

Şi nu aş fi ştiut niciodată de ce.

Fie că Zachary îmi simţi panica, fie credea că ştiam ceva ce el nu ştia, o luă la fugă o dată cu mine. Când unul dintre noi se poticnea, celălalt îl trăgea în sus şi continuam să alergăm. Am alergat până ce muşchii picioarelor nu m-au mai ţinut, iar durerea din piept a devenit prea puternică din lipsă de aer.

De aceea făceam jogging zilnic – pentru a putea alerga mâncând pământul atunci când ceva mă urmărea. Încercarea de a-ţi menţine coapse zvelte nu constituia un stimulent îndeajuns de puternic, dar încercarea de a fugi pentru a-ţi salva viaţa, da. Tăcerea era adâncă, aproape palpabilă. Părea să se prelingă pe scări în sus de parcă ar fi căutat ceva. Tăcerea ne urmărea la fel de sigur cum făcuse vântul.

Problema este că, atunci când eşti rănit la un genunchi, nu poţi să alergi pe scări la nesfârşit. Pe o suprafaţă dreaptă, puteam alerga ore întregi. Pe o suprafaţă înclinată, genunchii îmi pun mari probleme. Totul începe cu o jenă uşoară, dar nu durează mult şi devine o durere ascuţită, mistuitoare. Durerea se propagă tot mai sus cu fiecare pas, pentru ca în final întreg piciorul să mă doară cumplit.

Genunchiul începu să trosnească cu un sunet perceptibil. Semn rău. Genunchiul ameninţa să cedeze sub mine. Dacă făcea „poc“, rămâneam neputincioasă pe scări, în tăcerea care respira în jurul meu. Nikolaos m-ar găsi aici şi m-ar ucide. De ce eram atât de sigură? Nu ştiam răspunsul, dar era ca şi cum ştiam că trebuie să trag aer în piept. Nici nu se punea problema să nu iau în consideraţie avertismentele resimţite din adâncul sufletului.

Am încetinit şi m-am oprit pe scări, frecându-mi muşchii picioarelor, dar refuzând să respir gâfâit pe măsură ce muşchii piciorului bolnav se contractau. Am hotărât să-i

frec în continuare pentru a mă simţi mai bine. Durerea nu avea să dispară, forţasem prea mult piciorul, dar aş fi putut merge fără ca genunchiul să-mi joace vreo festă.

Zachary se prăbuşi pe scări, nefiind, evident, obişnuit să alerge. Muşchii i s-ar fi blocat dacă nu continua să meargă. Probabil că ştia acest lucru, dar poate că nici nu-i păsa.

M-am sprijinit cu braţele de zid pentru a-mi relaxa umerii, o mişcare pe care o făceam în mod obişnuit. Am aşteptat să-mi treacă durerea de genunchi. Tot aveam ceva de făcut în timp ce ascultam – ce? Ascultam să aud zgomotul produs de ceva străvechi, o creatură moartă de mult.

De undeva de sus, se auziră nişte sunete. Am înlemnit sprijinită de perete, cu palmele lipite de piatra rece. Ce urma acum? Ce altceva? Slavă Domnului, cu siguranţă că în curând avea să se crape de ziuă.

Zachary se ridică şi se răsuci cu faţa spre scări. M-am ridicat şi eu, cu spatele la perete, într-o poziţie din care puteam vedea în sus şi în jos pe scări. Nu voiam ca ceva să se furişeze din spate în timp ce priveam în sus. Şi mai voiam pistolul… cel încuiat în portbagajul maşinii, acolo unde îmi era al naibii de folositor!

Stăteam chiar sub o platformă circulară în jurul scărilor. Au existat momente în care mi-am dorit să pot vedea pe după colţuri. Ăsta era unul dintre ele. Se auzea zgomotul făcut de haine în contact cu piatra, zgomot de paşi.

Surpriză, surpriză – bărbatul apărut de după colţ era o fiinţă umană. Niciun fel de urme pe gât. Părul de culoarea bumbacului era tuns scurt. Muşchii gâtului ieşeau puternic în evidenţă. Bicepşii erau mai groşi decât talia mea. O fi talia mea destul de mică, dar braţele individului rămâneau tot formidabile. Avea pe puţin 1,90, iar grăsimea de pe el nu ar fi ajuns nici pentru a unge o formă de prăjituri.

Ochii aveau paloarea cristalină, de albastru rece, a cerului de ianuarie. Era primul bodybuilder pe care-l vedeam vreodată. Şi care nu era bronzat. Toţi muşchii bine formaţi erau de o albeaţă asemănătoare cu cea a lui Moby Dick. Un maiou negru din plasă, strâns pe corp, îi punea în

evidenţă pieptul masiv. Un şort negru, desfăcut de nevoie pe părţi, era tras pe coapsele musculoase.

— Iisuse, câte kilograme ridici la haltere? am şoptit.

Zâmbi, cu buzele strânse. Vorbi abia mişcându-şi buzele, fără a-şi arăta niciodată caninii:

— Două sute.

Am fluierat uşor. Şi am spus ceea ce voia să audă:

— Impresionant.

Zâmbi, atent să nu-şi arate dinţii. Încerca să se joace de-a vampirul, dar nu ţinea la mine. Să-i spun că pe întreaga lui înfăţişare scria „fiinţă umană“? Nuuuu, m-ar fi rupt în două ca pe o surcică.

— Este Winter[5], spuse Zachary.

Numele i se potrivea prea bine pentru a fi adevărat, ca al unei vedete de cinema din anii ’40.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Stăpâna noastră şi Jean-Claude se luptă, răspunse Zachary.

Winter respiră adânc, oftând. Ochii i se măriră foarte puţin.

— Jean-Claude?

Suna ca o întrebare.

Zachary aprobă din cap şi zâmbi.

— Jean-Claude rezistă.

— Cine eşti? întrebă Winter.

Am ezitat; Zachary ridică din umeri.

— Anita Blake.

Zâmbi, etalând în cele din urmă un şir de dinţi perfect normali.

— Tu eşti Călăul?

— Da.

Râse, sunetul stârnind ecouri între pereţii de piatră. Tăcerea păru să se strângă şi mai mult în jurul nostru. Râsul încetă brusc, iar pe buze i se iviră picături de sudoare.

Winter le simţi şi se înfricoşă. Rosti cu o voce slabă, aproape o şoaptă, de parcă i-ar fi fost frică să nu fie auzit

[5] *winter* — iarnă, în limba engleză (n. tr.).

de cineva:

— Nu eşti destul de solidă pentru a fi Călăul.

Am ridicat din umeri.

— Şi pe mine mă supără lucrul ăsta din când în când.

Zâmbi, aproape izbucni în râs, dar se stăpâni. Ochii îi străluceau.

— Să plecăm de aici cu toţii, zise Zachary.

Eram de aceeaşi părere.

— Am fost trimis să văd ce se întâmplă cu Nikolaos, declară Winter.

Tăcerea vibră la auzul numelui. O picătură de sudoare i se scurse de pe faţă. O recomandare importantă pentru siguranţa cuiva: să nu rosteşti niciodată numele unui vampir-suprem furios atunci când te afli la o distanţă de la care te poate „auzi“.

— Poate să-şi poarte singură de grijă, rosti în şoaptă Zachary, dar ecoul o duse mai departe.

— Nuuu! am zis eu.

Zachary îmi aruncă o privire şi dădu din umeri. Uneori chiar nu mă pot stăpâni.

Winter se holbă la mine, cu o faţă la fel de impenetrabilă ca o bucată de marmură sculptată; doar în ochi i se citea frica. Domnul Macho!

— Haideţi, spuse el.

Se întoarse fără a mai aştepta să vadă dacă îl urmam. L-am urmat.

L-aş fi urmat oriunde cu condiţia să o ia pe scări în sus. Tot ce ştiam era că nimic, dar absolut nimic, nu m-ar fi determinat să cobor iar scările. Nu din proprie voinţă. Bineînţeles, mai sunt şi alte opţiuni. Am aruncat o privire spre spatele lat al lui Winter. Da, dacă nu vrei s-o faci de bună voie, întotdeauna există şi alte opţiuni.

14

Scările duceau la o încăpere pătrată. Un bec atârna de tavan. Nu crezusem niciodată că un bec chior putea fi frumos, dar acesta chiar era. Era un semn că lăsam în urmă camera subterană a ororilor şi ne apropiam de lumea reală. Eram gata să merg acasă.

Încăperea de piatră avea două uşi, una drept înainte, alta spre dreapta. Prin uşa aflată chiar în faţa noastră răzbătea muzică. O muzică tare şi minunată. Uşa se deschise, iar muzica se revărsă fierbinte în jurul nostru. Am surprins culori strălucitoare şi sute de oameni. „Casa distracţiilor“, scria pe o emblemă. Un carnaval în interiorul unei clădiri. Ştiam unde ne aflam. Circul Damnaţilor.

Vampirii cei mai puternici din oraş dormeau sub Circ. Un lucru de ţinut minte.

Uşa începu să se închidă, diminuând muzica, ascunzând semnele strălucitoare. Am privit în ochii unei adolescente care se chinuia să vadă ceva din prag. Uşa se trânti cu putere.

Un bărbat era rezemat de uşă. Înalt şi zvelt, îmbrăcat ca un jucător de cărţi de pe un vas fluvial. O haină purpurie, dantele la gât şi pe partea din faţă a cămăşii, pantaloni negri strimţi şi cizme. O pălărie cu boruri drepte îi lăsa faţa în umbră, iar o mască de aur o acoperea complet, cu excepţia gurii şi a bărbiei. Ochii negri mă priveau scânteind din spatele măştii de aur.

Limba îi juca peste buze şi dinţi: canini, un vampir. Oare de ce nu eram surprinsă?

— Mi-a fost teamă că te voi pierde, Călăule!

Vocea avea un accent din sud.

Winter se mişcă brusc pentru a se plasa între noi. Vampirul râse – un sunet ascuţit, asemănător cu un lătrat.

— Omul-muşchi crede că te poate apăra. Să-l sfâşii în bucăţi pentru a-i arăta că se înşală?

— Nu va **fi** necesar, am zis eu.

Zachary era deja lângă mine.

— Îmi recunoşti vocea? întrebă vampirul.

Am clătinat din cap.

— Au trecut doi ani. Nu ştiam că tu eşti Călăul până ce nu a apărut afacerea asta. Am crezut că ai murit.

— Să lăsăm prostiile! Cine eşti şi ce vrei?

— Atât de nerăbdătoare, atât de irascibilă, atât de umană.

Îşi scoase pălăria cu mâinile înmănuşate. Un păr scurt, acaju, încadra masca de aur.

— Te rog, nu face asta, zise Zachary. Stăpâna mi-a poruncit să conduc femeia în siguranţă până la maşină.

— N-am de gând să mă ating nici măcar de un fir de păr din capul ei – cel puţin nu în seara asta.

Mâinile înmănuşate au ridicat masca. Partea stângă a feţei era doar o cicatrice, un gol scobit şi topit. Doar ochiul căprui era întreg şi foarte viu, rostogolindu-se într-un cerc alb-roz. Acidul lasă asemenea urme. Numai că, de data aceasta, nu era vorba de acid. Fusese agheasmă.

Îmi aminteam corpul său ţintuindu-mă la pământ. Dinţii îmi sfârtecau braţul în timp ce încercam să-l ţin departe de gât. Trosnetul sec al osului în locul în care m-a muşcat. Urletele mele. Mâna forţându-mi capul pe spate. Capul ridicându-se pentru a muşca. Eu, neajutorată. Vampirul n-a nimerit gâtul; motivul nu l-am ştiut niciodată. Dinţii săi înfigându-se în claviculă şi sfărâmând-o, lipăind cu lăcomie sângele aşa cum o pisică linge smântâna. Am rămas nemişcată sub greutatea lui ascultând cum îmi sorbea sângele. Oasele sfărâmate încă nu mă dureau din cauza şocului. Nu eram nici pe punctul de a simţi durerea, nici de a-mi fi frică; eram pe punctul de a muri.

Mâna mea dreaptă căută prin iarbă şi atinse ceva neted – ceva de sticlă. O sticluţă cu agheasmă, scoasă din geantă şi aruncată pe jos de slujitorii, pe jumătate fiinţe umane, ai creaturii. Vampirul nu m-a privit nici măcar o clipă. Faţa îi

era lipită de rană, limba explorând gaura pe care o făcuse. Dinţii i-au scrâşnit pe osul dezgolit şi am urlat.

Râdea pe umărul meu, râdea pe măsură ce mă ucidea. Am desfăcut capacul sticluţei şi i-am aruncat conţinutul în faţă. Carnea începu să fiarbă. Pielea se crăpă şi se făcu băşici. Îngenunche lângă mine, acoperindu-şi faţa şi urlând ascuţit.

Crezusem că fusese prins în capcană în incendiul care a mistuit casa. Îl dorisem mort, îl voisem mort. Dorisem să scap de acele amintiri, dar iată că acum stătea în faţa mea. Coşmarul meu favorit revenise la viaţă.

— Cum, niciun ţipăt de groază? Niciun semn de frică? Mă dezamăgeşti, Călăule. Nu-ţi admiri propria operă?

Vocea îmi era sugrumată, dar calmă.

— Am crezut că ai murit.

— Ei, acum ai aflat altceva. Iar acum ştiu că eşti şi tu în viaţă. Ce drăguţ!

Zâmbi, dar muşchii de pe obrazul desfigurat de cicatrice îi transformară zâmbetul într-o grimasă. Nici chiar vampirii nu pot vindeca totul.

— Eternitate, Călăule. Voi rămâne aşa pentru eternitate.

Îşi mângâie cicatricele cu mâna înmănuşată.

— Ce vrei?

— Fii curajoasă, fetiţo, fii curajoasă aşa cum vrei să fii. Îţi simt frica. Vreau să văd cicatricele pe care ţi le-am făcut, să văd că îţi aminteşti de mine aşa cum îmi amintesc şi eu de tine.

— Îmi amintesc de tine.

— Cicatricele, fetiţo, arată-mi cicatricele.

— Ţi le arăt, şi apoi?

— Apoi te duci acasă sau oriunde te-oi duce. Stăpâna a poruncit să nu păţeşti nimic până ce nu vei termina ceea ce ai de făcut pentru noi.

— Şi apoi?

Zâmbi, arătându-şi cu largheţe dinţii strălucitori.

— Apoi te voi vâna şi îţi voi plăti pentru asta, declară el pipăindu-şi faţa. Haide, fetiţo, nu fi timidă, le-am mai văzut. Ţi-am gustat sângele. Arată-mi cicatricele şi omul-

muşchi nu va trebui să moară încercând să dovedească cât de puternic este.

Am aruncat o privire spre Winter. Pumnii masivi erau încrucişaţi pe piept. Tot corpul îi vibra de aşteptare. Vampirul avea dreptate: Winter avea să moară în acea încercare. Mi-am ridicat mâneca sfâșiată a bluzei până mai sus de cot. Un păienjeniş de ţesut cicatrizat îmi împodobea cotul; cicatricele se întindeau şi şerpuiau încrucişându-se şi revărsându-se spre partea exterioară a braţului. Arsura în formă de cruce ocupa singurul spaţiu liber de pe interiorul antebraţului.

— Nu credeam că vei mai putea folosi vreodată braţul după felul în care l-am sfâşiat.

— Terapia poate face minuni.

— Nicio terapie n-o să mă poată ajuta pe mine.

— Nu, am răspuns.

Îmi lipsea primul nasture de la bluză. Încă unul şi mi-am dat bluza pe spate pentru a-mi dezgoli clavicula. Era brăzdată şi încreţită de cicatrice, dar arăta chiar atractivă în costum de baie.

— Bine, spuse vampirul. Miroşi a sudoare rece când te gândeşti la mine, fetiţo. Sper să te chinuiesc în acelaşi fel în care mă chinuieşti şi tu.

— Cred că ştii că există o diferenţă.

— Şi care ar fi aceea?

— Ai încercat să mă ucizi. M-am apărat.

— Şi tu de ce ai intrat în casa noastră? Pentru a ne înfige ţăruşi în inimă. Ai intrat în casă pentru a ne ucide. Noi n-am plecat să te vânăm.

— Dar ai vânat alţi douăzeci şi trei de oameni. Asta înseamnă o mulţime de oameni. Grupul tău trebuia oprit.

— Cine te-a numit, Dumnezeu? Cine te-a făcut călăul nostru?

Am respirat adânc. Respiraţia era normală şi constantă. Punct lovit!

— Poliţia.

— Ptiu!

Scuipă pe podea. Foarte emoţionant.

— Lucrează serios, fetiţo. Găseşte-l pe ucigaş, apoi vom încheia socotelile.

— Pot pleca acum?

— Negreşit. Eşti în siguranţă în seara asta pentru că aşa a poruncit stăpâna. Dar totul se va schimba în curând.

Zachary spuse:

— Pe uşa laterală.

Se îndreptă într-acolo, mergând aproape cu spatele, urmărindu-l pe vampir în timp ce ne îndepărtam. Winter a rămas în urmă, supraveghindu-ne spatele. Idiotul!

Zachary deschise uşa. Noaptea era fierbinte şi lipicioasă. Vântul de vară, umed, înăbuşitor şi minunat, îmi biciuia faţa.

Vampirul strigă din urmă:

— Aminteşte-ţi numele Valentine pentru că o să mai auzi de mine.

Zachary şi cu mine am ieşit pe uşă. Aceasta se închise trântindu-se în urma noastră. Pe dinafară nu exista clanţă, nicio posibilitate de a o deschide. Drum cu o singură direcţie – spre în afară. „Afară“ suna minunat.

Am început să mergem.

— Ai un pistol cu gloanţe de argint? întrebă el.

— Da.

— L-aş ţine tot timpul la mine dacă aş fi în locul tău.

— Gloanţele de argint nu-l vor ucide.

— Dar îl vor încetini un pic.

— Da.

Am mers în tăcere câteva minute. Noaptea călduroasă de vară părea să alunece în jurul nostru, ţinându-ne cu mâini lipicioase şi curioase.

— Îmi trebuie numai o puşcă de vânătoare.

Mă privi.

— Ai de gând să porţi o puşcă de vânătoare cu tine zi de zi?

— Cu ţeava tăiată ar merge sub haină.

— Te vei topi în mijlocul unei veri în Missouri. De ce nu recurgi la o mitralieră sau un aruncător de flăcări, dacă tot vrei arme de mare putere?

— O mitralieră are o rază mare de împrăştiere. Poţi lovi şi oameni nevinovaţi. Aruncătorul de flăcări o prea voluminos şi mai face şi o mare mizerie.

Mă opri, punându-mi mâna pe umăr.

— Ai mai folosit vreodată un aruncător de flăcări împotriva vampirilor?

— Nu, dar l-am văzut în acţiune.

— Dumnezeule!

Fixă un punct undeva în spaţiu pentru o clipă, apoi întrebă:

— A mers?

— A fost o încântare, deşi a făcut cam multă mizerie. Şi a incendiat casa în jurul nostru. Mi-am zis că era o metodă cam extremă.

— Bănuiesc că da.

Am pornit din nou.

— Probabil că urăşti vampirii.

— Nu-i urăsc.

— Atunci de ce-i ucizi?

— Pentru că asta e slujba mea şi sunt bună în ceea ce fac.

Am dat colţul şi am văzut parcarea în care lăsasem maşina. Mi se părea că o parcasem cu multe zile în urmă. Dar dacă te luai după ceasul meu, era vorba doar de ore. Semăna oarecum cu decalajul produs de călătoriile cu supersonice, diferenţa fiind că acum lăsam în urmă evenimente, nu fusuri orare. Atât de multe evenimente traumatice, încât modul tău de a percepe timpul o ia razna. Prea multe întâmplări într-o perioadă de timp prea scurtă.

— Eu sunt legătura ta în timpul zilei. Dacă ai nevoie de ceva sau vrei să transmiţi un mesaj, uite numărul meu.

Îmi puse în mână o cutie de chibrituri.

Am privit-o în treacăt. Pe un fond negru strălucitor scria cu litere sângerii Circul Damnaţilor. Am îndesat-o în buzunarul blugilor.

Pistolul zăcea în portbagaj. L-am strecurat în teaca de sub braţ, fără să-mi pese că nu aveam haină ca să-l maschez. Un pistol la vedere atrage atenţia, dar cei mai

mulţi oameni te lasă în pace. Ba chiar adesea o rup la fugă, lăsându-ţi cale liberă, iar urmăririle devin mai uşoare.

Zachary aşteptă până ce am urcat în maşină. Se aplecă peste portiera deschisă.

— Anita, nu poate fi doar o slujbă. Trebuie să existe un motiv mai bun.

Mi-am lăsat privirea în jos şi am pornit motorul. Apoi mi-am ridicat-o pentru a privi în ochii săi palizi.

— Mi-e frică de ei. E o trăsătură foarte naturală şi umană să distrugi ceea ce te înfricoşează.

— Cei mai mulţi oameni îşi petrec viaţa evitând lucrurile de care se tem. Tu le urmăreşti. E o nebunie.

Aici avea dreptate. Am trântit portiera şi l-am lăsat în întunericul fierbinte. Readuc morţii la viaţă, dar ucid morţii-vii. Asta fac. Asta sunt. Dacă aş începe să-mi pun întrebări despre motivele pentru care o fac, aş înceta să mai ucid vampiri. Simplu ca bună-ziua.

Nu-mi puneam la îndoială motivele în seara aceea, aşadar mai eram încă o ucigaşă de vampiri, mai purtam încă numele pe care mi-l dăduseră. Eram Călăul.

15

Zorile îşi făceau loc pe cer ca o cortină de lumină. Luceafărul de dimineaţă strălucea ca o fărâmă de diamant peste şuvoiul de lumină.

Văzusem două răsărituri de soare în tot atâtea zile. Simţeam că devin ţâfnoasă. Problema consta în a decide pe cine trebuia să fiu ţâfnoasă şi cum aveam să procedez. Dar tot ce voiam în clipa aceea era să dorm. Restul mai putea aştepta, va trebui să aştepte. Mă bazasem pe frică, adrenalină şi încăpăţânare timp de mai multe ore. În zumzetul uşor al motorului, îmi simţeam corpul. Nu părea prea fericit.

Mă durea când strângeam volanul, mă durea când trebuia să-l răsucesc. Speram ca juliturile însângerate de pe mâini să arate mult mai rău decât erau în realitate. Tot corpul îmi era înţepenit. Nimeni nu ia în consideraţie vânătăile, deşi dor. Mă vor durea mult mai tare după ce voi dormi pe ele. Nimic nu se compară cu ceea ce simţi când te trezeşti dimineaţa după ce ai încasat o bătaie bună. E ca o mahmureală care-ţi acoperă tot corpul.

Coridorul care duce la apartamentul meu era cufundat într-o linişte aproape deplină, tot ce se auzea fiind bâzâitul aparatelor de aer condiţionat. Aproape că simţeam toţi vecinii dormind în spatele uşilor închise. Simţeam imboldul de a-mi lipi urechea de una din uşi pentru a-mi da seama dacă eram capabilă să aud respiraţia vecinilor. Era atâta linişte! Prima oră după ivirea zorilor este cea mai intimă dintre toate. Este momentul în care eşti singur şi te bucuri de linişte.

Singura oră mai liniştită este trei dimineaţa, dar nu mă prea omor după ora trei dimineaţa.

Cu cheile în mână, aproape am atins uşa când mi-am dat

seama că era întredeschisă. O crăpătură mică – uşa părea închisă, dar nu era. M-am mişcat spre partea dreaptă a uşii şi m-am lipit cu spatele de perete. Auziseră oare zăngănitul cheilor? Cine era înăuntru? Adrenalina îmi curgea prin vene ca o şampanie de calitate. Eram atentă la orice umbră, la felul în care cădea lumina. Corpul îmi intrase în stare de alertă, dar speram din toată inima să nu fiu nevoită să-i folosesc capacităţile.

Am scos pistolul şi m-am sprijinit de perete. Ce urma? Din interiorul apartamentului nu se auzea niciun sunet, absolut nimic. Puteau fi mai mulţi vampiri, dar era deja aproape ziuă. Nu puteau fi vampiri. Totuşi, cine altcineva să fi intrat în apartament? Am respirat adânc. Nu ştiam. N-aveam nici cea mai mică idee. S-ar crede că mă obişnuisem cu ideea că habar n-aveam ce naiba se întâmpla, deşi n-o făceam niciodată. Ceea ce mă făcea ţâfnoasă şi puţin speriată.

Aveam mai multe opţiuni. Puteam pleca şi chema poliţia – o alegere nu prea rea. Dar ce puteau face poliţiştii şi nu puteam eu, în afară de a năvăli înăuntru şi de a fi ucişi în locul meu? Ceea ce era inacceptabil. Puteam aştepta pe coridor până ce oricine s-ar fi aflat înăuntru devenea curios. Putea dura ceva timp şi se putea ca apartamentul să fie totuşi gol. M-aş fi simţit ca o proastă stând acolo ore întregi, cu un pistol îndreptat spre un apartament gol. Eram obosită şi voiam să mă culc. Fir-ar să fie!

Mai puteam pur şi simplu să intru, trăgând din mers. Nu. Puteam împinge uşa, mă puteam arunca la podea şi puteam împuşca pe oricine era înăuntru. Dacă aveau pistoale. Şi dacă era cineva înăuntru.

Cel mai inteligent lucru era să-i aştept să iasă, dar eram obosită. Şuvoiul de adrenalină se risipea sub frustrarea produsă de prea multe opţiuni. Se apropia acel moment în care pur şi simplu eşti prea obosit. Nu credeam că puteam sta numai ochi şi urechi în acea tăcere întreruptă doar de zgomotul aerului condiţionat. Eram sigură că n-aş fi adormit în picioare lângă uşă, dar era ceva ce trebuia luat în consideraţie. Iar peste o oră vecinii aveau să se

trezească, să se mişte încoace şi încolo, riscând a fi prinşi sub un foc încrucişat. Din nou inacceptabil. Orice urma să se întâmple, trebuia să se întâmple acum.

Decizia era luată. Bine. Nimic nu e mai bun decât frica pentru a-ţi limpezi brusc mintea. M-am îndepărtat de uşă cât de mult am putut şi am traversat culoarul, cu pistolul îndreptat asupra uşii. M-am deplasat de-a lungul peretelui din stânga spre partea cu balamale a uşii. Uşa se deschidea înspre înăuntru. Trebuia doar s-o trântesc cu putere de perete; era simplu. În regulă.

M-am lăsat într-un genunchi, cu umerii strânşi pe parcă aş fi vrut să-mi bag capul înăuntru ca o broască ţestoasă. Puneam pariu că orice armă ar fi fost îndreptată undeva mai sus, la înălţimea pieptului. Ghemuită, eram mult mai scundă.

Am deschis uşa cu mâna stângă şi am strâns cu putere pragul. Pistolul era îndreptat spre pieptul individului cel rău. Numai că mâinile sale erau deja ridicate, iar el zâmbea.

— Nu trage. Sunt eu, Edward.

M-am lăsat pe ambii genunchi, holbându-mă la el şi simţind cum furia se ridica în mine ca o maree caldă.

— Ticălosule. Ştiai că eram aici.

Îşi încrucişă degetele.

— Am auzit cheile.

M-am ridicat, cercetând din ochi camera. Edward mutase fotoliul alb pentru a se afla exact pe direcţia uşii. Nimic altceva nu mai părea deplasat de la locul lui.

— Anita, te asigur că sunt singur.

— Te cred. De ce nu ai sunat înainte?

— Am vrut să văd dacă mai eşti la fel de bună. Puteam să te spulber când ai ezitat în faţa uşii, cu cheile zăngănind atât de frumos.

Am închis uşa în urma mea şi am încuiat-o deşi, ca să fiu sinceră, cu Edward în interior ar fi fost mai sigur să mă închid mai degrabă pe dinafară decât pe dinăuntru. Nu avea o statură impunătoare, nu te înspăimânta, dacă nu-l cunoşteai. Avea 1,70, era zvelt, blond, cu ochii albaştri –

un tip fermecător. Şi dacă eu eram Călăul, atunci el era însăşi Moartea. Edward era cel pe care-l văzusem folosind aruncătorul de flăcări.

Mai lucrasem cu el înainte şi Dumnezeu mi-e martor că te simţeai în siguranţă cu el. Avea la el mai multe arme decât Rambo, dar era puţin cam nepăsător cu martorii nevinovaţi. Şi-a început cariera ca ucigaş profesionist. Atât ştia poliţia despre el. Cred că fiinţele umane i se păreau o ţintă prea uşoară, aşa încât şi-a îndreptat atenţia asupra vampirilor şi a licantropilor. Şi mai ştiam că nu ar fi ezitat nicio clipă să mă ucidă dacă situaţia ar fi cerut-o. Edward nu avea conştiinţă, devenind astfel ucigaşul perfect.

— Am stat trează toată noaptea, Edward. N-am chef de jocurile tale.

— Cât de tare eşti rănită?

Am ridicat din umeri şi am tresărit de durere.

— Mă dor mâinile, dar cele mai multe sunt vânătăi. Mă simt bine.

— Secretarul tău mi-a spus că erai la o petrecere surpriză pentru tipe celibatare.

Rânji, iar ochii îi sclipiră.

— Trebuie să fi fost o adevărată petrecere!

— M-am întâlnit cu un vampir pe care s-ar putea să-l cunoşti.

Îşi ridică sprâncenele galbene şi buzele i se arcuiră pentru a rosti un tăcut „Oh“.

— Îţi mai aminteşti casa pe care aproape ai făcut-o scrum în jurul nostru?

— Acum vreo doi ani. Am ucis şase vampiri şi doi slujitori-umani.

Am trecut pe lângă el şi m-am lăsat să cad pe canapea:

— Am ratat unul.

— Nu, nu se poate.

Vocea îi era foarte hotărâtă. Edward sub forma cea mai periculoasă.

Am privit spre părul său tuns cu grijă la spate.

— Edward, ai încredere în mine măcar acum… Aproape m-a ucis în noaptea asta.

Ceea ce era un adevăr parţial, cunoscut şi sub numele de minciună. Dacă vampirii nu voiau să informez poliţia despre întreaga afacere, cu siguranţă n-ar fi vrut să afle ceva Moartea. Pentru ei Edward era mult mai periculos decât poliţiştii.

— Cine era?

— Cel care aproape m-a sfâşiat în bucăţi. Îşi zice Valentine. Încă mai are cicatricele de la arsurile pe care i le-am făcut atunci.

— Cu agheasmă?

— Da.

Edward veni să se aşeze lângă mine pe canapea. Se aşează pe un colţ, la o distanţă convenabilă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ochii săi mă priveau pătrunzător.

M-am uitat în altă parte.

— Nu prea sunt multe de povestit.

— Anita, tu minţi. De ce?

M-am holbat la el, simţind cum mă cuprinde furia. Urăsc să fiu prinsă cu minciuna.

— Au fost găsiţi câţiva vampiri ucişi de-a lungul râului. De când eşti în oraş, Edward?

Zâmbi, deşi nu eram sigură de ce.

— Nu de mult timp. Am auzit un zvon că trebuia să te întâlneşti cu şeful suprem al vampirilor din oraş în seara asta.

N-am putut să-mi controlez reacţia. Am rămas cu gura deschisă; surpriza era prea mare pentru a o ascunde.

— Cum dracu' ştii asta?

Ridică graţios din umeri.

— Am sursele mele.

— Niciun vampir nu ar vorbi cu tine, nu din proprie iniţiativă.

Din nou aceeaşi mişcare a umerilor care spunea totul şi nimic în acelaşi timp.

— Ce ai făcut în seara asta, Edward?

— Dar tu ce *ai făcut,* Anita?

Touché, impas, orice.

— Atunci de ce ai mai venit la mine? Ce vrei?

— Vreau să ştiu locul în care poate fi găsit vampirul-suprem. Locul în care se odihneşte în timpul zilei.

Îmi revenisem destul pentru a nu mi se citi nimic pe faţă.

— Cum aș putea să ştiu eu aşa ceva?

— Știi?

— Nu.

M-am ridicat.

— Sunt obosită şi vreau să mă culc. Dacă nu mai e nimic altceva…

Se ridică şi el, zâmbind, de parcă ştia că minţisem.

— Ţinem legătura. Dacă se întâmplă să dai peste informaţia de care am nevoie…

Lăsă fraza neterminată şi porni spre uşă.

— Edward.

Se răsuci pe jumătate spre mine.

— Ai o armă de vânătoare cu ţeava retezată?

Ridică iar din sprâncene.

— Aş putea să-ţi fac rost de una.

— Plătesc.

— Nu. E un cadou.

— Nu pot să-ţi spun locul.

— Dar îl ştii?

— Edward…

— Anita, cât de implicată eşti în afacerea asta?

— Până în gât şi mult mai mult.

— Aș putea să te ajut.

— Ştiu.

— Dacă te-aş ajuta, aş putea ucide mai mulţi vampiri?

— Probabil.

Rânji, cuceritor. Rânjetul era zâmbetul său cel mai inofensiv de „băiat bun“. Nu-mi dădeam seama niciodată dacă zâmbetul era real sau doar o altă mască. L-aş fi putut vedea vreodată pe adevăratul Edward? Probabil că nu.

— Ador să vânez vampiri. Dacă poţi, ia-mă şi pe mine în această afacere.

— O să încerc.

Se opri, cu o mână pe clanţă.

— Sper să am mai mult succes cu celelalte surse decât am avut cu tine.

— Ce se va întâmpla dacă nu afli locul respectiv de la altcineva?

— Ei bine, mă întorc.

— Şi?

— Şi îmi vei spune ce vreau să aflu, nu-i aşa?

Continua să rânjească, cu acel zâmbet încântător, de băiat cuminte. Dar, implicit, se referea şi la faptul că nu se va sfii să mă tortureze, dacă nu va avea încotro.

Am înghiţit cu greu.

— Lasă-mă câteva zile şi s-ar putea să obţin informaţia, Edward.

— Bine. Îţi aduc puşca mai târziu. Dacă nu eşti acasă, o las pe masa din bucătărie.

Nu l-am întrebat cum va intra dacă nu voi fi acasă. N-ar fi făcut decât să zâmbească sau să râdă. Încuietorile nu erau ceva care să-l oprească pe Edward.

— Mulţumesc. Vreau să spun pentru puşcă.

— Cu plăcere, Anita. Ne vedem mâine.

Ieşi pe uşă şi o închise în urma lui.

Grozav. Vampiri, acum Edward. Doar un sfert de oră trecuse de la răsăritul soarelui şi începutul nu era prea promiţător. Am încuiat uşa, deşi nu-mi era de prea mare ajutor, şi m-am culcat. Browningul de 9 mm era în al doilea său locaş, un toc modificat prins de tăblia patului. Crucea era un metal rece în jurul gâtului. Era tot ce puteam face pentru siguranţa mea şi eram mult prea obosită pentru a-mi mai păsa.

Am mai luat un singur lucru în pat cu mine, un pinguin de pluş pe nume Sigmund. Nu dorm cu el prea des, doar din când în când, după ce încearcă cineva să mă omoare. Fiecare cu slăbiciunile lui. Unii fumează. Eu colecţionez pinguini de pluş. Dacă nu veţi spune nimănui, n-o s-o fac nici eu.

16

Eram în picioare în încăperea uriaşă de piatră în care stătuse Nikolaos. Acum se mai afla acolo doar jilţul, gol şi singur. Un sicriu se afla într-o parte, pe podea. Lumina torţelor se reflecta pe lemnul lustruit. O adiere se simţea prin încăpere. Torţele pâlpâiau, aruncând umbre negre şi uriaşe pe pereţi. Umbrele păreau să se mişte independent de lumină. Cu cât mă uitam mai mult la ele, cu atât eram mai sigură că umbrele erau prea întunecate, prea compacte.

Simţeam un nod în gât. Pulsul îmi bătea cu putere în cap. Nu puteam respira. Atunci am devenit conştientă de existenţa unei a doua inimi care bătea ca un ecou.

— Jean-Claude?

Umbrele răspunseră cu voci stridente şi tânguitoare:

— Jean-Claude.

Am îngenuncheat lângă sicriu şi am apucat capacul. Era dintr-o singură bucată şi se ridica pe balamale bine unse. Din ambele laturi ale sicriului se scurgea sânge, sânge cald, care îmi acoperea picioarele, care mă împroşca pe mâini. Am ţipat şi m-am ridicat în picioare, scăldată în sânge.

— Jean-Claude!

O mână palidă, cuprinsă de convulsii, se ridică din sânge, apoi se prăbuşi într-o parte a sicriului. Faţa lui Jean-Claude apăru, plutind. Am întins mâna. Inima sa îmi bătea slab în cap, dar el era mort. Mort! Mâna îi era ca de ceară, îngheţată. Ochii i se deschiseră brusc. Mâna sa moartă mă înşfăca de încheietură.

— Nu!

Am încercat să-mi eliberez mâna. M-am lăsat să cad în genunchi în balta de sânge care se răcea treptat şi am

urlat:

— Dă-mi drumu’!

Se ridică, acoperit de sânge. Sângele se scurgea de pe cămaşa albă, transformată acum într-o zdreanţă însângerată.

— Nu!

Trăgându-mă de mână, mă apropie treptat de el. M-am sprijinit cu toate puterile de sicriu pentru a nu fi trasă înăuntru. Nu voiam aşa ceva! Se aplecă peste mâna mea, cu gura deschisă, cu caninii pregătiţi de atac. Inima îi bubuia ca tunetul printre umbrele din încăpere.

— Jean-Claude, nu!

Chiar înainte de a muşca, ridică privirea spre mine.

— N-am încotro.

Sângele începu să-i picure de pe păr pe faţă, până ce aceasta deveni o mască însângerată. Caninii mi se înfipseră în mână. Am urlat şi m-am trezit şezând în pat.

Suna cineva la uşă. M-am grăbit să cobor din pat, uitând în ce stare mă aflam. Am gemut. Mă mişcasem prea curând după bătaia pe care o încasasem noaptea trecută. Mă dureau toate părţile corpului care nu erau deja învineţite. Mâinile îmi erau înţepenite din cauza sângelui închegat. Parcă aş fi avut artrită!

Soneria continua să sune de parcă cineva se rezemase de ea. Oricine era, avea să fie felicitat pentru că mă trezise. Dormisem într-o cămaşă mai mare cu câteva numere. Dacă aş fi fost în blugi, parcă aş fi dormit într-o rochie.

L-am pus pe Sigmund, pinguinul de pluş, alături de celelalte jucării, pe un fotoliu de două persoane aflat lângă peretele cel mai depărtat, sub fereastră. Pinguinii se aliniau în jurul fotoliului, ca un val umflat şi pufos.

Mă durea tot corpul când mă mişcăm. O greutate mă apăsa pe piept când respiram. Am strigat:

— Vin, vin!

La jumătatea drumului spre uşă, mi-a trecut prin cap că ar putea fi cineva ostil. M-am întors înapoi în dormitor şi am luat pistolul. Îl ţineam stângaci, cu o mână înţepenită.

Ar fi trebuit să-mi dezinfectez şi să-mi bandajez mâna seara trecută. Oh, ei bine…

M-am lăsat în genunchi în spatele fotoliului pe care Edward îl mutase în faţa uşii şi am întrebat:

— Cine-i acolo?

— Sunt eu, Ronnie. Trebuia să alergăm în dimineaţa asta.

Uitasem că era sâmbătă. Era întotdeauna uimitor cât de obişnuită este viaţa, chiar atunci când cineva încearcă să-ţi facă rău. Am simţit că Ronnie ar fi trebuit să afle despre ce se întâmplase noaptea trecută. Ceva atât de extraordinar ar fi trebuit să-mi marcheze viaţa, dar nu era chiar aşa. Când fusesem în spital cu braţul susţinut într-un aparat special şi conectată la tot felul de tuburi, mama mea vitregă se plânsese că nu eram încă măritată. Era îngrijorată că aveam să rămân fată bătrână la vârsta coaptă de douăzeci şi patru de ani. Judith nu e ceea ce s-ar numi o femeie cu vederi largi.

Familia mea nu vede cu ochi buni ceea ce fac, primejdiile prin care trec, rănile pe care le capăt, aşa încât îmi ignoră meseria cât poate de mult. Excepţie face fratele meu vitreg. La cei şaisprezece ani, Josh crede că sunt grozavă şi de gaşcă, sau cum s-o mai fi chemând o persoană de treabă în vremurile astea.

Veronica Sims e diferită; mi-e prietenă şi mă înţelege. Ronnie e detectiv particular. Ne vizităm reciproc când suntem internate în spital.

Am deschis uşa şi am lăsat-o să intre, cu pistolul atârnând nefolositor într-o parte. Ronnie a înţeles totul dintr-o privire şi a exclamat:

— Doamne, arăţi cumplit.

Am zâmbit.

— Ei bine, cel puţin arăt precum mă simt.

A intrat în cameră, lăsând să cadă în faţa fotoliului geanta cu echipament sportiv.

— Poţi să-mi spui ce s-a-ntâmplat?

Nu era o cerere impetuoasă, doar o întrebare. Ronnie înţelegea că nu toate lucrurile puteau fi împărtăşite altora.

— Îmi pare rău, dar nu sunt în stare să alerg astăzi.

— După cum arăţi, se pare că ai făcut toate exerciţiile de care erai în stare. Du-te şi bagă-ţi mâinile în apă. Fac eu cafea, da?

Am aprobat din cap, dar am regretat imediat. Cel mai bun lucru acum erau câteva aspirine. M-am oprit chiar înainte de a intra în baie.

— Ronnie…

— Da…

Stătea în mijlocul micii mele bucătării, cu o căniţă de boabe proaspete de cafea în mână. Avea 1,72 m. Uneori uit cât de înaltă este. Oamenii sunt uimiţi să ne vadă alergând împreună. Şmecheria este că eu stabilesc ritmul şi fac tot efortul să-l menţin. E un antrenament foarte bun.

— Cred că sunt câteva chifle în frigider. Poţi să le pui în cuptor împreună cu nişte brânză?

Se holbă la mine.

— Te ştiu de trei ani şi asta e prima dată când ceri de mâncare înainte de ora zece.

— Uite ce, dacă ţi-e prea greu, las-o baltă.

— Nu-i vorba de asta, o ştii şi tu.

— Îmi pare rău, sunt pur şi simplu obosită.

— Du-te să te bandajezi, apoi poți să-mi povesteşti. Bine?

— Da.

Faptul că mi-am muiat mâinile în apă nu m-a făcut să mă simt mai bine. Era ca şi cum îmi cojeam pielea de pe degete. Le-am uscat şi am pus peste julituri alifie cu neosporin, un antibiotic cu efect local, cum scria pe prospect. Când am terminat de aplicat toate bandajele, mâinile îmi arătau ca ale unei mumii în versiune roz.

Spatele era doar o masă de vânătăi întunecate. Coastele aveau culoarea vişinelor putrede. Nu puteam face prea multe, doar să sper că aspirinele aveau să facă minuni. Ei bine, era totuşi ceva ce puteam face – mă puteam mişca. Exerciţiile de întindere a muşchilor îmi vor reda flexibilitatea corpului, permiţându-mi să mă deplasez fără dureri. Totuşi, exerciţiile în sine vor fi adevărate torturi. Le voi face mai târziu. În primul rând, trebuia să mănânc.

Eram lihnită. De obicei, gândul de a mânca înainte de ora zece îmi face greaţă. Dar în acea dimineaţă voiam mâncare, aveam nevoie de mâncare. Foarte ciudat. Poate din cauza stresului…

Mirosul chiflelor şi al brânzei topite mă făcea să simt şi mai tare golul din stomac, cel al cafelei proaspăt fierte mă făcea să vreau să rod canapeaua.

Am înfulecat două chifle şi am băut trei ceşti de cafea în timp ce Ronnie stătea în faţa mea, sorbind doar din prima ceaşcă. Mi-am ridicat privirea şi am descoperit că îmi urmărea foarte atent gesturile. Ochii ei gri mă fixau. O mai văzusem privind aşa – la suspecţi.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

Ridică din umeri.

— Nimic. Poţi să te mai opreşti puţin şi să-mi povesteşti despre noaptea trecută?

Am dat din cap şi nu m-a mai durut atât de tare. Aspirina, darul naturii destinat omului modern. I-am povestit tot, de la telefonul Monicăi până la întâlnirea cu Valentine. Totuşi, nu i-am spus că întâlnirea a avut loc la Circul Damnaţilor. Era o informaţie foarte periculoasă în acel moment. Am mai lăsat pe dinafară şi luminile albastre de pe scări, sunetul vocii lui Jean-Claude în mintea mea. Ceva îmi spunea că şi asta era o informaţie periculoasă. Am învăţat să-mi ascult instinctele, aşa încât mi-am ţinut gura.

Ronnie mă privi şi întrebă:

— Asta-i tot?

— Da.

Un singur cuvânt, o simplă minciună, uşor de spus. Nu cred că Ronnie m-a crezut.

— În regulă – luă o înghiţitură de cafea – ce vrei să fac?

— Pune nişte întrebări. Ai acces la datele referitoare la grupările care se urăsc între ele. Cum ar fi Fiinţele Umane contra Vampirilor, Liga Alegătorilor Umani, chestii obişnuite. Vezi dacă unii ar putea fi implicaţi în crime. Nu mă pot apropia de ei.

Am zâmbit.

— La urma urmei şi reanimatorii sunt un grup pe care-l urăsc.

— Dar tu ucizi vampiri.

— Mda, dar readuc zombii la viaţă. E prea ciudat pentru bigoţii din nucleele dure.

— Bine, o să verific FUV-ul şi celelalte grupări. Altceva?

M-am gândit o clipă şi am scuturat din cap, aproape fără să simt nicio durere.

— Nu e nimic la care să mă gândesc acum. Dar ai mare grijă. Nu vreau să te pun în pericol aşa cum am făcut cu Catherine.

— N-a fost vina ta.

— Ce să spun!

— Nu-i vina ta, nimic din ce s-a întâmplat nu-i din vina ta.

— Spune-i asta lui Catherine şi logodnicului ei dacă lucrurile vor merge prost.

— La dracu', Anita, aceste creaturi se folosesc de tine. Vor să te descurajeze şi să te înspăimânte astfel încât să te poată controla. Dacă laşi să te copleşească vinovăţia şi să-ţi întunece judecata, vei sfârşi prin a fi ucisă.

— Ei bine, bravo, Ronnie, exact asta voiam să aud. Dacă asta-i varianta ta pentru un discurs de încurajare, mai bine mă lipsesc de el.

— Nu ai nevoie de încurajări, ai nevoie de o scuturătură bună.

— Mulţumesc mult, am avut parte de aşa ceva astă noapte.

— Anita, ascultă-mă.

Mă fixa cu o privire intensă, scrutându-mi faţa, încercând să vadă dacă chiar o ascultam.

— Ai făcut tot ce ai putut pentru Catherine. Vreau să te concentrezi pentru a rămâne în viaţă. Eşti băgată în rahat până la gât de duşmani. Nu lăsa ca nimic şi nimeni să te abată de la scopul tău.

Avea dreptate. Fă ce poţi şi treci mai departe. Deocamdată Catherine nu mai era implicată. Era cel mai bun lucru pe care-l puteam face.

— Sunt băgată în rahat până la gât de duşmani şi până la glezne de prieteni.

Ronnie râNji.

— Poate se va compensa reciproc.

Am strâns ceaşca de cafea în mâinile bandajate. Căldura radia din ceaşcă.

— Mi-e frică.

— Ceea ce dovedeşte că nu eşti atât de proastă pe cât pari.

— Bravo, mulţumesc mult.

— Cu plăcere.

Ridică ceaşca în chip de salut.

— Pentru Anita Blake, reanimatoare, ucigaşă de vampiri şi bună prietenă. Păzeşte-ţi spatele!

Am ciocnit ceştile.

— Păzeşte-ţi-l şi tu! Să fii prietena mea poate să nu fie cel mai bun lucru în clipa de faţă.

— S-a anunţat cumva la buletinul de ştiri?

Din păcate, avea dreptate.

17

Aveam două opţiuni după plecarea lui Ronnie: să mă întorc în pat, ceea ce nu era o idee rea, sau să încep să rezolv cazul la care toată lumea insista să lucrez. Puteam rezista o bucată de vreme cu doar patru ore de somn. Nu puteam rezista la fel de mult dacă Aubrey avea să-mi sfâşie beregata. Bănuiam că trebuia să trec la treabă.

Era greu să porţi pistol vara în St. Louis. Ai aceeaşi problemă fie că foloseşti tocul de sub braţ sau pe cel de la şold. Dacă porţi haină ca să maschezi pistolul, te topeşti de căldură. Dacă ţii pistolul în poşetă eşti ucisă pentru că nicio femeie nu poate găsi ceva în propria-i poşetă în mai puţin de douăsprezece minute. O adevărată regulă.

Eram încurajată de faptul că nimeni nu trăsese încă asupra mea. Dar, pe de altă parte, fusesem răpită şi aproape omorâtă. Nu ţineam să se mai întâmple încă o dată fără să mă pot apăra. Ridicam cincizeci de kilograme la haltere ceea ce nu e o greutate de neglijat, chiar deloc. Dar când ai doar cincizeci şi trei de kilograme, eşti în dezavantaj. Pariam pe mine în lupta cu oricare răufăcător de gabaritul meu. Necazul era că nu prea existau răufăcători atât de slabi. Iar într-o confruntare cu vampirii, ei bine, eram surclasată dacă nu puteam ridica o halteră de greutatea unui camion. Mai rămânea, aşadar, pistolul.

M-am hotărât în cele din urmă să adopt o ţinută mai puţin profesională. Tricoul sport, cu câteva numere mai mare, ajungând până la jumătatea coapsei, se umfla în jurul meu. Singurul lucru care îl făcea purtabil era imaginea imprimată pe el: pinguini jucând volei pe plajă, şi alături pui de pinguini făcând castele de nisip. Îmi plac pinguinii. Cumpărasem tricoul ca să dorm în el, neavând nicio intenţie de a-l purta acolo unde m-ar fi putut vedea

lumea.

Am trecut o curea printr-o pereche de pantaloni scurţi negri; sub pantaloni am prins tocul, tip „Unchiul Mike“[6], care îmi plăcea foarte mult, deşi nu era făcut pentru un Browning. Mai aveam un pistol, mult mai uşor de folosit şi de ascuns, un mic Firestar de 9 mm, cu încărcător de şapte cartuşe.

Îmbrăcămintea era completată de şosete albe de jogging, cu dungi albastre, perfect asortate cu bordura albastră de piele a pantofilor albi, marca Nike. Mă făcea să par şi să mă simt ca o adolescentă stângace de vreo şaisprezece ani, iar când m-am răsucit să mă privesc în oglindă, nu se vedea nici măcar o urmă de pistol la şold. Tricoul sport cădea în jurul lui, făcându-l invizibil.

Partea superioară a corpului era subţire, petite, dacă vreţi, musculoasă şi nu urâtă de privit. Din păcate, picioarele erau cu vreo zece centimetri prea scurte pentru a deveni vreodată idealul american în domeniu. Nu voi avea niciodată coapse scheletice, dar nici gambe fără muşchi. Îmbrăcămintea îmi punea în valoare picioarele şi ascundea orice altceva, dar aveam cu mine pistolul şi nu trebuia să mă topesc de căldură. Compromisul e întotdeauna o artă imperfectă.

Crucea atârna sub tricou, iar la încheietura mâinii stângi purtam o mică brăţară-amuletă – trei cruci mici pe un lanţ de argint. Cicatricele erau la vedere, dar, fiind vară, încercam să pretind că nu erau la locul lor. Nu puteam suporta mâneci lungi pe o temperatură de vreo treizeci şi opt de grade şi o umiditate de sută la sută. Aş fi rămas fără mâini. Dar cicatricele nu sunt chiar primele lucruri pe care le observi când îmi priveşti mâinile goale. Pe bune!

Firma Animators Inc. se mutase în birouri noi cu trei luni în urmă. Vizavi se afla cabinetul unui psiholog al cărui onorariu era de o sută de dolari pe oră; pe acelaşi hol se mai aflau cabinetele unui chirurg plastic, a doi avocaţi, al

[6] „Uncle Mike“, numele companiei fondate în 1947 de Allison P. Michaels, una dintre cele mai importante producătoare americane de accesorii pentru armele de foc (n. tr.).

unui consilier matrimonial şi al unei companii imobiliare. Acum patru ani, Animators Inc. îşi desfăşura activitatea într-o cameră goală aflată deasupra unui garaj. Afacerile prosperau.

Aceasta se datora în mare parte lui Bert Vaughn, şeful nostru, om de afaceri, paiaţă, mânuitor de bani, secătură şi pungaş la limita legii. Nu făcea nimic ilegal, nu chiar, dar… Cei mai mulţi oameni ajung să se considere ei înşişi eroi, băieţi buni. Doar câţiva se consideră băieţi răi şi le face plăcere. Culoarea preferată a lui Bert era gri. Uneori ajungeam să gândesc că dacă l-ar tăia cineva, ar ţâşni sânge verde, culoarea bancnotelor proaspăt scoase din monetărie.

Bert transformase ceea ce era o capacitate neobişnuită, un blestem stânjenitor sau o experienţă religioasă – readucerea la viaţă a morţilor – într-o afacere profitabilă. Noi reanimatorii, aveam capacitatea, dar el ştia cum să câştige bani de pe urma ei. Era greu de discutat în contradictoriu pe această temă. Totuşi, aveam de gând să încerc.

Tapetul din sala de aşteptare era verde-deschis, cu motive orientale în verde şi gri. Covorul era gros, verde-luminos, prea palid pentru a semăna cu iarba, deşi asta era ideea. Peste tot se vedeau plante.

Un *Ficus benjium,* zvelt ca o trestie, cu frunze mici şi tari ca pielea, creştea în partea dreaptă a uşii. Se încolăcea aproape în jurul scaunului plasat în faţa ghiveciului său. Un al doilea arbore, înalt şi drept cu frunzele ţepene şi ţepoase ale palmierilor – *Dracaena marginta* – creştea în colţul cel mai îndepărtat. Cel puţin aşa se menţiona pe etichetele legate de trunchiurile lor fusiforme. Ambii arbori atingeau tavanul. Duzine de plante mai mici erau împrăştiate în fiecare colţ liber al încăperii de un verde-deschis.

Bert crede că verdele pastelat este odihnitor, iar arborii şi plantele îţi insuflă sentimentul că te afli acasă. Părerea mea este că era o căsătorie nefericită între o capelă mortuară şi un magazin de plante.

Mary, secretara din tura de zi, are peste cincizeci de ani. Cât anume peste, o priveşte personal. Părul, tuns scurt, nu flutură în vânt. „Vinovat“ este fixativul, pentru că Mary nu suportă aspectul natural. Are doi băieţi mari şi patru nepoţi. Îmi adresă cel mai plăcut zâmbet profesional în momentul în care am intrat pe uşă.

— Pot să…

— Oh, Anita, nu credeam că vii înainte de cinci.

— Nici eu, dar trebuie să vorbesc cu Bert şi să-mi iau nişte lucruri din birou.

Se încruntă privind la registrul ei – al nostru – de programări.

— Ei bine, Jamison e în biroul tău cu un client.

Nu existau decât trei birouri, unul, al lui Bert, celelalte două folosite prin rotaţie de noi ceilalţi. Cea mai mare parte a activităţii se desfăşura pe teren, mai precis în cimitir, aşa încât nu aveam în realitate nevoie de birouri în acelaşi timp. Era ca şi cum ai fi împărţit un apartament în funcţie de timpul liber al fiecăruia.

— Cât mai durează întrevederea cu clientul?

Mary aruncă o privire pe notiţele sale.

— E mama unui băiat care are de gând să se alăture Bisericii pentru Viaţa Eternă.

— Jamison încearcă să-l convingă să devină membru sau să renunţe?

— Anita!

Vocea lui Mary era dojenitoare, dar ceea ce spusesem era adevărat. Biserica pentru Viaţa Eternă era biserica vampirilor, prima biserică din istorie care putea garanta viaţa eternă – şi chiar o dovedea. Nu trebuia să aştepţi. Nimic misterios. Doar eternitatea pe un platou de argint. Mulţi oameni nu mai cred câtuşi de puţin în sufletul lor nemuritor. Nu se obişnuieşte să-ţi pui întrebări despre Rai şi Iad sau dacă eşti o persoană cu adevărat bună. Astfel Biserica reuşeşte să câştige adepţi peste tot. Dacă nu crezi că ţi-a distrus sufletul, ce ai de pierdut? Lumina zilei. Mâncare. Nu-s prea multe la care ar trebui să renunţi.

Ceea ce mă deranja era problema sufletului. Sufletul

meu nemuritor nu e de vânzare, nici chiar pentru eternitate. Vedeţi voi, ştiam că vampirii pot muri. Am dovedit-o. Nimeni nu părea curios de ceea ce se întâmpla cu sufletul unui vampir după moarte. Ai putea fi un vampir bun şi ai merge în Rai? După mine, ideea asta nu prea ţinea.

— Bert este şi el cu un client?

Mary aruncă încă o privire spre registrul de programări.

— Nu, e liber.

Îşi ridică privirea şi-mi zâmbi de parcă ar fi fost bucuroasă să mă ajute. Poate că era.

Bert îşi alesese cel mai mic dintre cele trei birouri. Pereţii zugrăviţi într-un albastru-pastel, covorul cu două nuanţe mai închis. Bert crede că astfel clientul se simte mai liniştit. Eu cred că se simte ca într-un cub albastru de gheaţă.

Bert nu se potriveşte cu biroul mic şi albastru. Nimic nu este mic când e vorba de Bert. 1,92, umeri laţi, alura unui atlet, deşi cam rotund în talie. Părul alb, tuns scurt, încadrează urechile mici. Bronzul „de barcagiu“ contrastează puternic cu ochii palizi şi părul alb. Ochii de o culoare gri aproape insipidă, asemănătoare cu a geamurilor murdare. Trebuie să te chinui din greu ca astfel de ochi să strălucească, dar asta tocmai se întâmpla. Bert practic radia. Semn rău.

— Anita, ce surpriză plăcută. Ia loc.

Flutură un plic spre mine.

— Am primit cecul astăzi.

— Care cec?

— Pentru cercetările referitoare la uciderea vampirilor.

Uitasem. Uitasem că într-un anume moment în toată această afacere mi se promiseseră bani. Era ceva ridicol şi dezgustător, în ideea că Nikolaos ar obţine rezultate mai bune cu bani. O mulţime de bani dacă luam în consideraţie faţa lui Bert.

— Cât?

— Zece mii de dolari.

Accentua fiecare cuvânt de parcă ar fi vrut să ţină o

eternitate.

— Nu-i destul.

Râse.

— Anita, devii lacomă pe măsură ce îmbătrâneşti. Credeam că asta-i treaba mea.

— Nu-i destul pentru viaţa lui Catherine sau a mea.

Rânjetul i se şterse de pe faţă. O anumită precauţie i se citea în ochi, de parcă eram pe punctul de a-i spune că au există iepuraşul de Paşti. Aproape că îl auzeam întrebându-se dacă nu cumva trebuia să returneze cecul.

— Anita, despre ce vorbeşti?

I-am povestit totul, cu unele corecţii minore. Niciun cuvânt despre Circul Damnaţilor. Nici despre flăcările albastre sau despre primul semn al vampirului.

Când am ajuns la momentul în care Aubrey a dat cu mine de zid, exclamă:

— Glumeşti!

— Vrei să vezi vânătăile?

Mi-am terminat relatarea şi i-am urmărit expresia îngâmfată întipărită pe faţa pătrată. Mâinile mari, cu degete boante, erau încrucişate pe birou. Cecul zăcea lângă el în vârful unui teanc ordonat de plicuri. Figura îi era amabilă, grijulie. Empatia nu se potrivise niciodată cu faţa lui Bert. Îmi dădeam întotdeauna seama cum i se învârteau rotiţele, ce variante lua în calcul.

— Nu-ţi face griji, Bert, poţi să-ţi încasezi cecul.

— Ei, Anita, nu asta…

— Scuteşte-mă!

— Anita, pe cuvânt că n-am vrut să te pun în pericol cu bună ştiinţă.

Am râs.

— Gogoşi.

Atunci zâmbi. Singurul său zâmbet adevărat. Adevăratul Bert Vaughn în toată splendoarea sa. Ochii îi scânteiau, nu plini de căldură, ci de plăcere. În zâmbet i se citea ceva măsurabil, respingător de bine informat, de parcă ar fi ştiut cel mai ascuns lucru pe care l-ai făcut vreodată şi l-ar fi trecut sub tăcere pentru o anumită sumă.

— Cu ce te poate ajuta firma Animators Inc.?

— Am rugat-o deja pe Ronnie să facă nişte cercetări. Cu cât vor fi mai puţine persoane implicate, cu atât vor fi mai puţine în pericol.

— Ai fost întotdeauna o fiinţă generoasă.

— Spre deosebire de alte persoane pe care le-aş putea numi.

— Habar n-aveam ce voiau.

— Nu, dar ştiai care este părerea mea despre vampiri.

Îmi zâmbi cu subînţeles de parcă ar fi vrut să spună „îţi ştiu secretul, îţi cunosc visurile cele mai ascunse“. Ăsta era Bert – un amic şantajist.

I-am întors prietenește zâmbetul.

— Dacă îmi mai trimiţi vreodată un vampir drept client fără să-mi ceri părerea în prealabil, îmi dau demisia.

— Şi unde ai să te duci?

— Bert, voi pleca cu tot cu lista mea de clienţi. Cine ia interviurile pentru radio? La cine se referă articolele? Te-ai dat peste cap să fiu întotdeauna în prim-plan. Te-ai gândit că sunt cea mai „vandabilă“ dintre toate persoanele de aici. Cea mai puţin periculoasă ca înfăţişare, cea mai atrăgătoare, un fel de căţeluş în ţarc. Când cineva se adresează firmei Animators Inc., de cine întreabă?

Zâmbetul îi dispăruse de pe faţă, ochii îi erau reci ca gheaţa.

— Nu vei reuşi fără mine.

— Întrebarea este dacă vei reuşi tu fără mine.

— Mă voi descurca.

— Şi eu.

Ne-am uitat fix unul la celălalt pentru câteva momente. Niciunul nu era dispus să-şi coboare privirea, să clipească primul. Bert încercă să zâmbească, continuând însă să mă privească în ochi. Un început de zâmbet îmi răsări în colțurile gurii. Am râs împreună şi cu asta totul s-a terminat.

— Bine, Anita, niciun alt client-vampir.

M-am ridicat.

— Mulţumesc.

— Chiar ţi-ai da demisia?

Faţa îi era toată un zâmbet sincer, o mască plăcută, şăgalnică.

— Nu fac ameninţări inutile, ştii doar asta, Bert.

— Da, ştiu. Sincer, n-am ştiut că afacerea asta ţi-ar fi putut pune viaţa în pericol.

— Ar fi avut importanţă?

Se gândi aproape un minut, apoi râse.

— Nu, dar aş fi cerut mai mult.

— Continuă să faci bani, la asta eşti bun, Bert.

— Amin.

Am plecat, lăsându-l să admire cecul de unul singur. Putea să şi jubileze de bucurie. Erau bani însângeraţi, şi asta nu se dorea a fi o glumă. Într-un fel anume, nu credeam că îl deranja pe Bert. Pe mine, da.

18

Uşa celuilalt birou se deschise, lăsând să treacă o blondă înaltă, între patruzeci şi cincizeci de ani. Pantalonii aurii, bine croiţi, se mulau pe o talie zveltă. O bluză fără mâneci, de culoarea cojii de ou, punea în valoare braţele bronzate, Rolex-ul de aur şi brăţara încrustată cu diamante. Piatra din inelul de logodnă trebuie să fi cântărit jumătate de kilogram. Puteam paria că nici nu clipise când Jamison îi spusese preţul.

Băiatul care mergea în urma ei era la fel de zvelt şi de blond. Părea de vreo cincisprezece ani, dar ştiam că trebuie să fi avut cel puţin optsprezece. Legal vorbind, nu puteai deveni membru al Bisericii pentru Viaţa Eternă dacă nu erai major. Legal, nu putea să bea încă alcool, dar putea alege să moară şi să trăiască pentru eternitate. Caraghios, dar toate astea nu aveau niciun sens pentru mine.

Jamison încheia procesiunea, zâmbind grijuliu. Vorbea încet cu băiatul în timp ce îşi conducea clienţii spre uşă.

Mi-am scos o carte de vizită din poşetă şi am întins-o femeii. Aceasta o privi, apoi se uită la mine. Mă cântări din priviri. Nu păru impresionată, poate din cauza tricoului.

— Da… rosti ea.

Maniere… Ai nevoie de maniere adevărate pentru a face o persoană să se simtă ca un rahat cu un singur cuvânt. Bineînţeles că nu m-a deranjat deloc. Nu, marea zeiţă aurită nu mă făcea să mă simt neînsemnată sau dispreţuită. În regulă.

— Numărul de pe cartea de vizită e al unui bărbat specializat în cultul vampirilor. Un tip cu adevărat bun.

— Nu vreau ca fiului meu să-i fie spălat creierul.

Am reuşit să zâmbesc. Raymond Fields era expertul meu

preferat în cultul vampirilor şi nu se ocupa cu spălatul creierelor. Îţi spunea adevărul, oricât de neplăcut ar fi fost acesta.

— Domnul Fields vă va informa despre latura potenţial ascunsă a vampirismului, am declarat eu.

— Cred că domnul Clark ne-a dat toate informaţiile de care aveam nevoie.

Mi-am apropiat braţul de faţa ei.

— Nu m-am ales cu cicatricele astea jucând fotbal. Te rog, ia cartea de vizită. Dacă îl suni sau nu, totul depinde de tine.

Pălise puţin sub machiajul profesionist. Ochii i se măriseră puţin, holbându-se la mâna mea.

— Vampirii ţi-au făcut asta?

Vocea îi era slabă, puţin gâfâită, aproape umană.

— Da, i-am răspuns.

Jamison o luă de braţ.

— Doamnă Franks, văd că aţi făcut cunoştinţă cu ucigaşa noastră de vampiri.

Îl privi, apoi mă privi din nou. Faţa ei bine îngrijită începu să se descompună. Îşi linse buzele şi îmi întoarse spatele.

— Chiar aşa…

Îşi revenea repede; părea din nou o fiinţă superioară.

Am ridicat din umeri. Ce puteam spune? Am pus cartea de vizită în mâna cu o manichiură impecabilă, dar Jamison o luă cu tact şi o vârî în buzunar. Ea îl lăsă. Ce puteam face? Nimic. Încercasem şi gata. Terminat. Totuşi, mi-am fixat privirea asupra fiului ei. Arăta incredibil de tânăr la faţă.

Mi-am amintit cum eram eu la optsprezece ani. Credeam că ştiu totul. Aveam douăzeci şi unu de ani când mi-am dat seama că habar n-aveam de nimic. Şi încă nu ştiu nimic, dar încerc din greu să învăţ. Uneori, ăsta-i lucrul cel mai bun pe care-l poţi face. Poate lucrul pe care-l poate face oricine. Bravo, iat-o şi pe domnişoara Cinică dimineaţa.

Jamison îi conducea spre uşă. Am auzit numai câteva cuvinte: „Încerca să-i ucidă, ei n-au făcut decât să se

apere“.

Da, asta-s eu, ucigaş plătit pentru a debarasa lumea de morţii-vii. Flagelul din cimitire. În regulă. L-am lăsat pe Jamison cu adevărurile sale spuse pe jumătate şi am intrat în birou. Încă mai aveam nevoie de dosare. Viaţa merge înainte, cel puţin pentru mine. Faţa băiatului, o faţă netedă, frumos bronzată, cu ochi mari nu-mi ieşea din minte. N-ar trebui cel puţin să te razi înainte de a te sinucide?

Am clătinat din cap de parcă aş fi putut să-mi scot faţa băiatului din minte. Aproape că am reuşit. Stăteam în genunchi cu dosarele în mână când Jamison intră în birou şi închise uşa în urma lui. Mă gândisem că asta ar fi putut să facă.

Pielea îi era ca mierea de culoare închisă, ochii de un verde-palid; părul aproape acaju, lung şi creţ, îi încadra faţa. Jamison era primul negru cu ochii verzi şi cu părul roşu pe care-l întâlnisem vreodată. Era zvelt şi uscăţiv, nu din cauza exerciţiilor fizice, ci a unei moşteniri genetice norocoase. Ideea lui Jamison despre efortul fizic era ridicarea paharelor date pe gât pe nerăsuflate la o petrecere pe cinste.

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva!

— Ce anume?

M-am ridicat cu dosarele strânse la piept.

Clătină din cap şi aproape zâmbi, dar era un zâmbet de furie care-i arătă pentru o clipă dinţii albi.

— Nu face pe deşteaptă.

— Îmi pare rău, am zis eu.

— Prostii, nu-ţi pare.

— Nu, nu-mi pare rău că am încercat să-i dau femeii cartea de vizită a lui Fields. Aş face-o din nou.

— Nu-mi place să fiu discreditat în faţa clienţilor.

Am ridicat din umeri.

— Vorbesc serios, Anita. Să nu mai faci niciodată aşa ceva.

Am vrut să-l întreb ce să nu mai fac, dar n-am făcut-o.

— Nu eşti calificat să consiliezi oamenii dacă să devină

sau nu morţi-vii.

— Bert crede că sunt.

— Bert ar accepta bani şi pentru un atentat asupra Papei dacă ar fi sigur că ar scăpa cu bine.

Jamison zâmbi, apoi se încruntă, apoi nu se mai putu abţine şi zâmbi din nou.

— Ai un fel de a te juca cu vorbele…

— Mulţumesc.

— Să nu mă mai discreditezi în faţa clienţilor, ne-am înţeles?

— Îţi promit să nu mă mai amestec niciodată când vorbeşti despre readucerea la viaţă a morţilor.

— Nu-i de ajuns.

— E singurul lucru pe care ai să-l obţii. Nu eşti calificat să consiliezi oamenii. Nu-i bine.

— Domnişoara Perfecţiune întruchipată! Tu ucizi oamenii pentru bani. Nu eşti decât o asasină ticăloasă.

Am răsuflat adânc şi am trecut cu vederea remarca. N-aveam chef să mă cert cu el astăzi.

— Execut criminali cu binecuvântarea absolută a legii.

— Da, dar îţi şi place. Te exciţi de-a binelea când înfigi ţăruşii. Nu poţi lăsa să treacă o săptămână fără se te scalzi în sângele cuiva.

M-am holbat la el.

— Chiar crezi aşa ceva?

Se feri să mă privească, dar în cele din urmă recunoscu:

— Nu ştiu.

— Săracii vampiri, sărace creaturi neînţelese! Aşa-i? Cel care m-a însemnat pe vecie a ucis douăzeci şi trei de oameni înainte ca justiţia să-mi dea undă verde.

Am tras de tricou pentru a-mi dezgoli clavicula.

— Vampirul care mi-a făcut asta omorâse deja zece oameni; prefera băieţeii, declarând că aveau carnea cea mai fragedă. Nu-i mort, Jamison, a scăpat. Dar m-a găsit aseară şi m-a ameninţat că mă omoară.

— Tu nu-i înţelegi.

— Nu!

L-am împuns cu degetul în piept.

— Tu nu-i înţelegi!

Îmi aruncă o privire, cu nările fremătând, respirând sacadat, în valuri calde. Am făcut un pas înapoi. N-ar fi trebuit să-l ating, era împotriva regulilor. Nu atingi pe nimeni într-o ceartă decât dacă vrei să se ajungă la violenţă.

— Îmi pare rău, Jamison.

Nu ştiu dacă a înţeles pentru ce îmi cerusem scuze. N-a zis nimic.

În timp ce treceam pe lângă el, m-a întrebat:

— La ce-ţi trebuie dosarele?

Am ezitat, dar cunoştea dosarele la fel de bine ca mine. Avea să-şi dea seama care lipseau.

— Uciderea vampirilor.

Ne-am răsucit în acelaşi timp, holbându-ne unul la celălalt.

— Ai acceptat banii?

Întrebarea mă făcu să mă opresc.

— Ştii de ei?

Aprobă din cap.

— Bert a încercat să-i facă să mă angajeze pe mine în locul tău. N-au fost de acord.

— Şi asta după toată reclama bună pe care le-ai făcut-o!

— I-am spus lui Bert că nu vei accepta, că nu vei lucra pentru vampiri.

Ochii săi uşor ridicaţi în sus îmi studiau cu atenţie expresia, cercetând, încercând să stoarcă vreo informaţie adevărată. L-am ignorat, cu o faţă impenetrabilă.

— Jamison, banii sunt ochiul dracului, chiar şi pentru mine.

— Banii nu înseamnă nici cât o ceapă degerată pentru tine.

— Comod din partea mea, nu?

— Asta am crezut întotdeauna. N-ai făcut-o pentru bani.

Era un lucru cert.

— Care-i motivul?

Nu voiam ca Jamison să-l cunoască. Părerea sa era că vampirii sunt oameni înzestraţi cu canini. Iar aceştia

făceau tot ce puteau pentru a-l ţine la distanţă. Nu şi-a mânjit niciodată mâinile, aşa încât îşi putea permite să-i ignore sau chiar să se mintă pe el însuşi. Eu mă mânjisem de prea multe ori. Să te minţi pe tine însuţi era un mod drăguţ de a muri.

— Uite ce-i, Jamison, nu suntem de acord în privinţa vampirilor, dar orice creatură în stare să ucidă vampiri poate transforma fiinţele umane în carne tocată. Vreau să-l prind pe maniac înainte ca el sau ea să facă exact ce ţi-am spus.

Nu era o minciună prea rea, în măsura în care minciunile nu sunt lucruri rele. Era chiar plauzibilă. Clipi nehotărât. Dacă avea să mă creadă sau nu, depindea de cât de mult avea nevoie să mă creadă, de cât de mult avea nevoie ca lumea lui să rămână sigură şi nepătată. Dădu din cap, o dată, foarte încet.

— Crezi că poţi prinde o creatură pe care n-o pot prinde vampirii-supremi?

— Ei aşa par să creadă.

Am deschis uşa şi mă urmă pe hol. Poate mi-ar fi pus mai multe întrebări, poate nu, dar o voce l-a întrerupt.

— Eşti gata de plecare, Anita?

Ne-am întors amândoi în direcţia de unde venise vocea. Trebuie să fi arătat la fel de uluită ca Jamison pentru că nu aveam programată nicio întâlnire.

Un bărbat şedea într-unul dintre fotoliile din sala de aşteptare, pe jumătate ascuns în jungla de plante. La început, nu l-am recunoscut. Păr des, castaniu, tuns scurt pe spate, o faţă drăguţă. Ochelari negri de soare îi ascundeau ochii. Îşi întoarse capul şi iluzia părului scurt se risipi. O coadă groasă de cal îi cădea peste guler. Era îmbrăcat într-o jachetă albastră de doc cu gulerul ridicat. Un tricou fără mâneci, de culoarea sângelui, îi scotea în evidenţă bronzul. Se ridică încet în picioare, zâmbi şi îşi scoase ochelarii.

Phillip-cel-cu-multe-cicatrice! Nu-l recunoscusem îmbrăcat. Pe o parte a gâtului avea un bandaj, cea mai mare parte ascuns de gulerul jachetei.

— Trebuie să vorbim, zise el.

Am închis gura şi am încercat să par îndeajuns de inteligentă.

— Phillip, nu mă aşteptam să te văd atât de curând.

Încruntându-se suspicios, Jamison îşi plimba privirea de la unul la altul. Mary şedea cu bărbia în mâini, bucurându-se de scenă.

Tăcerea devenea de-a dreptul stânjenitoare. Phillip întinse mâna spre Jamison. Am murmurat:

— Jamison Clark, acesta e Phillip… un prieten.

În clipa în care am rostit cuvântul, am şi vrut să-l iau înapoi. În zilele noastre „prieten“ înseamnă de obicei amant. La naiba cu expresia asta!

Jamison zâmbi larg.

— Deci, eşti… prietenul Anitei.

Accentua încet cuvântul „prieten“, rostindu-l de parcă ar fi. Avut o greutate pe limbă.

Mary făcu o mişcare rapidă cu mâna. Phillip o văzu şi îi adresă un zâmbet uluitor de sexy. Ea se înroşi.

— Ei bine, trebuie să plecăm. Haide, Phillip.

L-am apucat de mână şi am început să-l trag spre uşă.

— Îmi pare bine că te-am cunoscut, Phillip, zise Jamison. Cu siguranţă că voi vorbi despre tine celorlalţi tipi care lucrează aici. O să le facă plăcere să te întâlnească cândva.

Jamison se distra de minune.

— Suntem foarte ocupaţi acum, Jamison. Rămâne poate pe altă dată, am replicat eu.

— Desigur, desigur.

Jamison ne conduse până la uşă şi o deschise. Rânji spre noi în timp ce mergeam de-a lungul holului, braţ la braţ. La naiba! A trebuit să-l fac pe ticălosul ăla încrezut să creadă că aveam un iubit. Vai de mine! Şi le va mai spune şi celorlalţi. Phillip îşi strecură mâna pe după talia mea şi a trebuit să-mi stăpânesc intenţia de a-l împinge deoparte. În regulă, în regulă, doar pretindeam că… L-am simţit ezitând când mâna atinse pistolul de la şold.

Ne-am întâlnit cu cineva de la agenţia imobiliară pe hol. Ea mă salută, dar se holbă la Phillip. Acesta îi zâmbi. Am

depăşit-o şi, în timp ce aşteptam liftul, am aruncat o privire în spate. Bineînţeles că tipa îi privea cu atenţie spatele în timp ce ne îndepărtam!

Trebuie să fi fost o privelişte al naibii de frumoasă din spate. Femeia mă surprinse privind-o şi se întoarse în grabă.

— Ce faci, îmi aperi onoarea? se interesă Phillip.

L-am împins de lângă mine şi am apăsat pe butonul liftului.

— Ce cauţi aici?

— Jean-Claude nu s-a întors acasă noaptea trecută. Ştii de ce?

— Nu l-am ucis, dacă asta insinuezi.

Uşile liftului se deschiseră. Phillip se rezemă de ele, ţinându-le deschise cu corpul şi cu un braţ. Zâmbetul pe care mi-l aruncă era plin de promisiuni, unele rele, cele mai multe sexuale. Chiar doream să fiu singură în lift cu el? Probabil că nu, dar eram înarmată. Pe cât îmi puteam da seama, el nu era.

Am trecut pe sub braţul lui fără a fi nevoită să mă aplec. Uşile se închiseră în urma noastră. Eram singuri. Se rezemă de perete, într-un colţ, cu braţele încrucişate pe piept, fixându-mă din spatele lentilelor negre.

— Întotdeauna faci asta? l-am întrebat.

Un zâmbet uşor.

— Ce anume?

— Pozezi.

Înţepeni o clipă, apoi se relaxă, sprijinindu-se din nou de perete.

— Un talent natural.

Am clătinat din cap.

— Aha.

Am fixat cu privirea defilarea luminoasă a numerelor etajelor.

— Jean-Claude e bine?

I-am aruncat o privire şi n-am ştiut ce să răspund. Liftul se opri. Am ieşit.

— Nu mi-ai răspuns, zise el încet.

Am oftat. Era o poveste prea lungă.

— E aproape douăsprezece. Îţi spun tot ce pot în timpul prânzului.

Râŋji.

— Încerci să mă agăţi, domnișoară Blake?

Am zâmbit înainte de a mă putea controla.

— Ai vrea tu.

— Poate, replică el.

— Oh, flirtăm puţin, aşa-i?

— Celor mai multe doamne le place.

— Mi-ar plăcea mai mult dacă nu aş crede că ai flirta cu bunică-mea de nouăzeci de ani în acelaşi fel în care o faci acum cu mine.

Râsul i se transformă în tuse.

— N-ai o părere prea bună despre mine.

— Sunt o persoană foarte raţională. E unul dintre cusururile mele.

Râse din nou cu un timbru plăcut.

— Aş fi încântat să pot afla celelalte cusururi ale tale după ce-mi spui unde este Jean-Claude.

— Nu prea cred.

— De ce nu?

M-am oprit exact în faţa uşilor de sticlă care dădeau în stradă.

— Pentru că te-am văzut noaptea trecută. Ştiu ce eşti şi ştiu cum te exciţi.

Întinse mâna şi îmi atinse umărul.

— Mă excit într-o mulţime de feluri.

M-am încruntat la mâna lui, iar el şi-o retrase.

— Las-o baltă, Phillip. Nu te cred.

— Poate o faci până la sfârşitul prânzului.

Am oftat. Întâlnisem bărbaţi ca Phillip, chipeşi, obişnuiţi ca femeile să roiască în jurul lor. Nu încerca să mă seducă; voia doar să recunosc că îl găseam atrăgător. Dacă n-aş fi admis acest lucru, ar fi continuat să mă bată la cap.

— Renunţ, ai câştigat.

— Ce am câştigat?

— Eşti minunat, eşti splendid. Eşti unul dintre cei mai

arătoşi bărbaţi pe care i-am văzut vreodată. Eşti frumos de la tălpile cizmelor, lungimea blugilor bine strânşi pe piele, până la stomacul plat şi forma sculpturală a fălcilor. Acum putem merge să mâncăm şi să lăsăm prostiile?

Îşi cobori ochelarii doar atât cât să poată privi peste rama lor. Se holbă la mine preţ de câteva minute, apoi îi ridică la loc.

— Alege restaurantul, zise el cu o voce egală, fără nicio urmă de tracasare.

M-am întrebat dacă îl jignisem. Şi mă mai întrebam dacă îmi păsa câtuşi de puţin.

19

Căldura de dincolo de uşi era densă, un val de căldură umedă care ţi se lipea de piele ca o învelitoare de plastic.

— O să te coci cu jacheta aia, am zis.

— Celor mai mulţi oameni nu le plac cicatricele.

Mi-am desfăcut braţele cu care ţineam dosarele şi am ridicat braţul stâng. Cicatricea sclipea în lumina soarelui, mai strălucitoare decât restul pielii.

— Nu spun nimănui dacă nu spui nici tu.

Îşi coborî ochelarii şi mă fixă cu privirea. Nu-i puteam citi expresia feţei. Tot ce ştiam era că ceva se petrecea în spatele acelor ochi mari şi căprui. Vocea îi era moale.

— E singura cicatrice cauzată de muşcături?

— Nu, am răspuns.

Îşi strânse convulsiv pumnii, iar gâtul i se contractă brusc de parcă ar fi fost supus la o descărcare electrică. Un frison îi trecu prin braţe, înspre umeri, apoi pe şira spinării. Îşi roti gâtul de parcă ar fi vrut să scape de el. Îşi puse iar ochelarii negri şi ochii îi deveniră anonimi. Îşi scoase jacheta. Cicatricele albe de pe coate ieşeau în evidenţă pe bronzul pielii. Cicatricea de la claviculă se întrezărea de sub marginile tricoului fără mâneci. Avea un gât frumos, gros dar nu musculos, cu o piele bronzată şi netedă. Am numărat patru seturi de muşcături pe pielea lipsită de orice cusur. Asta doar pe partea dreaptă, cea stângă fiind ascunsă de un bandaj.

— Pot să-mi pun din nou jacheta…

Îl fixasem prea mult cu privirea.

— Nu, doar că…

— Ce?

— Nu-i treaba mea.

— Întreabă-mă, oricum.

— De ce faci ceea ce faci?

Zâmbi, dar era un zâmbet strâmb, crispat.

— E o întrebare foarte personală.

— Ai spus să întreb oricum.

Am aruncat o privire spre cealaltă parte a străzii.

— De obicei merg la „Mabel“, dar am putea fi văzuţi.

— Ţi-e ruşine cu mine?

Vocea avea un timbru hârşâit, asemănător cu cel produs de contactul dintre o bucată de şmirghel şi o suprafaţă netedă. Ochii îi erau ascunşi, dar muşchii fălcilor erau încleştaţi.

— Nu-i vorba de asta. Tu eşti cel care a venit la birou pretinzând că eşti „prietenul“ meu. Dacă mergem într-un loc unde sunt cunoscută, va trebui să continuăm micul nostru „joc“.

— Există femei care ar plăti să le ţin companie.

— Ştiu, le-am văzut aseară la club.

— Adevărat, dar problema este că tot ţi-e ruşine să fii văzută cu mine. Din această cauză… Îşi atinse gâtul cu mâna, cu titlu de încercare, delicat ca o pasăre.

Am avut impresia clară că îi rănisem sentimentele. Lucrul nu mă deranja, chiar deloc. Dar ştiam cum este să fii diferit. Ştiam cum este să te simţi stânjenit în faţa unor oameni care ar fi trebuit să se comporte altfel. Ştiam foarte bine. Nu era vorba că-i răneam sentimentele lui Phillip, era vorba de principiul în sine.

— Hai să mergem.

— Unde?

— La „Mabel“.

— Mulţumesc.

Mă răsplăti cu unul din zâmbetele sale strălucitoare. Dacă aş fi fost mai puţin profesionistă, m-aş fi topit ca untul. Exista o umbră de rău, de sex în acel zâmbet, dar de undeva de dedesubt privea iscoditor un băieţaş, un băieţaş nesigur pe sine. Asta era. În asta consta toată atracţia pe care o emana. Nimic nu este mai atrăgător decât un bărbat chipeş şi nesigur pe sine, în acelaşi timp.

Acest lucru se aplică nu numai femeilor din noi, ci şi

mamelor. O combinaţie periculoasă. Din fericire, eram imună. Cu siguranţă. În plus, văzusem concepţia lui Phillip vizavi de sex. Cu siguranţă nu era genul meu.

„Mabel“ este un bufet expres, dar mâncarea e minunată, iar preţurile rezonabile. În timpul săptămânii, localul este plin până la refuz de oameni de afaceri la patru ace, cu serviete subţiri, pline de dosare. În week-end, e aproape pustiu.

Beatrice îmi zâmbi din spatele mâncării aburinde. Era o femeie înaltă şi plinuţă, cu păr castaniu şi o faţă obosită. Uniforma ei roz-aprins nu i se potrivea bine la umeri, iar boneta îi făcea faţa prea lungă. Dar zâmbea tot timpul şi stăteam întotdeauna de vorbă.

— Bună, Beatrice.

Şi fără să aştept să mă întrebe, am zis:

— El este Phillip.

— Bună, Phillip, zise ea.

Îi aruncă acelaşi zâmbet strălucitor ca şi agentei imobiliare. Ea se înroşi, îşi feri privirea şi chicoti. Nu bănuisem că Beatrice ar fi fost în stare de aşa ceva. Remarcase cicatricele? Îi păsa oare de ele?

Era prea cald pentru plăcintă cu carne, dar am comandat oricum. Era întotdeauna proaspătă şi pufoasă, iar sosul de ketchup era picant atât cât trebuia. Am luat chiar şi desert, deşi n-o fac aproape niciodată. Eram hămesită. Am reuşit să plătim şi să găsim o masă fără ca Phillip să flirteze cu altcineva. O realizare extraordinară.

— Ce s-a întâmplat cu Jean-Claude? întrebă el.

— Încă un minut, am zis politicoasă, aplecată peste mâncare.

Mă fixa cu privirea când am ridicat ochii. Am mâncat şi i-am oferit o versiune stilizată a evenimentelor din noaptea precedentă. În principal, i-am spus despre Jean-Claude, Nikolaos şi pedeapsa preconizată.

Încetase să mai mănânce până în momentul în care am terminat. Fixa un punct deasupra capului meu, ceva pe care nu-l puteam vedea.

— Phillip? am întrebat.

Scutură din cap şi mă privi.

— Putea să-l omoare.

— Am rămas cu impresia că voia doar să-l pedepsească. Ştii în ce ar consta aşa ceva?

Aprobă din cap şi spuse cu o voce moale:

— Nikolaos îi închide în sicrie şi foloseşte cruci pentru a-i ţine înăuntru. Aubrey a dispărut timp de trei luni. Când l-am văzut din nou, era exact cum este şi astăzi. Nebun.

M-am cutremurat. Va înnebuni Jean-Claude? Am luat furculiţa şi m-am trezit că mâncasem jumătate din plăcinta cu mure. Nu pot să suport murele. Fir-ar să fie, m-am servit singură cu plăcintă şi am luat-o pe cea care nu trebuia. Ce se întâmpla cu mine? Simţeam în continuare gustul de mure. Au luat o înghiţitură mare de Cola ca să-l înlătur. Nu m-a ajutat prea mult.

— Ce ai de gând să faci? mă întrebă Phillip.

Am împins deoparte plăcinta mâncată pe jumătate şi am deschis unul dintre dosare. Prima victimă, un anume Maurice, numele de familie necunoscut, locuise cu o femeie cunoscută ca Rebecca Miles. Convieţuiseră timp de cinci ani. „Convieţuiseră“ suna mai bine decât „fuseseră combinaţi“.

— Aş vrea să vorbesc cu prietenii şi iubitele vampirilor morţi.

— S-ar putea să le cunosc numele.

M-am holbat la el, luând în considerare propunerea. Nu voiam să împart informaţiile cu el pentru că ştiam că bătrânu’ Phillip era în timpul zilei ochii şi urechile morţilor-vii. Şi totuşi când am vorbit cu Rebecca Miles în prezenţa poliţiştilor, nu ne-a spus absolut nimic. Nu-mi puteam pierde timpul cu prostii. Aveam nevoie rapid de informaţii. Nikolaos voia rezultate. Şi atunci când Nikolaos dorea ceva, era mai bine să-i faci pe plac.

— Rebecca Miles, am zis.

— O cunosc. Era… proprietatea lui Maurice.

Ridică uşor din umeri încercând să se scuze pentru cuvânt, dar nu-l înlocui cu nimic. Şi m-am întrebat ce voia să spună cu asta.

— Unde mergem prima dată? întrebă el.

— Nicăieri. Nu vreau să am alături un civil atunci când lucrez.

— Aş putea să te ajut.

— Fără supărare, eşti puternic şi probabil rapid, dar nu-i destul. Ştii să te baţi? Ai pistol?

— N-am pistol, dar mă descurc şi fără.

Mă îndoiam. Cei mai mulţi oameni nu reacţionează bine la violenţă. Le blochează reacţiile. Câteva secunde corpul ezită să reacţioneze, mintea nu înţelege. Aceste câteva secunde te pot ucide. Singura modalitate de a face să dispară ezitarea este practica. Violenţa trebuie să devină o parte din modul tău de gândire. Te face precaut, suspicios ca dracu', îţi măreşte speranţa de viaţă. Phillip era obişnuit cu violenţa, însă doar ca victimă. Nu aveam nevoie de o victimă profesionistă care să se ţină după mine. Totuşi, aveam nevoie de informaţii de la oameni care altfel n-ar dori să vorbească cu mine. Dar ar putea vorbi cu Phillip.

Nu mă aşteptam să nimeresc în mijlocul unei confruntări armate în mijlocul zilei. Şi nici nu mă aşteptam cu adevărat să mă atace cineva, cel puţin nu astăzi. Mă mai înşelasem şi altădată, dar… Dacă Phillip m-ar fi putut ajuta, nu vedeam nimic rău în asta. Atâta timp cât nu-şi afişa zâmbetul la momentul nepotrivit şi nu era molestat de călugăriţe, aveam să fim în siguranţă.

— Dacă mă ameninţă cineva, poţi să nu te amesteci şi să mă laşi să-mi fac treaba, sau te vei amesteca pentru a încerca să mă salvezi?

— Oh.

Fixă paharul cu privirea câteva minute.

— Nu ştiu.

O bilă albă pentru el. Cei mai mulţi ar fi minţit.

— Atunci, mai bine n-ai veni.

— Cum ai de gând s-o convingi pe Rebecca că lucrezi pentru vampirul-suprem din acest oraş? Ai să-i spui că acum Călăul lucrează pentru vampiri?

Suna ridicol chiar şi pentru mine.

— Nu ştiu.

Zâmbi.

— Atunci, e hotărât. Vin cu tine şi te ajut să calmezi spiritele.

— N-am fost de acord cu aşa ceva.

— Dar nici n-ai zis „nu“.

Aici avea dreptate. Am sorbit din paharul de Cola şi i-am privit aproximativ un minut expresia infatuată. N-a spus nimic, mi-a susţinut privirea. Faţa îi era neutră, fără nicio schimbare. Niciun conflict între euri aşa cum se întâmpla în cazul lui Bert.

— Să mergem, am hotărât în cele din urmă.

Ne-am ridicat. Am lăsat bacşiş şi am plecat în căutare de indicii.

20

Rebecca Miles locuia în South City Dogtown. Străzile aveau nume de state: Texas, Mississippi, Indiana. Cele mai multe ferestre ale clădirii erau bătute în scânduri. Iarba din jur era înaltă, neîngrijită. Blocul de vizavi era un centru de reabilitare pentru tineri profesionişti în plină ascensiune şi pentru politicieni. În blocul Rebeccăi nu existau astfel de tineri.

Apartamentul ei se afla pe un coridor lung şi îngust fără aer condiţionat, şi căldura era insuportabilă, densă. Un bec chior lumina mocheta uzată. Din loc în loc pereţii de un verde-spălăcit erau peticiţi cu ghips, dar în rest totul era curat. Mirosul de detergent cu esenţă de pin predomina în holul mic şi întunecos, provocând aproape greaţă. Daci ai fi vrut, probabil ai fi putut mânca şezând pe mochetă, dar ai fi înghiţit şi păr. Nicio cantitate de detergent, oricât de mare, nu ar fi scos părul şi praful din mochetă.

Aşa cum discutaserăm în maşină, Phillip ciocăni în uşă. Ideea era ca el să calmeze orice temeri pe care Rebecca le-ar fi avut văzându-l pe Călău bătând la uşa umilei sale locuinţe. După cincisprezece minute de aşteptare şi ciocăniturі, am auzit mişcări în spatele uşii.

Uşa se deschise atât cât permitea lanţul de siguranţă. Nu puteam vedea cine o deschisese. Vocea unei femei, groasă din cauza somnului, întrebă:

— Phillip, ce faci aici?

— Pot intra pentru câteva minute? întrebă acesta.

Nu-i vedeam faţa, dar puteam paria pe tot ce aveam că îi adresase unul dintre zâmbetele sale atât de scandaloase

— Sigur; scuză-mă, m-ai trezit.

Uşa se închise şi lanţul zornăi. Uşa de deschise larg. Tot nu vedeam din cauza lui Phillip, aşa încât bănuiam că nici

Rebecca nu mă putea vedea.

Phillip păşi înăuntru şi l-am urmat înainte ca uşa să se fi închis. Apartamentul era ca un cuptor în care te simţeai asemenea unui peşte aruncat pe mal. În loc să-l facă mai răcoros, întunericul îl făcea mai claustrofobic. Sudoarea îmi picura pe faţă.

Rebecca Miles stătea ţinându-se de uşă. Era slabă, cu părul negru murdar căzând pe umeri. Pometii ieşiţi în afară erau lipiţi de piele. Era aproape complet înfăşurată într-un halat alb. Ca să folosim un cuvânt delicat, era o persoană fragilă. Ochii mici şi negri mă priveau clipind repede. În apartament era întuneric, draperii groase nelăsând să treacă niciun pic de lumină. Mă mai văzuse doar o singură dată, imediat după moartea lui Maurice.

— Ai venit cu o prietenă? întrebă ea, închizând uşa, lăsându-ne complet în întuneric.

— Da, răspunse Phillip. Ea este Anita Blake…

Întrebă cu o voce slabă şi gâtuită:

— Călăul?

— Da, dar…

Rebecca deschise gura ei mică şi scoase un urlet strident. Se repezi la mine, încercând să mă zgârie şi să mă plesnească. Ţinându-mă bine pe picioare, mi-am ridicat braţele pentru a-mi proteja faţa. Se bătea ca o fetiţă, lovindu-mă cu palmele deschise, zgâriindu-mă şi fluturându-şi mâinile în aer. Am apucat-o de încheietura mâinii şi m-am folosit de propria ei inerţie pentru a o împinge într-o parte. Se împiedecă şi căzu în genunchi. I-am imobilizat mâna dreaptă ca într-un cleşte şi i-am apăsat cu putere cotul; o apăsare mai puternică i-ar fi dislocat braţul. Cei mai mulţi oameni nu luptă la fel de bine cu braţul rupt din cot.

Nu voiam să-i rup mâna. Nu voiam să-i fac niciun rău. Aveam două zgârieturi însângerate pe braţ acolo unde reuşise să mă lovească. Avusesem noroc că n-avea pistol.

Încercă să se mişte, am strâns-o mai tare. Am simţit-o tremurând. Respira gâfâit.

— Nu-l poţi ucide! Nu poţi! Te rog, nu!

Începu să plângă, umerii subţiri tresărindu-i sub halatul prea mare. Am rămas nemişcată, apăsându-i braţul; o durea.

După câteva clipe i-am dat drumul încet şi am făcut un pas înapoi. Speram să nu mă atace din nou. Nu voiam s-o rănesc, dar nici nu voiam să mă rănească. Zgârieturile începeau să mă usture.

Rebecca Miles nu avea de gând să încerce din nou. Se ghemui lângă uşă, strângându-şi genunchii cu mâinile subţiri aproape scheletice. Plângea cu suspine, respirând cu greu.

— Nu-l… poţi… ucide. Te rog!

Începu să se mişte înainte şi înapoi, strângând şi mai tare mâinile în jurul corpului, de parcă altfel s-ar fi sfărâmat ca o sticlă subţire.

Iisuse, sunt zile când urăsc meseria asta!

— Vorbeşte cu ea, Phillip. Spune-i că n-am venit să facem rău nimănui.

Phillip îngenunche lângă ea, ţinându-şi mâinile pe lângă corp în timp ce-i vorbea. Nu auzeam ce spunea. Suspinele ei treceau pe lângă mine, îndreptându-se parcă spre o uşă aflată în dreapta. Uşa ducea în dormitor.

Lângă pat se afla un sicriu din lemn de culoare închisă, poate de cireş, lustruit atât de tare încât strălucea în întunericul crepuscular. Credea că am venit să-i ucid iubitul. Iisuse Hristoase!

Baia era mică şi în dezordine. Am apăsat întrerupătorul şi lumina galbenă, stridentă, nu m-a făcut să mă simt mai bine. Piese din trusa de machiaj erau împrăştiate în jurul chiuvetei crăpate, ca nişte soldaţi căzuţi la datorie. Am găsit ceea ce speram să fie o cârpă curată şi am lăsat să curgă apă rece peste ea. Apa care picura din robinet avea culoarea unei cafele slabe. Ţevile se zguduiau şi trosneau, şuierând uşor. În cele din urmă a curs şi apă curată. Bună pentru mâini, dar n-am dat cu ea pe faţă sau pe gât. M-ar fi răcorit, dar baia era murdară. Nu voiam să folosesc apa nici dacă aş fi fost nevoită. Mi-am ridicat privirea în timp ce storceam cârpa. Oglinda era spartă, iar prin pânza de

păianjen a crăpăturilor, faţa îmi era reflectată în bucăţi.

Nu m-am mai uitat încă o dată în oglindă. Am trecut pe lângă sicriu şi am ezitat. Am simţit imboldul de a ciocăni în lemnul neted. E cineva acasă? N-am făcut-o. Cineva ar fi putut chiar să-mi răspundă.

Phillip întinsese femeia pe canapea. Se sprijinea de el, respirând cu greutate, dar aproape că nu mai plângea. Văzându-mă, tresări. Am încercat să nu par ameninţătoare, ceva la care sunt bună, şi i-am întins cârpa lui Phillip.

— Şterge-i faţa şi pune-i-o pe ceafă; ajută.

A făcut ce i-am cerut şi femeia a rămas nemişcată, cu cârpa udă pe ceafă, holbându-se la mine. Cu ochii larg deschişi, cu albul lor scos în evidenţă. Tremura uşor.

Am găsit întrerupătorul şi o lumină puternică a inundat camera. Am aruncat o privire în jur şi am vrut să sting lumina, dar n-am făcut-o. M-am gândit că Rebecca m-ar fi putut ataca din nou dacă m-aş fi aşezat lângă ea, sau poate că ar suferi o puternică epuizare nervoasă. N-ar fi frumos? Singurul scaun era aplecat într-o parte, lăsând să se vadă printr-o gaură buretele galben. Am hotărât să rămân în picioare.

Phillip privi în sus spre mine. Ochelarii de soare îi erau ridicaţi pe vârful capului. Ochii îi erau mari, iar expresia grijulie, de parcă n-ar fi vrut să-mi dau seama la ce se gândea. Un braţ bronzat era trecut protector în jurul umerilor femeii. M-am simţit ca un huligan.

— I-am spus de ce ai venit. I-am spus că n-o să-i faci aici un rău lui Jack.

— Tipul din sicriu?

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Un „copil încă nenăscut“…

— Da, zise Phillip.

Se holba la mine de parcă nu s-ar fi cuvenit să facem glume.

Avea dreptate, aşa încât m-am oprit, deşi cu un oarecare efort. Am aprobat din cap. Dacă Rebecca voia să trăiască cu vampiri, era treaba ei, nu a poliţiei.

— Haide, continuă, Rebecca. Anita încearcă să ne ajute.

— De ce? întrebă ea.

Bună întrebare. O înspăimântasem şi o făcusem să plângă. I-am răspuns la întrebare.

— Stăpâna acestui oraş mi-a făcut o propunere pe care n-am putut s-o refuz.

Se holbă la mine, studiindu-mi expresia feţei de parcă ar fi vrut să şi-o întipărească în memorie.

— Nu te cred.

Am ridicat din umeri. Asta obţii dacă spui adevărul. Cineva te face mincinos. Cei mai mulţi oameni acceptă mai degrabă o minciună plauzibilă decât un adevăr improbabil. De fapt, chiar o preferă.

— Cum ar putea vreun vampir să-l ameninţe pe Călău? întrebă ea.

Am oftat.

— Rebecca, nu eu sunt „omul negru“. Ai întâlnit-o vreodată pe stăpâna oraşului?

— Nu.

— Atunci va trebui să ai încredere în mine. Sunt speriată de moarte de ea. Oricine ar fi, dacă are un pic de minte.

Tot părea neîncrezătoare, dar a început să vorbească. Cu o voce slabă şi încordată ne relată aceeaşi poveste pe care o spusese şi poliţiştilor. Frumoasă şi nefolositoare ca o monedă tocmai scoasă pe piaţă.

— Rebecca, încerc să prind persoana sau creatura care l-a ucis pe prietenul tău. Te rog să mă ajuţi.

Phillip o strânse în braţe.

— Spune-i ce mi-ai spus mie.

Îi aruncă o privire, apoi se uită la mine. Gânditoare, îşi supse buza de jos şi o frecă de dinţii de sus. Respiră adânc şi spuse cu o voce tremurătoare:

— Am fost la o petrecere a ciudaţilor în acea seară.

Am clipit, apoi am încercat să par rezonabil de inteligentă.

— Ştiu că un ciudat e o persoană căreia îi plac vampirii. O astfel de petrecere e ceea ce cred eu că este?

Phillip interveni, aprobând din cap.

— Iau parte la multe astfel de petreceri, zise el evitând

să mă privească. Poţi avea un vampir în aproape orice fel doreşti. Şi ei te pot avea pe tine.

Mă săgetă cu o privire, apoi îşi coborî ochii. Poate nu i-a plăcut ce a văzut.

Am încercat să-mi păstrez expresia feţei neschimbată, iar n-am avut prea mult noroc. Dumnezeule, o petrecere a ciudaţilor! Totuşi era un punct de plecare.

— S-a întâmplat ceva deosebit la acea petrecere? am întrebat.

Rebecca clipi din ochi, cu o faţă impenetrabilă, de parcă n-ar fi înţeles. Am încercat din nou.

— S-a întâmplat ceva ieşit din comun la acea petrecere a ciudaţilor?

Când ai îndoieli, cel mai bine e să foloseşti cu totul alte cuvinte.

Cu privirea în jos, scutură din cap. Părul lung şi negru îi căzu peste faţă ca o cortină subţire.

— Avea Maurice duşmani pe care-i cunoşti?

Rebecca clătină din cap fără a-şi ridica privirea. I-am surprins ochii prin păr; avea privirea unui iepure înspăimântat, holbându-se de după un tufiş. Mai avea şi alte informaţii sau am aflat tot ce ştia? Dacă insistam, poate ceda şi lăsa să-i scape vreun indiciu, dar s-ar fi putut la fel de bine să n-o facă. Mâinile, cu articulaţiile albe, erau încrucişate în poală şi tremurau uşor din când în când. Cât de mult țineam să ştiu? Nu chiar atât de mult. Am lăsat-o baltă. Anita Blake, filantroapă!

Phillip o duse pe Rebecca în pat în timp ce aşteptam în camera de zi. Aproape că mă aşteptam să aud chicote sau alte sunete care să arate că Phillip se folosea de calităţile sale, dar nu se auzea decât murmurul încet al vocilor şi foşnitul uşor al cearşafurilor. Când ieşi din dormitor, expresia feţei lui era serioasă şi solemnă. Îşi lăsă în jos ochelarii şi stinse lumina. Încăperea se cufundă într-un întuneric gros şi fierbinte. L-am auzit mişcându-se în întunericul de cuptor. Fâşâitul blugilor, scrâşnetul cizmelor. Am bâjbâit după clanţa uşii, am găsit-o şi am trântit uşa de perete.

O lumină palidă se strecură înăuntru. Phillip stătea în picioare, fixându-mă, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor. Corpul îi era relaxat, dar într-un anume fel i-am simţit ostilitatea. Nu ne mai jucam de-a prietenii. Nu eram sigură dacă era furios pe mine dintr-un motiv anume, pentru el însuşi sau pe soartă. Există întotdeauna cineva pe care dai vina când ajungi să trăieşti ca Rebecca.

— Puteam să fiu eu în locul lui, declară Phillip.

L-am privit.

— Dar n-ai fost.

Îşi desfăcu larg mâinile, arcuindu-le.

— Dar puteam.

Nu ştiam ce să-i răspund. Ce puteam spune? Că fusese mâna lui Dumnezeu? Mă îndoiam că Dumnezeu avea ceva de-a face cu lumea lui Phillip.

Phillip se încredinţă că uşa se încuiase în urma noastră, apoi spuse:

— Ştiu cel puţin alţi doi vampiri ucişi care frecventau regulat astfel de petreceri.

Am simţit cum mi se strângea stomacul şi mă cuprindea un val de emoţie.

— Crezi că restul… victimelor puteau fi fani ai ciudaţilor?

Ridică din umeri.

— Pot să aflu.

Expresia feţei îi era tot impenetrabilă pentru mine. Ceva îl pusese în priză. Poate că mâinile mici şi scheletice ale Rebeccăi. Ştiam că nu făcuse prea multe pentru mine.

Puteam să am încredere în Phillip ca să afle? Avea oare să-mi spună adevărul? Îl va pune în pericol? Nu existau răspunsuri, doar mai multe întrebări, dar cel puţin întrebările deveneau mai la obiect. Petreceri ale ciudaţilor! O ameninţare obişnuită, un indiciu real. Mare scofală!

21

Urcaţi în maşină, am pornit aerul condiţionat la maximum. Sudoarea îmi îngheţa pe piele, transformându-se în jeleu. Am redus volumul aerului înainte de a mă lua durerea de cap din cauza schimbării de temperatură.

Phillip şedea cât mai departe posibil de mine. Corpul îi era pe jumătate răsucit spre fereastră, atât cât îi permitea centura. Din spatele ochelarilor ochii îi erau fixaţi undeva departe. Phillip nu voia să vorbească despre ceea ce tocmai se întâmplase. Cum ştiam asta? Anita, cititoare de gânduri? Nu, doar Anita-cea-nu-prea-proastă.

Tot corpul îi era ghemuit. Dacă n-aş fi ştiut, aş fi spus că nu se simţea bine. Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, poate că aşa era.

Tocmai terorizasem o fiinţă umană foarte fragilă, aproape bătând-o măr. N-o rănisem fizic. De ce nu credeam aşa ceva? Acum, aveam de gând să-l interoghez pe Phillip pentru că îmi dăduse un indiciu. Proverbialul punct de plecare. Nu puteam lăsa să-mi scape ocazia.

— Phillip?

Umerii i se încordară, dar continuă să privească fix pe fereastră.

— Phillip, trebuie să ştiu despre petrecerile ciudaţilor.

— Lasă-mă la club.

— La *Plăceri interzise*?

Spiritual, n-am ce zice! Dar asta-s eu.

Aprobă din cap, fără a-şi schimba poziţia.

— Nu trebuie să-ţi recuperezi maşina?

— Nu conduc, replică el. Monica m-a lăsat la biroul tău.

— Chiar aşa?

Am simţit cum mă cuprinde o furie bruscă şi nemărginită.

Atunci se răsuci şi se holbă la mine, cu faţa impenetrabilă, cu ochii ascunşi sub ochelari.

— De ce eşti atât de furioasă pe ea? N-a făcut decât să te aducă la club, asta-i tot.

Am ridicat din umeri.

— De ce?

Vocea îi era obosită, umană, normală.

Nu i-aş fi răspuns la flirtul sâcâitor de mai devreme, dar, de data aceasta, persoana în cauză era una reală. Persoanele reale au dreptul la răspunsuri.

— Monica e o fiinţă umană care şi-a trădat semenii în favoarea creaturilor ne-umane.

— Şi asta-i o crimă mai mare decât faptul că Jean-Claude te-a ales pe tine pentru a ne reprezenta?

— Jean-Claude e vampir. Te aştepţi ca vampirii să fie perfizi.

— Poate tu, eu nu.

— Rebecca Miles pare o persoană care a fost trădată.

Tresări.

Bravo, Anita, halal, trebuie neapărat să te iei din punct de vedere emoţional de cei cu care te întâlneşti astăzi. Dar era adevărat.

Phillip se răsucise din nou spre fereastră şi a trebuit să rup tăcerea penibilă.

— Vampirii nu sunt fiinţe umane. Înainte de toate, loialitatea lor trebuie să se îndrepte spre propriii lor confraţi. Asta o înţeleg. Monica şi-a trădat semenii. Şi-a trădat şi o prietenă, iar asta e de neiertat.

Se întoarse să mă privească. Aş fi vrut să-i văd ochii.

— Aşadar, dacă cineva ţi-ar fi prieten, ai face orice pentru el?

M-am gândit la asta în timp ce mergeam pe autostrada 70 Est. Orice? Era prea mult. Aproape orice? Da.

— Aproape orice, am răspuns.

— Deci loialitatea şi prietenia sunt foarte importante pentru tine?

— Da.

— Şi numai pentru că bănuieşti că Monica a trădat

aceste două lucruri, asta o face vinovată de o crimă mai mare decât oricare alta făcută de vampiri?

Mi-am schimbat poziţia în scaun, nu prea fericită de direcţia în care evolua conversaţia. Nu sunt tare la analize personale. Ştiu cine sunt şi ce fac, şi de obicei asta-i de-ajuns. Nu întotdeauna, dar de cele mai multe ori.

— Nu orice. Nu cred în multe adevăruri absolute. Dar, dacă vrei o versiune prescurtată, da, de asta sunt furioasă pe Monica.

Dădu din cap de parcă ăsta ar fi fost răspunsul aşteptat.

— Ştiai că îi e teamă de tine?

Am zâmbit şi nu era un zâmbet prea frumos. Simţeam cum colţurile gurii mi se rotunjesc cu un fel de satisfacţie macabră.

— Sper că javra nenorocită transpiră din greu.

— Aşa e, replică el cu o voce foarte liniştită.

I-am aruncat o privire, apoi mi-am mutat rapid ochii înapoi la drum. Aveam senzaţia că nu era de acord cu faptul că o înfricoşam pe Monica. Bineînţeles, asta era problema lui. Eram mulţumită de rezultate.

Ne apropiam de curba spre Promenadă. Încă nu-mi răspunsese la întrebare. De fapt, o evitase foarte dibaci.

— Phillip, povesteşte-mi despre petrecerile ciudaţilor.

— Chiar ai ameninţat-o pe Monica că îi scoţi inima din piept?

— Da. Ai de gând să-mi spui despre petreceri sau nu?

— Chiar ai face-o? Adică să-i scoţi inima din piept?

— Îmi răspunzi la întrebare, îţi răspund şi eu.

Am intrat cu maşina pe drumurile înguste de cărămidă de pe Promenadă. Încă două străzi şi ajungeam la *Plăceri interzise.*

— Ţi-am spus cum erau petrecerile. N-am mai fost în ultimele câteva luni.

I-am aruncat din nou o privire. Am vrut să întreb de ce. Am făcut-o.

— De ce n-ai mai fost?

— La dracu’, iar pui întrebări personale, aşa-i?

— Nu intenţionam să fie.

Am crezut că n-avea de gând să-mi răspundă, dar a făcut-o.

— M-am săturat să tot fiu pasat de ici-colo. Nu voiam să sfârşesc ca Rebecca sau chiar mai rău.

Am vrut să întreb ce putea fi mai rău, dar m-am abţinut. Nu încerc să fiu crudă, doar perseverentă. Sunt zile când diferenţa este al naibii de mică.

— Dacă afli că toţi vampirii se duc la petrecerile ciudaţilor, dă-mi un telefon.

— Şi apoi?

— Va trebui să merg la petrecere.

Am parcat în faţă la *Plăceri interzise.* Emblema de neon nu era aprinsă, o fantomă nedesluşită a nopţii însăşi. Localul părea închis.

— Anita, tu nu vrei să mergi la petrecere.

— Phillip, încerc să rezolv nişte crime. Dacă n-o fac, prietena mea va muri. Şi nu-mi fac iluzii referitor la ce-mi va face stăpâna dacă nu reuşesc. O moarte rapidă ar fi cel mai bun lucru la care aş putea spera.

Se cutremură.

— Da, da.

Desfăcu centura şi îşi frecă mâinile de braţe ca şi cum i-ar fi fost frig.

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea referitoare la Monica, zise el

— În realitate, nu mi-ai spus nimic despre petreceri.

Privi în jos, fixându-şi cu privirea partea superioară a coapselor.

— E una diseară. Dacă trebuie să mergi, te duc eu.

Se întoarse spre mine, strângându-şi în continuare coatele cu braţele.

— Petrecerile sunt întotdeauna într-un alt loc. După ce voi afla unde, cum iau legătura cu tine?

— Lasă-mi un mesaj pe robotul de acasă.

Am scos o carte de vizită din geantă şi am scris numărul pe spate. Îşi luă jacheta de blugi de pe locul din spate şi îndesă cartea de vizită într-unul dintre buzunare. Deschise uşa şi căldura de afară năvăli ca răsuflarea unui dragon în

maşina prevăzută cu aer condiţionat.

Se rezemă de maşină, o mână pe capotă, cealaltă pe portieră.

— Şi acum, răspunde-mi la întrebare. Chiar i-ai fi scos inima din piept Monicăi pentru a o împiedica să devină vampir?

Am privit fix în întunericul ochelarilor de soare şi am răspuns:

— Da.

— Adu-mi aminte să nu te scot niciodată din sărite, zise el respirând adânc. Diseară va trebui să porţi ceva care să-ţi scoată în evidenţă cicatricele. Cumpără ceva dacă nu ai.

Ezită un moment, apoi întrebă:

— Eşti la fel de bună ca prieten cum eşti ca duşman?

Am tras cu putere aer în piept şi am respirat adânc. Ce puteam spune?

— Phillip, n-ai vrea să-ţi fiu duşman. Sunt mult mai bună ca prieten.

— Da. Pariez că da.

Închise portiera şi se îndreptă spre uşa clubului. Bătu şi după câteva momente uşa se deschise. Am zărit fugar o figură palidă. Nu putea fi un vampir, nu-i aşa? Uşa se închise înainte de a vedea mai mult. Vampirii nu pot ieşi la lumina zilei. Asta era regula. Dar până noaptea trecută ştiusem că vampirii nu zboară. Tot ce ştiam se ducea pe apa sâmbetei.

Oricine era, îl aşteptase pe Phillip. Am pornit maşina. De ce îl trimiseseră vampirii să-şi afişeze zâmbetul cel mai seducător? Fusese trimis să mă cucerească? Sau era singura fiinţă umană pe care o putuseră găsi într-un timp atât de scurt? Singurul membru al clubului care putea ieşi în timpul zilei. Cu excepţia Monicăi. Şi nu mă prea dădeam în vânt după ea zilele astea. Minunat!

Nu credeam că Phillip minţea referitor la petrecerile ciudaţilor, dar ce ştiam eu de fapt despre el? Făcea striptease la *Plăceri interzise,* nu tocmai un lucru cu care să te mândreşti. Era din ce în ce mai dependent de vampiri. Durerea de care se plângea era adevărată sau

doar mimată? Voia să mă atragă într-un anume loc, aşa cum făcuse Monica?

Nu ştiam. Dar trebuia să aflu. Era doar un singur loc în care puteam merge pentru a afla răspuns la toate întrebările. Singurul loc din Cartier unde eram cu adevărat binevenită. Barul numit *La Mortul Dave,* un local drăguţ dar în care se mânca un hamburger prăpădit. Proprietarul era un fost poliţist, dat afară din slujbă pentru simplul motiv că era mort. Halal motiv! Lui Dave îi plăcea să fie de ajutor, dar era jignit de prejudecata foştilor săi colegi. Aşa încât vorbea cu mine, iar eu transmiteam mai departe informaţiile. Era un aranjament drăguţ care îi permitea lui Dave să fie încă furios pe poliţişti, şi cu toate acestea să-i ajute.

Acest lucru mă făcea aproape de neînlocuit pentru poliţişti. Iar faptul că eram şi pe un alt stat de plată îi plăcea nespus de mult lui Bert.

Fiind în timpul zilei, Dave era vârât în sicriul său, dar Luther avea să fie acolo. Luther era directorul şi barmanul de zi, unul dintre puţinii oameni din Cartier care nu prea avea legături cu vampirii dacă nu puneai la socoteală faptul că lucra pentru unul. Nimic nu-i perfect în viaţă.

Am găsit un loc de parcare nu departe de barul lui Dave, lucru mult mai uşor de făcut ziua în Cartier. Când Promenada fusese locul de afaceri al fiinţelor umane, nu exista niciodată un loc de parcare în week-end, nici ziua, nici noaptea. Acum, parcarea şi dezvoltarea turismului erau unele din puţinele lucruri bune rezultate din noile legi referitoare la vampiri.

St. Louis era un loc cu adevărat fierbinte pentru cei cărora le plăcea să observe vampirii. Singurul loc mai bun era New York, dar la noi rata criminalităţii era mai mică. Existase o bandă ai cărei membri se transformaseră toţi în vampiri în New York. Apoi se extinseseră în Los Angeles şi încercaseră s-o facă şi aici. Poliţiştii au găsit primii adepţi ciopârţiţi mărunt-mărunt.

Comunitatea noastră de vampiri se mândrea cu faptul că era de modă veche. O bandă de vampiri ar fi însemnat o

publicitate proastă aşa încât au avut grijă de acest lucru. Le-am admirat eficienţa, dar mi-am dorit s-o fi făcut altfel. Săptămâni la rând avusesem coşmaruri referitoare la pereţi care sângerau şi la braţe dezmembrate care se târau singure pe podele. Nu le-am găsit niciodată capetele.

22

Barul *La Mortul Dave* este din sticlă neagră, cu tot felul de reclame luminoase la bere. Noaptea, ferestrele din faţă seamănă cu operele de artă modernă din cauza nenumăratelor nume de mărci. Ziua, totul zace în amorţeală. Barurile seamănă oarecum cu vampirii, perioada lor de glorie fiind după lăsarea întunericului. Un bar de zi are un aspect obosit şi melancolic.

Aerul condiţionat era dat la maximum, exact ca într-un frigider. După căldura de afară care pur şi simplu te topea, simţeai un disconfort fizic când intrai înăuntru. Am rămas în picioare chiar lângă uşă, aşteptând ca ochii să mi se obişnuiască cu penumbra din interior. De ce or fi toate barurile la fel de întunecate ca ascunzătorile secrete sau cavernele? Aerul mirosea întotdeauna a ţigări râncede de parcă ani întregi fumul s-ar fi adăpostit în tapiţerie ca nişte fantome mirositoare.

Doi tipi în costum mâncau aşezaţi în separeul cel mai depărtat de uşă. Dosare erau împrăştiate pe toată masa. Auzi, să lucrezi sâmbăta! Ei bine, la fel ca mine, de fapt nu chiar ca mine. Pariam că nimeni nu-i ameninţase să le sfârtece beregăţile. Bineînţeles, puteam să mă înşel, dar mă îndoiam. Făceam prinsoare că ameninţarea cea mai rea pe care o suportaseră în această săptămână era lipsa de siguranţă a locului de muncă. Oh, unde sunt zilele bune de altădată!

Un bărbat, ghemuit pe un scaun la bar, era ocupat cu un pahar mare de băutură. Faţa îi era destinsă, mişcările foarte încete şi precise de parcă i-ar fi fost frică să nu piardă nicio picătură. Beat la unu-jumătate ziua nu era un semn bun pentru el. Dar nu era treaba mea. Nu poţi salva pe toată lumea. De fapt, sunt zile în care cred că nu poţi

salva pe nimeni. Fiecare trebuie să se salveze întâi pe el însuşi, apoi te poţi ocupa şi de altcineva. Totuşi, am descoperit că această filosofie nu se aplică în timpul unor schimburi de focuri sau al unei confruntări cu cuţite. În alte împrejurări funcţionează bine.

Luther lustruia pahare cu un prosop alb foarte curat, îşi ridică privirea când m-am strecurat pe un scaun la bar. Dădu din cap, o ţigară atârnând de buzele sale groase. Luther e un tip mare, de fapt, gras. Nu există cuvânt pentru aşa ceva, despre o grăsime tare, solidă ca piatra, aproape un fel de muşchi. Mâinile, cu articulaţii albe, sunt la fel de mari ca faţa mea. Bineînţeles că faţa mea e mică. Luther e un tip de culoare, cu pielea neagră-violacee ca mahonul. Ochii, de culoarea ciocolatei cu cremă, sunt galbeni pe la margini din cauza fumului de ţigară. Nu cred că l-am văzut vreodată fără o ţigară în gură. E supraponderal, fumează ţigară de la ţigară, părul aproape cărunt arată o vârstă de peste cincizeci de ani, totuşi nu e niciodată bolnav. Gene sănătoase!

— Cu ce te servesc, Anita?

Vocea puternică şi gravă i se potrivea perfect cu statura.

— Ca de obicei.

Îmi turnă un pahar cu suc de portocale. Vitamine. Pretindeam că era votcă cu suc de portocale pentru ca slăbiciunea mea pentru cumpătare să nu dea barului un renume prost. Cine vrea să se îmbete când sunt abstinenţi în mulţime? Şi de ce naiba continuam să intru într-un bar dacă nu beam?

Mi-am sorbit aşa-zisa băutură alcoolică şi am zis:

— Am nevoie de nişte informaţii.

— M-am gândit că asta era. Ce anume?

— Am nevoie de informaţii despre un bărbat pe nume Phillip care dansează la *Plăceri interzise.*

Ridică o sprinceană groasă.

— Un vampir?

Am clătinat din cap.

— Un dependent de vampiri.

Trase adânc din ţigară astfel încât vârful străluci ca un

cărbune încins. Suflă politicos fumul cât mai departe de mine.

— Ce vrei să ştii despre el?

— E demn de încredere?

Se holbă la mine o fracţiune de secundă, apoi rânji:

— Demn de încredere? La naiba, Anita, e un dependent de vampiri. Nu are nicio importanţă dacă e dependent de droguri, băutură, sex sau vampiri. Când eşti dependent de ceva, nu poţi fi demn de încredere, doar ştii asta.

Am aprobat din cap. Ştiam asta, dar ce puteam face?

— Trebuie să am încredere în el, e tot ceea ce am ca să-mi pot rezolva problema.

— La dracu', fetiţo, te învârţi în cercuri periculoase.

Am zâmbit. Luther era singura persoană căreia îi permiteam să mă numească astfel. Pentru el toate femeile erau „fetiţe", toţi bărbaţii „copii".

— Trebuie să ştiu dacă ai auzit ceva cu adevărat rău despre el.

— Ce vrei să faci?

— Nu-ţi pot spune. Aş face-o dacă aş putea sau dacă aş crede că m-ar putea ajuta.

Mă studie un moment în timp ce scrumul ţigării căzu pe tejgheaua barului. Îl şterse distrat cu prosopul curat, alb.

— Bine, Anita, ţi-ai câştigat dreptul de a nu spune nimic acum, dar data viitoare ar fi mai bine să ai ceva de zis.

Am zâmbit.

— Ai cuvântul meu.

Clătină pur şi simplu din cap şi trase o nouă ţigară din pachetul aflat întotdeauna în spatele barului. Trase un ultim fum din ţigara aproape stinsă, apoi o înfipse pe cea nouă între buze. Lipi vârful incandescent al ţigării aproape terminate de vârful celei noi şi trase cu putere în piept. Hârtia şi tutunul se aprinseră cu o strălucire portocalie-roşiatică, iar Luther strivi chiştocul în scrumiera deja plină pe care o purta cu el de colo-colo ca pe un ursuleţ-mascotă.

— Ştiu că la club au un dansator care e un ciudat. Ia parte la toate petrecerile şi e extrem de cunoscut în rândul

unui anumit tip de vampiri.

Luther ridică din umerii masivi.

— Nu ştiu nimic rău despre el cu excepţia faptului că e un dependent de vampiri şi ia parte la toate petrecerile. Rahat, Anita, asta mi se pare destui de grav. Tipu' pare cineva de care ar trebui să stai departe.

— Aş face-o dacă aş putea, am declarat ridicând la rândul meu din umeri. N-ai auzit nimic altceva despre el?

Luther se gândi o clipă, trăgând din noua ţigară.

— Nu, absolut nimic. Nu e mare figură în Cartier, e doar o victimă profesionistă. Cele mai multe discuţii pe aici se referă la barosani, nu la plevuşcă.

Se încruntă.

— O clipă, mi-am adus aminte de ceva.

Se gândi concentrat câteva minute, apoi zâmbi larg.

— Da, am ceva despre un barosan, un vampir ce-şi spune Valentine, unul cu mască. Se tot lăuda că era cel care i-a făcut prima dată felul lui Phillip.

— Aşa…

— Nu, fetiţă, nu se referea la faptul că el l-a făcut dependent de vampiri, ci că a fost primul care l-a muşcat. Valentine pretinde că l-a atacat pe băiat când era mic şi că lui Phillip i-a plăcut atât de mult, încât de aceea a devenit dependent de vampiri.

— Dumnezeule!

Mi-am amintit de coşmaruri, de realitate, de Valentine. Ce a simţit oare Phillip când, copil fiind, i s-a întâmplat ceea ce i s-a întâmplat? Ce aş fi simţit eu dacă aş fi fost în locul lui?

— Îl ştii pe Valentine?

Am aprobat din cap.

— Mda. A spus vreodată câţi ani avea Phillip când a avut loc atacul?

Luther clătină din cap.

— Nu, dar se spune că tot ce-i peste doisprezece ani este prea în vârstă pentru Valentine cu condiţia să nu fie vorba de vreo răzbunare. Când vrea să se răzbune pe cineva, nu se dă în lături de la nimic. Se mai spune că ar fi al dracului

de periculos dacă nu l-ar ţine în frâu stăpâna.

— Fii sigur că-i periculos.

— Îl cunoşti.

Nu era o întrebare. Mi-am ridicat privirea.

— Trebuie să ştiu unde stă Valentine în timpul zilei.

— E a doua informaţie pe ’geaba. Nu prea cred.

— Poartă mască pentru că l-am stropit cu agheasmă acum vreo doi ani. Până noaptea trecută am crezut că era mort, iar el credea acelaşi lucru despre mine. Mă va ucide dacă va putea.

— Eşti al dracului de greu de ucis, Anita.

— Luther, există întotdeauna un început, iar acum ar fi şi ultimul.

— Ştiu.

Începu să frece din nou paharele curate.

— Nu ştiu. Umblă zvonul că dacă îţi spunem unde sunt locurile de odihnă din timpul zilei, am putea avea probleme mari. Vampirii ar putea arde locul ăsta până în temelii cu noi înăuntru.

— Ai dreptate. Nu am dreptul să-ţi cer aşa ceva.

Totuşi am rămas pe scaun, fixându-l cu privirea, dorind să-l determin să-mi divulge informaţia de care aveam nevoie. Haide, riscă-ţi viaţa pentru mine, bătrâne, aşa cum aş face-o şi eu pentru tine. Siiigur că da.

— Ţi-aş putea spune, dacă juri că nu vei folosi informaţia pentru a-l ucide, zise Luther.

— Aş spune o minciună.

— Ai mandat să-l ucizi?

— Nu, dar aş putea obţine unul.

— Aştepţi până atunci?

— E ilegal să ucizi un vampir fără un ordin judecătoresc de executare, am declarat eu.

Mă fixă cu privirea.

— Nu asta am întrebat. Ai acţiona pripit ca să fii sigură că-l vei ucide?

— S-ar putea.

Clătină din cap.

— Fetiţo, ai putea fi pusă sub acuzare într-una din zilele

astea. Crima e o faptă gravă.

Am ridicat din umeri.

— Mai bine decât să te trezeşti cu beregata sfâșiată.

Se uită chiorâş la mine.

— Ei bine…

Părea a nu şti ce să spună, aşa încât continua să şteargă un pahar deja scânteietor în mâinile lui mari.

— Trebuie să-l întreb pe Dave. Dacă-mi spune că e în regulă, îţi dau informaţia.

Am terminat sucul de portocale şi am plătit, lăsând un bacşiş mai mare pentru că discutasem cu cărţile pe faţă. Dave nu ar recunoaşte niciodată că m-a ajutat din cauza legăturilor mele cu poliţia, aşa încât nişte bani trebuiau să-şi schimbe stăpânul, chiar dacă suma nu era nici pe departe cât ar fi meritat cu adevărat informaţia.

— Mulţumesc, Luther.

— Merge vorba că te-ai fi întâlnit cu stăpâna noaptea trecută. Aşa-i?

— Ştiai înainte sau după întâlnire?

Păru jignit.

— Anita, ţi-am fi spus gratis dac-am fi ştiut.

Am dat din cap.

— Scuză-mă, Luther, ultimele nopţi au fost cumplite.

— Cu siguranţă. Aşadar, zvonul e adevărat?

Ce puteam spune? Să neg? Mulţi erau la curent. Bănuiesc că nu poţi avea încredere nici măcar în morţi să păstreze un secret.

— Poate.

Aş fi putut la fel de bine spune „da“ pentru că n-am spus „nu“. Luther mi-a înţeles jocul.

— Ce voiau de la tine?

— Nu-ţi pot spune.

— Oh… da. Bine, Anita, ai foarte mare grijă. Ai putea avea nevoie de ajutor dacă există cineva în care ai încredere.

Încredere? Nu era vorba de lipsă de încredere.

— Luther, ar putea fi doar două căi de ieşire din porcăria asta. Cea mai bună ar fi moartea – una rapidă, dar mă

îndoiesc că aş avea şansa asta dacă lucrurile vor merge prost. Ce prieten aş putea implica în aşa ceva?

Faţa lui rotundă, neagră, mă privea fix.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund, fetiţo. Aş vrea să pot.

— Şi eu.

Telefonul sună. Luther răspunse. Mă privi şi îmi întinse receptorul.

— E pentru tine.

Am sprijinit telefonul de obraz.

— Da…

— Sunt Ronnie.

Vocea îi era surescitată ca a unui copil în dimineaţa de Crăciun. Am simţit cum mi se strânge stomacul.

— Ai ceva noutăţi?

— Circulă un zvon pe la Liga Fiinţelor Umane contra Vampirilor despre o echipă de exterminare însărcinată să şteargă vampirii de pe faţa pământului.

— Ai vreo dovadă, vreun martor?

— Încă nu.

Am oftat înainte de a mă putea abţine.

— Ei, haide, Anita, e o veste bună.

Mi-am făcut mâna căuş în jurul receptorului şi am spus în şoaptă:

— Nu-i pot pomeni stăpânei despre un zvon referitor la Liga Fiinţelor Umane contra Vampirilor. Vampirii i-ar ucide pe toţi membrii, o mulţime de oameni nevinovaţi ar pieri fără ca noi să fim măcar siguri că Liga este cu adevărat în spatele crimelor.

— Bine, bine. Promit să am ceva mai concret până mâine. O să obţin informaţia indiferent dacă voi folosi mita sau ameninţarea.

— Mulţumesc, Ronnie.

— Doar pentru aşa ceva sunt prietenii, nu? În plus, Bert va trebui să plătească pentru orele suplimentare şi pentru mită. Îmi place întotdeauna să-i văd figura îndurerată când trebuie să se despartă de nişte bani.

Am rânjit spre telefon.

— Şi mie.

— Ce faci diseară?

— Mă duc la o petrecere.

— Ce?

I-am explicat cât mai scurt cu putinţă. Urmă o tăcere lungă, apoi Ronnie zise:

— Sună cam înspăimântător.

Eram de aceeaşi părere.

— Tu ocupă-te de indiciile pe care le ai, eu voi încerca să le verific pe ale mele. Poate ajungem la aceeaşi concluzie.

— Ar fi bine să fie aşa.

Vocea îi era caldă, aproape mânioasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Te duci la petrecere singură, fără niciun ajutor, aşa-i? m-a întrebat ea.

— Şi tu eşti singură, am replicat eu.

— Dar nu voi fi înconjurată de vampiri şi de tot felul de ciudaţi.

— Dacă vei fi la sediul central al Ligii Fiinţelor Umane contra Vampirilor, chestia cu ciudaţii e discutabilă.

— Nu face pe deşteaptă. Ştii la ce mă refer.

— Da, Ronnie, ştiu la ce te referi. Eşti singura mea prietenă care se poate descurca singură.

Am ridicat din umeri, mi-am dat seama că nu mă putea vedea şi am continuat:

— Oricine altcineva ar fi precum Catherine, o oaie printre lupi, şi tu ştii asta.

— De ce nu te duci cu un alt reanimator?

— Cu cine? Jamison crede că vampirii sunt persoane agreabile. Bert e bun de gură, dar nu-şi pune la bătaie fundul alb şi efeminat pentru nimic în lume. Charles e destul de bun când e vorba să învie morţii, dar e prea delicat şi mai are şi un puşti de patru ani. Manny nu mai aleargă după vampiri după ce a stat patru luni în spital ca urmare a ultimei vânători la care a participat.

— Dacă-mi aduc bine aminte şi tu erai în spital, replică Ronnie.

— Un braţ rupt şi o claviculă sfărâmată au fost rănile cele mai grave. Manny aproape că a dat în primire. În plus,

are nevastă şi patru copii.

Manny fusese reanimatorul care mă antrenase, care mă învăţase cum să readuc morţii la viaţă şi cum să ucid vampiri. Deşi, după cât se pare, ajunsesem deja să-mi depăşesc maestrul. Manny era un tradiţionalist, un om care folosea ţăruşii şi usturoiul. Purta armă doar pentru situaţii neprevăzute, nu pentru a o folosi ca principal instrument de lucru. Dacă tehnologia modernă mi-ar permite să ucid un vampir de la distanţă mai degrabă decât să stau călare pe el şi să-i înfig un ţăruş în inimă, de ce n-aş face-o, nu?

Acum doi ani, Rosita, nevasta lui Manny, mă implorase să nu-i mai pun bărbatul în pericol. Îmi spusese că cincizeci şi doi de ani era o vârstă prea înaintată pentru vânătoarea de vampiri. Ce avea să se întâmple cu ea şi cu copiii dacă Manny păţea ceva? Într-un anume fel eu aş fi fost vinovata, ca o mamă al cărei copil favorit o ia pe căi greşite din cauza ticăloşilor din împrejurimi. Mă pusese să jur pe Dumnezeu că nu-i voi mai cere vreodată lui Manny să mi se alăture într-o vânătoare. Aş fi rezistat şi aş fi refuzat-o dacă n-ar fi plâns. Plânsul e al dracului de nedrept într-o confruntare. De îndată ce o persoană începe să plângă, nu mai poţi vorbi raţional. Simţi brusc dorinţa să o faci să înceteze, să n-o mai răneşti şi să nu te mai comporţi ca ăl mai mare nemernic din lume. Ai face orice pentru a-i opri lacrimile.

Ronnie rămase tăcută o vreme la celălalt capăt al firului.

— Bine, dar să ai grijă!

— Promit să fiu grijulie ca o fecioară în noaptea nunţii.

Râse.

— Eşti incorigibilă.

— Aşa îmi spun toţi, am răspuns.

— Păzeşte-ţi spatele.

— Şi tu.

— Aşa voi face.

Închise. Am rămas cu telefonul „mort“ în mână.

— Veşti bune? întrebă Luther.

Aşadar, Liga Fiinţelor Umane contra Vampirilor avea o

echipă de exterminare. Poate da. Poate că era mai bine aşa. Uite ce-i, oameni buni, nu aveam niciun as în mânecă, nu aveam nimic concret, nu aveam nici cea mai mică idee ce să fac. Doar să bâjbâi în continuare, încercând să dau de urma unui ucigaş care le făcuse felul celor doi vampiri-supremi. Dacă mă aflam pe pista cea bună, voi atrage curând atenţia, ceea ce înseamnă că cineva ar putea încerca să mă omoare. N-ar fi drăguţ?

Aveam nevoie de haine care să scoată în evidenţă cicatricele lăsate de vampiri, dar care să-mi permită să ascund armele. O astfel de îmbrăcăminte nu va fi uşor de găsit.

Va trebui să pierd toată după-amiaza la cumpărături. Nu suport să merg la cumpărături. Le consider unul din relele necesare ale vieţii, precum varza de Bruxelles şi pantofii cu tocuri înalte. Bineînţeles, mă enerva cumplit faptul că viaţa îmi era ameninţată de vampiri. Hei, dar aş putea merge la cumpărături acum şi aş putea fi ameninţată de vampiri diseară. Un mod perfect de a-mi petrece o noapte de sâmbătă.

23

Mi-am mutat toate bagajele mici într-o geantă mai mare ca să am o mână liberă pentru pistol. Uimitor ce ţintă bună eşti când ai ambele mâini ocupate cu pachete. Prima mişcare e să dai drumul la pachete, cu condiţia ca unul din mânere să nu ţi se încurce în jurul încheieturii, a doua e să întinzi mâna după armă, s-o scoţi din toc, să ocheşti şi să tragi. Până când să faci toate astea, omul-cel-rău te-a împuşcat deja de două ori şi pleacă fredonând printre dinţi „Dixie“[7].

Fusesem de-a dreptul paranoică toată după-amiaza, cu ochii în patru la persoanele care se apropiau de mine. Eram urmărită? Se uitase un tip oarecare prea lung la mine? Femeia de care mă ciocnisem purta o eşarfă în jurul gâtului doar pentru a masca urmele unor muşcături?

Când am ajuns la maşină, gâtul şi umerii mă dureau cumplit. Cel mai înspăimântător lucru pe care-l văzusem toată după-amiaza erau preţurile la haine.

Lumea mai era încă învăluită în albastru şi copleşită de o căldură sufocantă când am ajuns în sfârșit la maşină. Pierzi cu uşurinţă noţiunea timpului într-un mall. Aer condiţionat menţinut strict la aceeaşi temperatură, o lume particulară în care nimic din ce-i real nu te atinge. Disneyland pentru dependenţii de cumpărături.

Am închis pachetele în portbagaj şi am urmărit cum se întuneca cerul. Ştiam cum e să-ţi fie frică, cum e să ai senzaţia că ai o bucată de plumb în stomac. O teroare subtilă, liniştită.

Am ridicat din umeri pentru a-i relaxa. Mi-am rotit gâtul până am simţit că pocneşte. Mă simţeam mai bine, dar tot

[7] Cântec de D. D. Emmett, 1859, considerat imnul oficial al armatei sudiste în timpul războiului de secesiune (n. tr.).

eram încordată. Aveam nevoie de nişte aspirine. Mâncasem în mall, lucru pe care nu-l fac aproape niciodată. În clipa în care am simţit mirosul emanat de tarabele pline cu mâncare, m-am şi repezit la ele, lihnită.

Pizza avusese gust de carton cu o imitaţie de suc de roşii împroşcat deasupra. Brânza parcă era gumă şi n-avea niciun gust. Mm, grozav, mâncare de la mall! Adevărul este că îmi plac la nebunie găluştele de porumb cu şuncă şi varză, dar şi biscuiţii marca Field.

Am mâncat o felie de pizza cu o cantitate normală de brânză, aşa cum îmi place, şi o altă bucată cu tot felul de ingrediente. Nu pot să sufăr ciupercile şi ardeiul verde. Cârnaţii îşi au locul lor la micul dejun, nu pe o felie de pizza. Nu ştiam ce mă deranja cel mai mult: faptul că am comandat pizza sau că mâncasem aproape jumătate din ea înainte de a-mi da seama ce făceam? Eram înnebunită după felurile de mâncare pe care de obicei nu le pot înghiţi. De ce? Încă o întrebare fără răspuns. Dar de ce mă înfricoşa această întrebare?

Vecina mea, doamna Pringle, îşi plimba câinele încoace şi încolo pe iarba din faţa clădirii în care locuiesc. Am parcat şi am scos geanta burduşită din portbagaj.

Doamna Pringle are peste şaizeci de ani, aproape 1,85, dar e slabă din cauza vârstei. Ochii albaştri spălăciţi te privesc vioi, plini de curiozitate, din spatele ochelarilor cu rame de argint. Câinele şpiţ, pe nume Custard, arată ca un puf auriu de păpădie cu lăbuţe de pisică.

Doamna Pringle îmi făcu semn cu mâna şi am intrat singură în cursă. I-am zâmbit şi m-am îndreptat spre ei. Custard începu să sară în jurul meu de parcă ar fi avut arcuri la labele lui mici. Arăta ca o jucărie cu resort. Lătra des şi insistent, fericit.

Custard ştie că nu-l pot suferi, dar în mintea lui deformată de căţel e hotărât să mă cucerească. Sau poate ştie că tocmai aşa mă scoate din sărite. Sau ceva asemănător.

— Anita, fetiţă obraznică, de ce nu mi-ai spus că ai un amorez? întrebă doamna Pringle.

M-am încruntat.

— Un amorez?

— Un prieten.

Habar n-aveam despre ce vorbea.

— Cum adică?

— N-ai decât să fii ruşinoasă dacă vrei, dar atunci când o tânără dă unui bărbat cheia de la apartamentul ei, asta înseamnă ceva.

Bucata de plumb din stomac săltă în sus câţiva centimetri.

— Aţi văzut pe cineva intrând în apartamentul meu astăzi?

Am încercat cu greu să-mi păstrez figura şi vocea nepăsătoare.

— Da, prietenul tău cel drăguţ. Foarte chipeş.

Am vrut s-o întreb cum arăta, dar dacă el era prietenul meu şi avea o cheie de la apartament, ar fi trebuit să ştiu. Nu puteam întreba. Foarte chipeş – să fi fost oare Phillip? Dar de ce?

— Când a venit?

— Oh, pe la două astăzi după-amiază. Tocmai îl scoteam la plimbare pe Custard în timp ce el intra.

— L-aţi văzut plecând?

Se holbă la mine puţin cam lung.

— Nu. Anita, nu trebuia să fie în apartamentul tău? Am lăsat să-mi scape un hoţ?

— Nu, am reuşit să zâmbesc şi chiar să rid. Pur şi simplu nu-l aşteptam astăzi, asta-i tot. Dar dacă mai vedeţi pe cineva intrând în apartament, lăsaţi-l s-o facă. Am nişte prieteni care vor veni şi vor pleca des zilele astea.

Ochii i se îngustară, iar mâinile ei delicate, cu oase mici, au rămas nemişcate. Chiar şi Custard şedea pe iarbă, gâfâind, cu privirea ridicată spre mine.

— Anita Blake, zise ea, amintindu-mi, prin tonul folosit, de faptul că era o învăţătoare ieşită la pensie. Ce pui la cale?

— Nimic, credeţi-mă. Pur şi simplu n-am mai dat niciodată cheia unui bărbat şi sunt un pic cam nervoasă pe

chestia asta.

I-am adresat privirea cea mai inocentă cu putinţă. Am rezistat tentaţiei să clipesc nevinovat din ochi, dar restul mergea de minune.

Îşi încrucişă mâinile la piept. Aveam impresia că nu m-a crezut.

— Dacă eşti atât de nesigură în legătură cu acest tânăr, atunci poate nu e bărbatul potrivit pentru tine. Dacă ar fi, atunci n-ai mai fi atât de iritată.

M-am simţit uşurată. Mă crezuse.

— Probabil că aveţi dreptate. Vă mulţumesc pentru sfat. S-ar putea să-l urmez.

Mă simţeam atât de bine încât chiar l-am mângâiat pe Custard pe capul mic şi pufos.

În timp ce mă îndepărtam, am auzit-o pe doamna Pringle:

— Hei, Custard, fă-ţi nevoile acum şi hai să mergem sus.

Pentru a doua oară în aceeaşi zi un intrus ar putea fi în apartamentul meu. Am păşit pe coridorul tăcut şi am scos pistolul din teacă. O uşă s-a deschis şi a ieşit un bărbat însoţit de doi copii. Mi-am strecurat mâna cu pistolul în geanta plină de cumpărături, pretinzând că încercam să caut ceva. Am ascultat cum paşii se pierdeau în jos pe scări.

Nu puteam sta pur şi simplu acolo cu un pistol în mână. Cineva ar fi chemat poliţia. Toţi erau deja acasă după o zi de serviciu, mâncau, citeau ziarele, se jucau cu copiii. America suburbană era trează şi vigilentă, nu puteai să te plimbi cu un pistol în mână.

Ţineam geanta cu cumpărături în faţa mea cu mâna stângă, iar mâna dreaptă vârâtă înăuntru strângea pistolul. Dacă situaţia ar fi devenit şi mai grea, aş fi tras prin geantă. Am trecut de două uşi până la apartamentul meu şi mi-am pescuit cheile din poşetă. Am aşezat geanta cu cumpărături lângă perete şi am trecut pistolul în mâna stângă. Puteam trage şi cu stânga, nu la fel de bine, dar trebuia să mă mulţumesc cu atât. Am ţinut pistolul paralel cu coapsa, sperând că nimeni nu avea să vină din cealaltă

parte a holului şi să-l vadă. Am îngenuncheat lângă uşă, cu cheile bine strânse în mâna dreaptă pentru a nu mai zăngăni de data aceasta. Învăţam repede.

Am ridicat pistolul la nivelul pieptului şi am băgat cheia în broască. Se auzi un declic. Am tresărit şi am aşteptat să aud focuri de armă, zgomote sau altceva. Nimic. Mi-am strecurat cheile în buzunar şi am trecut din nou pistolul în dreapta. Folosindu-mă doar de încheietura mâinii şi sprijinindu-mi o parte a braţului de uşă, am răsucit mânerul şi am împins cu putere.

Uşa se trânti cu zgomot de perete şi nu se întâmplă nimic. Niciun foc de armă. Tăcere.

Eram ghemuită la podea lângă tocul uşii, cu pistolul îndreptat înainte, măturând încăperea cu privirea. Nu se vedea nimeni. Fotoliul, încă aşezat cu faţa spre uşă, era gol de data asta. Aproape că m-aş fi simţit uşurată să-l văd pe Edward.

Se auzeau paşi urcând scările de la capătul culoarului. Trebuia să iau o hotărâre. Am întins mâna stângă la spate şi am înşfăcat geanta cu cumpărături, fără să-mi mut nicio clipă privirea sau pistolul îndreptat spre interiorul apartamentului. M-am strecurat înăuntru, împingând geanta în faţa mea. Încă ghemuită la podea, am trântit uşa.

Instalaţia de încălzire de la acvariu a ţăcănit, apoi a zbârnâit, iar eu am sărit în sus. Sudoarea îmi curgea pe şira spinării. Halal ucigaş de vampiri! Dacă m-ar fi putut vedea acum… Apartamentul părea gol. Nu era nimeni în afară de mine, dar pentru orice eventualitate am cercetat dulapurile, m-am uitat sub paturi. Mă jucam de-a Inspectorul Harry[8] pe măsură ce trânteam uşile şi mă lipeam de pereţi. Mă simţeam ca o proastă, dar aş fi fost şi mai proastă să fi crezut că apartamentul era gol şi în final

[8] Personaj principal, interpretat de Clint Eastwood, într-o serie de filme poliţiste de succes: *Dirty Harry / Inspectorul Harry,* 1971, regia Don Siegel, *Magnum Force / Forţa pistolului,* 1973, regia Ted Post, *The Enforcer / Inspectorul Harry nu se dă bătut,* 1976, regia James Fargo, *Sudden Impact / Întoarcerea inspectorului Harry,* 1983, regia Clint Eastwood. (n. tr.).

să mă fi înşelat.

O puşcă de vânătoare şi două cutii de cartuşe se aflau pe masa din bucătărie. O foaie de hârtie albă se afla sub puşcă, iar pe ea stătea scris citeţ cu litere negre „Anita, ai la dispoziţie douăzeci şi patru de ore“.

M-am holbat la hârtie şi am recitit-o. Edward trecuse pe aici. Nu cred că am respirat vreme de un minut. Îmi imaginam o conversaţie între vecina mea şi Edward. Dacă doamna Pringle ar fi ezitat la minciuna spusă de Edward sau i-ar fi fost frică, oare ar fi ucis-o?

Nu ştiam, pur şi simplu nu ştiam. Fir-ar să fie! Eram ca o molimă. Toţi cei din jurul meu erau în pericol, dar ce puteam face?

Când ai îndoieli, răsuflă adânc şi mergi mai departe. O filosofie după care mă conduceam de ani de zile. Dar auzisem şi de altele mai rele.

Biletul însemna că aveam douăzeci şi patru de ore înainte ca Edward să se întoarcă pentru a afla locul în care se odihnea Nikolaos în timpul zilei. Dacă nu i l-aş spune, ar trebui să-l omor. S-ar putea însă să nu fiu capabilă de aşa ceva.

I-am spus lui Ronnie că eram profesioniste, dar dacă Edward era profesionist, atunci eu eram doar o amatoare. La fel şi Ronnie.

Am oftat din greu. Trebuia să mă îmbrac pentru petrecere. Nu aveam timp să-mi fac griji pentru Edward. În seara aceea aveam alte probleme.

Beculeţul de la robotul telefonic clipea aşa încât l-am pornit. Se auzi la început vocea lui Ronnie debitând ceea ce-mi spusese deja despre Liga Fiinţelor Umane contra Vampirilor. Era evident că sunase aici înainte de a mă găsi la barul lui Dave. Apoi vocea lui Phillip: „Anita, am aflat locul unde va avea loc petrecerea. Ia-mă din faţă de la *Plăceri interzise* la şase jumătate. Pa“.

Robotul ţăcăni, bâzâi şi tăcu. Aveam două ore să mă îmbrac şi să ajung la locul întâlnirii. Timp berechet. Machiajul îmi ia de obicei un sfert de oră. Părul mai puţin, pentru că trebuie doar să-l perii. *Presto,* sunt prezentabilă.

Nu mă machiez prea des, dar când o fac am întotdeauna impresia că e prea întunecat, prea fals. Totuşi, întotdeauna primesc complimente de genul „De ce nu-ţi dai cu fard mai des? Îţi scoate mai bine ochii în evidenţă“ sau favoritul meu „Arăţi mult mai bine machiată“. Toate acestea sugerează că, fără machiaj, arăt ca o candidată pentru pepiniera de fete bătrâne.

Unul dintre accesoriile pe care nu le folosesc este fondul de ten pentru că nu mă văd întinzându-l ca o glazură pe toată faţa. Am doar o singură sticluţă de ojă transparentă, dar n-o folosesc la unghii, ci numai pentru firele duse de la ciorapi. Dacă port ciorapi o dată fără să-i agăţ, înseamnă că am avut o zi foarte bună.

Stăteam în picioare în faţa oglinzii mari din dormitor. Bluza se prindea cu o bretea subţire după gât. Nu avea spate; se lega în partea de jos cu o fundiţă drăguţă. M-aş fi putut lipsi de fundiţă, dar ansamblul nu era prea rău. Bluza continua fără întrerupere în jos, astfel încât arăta ca o rochie. Bandajele de culoarea pielii de la mâini nu se potriveau însă deloc cu rochia. Ei şi ce! Fusta era lungă şi se rotea când mă mişcăm. Avea şi buzunare.

În aceste buzunare erau, prinse pe coapse, două teci cu cuţite de argint. Tot ce aveam de făcut era să-mi vâr mâinile în buzunare şi să le scot împreună cu o armă. Simplu. Problema cu o teacă prinsă pe coapsă este sudoarea. Nu reuşisem să găsesc o modalitate de a ascunde un pistol. Nu-mi pasă de câte ori am văzut la televizor femei purtând pistoale în tocuri prinse pe coapse, e al naibii de incomod. Mergi ca o raţă într-un scutec ud.

Ciorapi şi pantofi negri de lac cu tocuri înalte completau ţinuta. Pantofii şi armele le avusesem deja, restul era complet nou.

Un alt accesoriu nou era o poşetă mică şi drăguţă cu o cureluşă subţire care avea să-mi atârne de umăr, lăsându-mi mâinile libere. Mi-am îndesat în ea pistolul cel mic, tip Firestar. Ştiu, ştiu, până să ajung să-l culeg din străfundurile poşetei, băieţii răi aveau să se ospăteze din carnea mea, dar tot era mai bine decât nimic.

Mi-am atârnat crucea de gât, argintul ei arătând chiar bine pe partea de sus a bluzei negre. Din păcate, mă îndoiam că vampirii aveau să mă lase la petrecere cu o cruce sfinţită. Ei, asta e! O voi lăsa în maşină împreună cu puşca de vânătoare şi cartuşele.

Drăguţ, Edward lăsase o cutie lângă masă, probabil cea în care adusese puşca. Oare ce-i spusese doamnei Pringle, că era un cadou pentru mine?

Edward îmi dăduse răgaz douăzeci şi patru de ore, dar douăzeci şi patru de ore de când? Va fi aici devreme, la răsăritul soarelui, să stoarcă de la mine informaţia prin tortură? Nuu, Edward nu mi se părea o persoană care să se trezească prea devreme. Eram în siguranţă cel puţin până după-amiază. Probabil.

24

Am strecurat maşina într-o zonă în care este interzisă parcarea, în faţa clubului *Plăceri interzise.* Phillip era rezemat de clădire, cu braţele atârnând pe lângă corp. Purta pantaloni negri de piele. Gândul la o îmbrăcăminte de piele pe căldura aceea făcea ca genunchii să cedeze sub mine. Cămaşa era dintr-un fel de plasă neagră care lăsa să i se vadă atât cicatricele cât şi bronzul. Nu ştiu dacă de vină era pielea sau plasa neagră, dar îmi veni în minte cuvântul „obscen“. Phillip depăşise deja linia invizibilă dintre a flirta şi a se prostitua.

Am încercat să mi-l imaginez la doisprezece ani. N-am reuşit. Orice păţise odinioară, el era acum ceea ce era şi trebuia să mă împac cu gândul ăsta şi să-l accept. Nu eram un psihiatru care-şi permitea să-i fie milă de un nenorocit. Mila este o emoţie care te poate ucide. Singurul lucru mai periculos este ura oarbă, poate şi dragostea.

Phillip se desprinse de perete şi se îndreptă spre maşină. Am deschis portiera, iar el se strecură înăuntru. Mirosea a piele, colonie scumpă şi, foarte slab, a sudoare.

Am pornit maşina.

— Asta da îmbrăcăminte provocatoare, Phillip!

Se răsuci pentru a mă fixa cu privirea, cu faţa imobilă, ochii ascunşi în spatele aceloraşi ochelari pe care-i purtase mai devreme. Se tolăni mai bine în scaun, un picior îndoit şi lipit de uşă, celălalt larg desfăcut, genunchiul vârât puţin sub scaun.

— Ia-o pe autostrada 70 Vest, zise cu o voce aspră, aproape răguşită.

Există acel moment când o femeie este singură cu un bărbat şi amândoi devin conştienţi de asta. Singuri împreună, există întotdeauna posibilităţi nebănuite. Există

o conştientizare aproape dureroasă vizavi de celălalt. Asta poate duce la stângăcie, sex sau frică, depinzând de bărbat şi de situaţie.

Ei bine, nu era vorba de sex, asta era sigur. Am aruncat o privire rapidă spre Phillip, încă întors spre mine, cu buzele uşor întredeschise. Îşi scosese ochelarii, iar ochii îi erau foarte căprui şi foarte apropiaţi. Ce dracu' se petrecea?

Conduceam cu viteză pe autostradă. M-am concentrat asupra maşinilor din jur, asupra volanului şi am încercat să-l ignor. Dar îi simţeam greutatea privirii îndreptată spre pielea mea, aproape ca o boare caldă.

A început să alunece încet pe scaun spre mine. Brusc am devenit conştientă de zgomotul făcut de pantalonii lui de piele în contact cu tapiţeria scaunului. Un sunet animalic, cald. Braţul său îmi alunecă pe umeri, pieptul i se sprijinea de mine.

— Ce crezi că faci, Phillip?

— Ce nu-i în regulă?

Respiraţia lui îmi atingea gâtul.

— Nu-i destul de provocator pentru tine?

Nu m-am putut stăpâni şi am râs. Corpul îi înţepeni.

— N-am vrut să te insult, Phillip. Pur şi simplu nu mi te-am imaginat îmbrăcat într-o cămaşă de plasă neagră şi pantaloni de piele în seara asta.

Era prea aproape, lipindu-se de mine, cald, cu vocea încă ciudată şi răguşită.

— Atunci, ce îţi place?

I-am aruncat o nouă privire rapidă, dar era prea aproape. Brusc, îl priveam în ochi de la vreo cinci centimetri. Apropierea de el mă străpunse ca un şoc electric. Mi-am mutat din nou privirea spre autostradă.

— Phillip, treci pe locul tău.

— Ce te excită? îmi şopti el în ureche.

Asta le-a pus capac la toate.

— Câţi ani aveai când Valentine te-a muşcat prima dată?

Tot corpul îi tresări şi se depărta brusc.

— Dracu' să te ia!

După timbrul vocii mi s-a părut că nu glumea.

— Phillip, îţi propun o înţelegere. Nu trebuie să-mi răspunzi la întrebări, nici eu la ale tale.

Când reuşi să vorbească, vocea îi era sugrumată şi gâfâită.

— Când l-ai văzut pe Valentine? Vine şi el? Vampirii mi-au promis că nu va fi la petrecere în seara asta.

Era panicat de-a binelea. Nu-l văzusem niciodată pradă unei terori atât de bruşte.

Nu voiam să-l văd pe Phillip înspăimântat. S-ar putea să înceapă să-mi fie milă de el şi nu-mi puteam permite aşa ceva. Anita Blake, tare ca fierul, sigură pe sine, insensibilă la bărbaţii care plâng. Chiar aşa!

— Jur că n-am vorbit cu Valentine despre tine, Phillip.

— Atunci cum…

Se opri şi i-am aruncat o privire. Îşi pusese din nou ochelarii de soare. Faţa îi era impenetrabilă şi nemişcată în spatele ochelarilor întunecaţi. Fragilă. Descompusă.

N-am putut suporta situaţia.

— Cum am aflat despre ce ţi-a făcut?

Dădu din cap.

— Am plătit pentru a afla amănunte despre tine. Informaţia a ieşit la iveală. Trebuia să aflu dacă puteam avea încredere în tine.

— Şi poţi?

— Încă nu ştiu, am răspuns.

Respiră adânc de câteva ori. Primele două erau întretăiate, celelalte tot mai sigure până când, în cele din urmă, îşi reveni pe deplin. Cel puţin pentru un timp. M-am gândit la Rebecca Miles şi la mâinile ei mici şi scheletice.

— Anita, poţi avea încredere în mine. Nu te voi trăda. N-o voi face.

Vocea îi părea pierdută, asemănătoare cu cea a unui băieţaş căruia i se năruiseră toate iluziile.

Nu puteam ignora acea voce pierdută de copil. Dar ştiam, ştia şi el de altfel, că ar face orice ar dori vampirii, orice, chiar să mă trădeze. Autostrada continua cu un pod, o structură înaltă de grinzi metalice cenuşii. Drumul era

străjuit pe ambele părţi de copaci. Cerul de vară era albastru palid, apos, spălat de căldură şi de soarele strălucitor. Maşina pătrunse cu zgomot pe podul sub care Missouri se întindea departe în ambele părţi. Aerul părea liber şi rece peste apele care se rostogoleau cu zgomot. Un porumbel flutura din aripi deasupra maşinii, încercând să se aşeze lângă o duzină de alţi confraţi ce păşeau ţanţoşi pe pod.

Mai văzusem pescăruşi pe fluviu şi înainte, dar nu vezi niciodată unul chiar lângă pod, doar porumbei. Probabil că pescăruşilor nu le plac maşinile.

— Phillip, unde mergem?

— Ce?

Am vrut să spun „E prea grea întrebarea pentru tine”, dar am rezistat tentaţiei. Era ca şi cum m-aş fi luat de el.

— Am traversat fluviul. Care-i destinaţia?

— Intră pe rampa Zumbehl şi fă la dreapta.

Am făcut cum mi-a zis. Zumbehl duce automat la dreapta spre o ramificaţie secundară. Am aşteptat la un semafor. Spre stânga se întindea un grup de magazine, apoi un complex de apartamente, apoi copaci, aproape o pădurice, case împrăştiate printre ei. A urmat un sanatoriu particular, apoi un cimitir destul de mare. M-am întrebat întotdeauna ce gândeau pacienţii din sanatoriu despre faptul că trăiau chiar lângă un cimitir. Era o glumă macabră care să le amintească ceea ce-i aştepta sau era pur şi simplu un lucru practic, pentru orice eventualitate?

Cimitirul era acolo de mult mai mult timp decât sanatoriul. Unele din pietrele funerare datau de la începutul anilor 1800. M-am gândit întotdeauna că investitorul trebuia să fi fost un sadic în viaţa particulară ca să amplaseze ferestrele spre dealurile înţesate de monumente funerare în ruină. Bătrâneţea este o vârstă la care te gândeşti deja ce îţi rezervă viitorul, fără a mai fi nevoie de detalii vizuale suplimentare.

Varianta Zumbehl era încadrată şi de alte obiective: magazin de aparate electronice, buticuri cu haine pentru copii, magazin de vitralii, staţii de benzină şi un uriaş

complex de apartamente la intrarea căruia scria „Sun Valley Lake“. De fapt, chiar exista un lac, destul de mare pentru a naviga pe el dacă erai foarte atent.

Alte câteva străzi şi iată şi suburbiile. Case cu grădini minuscule, dar pline de copaci uriaşi, străjuiau drumul care cobora dealul. Limita de viteză era de patruzeci şi cinci de kilometri. Era imposibil să mergi la vale cu patruzeci şi cinci de kilometri fără a folosi frânele. Oare avea să mă aştepte un poliţist la poalele dealului?

Dacă ne-ar opri şi l-ar vedea pe Phillip în cămaşa de plasă neagră, plin de cicatrice, n-ar deveni suspicios? Unde mergi, domnişoară? Îmi pare rău, domnule poliţist, trebuie să mergem la o petrecere ilegală şi am întârziat deja. Am folosit frânele pentru a coborî dealul. Bineînţeles, nici urmă de poliţist. Cu siguranţă ar fi fost unul dacă aş fi mers cu viteză. Legea lui Murphy este singurul lucru demn de încredere în viaţa mea în cea mai mare parte a timpului.

— Casa mare, pe stânga. Intră pur şi simplu pe drumul de acces.

Casa era din cărămidă de un roşu-închis, două, poate trei etaje, nenumărate ferestre şi cel puţin două terase. Mai există cu adevărat case în stil victorian în America! Curtea era mare, cu o adevărată pădure de copaci înalţi şi bătrâni. Iarba înaltă dădea locului un aspect părăsit. Drumul de acces, acoperit cu pietriş, şerpuia printre copaci spre un garaj modern proiectat pentru a se integra stilului clădirii, lucru pe care aproape că îl reuşea.

Măi erau doar alte două maşini în curte. Nu puteam vedea în garaj, posibil să fi fost mai multe înăuntru.

— Să nu părăseşti salonul cu nimeni altcineva decât cu mine. Dacă o faci, nu te mai pot ajuta, zise Phillip.

— Cum să mă ajuţi?

— Acoperirea noastră este… Tu eşti motivul pentru care am lipsit de la atâtea petreceri. Am făcut nişte aluzii nu numai că suntem amanţi, dar că m-am… – îşi desfăcu larg mâinile de parcă ar fi căutat un cuvânt – „ocupat“ de tine până ce am crezut că eşti pregătită pentru o astfel de

petrecere.

— Te-ai „ocupat“ de mine?

Am oprit motorul şi în maşină se lăsă tăcerea. Mă privea fix. Îi simţeam intensitatea privirii chiar din spatele ochelarilor. Am simţit furnicături între umeri.

— Ai supravieţuit în silă unui atac real al vampirilor, nu eşti o ciudată sau o dependentă de vampiri, dar am reuşit să te conving să participi la o astfel de petrecere. Asta-i acoperirea noastră…

— Ai făcut vreodată aşa ceva cu adevărat? l-am întrebat.

— Adică dacă le-am oferit pe cineva?

— Da.

Răsuflă din greu, cu zgomot.

— Nu ai o părere prea bună despre mine, aşa-i?

Ce era să răspund, „nu“?

— Dacă se presupune că suntem amanţi, asta înseamnă că trebuie să jucăm rolul ăsta toată noaptea.

Zâmbi. Un zâmbet diferit, de anticipare.

— Ticălosule!

Ridică din umeri şi îşi roti umerii de parcă ar fi fost înţepeniţi.

— N-am de gând să te arunc la podea şi să te violez, dacă de asta ţi-e teamă.

— Sunt sigură că n-ai face aşa ceva în seara asta.

Eram bucuroasă că nu ştia că eram înarmată. Poate l-aş putea surprinde…

Se încruntă.

— Rămâi la varianta mea. Dacă fac vreun lucru care te jenează, discutăm atunci.

Zâmbi cuceritor, dinţii albi, regulaţi, contrastând puternic cu pielea bronzată.

— Nu discutăm nimic. Încetează pur şi simplu…

Ridică din umeri.

— S-ar putea să ne dăm de gol şi să fim ucişi.

Devenea din ce în ce mai cald în maşină. O picătură de sudoare îmi picură de pe faţă. Am deschis portiera şi am ieşit. Căldura părea un al doilea strat de piele. Greierii cântau monoton printre copaci. Greieri şi căldură – vară!

Phillip înconjură maşina, cizmele scârţâind pe pietriş.

— Poate ai vrea să laşi crucea în maşină.

Mă aşteptasem la asta, deşi nu trebuia să-mi placă. Am pus crucea în torpedo aplecându-mă mult peste scaun. Când am închis portiera, mi-am dus mâna la gât. Purtasem lanţul atât de mult, încât aveam o senzaţie ciudată când nu-l aveam la locul lui.

Phillip îmi întinse mâna şi după o clipă am luat-o. Palma era o adevărată cupă de căldură, uşor umedă în mijloc.

Uşa din spate era umbrită de o arcadă cu grilaj alb. Un lujer gros de clematită creştea într-o parte. Flori de mărimea palmei mele îşi întindeau culoarea mov spre soarele filtrat de frunzele copacilor. O femeie stătea în umbra uşii, ascunsă de privirile vecinilor şi de maşinile care ar fi trecut întâmplător pe acolo. Purta ciorapi simpli, negri, prinşi cu portjartiere. Un sutien şi pantaloni asortaţi, mov-cardinal, lăsau cea mai mare parte a corpului palid dezgolită. Avea tocuri de zece centimetri care îi făceau picioarele lungi şi subţiri.

— Am prea multe haine pe mine, i-am şoptit lui Phillip.

— Poate nu pentru mult timp, replică el, respirându-mi în ceafă.

— Nu paria prea mult pe asta.

L-am privit fix în timp ce vorbeam şi i-am urmărit faţa brusc uluită. N-a ţinut mult. Zâmbi, arcuind uşor buzele. Şarpele trebuie să-i fi zâmbit la fel Evei. Uite, ce măr frumos şi lucios am pentru tine! Nu vrei o bucăţică, fetiţo?

Indiferent ce gândea Phillip că avea să facă, nu-l credeam. Mă cuprinse de mijloc, mângâindu-mi cu o mână cicatricele de pe braţ, înfigându-şi foarte puţin degetele în pielea cicatrizată. Respira gâfâit, rapid. Iisuse, în ce mă băgasem?

Femeia îmi zâmbea, dar ochii ei mari şi căprui erau aţintiţi spre mâna lui Phillip, spre locul în care se juca cu cicatricea mea. Scoase limba pentru a-şi umezi buzele. Am văzut cum îi palpita pieptul.

— „Hai să te prinzi în plasă, zise păianjenul către muscă“.

— Ce ai spus? întrebă Phillip.

Am clătinat din cap. Oricum, probabil că nu cunoştea poezia[9]. Nu-mi aminteam cum se termina. Nu-mi aminteam dacă musca a scăpat. Simţeam o greutate în stomac. Am tresărit brusc când mâna lui Phillip mi-a atins spatele gol.

Femeia râse, strident, poate uşor ameţită de băutură. Am şoptit cuvintele muştei în timp ce urcam scările.

— „Oh, nu, nu, să mă întrebi e în zadar oricine scarantortocheată urcă, n-o mai coboară iar“.

N-o mai coboară iar! Nu suna deloc bine.

[9] *The Spider and the Fly* / *Păianjenul şi musca,* poezie pentru copii de Mary Howitt (1799 — 1888), scriitoare engleză (n. tr).

25

Femeia se lipi de perete pentru a ne face loc şi închise uşa în urma noastră. Am aşteptat s-o încuie pentru a nu mai exista vreo posibilitate de a scăpa, dar n-a făcut-o. Am îndepărtat mâna lui Phillip de cicatrice, dar m-a cuprins pe după mijloc şi m-a condus pe un coridor lung şi îngust. Casa era răcoroasă, instalaţia de aer condiţionat torcând liniştit. O arcadă pătrată ducea într-o încăpere.

Era un living prevăzut cu tot ce era necesar – o canapea, două fotolii, plante în faţa unei ferestre boltite, umbrele după-amiezii întinzându-se pe covor ca nişte şerpi. Prieteni apropiaţi! Un bărbat stătea în mijlocul încăperii, cu un pahar în mână. Arăta de parcă tocmai ar fi ieşit din paginile unei reviste cu reclame pentru produse din piele. Benzi de piele i se încrucişau pe piept şi pe braţe făcându-l să semene cu imaginea, tip Hollywood, a unui gladiator suprasaturat de sex.

Îi datoram scuze lui Phillip. Se îmbrăcase în stilul petrecerii. Gazda primitoare, în lenjeria mov-cardinal, se apropie din spate şi puse o mână pe braţul lui Phillip. Unghiile, vopsite în mov-închis, aproape negru, zgâriau braţul bărbatului, lăsând urme uşor roşii.

Phillip se cutremură, braţul încordându-i-se în jurul taliei mele. Asta înţelegea el prin distracţie? Speram că nu.

O femeie înaltă, de culoare, se ridică de pe canapea. Sânii plini erau pe punctul de a deborda dintr-un sutien negru. O fustă purpurie cu mai multe găuri decât material atârna de sutien şi se mişca în timp ce femeia se deplasa, lăsând să se vadă crâmpeie de piele întunecată. Pariam că era goală pe sub fustă.

Cicatrice roz-aprins se vedeau pe încheietura unei mâini şi pe gât. O dependentă de vampiri, una nouă, aproape o

prospătură. Ne dădu târcoale de parcă eram de vânzare şi voia să ne studieze cât mai bine. Mâna ei îmi atinse în treacăt spatele şi m-am îndepărtat de Phillip, răsucindu-mă cu faţa spre femeie.

— Cicatricea de pe spate – de unde provine? Nu e o muşcătură de vampir.

Avea o voce gravă pentru o femeie, asemănătoare cu a unui alto.

— Un servitor-uman mi-a înfipt în spate o bucată ascuţită de lemn.

Nu am adăugat amănuntul că bucata ascuţită de lemn fusese unul dintre ţăruşii pe care-i luasem cu mine şi nici faptul că îl omorâsem pe respectivul servitor-uman mai târziu, în aceeaşi seară.

— Mă numesc Rochelle, zise femeia.

— Anita.

Gazda se apropie, mâna ei dezmierdându-mi braţul. M-am depărtat, dar degetele ei îmi alunecară pe piele, unghiile lăsând dungi mici şi roşii. Am rezistat tentaţiei de a le freca. Eram o ucigaşă de vampiri dură ca piatra, nişte zgârieturi nu trebuiau să mă deranjeze. A făcut-o în schimb privirea femeii. Se întreba ce „dulceaţă“ de fată eram şi cât avea să mai dureze până voi fi cedat. Nu fusesem niciodată privită astfel de altă femeie şi nu-mi plăcea deloc.

— Madge. Soţul meu, Harvey, făcu ea prezentările, arătând spre domnul „Piele“ care se apropiase între timp pentru a sta lângă Rochelle. Bine ai venit în casa noastră. Phillip ne-a povestit multe despre tine, Anita.

Harvey încercă să se aproprie prin spatele meu, dar m-am dat înapoi înspre canapea astfel încât să rămân cu faţa spre el. Încercau să se apropie în cercuri precum rechinii. Phillip mă privea fix, cu o expresie dură. Avea dreptate; se presupunea că trebuia să mă distrez, nu să mă comport de parcă toţi cei din încăpere aveau boli molipsitoare.

Care era răul cel mai mic? O întrebare la care toată lumea ar fi dorit să ştie răspunsul! Madge îşi linse buzele, încet, sugestiv. Privirea sugera că avea nişte gânduri

neruşinate în legătură cu ea şi cu mine. Nici gând! Rochelle îşi roti fusta, dezgolindu-şi o bună parte din coapsă. Avusesem dreptate. Era goală pe sub fustă. Mai degrabă aş fi murit.

Mai rămânea Harvey. Mâinile sale mici, cu degete grosolane se jucau cu ornamentul din piele şi metal al kiltului mic pe care-l purta. Ochii i se lărgiră şi făcu un pas spre mine, întinzând mâna spre braţul meu stâng. Am respirat adânc şi am rămas nemişcată, cu un zâmbet îngheţat pe buze.

Degetele sale au urcat uşor pe încheietura braţului, apăsând uşor pielea, până ce m-am cutremurat. Harvey consideră frisonul o invitaţie şi se apropie până ce corpurile noastre aproape se atinseră. I-am pus o mână pe piept pentru a-l împiedica să se apropie şi mai mult. Părul de pe pieptul lui era aspru, gros şi negru. N-am fost atrasă niciodată de piepturi păroase, preferându-le, oricând, pe cele fără niciun pic de păr. Îşi strecură braţele spre spatele meu. Nu eram sigură cum ar fi trebuit să procedez. Dacă făceam un pas înapoi, mă trezeam pe canapea, o idee deloc bună. Dacă făceam un pas înainte, mă loveam de el, trezindu-mă lipită de îmbrăcămintea de piele şi de corpul său.

Îmi zâmbi.

— Muream de nerăbdare să te întâlnesc.

Rosti cuvântul „muream“ de parcă ar fi fost unul obscen sau o farsă. Ceilalţi, cu excepţia lui Phillip, au izbucnit în râs. Acesta îmi luă mâna şi mă trase de lângă Harvey. M-am sprijinit de Phillip şi chiar mi-am trecut braţele în jurul mijlocului său. Nu mai îmbrăţişasem niciodată pe cineva îmbrăcat într-o cămaşă din plasă. Era o senzaţie interesantă.

Phillip spuse:

— Amintiţi-vă ce v-am spus.

— Sigur, sigur, răspunse Madge, e doar a ta, toată a ta, nu o împărţi cu nimeni, nici măcar pe jumătate.

Se îndreptă spre el, mişcându-şi şoldurile în pantalonii strânşi de dantelă. Avantajată de tocurile înalte, îl putea

privi drept în ochi.

— Acum e în siguranţă, dar când vor veni „băieţii mari“ va trebui s-o împărţi. Te vor obliga s-o faci.

Phillip se holbă la ea până ce femeia îşi mută privirea.

— Am adus-o aici, o voi duce şi acasă, declară el.

Madge ridică din sprâncene.

— O să-i înfrunţi? Phillip, băiete, o fi ea o bucăţică bună, dar nu merită să te pui rău cu cei mari pentru o puicuţă.

M-am îndepărtat de Phillip şi, sprijinindu-mi palma de stomacul ei, am împins-o, îndeajuns pentru a o determina să facă un pas înapoi. Îşi pierdu echilibrul din cauza tocurilor şi aproape se prăbuşi pe spate.

— Să lămurim un lucru: nu sunt nici bucăţică bună, nici puicuţă.

— Anita…, începu Phillip.

— Măi, măi, are temperament. Unde ai găsit-o, Phillip? se interesă Madge.

Dacă e ceva ce urăsc cu desăvârşire, e să fiu considerată amuzantă când de fapt sunt furioasă. M-am apropiat şi mai mult de ea, iar ea mi-a zâmbit privindu-mă de sus.

— Ştii că, atunci când zâmbeşti, pielea ţi se încreţeşte la ambele colţuri ale gurii? Ai depăşit patruzeci de ani, nu-i aşa?

Îşi trase brusc respiraţia şi făcu un pas înapoi.

— Căţea mică…

— Madge, scumpo, să nu-mi mai spui niciodată „bucăţică bună“.

Rochelle râdea pe înfundate, pieptul ei bine făcut zgâlţâindu-se precum o piftie neagră. Faţa lui Harvey era impenetrabilă. Cred că dacă ar fi schiţat măcar un zâmbet, Madge l-ar fi pocnit. Ochii bărbatului scânteiau puternic, dar nici măcar o urmă de zâmbet nu se citea în ei.

O uşă se deschise şi se închise undeva pe hol, în interiorul clădirii. O femeie păşi în încăpere. Avea în jur de cincizeci de ani, poate ceva mai mult peste patruzeci şi cinci. Părul foarte blond încadra o faţă rotundă. Mâinile mici şi grăsuţe erau pline de inele cu pietre adevărate, scânteietoare. O rochie lungă, neagră, cu o mantie de

dantelă, mătura podeaua. Partea din faţă a rochiei îi avantaja silueta, dar nu destul pentru a-i ascunde kilogramele în plus. Arăta ca un membru al Asociaţiei Părinţi-Profesori, ca un conducător de cercetașe, ca o brutăriţă sau ca mama cuiva. Şi stătea în pragul uşii, fixându-l cu privirea pe Phillip.

Scoase un fel de ţipăt strident şi se repezi spre el. Am sărit într-o parte înainte de a fi strivită de avalanşa de kilograme. Phillip a avut doar timpul necesar să se ţină bine pe picioare înainte ca o greutate considerabilă să i se arunce în braţe. Pentru o clipă am crezut că era pe punctul să cadă pe spate, cu femeia deasupra, dar spatele i se îndreptă, picioarele i se încordară şi reuşi să păstreze echilibrul pentru amândoi.

Phillip-cel-puternic, capabil să ridice nimfomane supradimensionate cu ambele mâini.

— Iat-o şi pe Crystal, rosti Harvey.

Crystal săruta pieptul lui Phillip, încercând cu mânuţele dolofane să-i scoată cămaşa din pantaloni pentru a-i atinge pieptul gol. Semăna cu o căţeluşă voioasă în călduri.

Phillip încerca s-o descurajeze fără prea mult succes. Îmi aruncă o privire lungă. Şi mi-am amintit ceea ce-mi spusese şi anume că nu mai fusese de mult pe la aceste petreceri. Ăsta să fi fost motivul? Crystal şi suratele ei? Madge-cea-cu-unghii-ascuţite? Îl forţasem să mă aducă aici, dar procedând astfel, îl forţasem şi pe el să cedeze dorinţei altora.

Dacă considerai lucrurile din punctul ăsta de vedere, atunci era vina mea că Phillip se afla aici. La naiba, îi eram datoare.

Am bătut uşor femeia pe obraz. Clipi spre mine şi m-am întrebat dacă nu cumva era mioapă.

— Crystal, am zis eu, adresându-i cel mai angelic zâmbet din repertoriul meu. Crystal, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar îmi pipăi iubitul.

Femeia rămase cu gura căscată, cu ochii palizi ieşiţi din orbite.

— Iubitul… scânci ea. Nimeni nu vine cu iubitul la o

petrecere.

— Ei, sunt nouă pe la petrecerile astea. Încă nu ştiu regulile. Dar acolo de unde vin eu, o femeie nu bâjbâie după iubitul alteia. Cel puţin până nu i-am întors spatele, ai înţeles?

Buza de jos a lui Crystal începu să tremure, iar ochii i se umplură de lacrimi. Fusesem blândă, chiar calmă, iar ea era pe punctul de a izbucni în plâns. Ce căuta printre creaturile astea?

Madge se apropie şi, cuprinzând-o pe Crystal de după umeri, o trase deoparte. Încerca s-o liniştească vorbindu-i în şoaptă şi bătând-o uşurel pe braţele acoperite cu mătase neagră.

— Eşti de gheaţă, îmi aruncă Rochelle, îndreptându-se spre un bar aflat lângă un perete.

Harvey plecase şi el, urmându-le pe Madge şi Crystal, fără a arunca nici măcar o privire în urmă.

Ai fi crezut că am dat cu piciorul într-un căţeluş! Phillip răsuflă prelung şi se aşează pe canapea. Îşi încleştă mâinile între genunchi. M-am aşezat lângă el, aranjându-mi rochia în jurul picioarelor.

— Nu cred că pot face aşa ceva, şopti el.

I-am atins braţul. Tremura, cuprins de un frison constant care nu-mi plăcea deloc. Nu-mi dădusem seama până atunci cât de mult trebuia să-l fi costat vizita noastră aici în această seară, dar acum începeam s-o fac.

— Putem să plecăm, am zis eu.

Se întoarse foarte încet şi se holbă la mine.

— Cum adică?

— Adică să plecăm de aici.

— Ai pleca acum fără să afli nimic, doar pentru că am probleme?

— Să spunem că te plac mai mult când flirtezi foarte sigur pe tine. Continuă să te comporţi ca o persoană reală şi o să mă zăpăceşti complet. Putem pleca dacă nu te poţi stăpâni.

Trase cu zgomot aer în piept şi îi dădu drumul, apoi se scutură ca un câine tocmai ieşit din apă.

— Pot s-o fac. O fac dacă o să am ocazia.

A fost rândul meu să mă holbez la el.

— De ce nu ai avut ocazia mai înainte?

Îşi feri privirea.

— Am simţit pur şi simplu că a trebuit să te aduc aici dacă ai vrut să vii.

— Nu, la naiba, nu asta ai vrut să spui.

I-am atins faţa şi l-am forţat să mă privească în ochi.

— Cineva ţi-a ordonat să vii să mă vezi ieri? Nu ai venit doar să afli ceva despre Jean-Claude, nu-i aşa?

Ochii i se măriră şi i-am simţit pulsul sub degete.

— De ce ţi-e frică, Phillip? Cine-ţi dă ordine?

— Anita, te rog, nu-ţi pot spune.

Am lăsat să-mi cadă mâna în poală.

— Care sunt ordinele primite, Phillip?

Înghiţi cu greu şi am văzut cum gâtul i se contracta.

— Trebuie să te ţin în siguranţă aici, asta-i tot.

Pulsul i-o luase razna sub muşcătura cicatrizată de pe gât. Îşi linse buzele, de data aceasta nervos, nu seducător. Minţea. Problema era cât de mult minţea şi care era motivul.

Am auzit vocea seducătoare şi voioasă a lui Madge pe culoar. Ce gazdă bună! Introduse două persoane în cameră. Una era o femeie cu păr acaju, tuns scurt, cu prea mult rimel pe la ochi – parcă ar fi avut o bucată de cretă verde lipită sub sprâncene. A doua persoană era Edward, cu zâmbetul cel mai seducător posibil pe buze şi cu braţul în jurul mijlocului gol al lui Madge. Aceasta râse adânc, gutural în timp ce el îi şoptea ceva.

Am îngheţat pentru o clipă. Era atât de neaşteptat, încât am îngheţat. Dacă ar fi scos un pistol, m-ar fi putut ucide în timp ce stăteam cu gura căscată. Ce dracu' făcea aici?

Madge îi conduse pe cei doi la bar. Edward îmi aruncă o privire peste umăr şi îmi zâmbi delicat, golindu-şi complet ochii albaştri de orice expresie.

Ştiam că nu trecuseră încă cele douăzeci şi patru de ore. Ştiam asta şi totuşi Edward hotărâse să pornească în căutarea lui Nikolaos. Ne urmărise? Ascultase mesajul lui

Phillip pe robotul meu?

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Phillip.

— Ce s-a-ntâmplat? Primeşti ordine de la cineva, probabil de la un vampir…

Şi mi-am terminat gândul în minte: iar Moartea tocmai a intrat valsând în încăpere pentru a se juca de-a ciudaţii în timp ce o caută pe Nikolaos. Exista doar un singur motiv pentru care Edward căuta un anume vampir. Avea de gând s-o ucidă, dacă putea s-o facă.

Asasinul ar fi putut să-şi găsească în sfârşit naşul. Mă gândisem că aş fi vrut să fiu prin apropiere pentru a urmări momentul în care Edward avea să piardă în cele din urmă. Eram curioasă să văd ce pradă ar fi fost prea puternică până şi pentru Moarte. Văzusem această pradă de aproape, în carne şi oase. Dacă Edward şi Nikolaos aveau să se întâlnească, iar stăpâna ar fi avut cea mai mică suspiciune că intervenisem cât de puţin… rahat. Rahat, rahat, rahat!

Trebuia să-l demasc pe Edward. Mă ameninţase şi avea să-şi ducă la bun sfârşit intenţia. Avea să mă tortureze pentru a obţine informaţia necesară. Eu ce-i datoram? Dar nu puteam s-o fac, chiar nu puteam. O fiinţă umană nu predă o altă fiinţă umană monştrilor. Pentru niciun motiv.

Monica încălcase această regulă şi pentru asta o dispreţuiam. Cred că eram cel mai „apropiat“ prieten pe care-l avea Edward. O persoană care ştie cine şi ce eşti şi care te place oricum. Chiar îmi plăcea tipul, în ciuda faptului sau poate tocmai pentru ceea ce era. Chiar dacă ştiam că m-ar fi ucis dacă s-ar fi rezolvat astfel problema? Da, chiar şi aşa. Nu prea avea vreun sens când priveai lucrurile din punctul ăsta de vedere. Dar n-avea rost să-mi fac probleme despre moralitatea lui Edward. Singura persoană pe care trebuia s-o suport în oglindă eram doar eu. Singura dilemă morală pe care o puteam rezolva era doar a mea.

L-am urmărit pe Edward mozolind-o pe Madge. Se descurca mult mai bine în a juca un rol decât o făceam eu. Era şi un mincinos mult mai bun.

Nu aveam să spun nimic, iar Edward ştiuse că aşa voi proceda. În felul lui, mă cunoştea şi el. Pariase cu viaţa pentru integritatea mea morală şi asta mă enerva la culme. Nu suportam să fiu folosită. Virtutea îmi devenise propria pedeapsă.

Dar poate, deşi încă nu ştiam cum, l-aş fi putut folosi pe Edward în felul în care mă folosea şi el. Poate că îi puteam folosi lipsa de onoare aşa cum îmi folosea el onoarea acum.

Posibilităţi existau.

26

Femeia cu părul acaju se apropie de canapea şi se lăsă să cadă în poala lui Phillip. Chicoti şi îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său, dând în acelaşi timp din picioare. Mâinile ei nu şi-au croit drum mai jos şi nici nu au încercat să-l dezbrace. Noaptea se apropia. Edward, cu un pahar în mână şi un zâmbet inofensiv întipărit pe faţă, apăru în spatele femeii ca o umbră blondă.

Dacă nu l-aş fi cunoscut, n-aş fi spus niciodată, privindu-l, hei, iată un om periculos. Edward-cameleonul. Se aşează pe spătarul canapelei, în spatele femeii, masându-i umărul cu o mână.

— Anita, ţi-o prezint pe Darlene, zise Phillip.

Am dat din cap. Ea chicoti şi bătu din picioarele mici.

— Iar ăsta-i Teddy. E colosal, nu? zise femeia.

Teddy? Colosal? Am zâmbit forţat. Edward o sărută pe ceafă, iar ea se cuibări la pieptul lui, reuşind să se agite în poala lui Phillip în acelaşi timp. Chestie de coordonare!

— Lasă-mă să gust.

Darlene îşi supse buza de jos sub dinţi şi o împinse încet înainte.

Phillip respira sacadat în timp ce şopti:

— Da.

Simţeam că nu avea să-mi placă ce urma să se întâmple.

Darlene îi prinse braţul în mâini şi îl ridică la gură. Depuse un sărut delicat pe una din cicatrice, apoi îşi lăsă picioarele să alunece între cele ale lui Phillip până ce îngenunche în faţa lui, continuând să-l ţină de mână. Rochia i se ridică în jurul taliei, prinsă între picioarele lui Phillip.

Femeia purta chiloţei roşii de dantelă şi jartiere asortate. Ce coordonare de culori!

Faţa lui Phillip se destinse. O fixa cu privirea în timp ce femeia îi ducea braţul la gură. Limba subţire şi roz îi linse rapid braţul, apoi se retrase. Îşi ridică privirea spre Phillip, cu ochii întunecaţi şi mari. Trebuie să-i fi plăcut ceea ce văzuse pentru că începu să-i lingă cicatricele, delicat, una câte una, ca o pisică înfruptându-se din smântână. Ochii ei nu-i părăsiră nici o clipă faţa.

Phillip se cutremură, un fior trecându-i pe şira spinării. Închise ochii şi îşi lăsă capul pe spătarul canapelei. Îşi duse mâinile la stomac. Femeia apucă de cămaşă şi trase, scoţând-o din pantaloni. Începu să-i mângâie pieptul gol.

Phillip tresări brusc, cu ochii măriţi, şi îi prinse mâinile. Scutură din cap.

— Nu, nu.

Vocea îi suna răguşit, gutural.

— Vrei să mă opresc? întrebă Darlene cu ochii aproape închişi, respirând adânc, cu buzele pline şi lacome.

Phillip se străduia să vorbească şi să se facă înţeles în acelaşi timp.

— Dacă o facem acum… asta înseamnă că Anita rămâne singură. Pradă uşoară. Prima ei petrecere.

Darlene mă privi, poate pentru prima dată.

— Cu asemenea cicatrice?

— Cicatricele sunt de la un atac real. Eu am convins-o să vină la petrecere.

Îi împinse mâna de sub cămaşă.

— N-o pot lăsa baltă.

Privirea părea să i se concentreze.

— Nu ştie regulile.

Darlene îşi lipi capul de coapsa sa.

— Phillip, te rog, ţi-am simţit lipsa.

— Ştii ce i-ar face.

— Teddy o să aibă grijă de ea, ştie regulile.

— Ai mai fost la alte petreceri? l-am întrebat eu.

— Da, răspunse Edward.

Îmi susţinu privirea câteva secunde în timp ce încercam să mi-l imaginez la alte petreceri. Deci de aici, de la ciudaţi, îşi culegea informaţiile despre lumea vampirilor.

— Nu, spuse Phillip.

Se sculă de pe canapea, ridicând-o pe Darlene în picioare, dar încă ţinând-o de antebraţe.

— Nu, repetă el cu o voce sigură, plină de sine.

Îi dădu drumul şi îmi întinse mâna. I-am luat-o. Ce altceva puteam face?

Mâna îi era caldă şi transpirată. Ieşi cu paşi mari din cameră şi am fost obligată aproape să fug pe tocuri pentru a ţine pasul cu el.

Mă conduse de-a lungul culoarului până la baie. Încuie uşa şi se rezemă de ea, cu ochii închişi, cu sudoarea curgându-i pe faţă. Mi-am retras mâna şi nu s-a împotrivit.

Am aruncat o privire împrejur după un loc în care să mă aşez şi în cele din urmă am hotărât să stau pe marginea căzii. Nu era confortabil, dar părea cel mai mic dintre două rele. Phillip trăgea cu zgomot aer în piept şi în final se răsuci spre chiuvetă. Dădu drumul la apă şi se stropi pe faţă de nenumărate ori, îşi cufundă mâinile în apă, pentru ca în cele din urmă să se ridice cu apa şiroind pe faţă. Avea picături pe sprâncene şi pe păr. Clipi în oglinda de deasupra chiuvetei. Părea uluit, cu ochii larg deschişi.

Apa îi picura în jos pe gât şi pe piept. M-am ridicat şi i-am întins un prosop de pe cuier. Nu făcu nicio mişcare pentru a-l lua, aşa că i-am şters pieptul cu prosopul moale, curat şi frumos mirositor.

Luă în cele din urmă prosopul şi se şterse. Părul negru şi ud îi încadra faţa. Nu avea cum să-l usuce.

— Am făcut-o!

— Da, ai făcut-o.

— Dar aproape am lăsat-o…

— Nu, Phillip, n-ai lăsat-o, şi asta contează.

Aprobă cu mişcări rapide ale capului.

— Bănuiesc că da.

Părea să respire încă cu greutate.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la petrecere.

Dădu din nou din cap. Dar rămase pe loc, respirând adânc de parcă nu primea destul oxigen.

— Phillip, te simţi bine?

Era o întrebare prostească, dar nu m-am putut gândi ia altceva.

Dădu iar din cap. Domnul Conversaţie.

— Vrei să plecăm? am întrebat.

Atunci mă privi.

— Ea doua oară când îmi propui aşa ceva. De ce?

— La ce te referi?

— De ce încerci să mă faci să nu mă ţin de cuvânt?

Am ridicat din umeri şi mi-am frecat braţele cu palmele.

— Pentru că… pentru că mi se pare că te doare ceva. Pentru că eşti un dependent care încearcă să se lase într-un anume fel şi nu vreau s-o dai în bară din cauza mea.

— E un lucru… foarte generos din partea ta.

Rosti cuvântul „generos“ într-un fel anume, de parcă n-ar fi fost obişnuit să-l spună.

— Vrei să plecăm?

— Da, răspunse el. Dar nu putem.

— Ai mai spus-o. De ce nu?

— Nu pot, Anita, nu pot.

— Ba da, poţi. Cine îţi dă ordine, Phillip? Spune-mi. Ce se întâmplă?

Stăteam în picioare, aproape atingându-l, aruncându-i fiecare cuvânt în faţă în timp ce priveam în sus spre el. Este întotdeauna greu să fii dură când trebuie să priveşti pe cineva direct în ochi. Dar am fost întotdeauna mică de statură, iar practica te face să devii perfect.

Îşi strecură mâna pe după umerii mei. Am încercat să mă îndepărtez, dar îşi împreună mâinile în jurul spatelui meu.

— Phillip, opreşte-te!

Mi-am sprijinit palmele de pieptul lui pentru a nu lăsa ca trupurile noastre să se atingă. Cămaşa îi era udă şi rece. Inima îi bătea nebuneşte. Am înghiţit cu greu şi am spus:

— Cămaşa ta, e rece.

Îmi dădu drumul atât de brusc, încât m-am împiedicat. Îşi scoase cămaşa pe cap cu o singură mişcare fluidă. Bineînţeles, avea multă practică pentru a se dezbrăca singur. Ar fi avut un piept atât de frumos fără cicatrice…

Făcu un pas spre mine.

— Rămâi acolo unde eşti. De ce schimbarea asta bruscă de comportament?

— Îmi placi, nu-i destul?

Am clătinat din cap.

— Nu, nu-i.

Azvârli cămaşa pe podea. Am urmărit-o căzând de parcă ar fi fost ceva important. Făcu doi paşi şi ajunse lângă mine. Băile sunt atât de mici. Am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi – am intrat în cadă. Nu era foarte plăcut cu tocuri înalte, dar nu mai eram lipită de pieptul lui Phillip. Orice altceva era mai bine.

— Cineva ne urmăreşte, zise el.

M-am răsucit uşor ca într-un film horror prost. Asfinţitul se vedea în spatele draperiilor în mişcare, iar o faţă privea atent din întunericul care se lăsa tot mai repede. Era Harvey, domnul „Piele“. Ferestrele erau prea înalte pentru ca bărbatul să stea pe pământ. Stătea oare pe o cutie? Sau poate avea mici platforme la toate ferestrele pentru a putea urmări spectacolul din interior?

L-am lăsat pe Phillip să mă scoată din cadă. Am şoptit:

— Ne poate auzi?

Phillip clătină din cap. Mă înconjură din nou cu braţele.

— Se presupune că suntem iubiţi. Vrei ca Harvey să nu mai creadă asta?

— Ăsta e şantaj.

Zâmbi uluitor de sexy – un zâmbet palpabil, bun de luat în mână şi de mângâiat. Stomacul mi se făcu ghem. Se aplecă şi nu l-am oprit. Sărutul era de adevărată reclamă, cu buzele pline şi moi, o uşoară atingere a pielii, o greutate încălzită. Mâinile i se strânseră în jurul spatelui meu gol, degetele masându-mi muşchii de-a lungul şirei spinării până ce m-am relaxat lipită de el.

Îmi sărută lobul urechii şi i-am simţit respiraţia caldă. Îşi trecu rapid limba peste bărbie. Gura îmi găsi pulsul la gât, limba îl căută ca şi cum s-ar fi topit undeva sub piele.

Dinţii râcâiră pielea de pe gât, apoi se încleştară cu putere. Am simţit o durere ascuţită.

L-am împins cu putere.

— Rahat! M-ai muşcat.

Ochii îi erau nefocalizaţi, uluiţi. O picătură de sânge îi păta buza inferioară.

Mi-am dus o mână la gât şi am retras-o, plină de sânge.

— Dracu' să te ia!

Îşi linse sângele de pe gură.

— Cred că Harvey a fost mulţumit de spectacol. Acum eşti „însemnată". Ai dovada a ceea ce eşti şi motivul pentru care ai venit.

Respiră adânc şi întretăiat.

— Nu va mai trebui să te ating în noaptea asta. Jur să am grijă să n-o facă nici alţii.

Gâtul îmi pulsa – o muşcătură, o muşcătură a unui ciudat!

— Ştii câţi microbi sunt în gura unui om?

Îmi zâmbi, cu privirea încă nefocalizată.

— Nu.

L-am dat la o parte din faţa mea şi am spălat muşcătura cu apă. Arăta a ceea ce era – muşcătura unor dinţi de om. Nu era o urmă perfectă, dar pe aproape.

— Lua-te-ar dracu'!

— Trebuie să mergem ca să poţi să cauţi indiciile de care ai nevoie.

Îşi luă cămaşa de pe podea şi rămase nemişcat, ţinând-o într-o parte a corpului. Piept gol bine bronzat, pantaloni de piele, buze pline de parcă ar fi supt ceva. Pe mine!

— Arăţi ca o reclamă pentru un Gigolo de închiriat.

Ridică din umeri.

— Eşti gata?

Încă mai atingeam rana. Am încercat să mă enervez, dar n-am reuşit. Eram înspăimântată. Înspăimântată de Phillip şi de ceea ce era sau nu era. Nu mă aşteptasem la aşa ceva. Avea dreptate? Aveam să fiu în siguranţă pentru restul nopţii? Sau dorise doar să vadă ce gust avea sângele meu?

Phillip deschise uşa şi mă aşteptă. Am ieşit din baie. În timp ce ne îndreptam din nou spre living, mi-am dat seama

că Phillip îmi distrăsese atenţia de la întrebarea pe care i-o pusesem. Pentru cine lucra? Tot nu ştiam încă.

Era al dracului de stânjenitor ca, de fiecare dată când îşi scotea cămaşa, creierul meu s-o ia razna. Asta nu trebuia să se mai întâmple. Tocmai primisem primul şi ultimul sărut de la Phillip-cel-cu-multe-cicatrice. De acum înainte voi rămâne ucigaşa de vampiri, dură ca fierul, care nu avea să mai fie zăpăcită de muşchi bine reliefaţi sau de ochi frumoşi.

Am atins cu degetele urma de muşcătură. Mă durea. Nu voi mai fi domnişoara Tipa-cea-Drăguţă. Dacă Phillip avea să se mai apropie de mine încă o dată, intenţionam să-l fac să sufere. Bineînţeles, cunoscându-l pe Phillip, pariam că avea să-i facă plăcere.

27

Madge ne opri pe culoar. Încercă să-şi ridice mâna spre gâtul meu, dar am apucat-o de încheietură.

— Susceptibilă, susceptibilă. Nu ţi-a plăcut? Să nu-mi spui că eşti cu Phillip de o lună şi nu te-a mai muşcat până acum?

Îşi trase în jos sutienul de mătase pentru a-şi dezgoli partea superioară a sânilor. Pe pielea palidă se vedea un set perfect de urme de dinţi,

— Semnul lui Phillip, nu ştiai?

— Nu, am replicat eu.

Am împins-o deoparte şi am dat să intru în living. Un bărbat pe care nu-l cunoşteam îmi căzu la picioare. Crystal era deasupra lui, ţintuindu-l la podea. Bărbatul părea tânăr şi puţin înfricoşat. Ochii săi mă priveau peste corpul lui Crystal. Am crezut că voia să ceară ajutor, dar femeia îl sărută uşor şi prelung de parcă i-ar fi băut din gură. Mâinile bărbatului începeau deja să ridice faldurile de mătase ale fustei. Coapsele femeii, incredibil de albe, semănau cu nişte balene aruncate pe plajă.

M-am răsucit brusc şi m-am îndreptat spre uşă. Tocurile ţăcăneau cu zgomot pe podeaua de lemn de esenţă tare. Dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi spus că, după sunet, părea că alergam. Nu alergam, pur şi simplu mergeam foarte repede.

Phillip mă ajunse din urmă la uşă. Îşi lipi palma de uşă pentru a mă împiedica s-o deschid. Am respirat adânc de mai multe ori. Nu voiam să-mi pierd cumpătul, nu încă.

— Îmi pare rău, Anita, dar e mai bine aşa. Eşti în siguranţă acum, nu mai ai de ce să te temi de fiinţele umane.

L-am privit şi am clătinat din cap.

— Pur şi simplu nu înţelegi. Phillip, am nevoie de aer. Nu plec de aici, dacă de asta ţi-e frică.

— Vin cu tine.

— Nu. Asta mi-ar zădărnici scopul, Phillip, de vreme ce tu eşti unul dintre cei de care vreau să stau cât mai departe.

Făcu un pas înapoi, cu braţele de-a lungul corpului. Ochii îi erau închişi, precauţi, ascunşi. De ce s-a simţit jignit? Nu ştiam şi nici nu doream să ştiu.

Am deschis uşa şi căldura de afară mă învălui ca o blană.

— E întuneric, zise el, vor ajunge aici curând. Nu te pot ajuta dacă nu sunt cu tine.

Am făcut un pas spre el şi am spus aproape în şoaptă:

— Să recunoaştem un lucru, Phillip. Mă pot proteja mult mai bine singură decât o poţi face tu. Primul vampir care îşi îndreaptă privirea spre tine, te înfulecă la micul dejun.

Faţa începu să i se destrame şi n-am vrut să văd aşa ceva.

— Fir-ar să fie, Phillip, adună-ţi puterile!

M-am îndreptat spre terasa acoperită cu spalier şi am rezistat tentaţiei de a trânti uşa în urma mea. Ar fi fost ceva copilăresc. Mă comportam cam copilăreşte, dar avea să-mi treacă. Nu poţi şti niciodată dacă o răbufnire copilărească de mânie nu pică exact la ţanc.

Cântecul greierilor umplea noaptea. Rafale de vânt aplecau vârfurile înalte ale copacilor, dar nu ajungeau la nivelul solului. Aerul era greu, cu miros de material plastic.

Căldura îmi făcea bine după răcoarea produsă în casă de aerul condiţionat. Era ceva real şi oarecum purificator. Am atins muşcătura de pe gât. Mă simţeam murdară, folosită, jignită, furioasă şi enervată. Nu puteam găsi nicio informaţie interesantă în acest loc. Dacă cineva sau ceva ucidea vampirii care participau la petrecerile ciudaţilor, atunci nu era o idee chiar atât de rea, la urma urmei.

Bineînţeles, nu intra în discuţie faptul dacă eram sau nu de acord cu ucigaşul. Nikolaos se aştepta să rezolv

misterul crimelor şi cu siguranţă era mai bine s-o fac.

Am tras adânc în piept aerul tare şi am simţit primele semne… ale puterii. Se prelingea printre copaci precum vântul, dar atingerea ei nu răcorea pielea. Am simţit cum mi se ridică părul de la ceafă. Oricine erau, erau puternici. Şi încercau să învie morţii.

În ciuda căldurii plouase mult şi tocurile mi s-au afundat imediat în iarbă. Am ajuns să păşesc pe vârfuri încercând să nu mă înnămolesc în pământul moale.

Solul era acoperit de ghinde. Păşeam ca pe bucăţi de marmură. Am căzut peste un butuc de copac, lovindu-mă tare la umărul pe care Aubrey îl umpluse atât de frumos de vânătăi.

Un behăit, strident şi cuprins de panică, se auzi în apropiere. Să fi fost oare o festă jucată de aerul liniştit sau era cu adevărat behăitul unei capre? Ţipătul se termină într-un gâlgâit gros, plin de băşici. Am trecut de ultimii copaci. În faţa mea se întindea un teren liber scăldat în lumina argintie a lunii.

Mi-am scos un pantof şi am încercat pământul. Umed, răcoros, dar nu prea rău. Mi-am scos şi celălalt pantof, i-am luat într-o mână şi am început să alerg.

Curtea din spate era imensă, întinzându-se în întunericul argintiu. Era goală cu excepţia unui gard din tufişuri înalte, asemănătoare de la distanţă cu nişte copăcei. Am alergat spre tufişuri. Mormântul trebuia să fie acolo; nu exista alt loc unde putea fi ascuns.

Ritualul real pentru readucerea la viaţă a morţilor era unul scurt, ca toate ritualurile. Puterea se scurgea în noapte şi în mormânt. Se aduna într-un flux încet, constant, de „magie“ caldă care mi-a răscolit stomacul şi m-a adus lângă tufişurile ridicate ca un turn negru în lumina lunii, mult prea înalte şi dese pentru a mă strecura printre ele.

Un ţipăt de bărbat. Apoi se auzi vocea unei femei:

— Unde-i? Unde-i zombiul pe care ni l-ai promis?

— Era prea bătrân!

Vocea bărbatului era subţire din cauza fricii.

— Ai spus că puii nu erau de ajuns, de aceea ţi-am adus o capră s-o sacrifici. Dar nu văd niciun zombi. Am crezut că erai bun…

Am descoperit o poartă în partea opusă tufişurilor. Metal ruginit şi îndoit în cadru. Se deschise cu un sunet metalic adânc asemănător unui geamăt. Mai mult de o duzină de ochi se întoarseră spre mine. Feţe palide, corpuri complet nemişcate ale morţilor-vii. Vampiri. Stăteau şi aşteptau printre pietrele funerare ale unui mic cimitir de familie. Nimeni nu aşteaptă mai răbdător decât morţii.

Unul dintre vampirii aflaţi cel mai aproape de mine era negrul văzut în bârlogul lui Nikolaos. Pulsul mi s-a accelerat şi am aruncat o privire rapidă şi cercetătoare asupra grupului. Nikolaos nu era printre ei. Mulţumesc ţie, Doamne.

Vampirul zâmbi şi întrebă:

— Ai venit să priveşti… reanimatoareo?

Dacă ar fi spus Călăule? Era un secret?

Orice ar fi fost, făcu semn celorlalţi să se dea înapoi, lăsându-mă să văd spectacolul. Zachary zăcea pe pământ. Cămaşa îi era plină de sânge. Nu poţi reteza un gât fără să te pătezi puţin. Theresa stătea lângă el, cu mâinile în şolduri. Era îmbrăcată complet în negru, lăsând să se vadă doar o fâşie de piele în zona taliei, o piele palidă şi aproape luminoasă în lumina stelelor. Theresa, Doamna Întunericului!

Ochii îi sclipiră privindu-mă pentru o clipă, apoi îşi mută privirea asupra bărbatului.

— Ei bine, Zach-a-ry, unde-i zombiul nostru?

Bărbatul înghiţi cu zgomot în sec.

— E prea bătrân. Sunt prea puţine rămăşiţe.

— Are doar o sută de ani, reanimatorule. Eşti atât de neputincios?

Zachary privi în jos spre pământ. Degetele i se înfipseră în solul moale. Îşi ridică privirea spre mine, apoi o lăsă iar în jos. Nu mi-am dat seama ce încerca să-mi spună cu acea privire. Că îi era frică? Că trebuia să fug de acolo? Că îmi cerea ajutorul? Ce anume voia să-mi spună?

— La ce bun mai e un reanimator care nu poate readuce morţii la viaţă? întrebă Theresa.

Se lăsă să cadă brusc în genunchi lângă el, atingându-i umerii cu mâinile. Zachary se cutremură, dar nu încercă să se retragă.

O mişcare aproape imperceptibilă se produse printre ceilalţi vampiri. Simţeam cum toţi s-au încordat în spatele meu. Aveau de gând să-l ucidă. Faptul că nu reuşise să învie un zombi era doar o scuză, o parte a jocului.

Theresa îi sfâşie cămaşa la spate. Aceasta îi flutură în jurul antebraţelor, încă prinsă în pantaloni. Un oftat colectiv se ridică din rândul vampirilor.

O brăţară împletită, cu mărgele din loc în loc, era răsucită în partea superioară a braţului. O amuletă voodoo, numită gris-gris, dar care nu putea să-l ajute acolo, atunci. Indiferent de puterea pe care se presupunea că o are, nu era destul pentru a-l salva.

Theresa şopti teatral:

— Poate că eşti doar o bucată bună şi proaspătă?

Vampirii începură să se apropie, tăcuţi ca moartea.

Nu puteam sta şi privi cu mâinile încrucişate. Era un reanimator la fel ca mine, dar şi o fiinţă umană. Nu-l puteam lăsa să moară, nu în acest fel, nu chiar în faţa mea.

— Aşteptaţi.

Nimeni nu păru să mă audă. Vampirii continuau să se apropie şi eu îl pierdeam din ochi pe Zachary. Dacă l-ar fi muşcat unul singur, ceilalţi, cuprinşi de frenezia sângelui, ar fi dat năvală.

Văzusem aşa ceva odată. Nu voi scăpa niciodată de coşmaruri dacă aveam să văd din nou aceeaşi scenă.

Mi-am ridicat vocea sperând că mă vor asculta.

— Aşteptaţi! Nu-i aparţine lui Nikolaos? Nu i s-a adresat lui Nikolaos numind-o „stăpână“?

Vampirii au ezitat, apoi i-au făcut loc Theresei să treacă printre ei pentru a ajunge chiar în faţa mea.

— Nu-i treaba ta.

Se holbă la mine şi nu i-am evitat privirea. Un lucru mai puţin de care nu trebuia să-mi fie frică.

— A devenit treaba mea, am replicat.

— Vrei să i te alături?

Vampirii au început să se îndepărteze de Zachary pentru a mă încercui. I-am lăsat s-o facă. Oricum nu puteam face mai nimic pentru a-i împiedica. Fie scăpăm amândoi cu viaţă, fie muream amândoi. Probabil. Ei, la urma urmei…

— Vreau să vorbesc cu el, ca de la un profesionist la altul.

— De ce? întrebă Theresa.

M-am apropiat de ea, aproape atingând-o. Furia îi era aproape palpabilă. O făceam să arate prost în faţa celorlalţi şi ştiam acest lucru, iar ea îşi dăduse seama că ştiam. Am vorbit în şoaptă, deşi unii din ceilalţi vampiri puteau să mă audă.

— Nikolaos a dat ordin ca bărbatul să moară, dar pe mine mă vrea în viaţă, Theresa. Ce ţi-ar face dacă aş muri dintr-un simplu accident în seara asta?

Ultimele cuvinte i le-am aruncat drept în faţă.

— Vrei să fii încuiată pentru eternitate într-un coşciug sigilat cu cruci?

Mârâi la mine şi sări înapoi de parcă i-aş fi aruncat cu agheasmă în faţă.

— Fii blestemată, fiinţă umană, fii blestemată să ajungi în iad!

Părul negru i se înfăşură în jurul feţei, mâinile i se transformaseră în gheare.

— Vorbeşte-i, deşi nu ştiu la ce ţi-ar folosi! Trebuie să învie acest zombi, altfel e al nostru. Aşa a poruncit Nikolaos.

— Dacă îl învie, atunci e liber, poate pleca fără a păţi nimic? am întrebat.

— Da, dar n-o poate face, nu-i destul de puternic.

— Şi pe asta conta Nikolaos, nu?

Theresa zâmbi, un zâmbet crud care-i deforma buzele, dezgolindu-i caninii.

— Daaa.

Îmi întoarse spatele şi trecu cu paşi mari printre ceilalţi vampiri, aceştia dându-se la o parte de parcă ar fi fost

nişte porumbei înspăimântaţi. Iar eu mă împotriveam! Uneori vitejia şi prostia fac casă bună.

Am îngenuncheat lângă Zachary.

— Eşti rănit?

Clătină din cap.

— Apreciez ce ai făcut, dar au să mă ucidă în seara asta.

Îşi ridică privirea spre mine, ochii palizi scrutându-mi faţa.

— Nu poţi face nimic ca să-i opreşti, zâmbi stins. Chiar şi tu ai limitele tale.

— Putem readuce la viaţă zombiul ăsta dacă ai încredere în mine.

Încruntă din sprâncene, apoi mă fixă cu privirea. Nu-i puteam citi expresia – de uluire, dar mai era încă ceva.

— De ce?

Ce puteam spune, că pur şi simplu nu acceptam să-l văd cum murea? Privise cum o fiinţă umană fusese torturată şi nu ridicase nici măcar un deget pentru a o apăra. Am hotărât să-i prezint o variantă mai scurtă.

— Pentru că nu-i pot lăsa să te omoare dacă pot să-i împiedic.

— Anita, nu te înţeleg. Nu te înţeleg deloc.

— Nici eu nu mă înţeleg. Poţi să te ridici?

Aprobă din cap.

— Ce ai se gând?

— O să-ţi folosim talentul.

Ochii i se dilatară.

— Rahat, pot acţiona ca focalizator?

— Am mai făcut-o de două ori.

De două ori cu aceeaşi persoană. De două ori cu cel care mă antrenase ca reanimator. Niciodată cu un străin.

Vocea îi deveni aproape o şoaptă.

— Eşti sigură că vrei să faci aşa ceva?

— Să te salvez?

— Să-ţi împărţi puterea cu mine.

Theresa se apropie cu paşi mari în foşnet de rochie.

— Ajunge, reanimatoareo. N-o poate face, deci va trebui să plătească. Pleacă acum sau alătură-te nouă la… ospăţ.

— Îl vrei pe Cine-fiară-prăjită în sânge?

— Despre ce vorbeşti?

— E din Doctor Seuss, *Cum a furat Grinch Crăciunul*[10]. Ştii versurile: „Şi s-au Ospătat! Ospătat! Ospătat! Ospătat! Cine-budincă şi Cine-fiară-prăjită au mâncat.“

— Eşti nebună.

— Mi-au mai spus-o şi alţii.

— Vrei să mori? întrebă Theresa.

M-am ridicat foarte încet şi am simţit cum ceva creştea în mine. O siguranţă, o siguranţă absolută că ea nu constituia niciun pericol pentru mine. Era o prostie, dar era acolo, ceva real şi sigur.

— Cineva s-ar putea să mă omoare înainte ca toată povestea asta să se termine, Theresa, am declarat eu făcând un pas spre ea, iar ea retrăgându-se. Însă n-o să fii tu aceea.

Aproape îi simţeam pulsul în gură. Îi era frică de mine? Înnebuneam? Tocmai înfruntasem un vampir de o sută de ani şi ea dăduse înapoi din faţa mea. M-am simţit dezorientată, aproape ameţită, de parcă realitatea se schimbase şi nimeni nu mă avertizase.

Theresa îmi întoarse spatele, strângând cu putere pumnii.

— Readuceţi mortul la viaţă, reanimatorilor, sau pe tot sângele vărsat vreodată, vă ucid pe amândoi.

Cred că vorbea serios. M-am scuturat ca un câine care ieşea dintr-o apă adâncă. Aveam de potolit treisprezece vampiri şi de readus la viaţă un cadavru vechi de o sută de ani. Puteam rezolva doar un număr infinit de probleme o dată. Un număr infinit plus încă unul era peste puterile mele.

— Ridică-te, Zachary. E timpul să trecem la treabă.

Se ridică.

— N-am lucrat niciodată până acum ca focalizator. Va trebui să-mi spui ce să fac.

---

[10] *How the Grinch Stole Christmas*, 1957, roman pentru copii, scris şi ilustrat de Theodor Seuss Geisel (1904 – 1991), cunoscut mai mult sub pseudonimul Dr. Seuss (n. tr.).

— Nu-i nicio problemă, am răspuns eu.

27

Capra zăcea pe o parte. Albul dezgolit al şirei spinării strălucea în lumina lunii. Sângele se mai prelingea pe pământ din rana larg deschisă. Ochii erau daţi peste cap şi împăienjeniţi, limba îi atârna din gură.

Cu cât mai în vârstă era un zombi, cu atât mai mare trebuia să fie fiinţa sacrificată. De aceea evitam, de câte ori puteam, să readuc la viaţă zombii mai în vârstă. Un cadavru de o sută de ani era mai mult praf. Poate şi câteva fragmente de oase dacă aveai noroc. Ele se refăceau pentru a ieşi din mormânt, dacă aveai puterea s-o faci.

Problema era că cei mai mulţi reanimatori nu puteau să-i readucă la viaţă pe cei morţi de mult, să zicem un secol sau mai mult. Eu puteam, dar pur şi simplu nu voiam. Am avut lungi discuţii cu Bert referitoare la preferinţele mele. Cu cât era zombiul mai în vârstă, cu atât creştea preţul. Afacerea din seara asta ar fi costat cel puţin douăzeci de mii de dolari. Mă îndoiam că aveam să fiu plătită în acea seară, dacă nu cumva faptul că urma să trăiesc până dimineaţa nu era o răsplată convenabilă. Da, bănuiesc că era. Un toast pentru şansa de a vedea o nouă zi!

Zachary rămase în picioare lângă mine. Smulsese de pe el resturile de cămaşă. Era slab şi palid, cu o faţă numai umbre şi carne albă, cu pometii obrajilor aproape scofâlciți.

— Ce urmează? întrebă el.

Stârvul caprei zăcea în interiorul cercului pe care Zachary îl trasase cu sânge mai devreme; un lucru bun.

— Adu toate lucrurile de care ai nevoie în cerc.

A adus un cuţit lung de vânătoare şi un vas de aproximativ jumătate de litru plin cu o alifie de culoare deschisă, uşor fosforescentă. Preferam o macetă, dar

cuţitul era uriaş, cu un tăiș zimțat şi un vârf strălucitor. Cuțitul era curat şi ascuţit. Îşi îngrijea bine uneltele. O bilă albă pentru Zachary.

— Nu putem ucide capra de două ori. Ce vom folosi?

— Pe noi, am răspuns eu.

— Despre ce vorbeşti?

— Ne tăiem singuri; sânge proaspăt atât de mult cât suntem dispuşi să sacrificăm.

— Pierderea de sânge ne va slăbi prea mult pentru a mai putea continua.

Am clătinat din cap.

— Zachary, avem deja trasat cercul de sânge. Va trebui doar să-l împrospătăm, nu să-l trasăm din nou.

— Nu înţeleg.

— Nu am timp să-ţi explic acum probleme metafizice. Fiecare rană este o moarte în miniatură. Vom oferi cercului un sacrificiu mai mic şi îl vom reactiva.

Clătină din cap.

— Tot nu înţeleg.

Am respirat adânc, apoi mi-am dat seama că nu-i puteam explica. Era ca şi cum aş fi încercat să explic mecanismul respiraţiei. O poţi face reducându-l la etape, dar asta nu-ţi spune ce simţi când respiri.

— Să-ţi arăt ce am vrut să spun.

Dacă Zachary nu simţea această parte a ritualului, dacă n-o înţelegea fără cuvinte, atunci oricum nu avea rost să mai continuăm pentru că ritualul nu va mai fi dus până la capăt.

Am întins mâna după cuţit. Ezită, apoi mi-l dădu, cu mânerul înainte. Era greu, dar nu era destinat aruncărilor. Am respirat adânc şi am apăsat lama pe braţul stâng, exact sub cicatricea în formă de cruce. O mişcare scurtă şi sângele ţâşni, întunecat. Imediat, am simţit o durere ascuţită. Mi-am golit plămânii de aer şi i-am trecut cuţitul lui Zachary.

Acesta îşi muta privirea de la mine la cuţit.

— Haide, pe mâna dreaptă pentru ca tăietura să fie simetrică.

Dădu din cap şi îşi făcu o tăietură rapidă pe partea superioară a braţului drept. Respiră şuierător, aproape un gâfâit.

— Îngenunchează o dată cu mine.

Am îngenuncheat şi el făcu la fel, cu aceleaşi mişcări, de parcă ne-am fi reflectat în oglindă. Un bărbat care se poate supune ordinelor – nu era rău deloc.

Mi-am îndoit braţul stâng din cot şi l-am ridicat astfel ca vârful degetelor să fie la înălţimea capului, iar cotul la înălţimea umerilor. Zachary făcu la fel.

— Ne împletim mâinile şi apăsăm tăieturile una peste cealaltă.

Zachary ezită, imobil.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Clătină rapid de două ori din cap şi îşi lipi mâna de a mea. Avea braţul mai lung, dar ne-am descurcat până la urmă.

Îi simţeam pielea dezagreabil de rece. I-am aruncat o privire dar nu i-am putut descifra expresia feţei. Habar n-aveam la ce se gândea. Am respirat adânc pentru a-mi drege glasul şi am început:

— Ne oferim sângele pământului. Viaţă pentru moarte, moarte pentru viaţă. Să reînvie morţii pentru a ne bea sângele. Să-i hrănim pe măsură ce ni se supun.

În acea clipă ochii lui Zachary se dilatară brusc; a înţeles, în sfârșit. Un obstacol depăşit. M-am ridicat şi l-am tras după mine. L-am condus de-a lungul cercului de sânge. Îl simţeam ca un curent electric pe şira spinării. L-am privit fix, direct în ochi. Erau aproape argintii în lumina lunii. Am păşit în cerc şi ne-am oprit acolo unde începuse totul, lângă capra sacrificată.

Ne-am aşezat pe iarba îmbibată de sânge. Mi-am mânjit mâna stângă în sângele care tot se mai scurgea din capra sacrificată. Am fost obligată să îngenunchez pentru a atinge faţa lui Zachary. I-am uns fruntea până la obraji cu sânge. O piele moale, un început de barbă. Am lăsat o urmă neagră a mâinii deasupra inimii.

Brăţara, împletită cu mărgele din loc în loc, semăna cu

un inel întunecat pe braţul lui Zachary. Am întins sângele printre mărgele şi am atins cu vârful degetelor penele moi intercalate în şirag. Amuleta cerea sânge, simţeam asta, dar nu sânge de capră. Am ridicat nepăsătoare din umeri. Aveam timp mai târziu să-mi fac griji despre magia practicată de Zachary.

Zachary mă unse pe faţă cu sânge, folosindu-se doar de vârful degetelor de parcă i-ar fi fost frică să mă atingă. Mâna îi tremura în timp ce cobora pe obraji. Simţeam sângele rece pe piept. Sânge din inimă!

Zachary deşurubă capacul vasului cu alifie de casă, de culoare deschisă, aproape albă, cu particule verzulii strălucitoare, particule provenind din pământul cimitirului.

Am întins alifia peste petele de sânge. Pielea o absorbi.

Zachary îmi întinse alifia groasă, ca ceara, pe faţă. Simţeam mirosul de pin al rozmarinului necesar pentru memorie, al scorţişoarei şi al cuişoarelor pentru conservare, al salviei pentru înţelepciune şi al unor ierburi cu iz ascuţit, posibil cimbru, pentru a uni toate ingredientele. Totuşi, era prea multă scorţişoară. Noaptea mirosea brusc a plăcintă cu mere.

Am întins împreună alifie şi sânge pe piatra mormântului. Numele de-abia se mai distingea pe marmură. L-am descifrat atingând fiecare literă cu vârful degetelor. Estelle Hewitt. Născută pe la o mie opt sute şi ceva, decedată în 1866. Mai fusese scris ceva sub nume şi datele respective, dar dispăruse de mult, peste putinţă de a fi citit. Cine fusese? Nu înviasem niciodată un zombi despre care nu ştiam nimic. Nu era întotdeauna o idee bună, dar la urma urmei întreaga afacere nu era o idee bună.

Zachary stătea la picioarele mormântului, eu lângă piatra funerară. O legătură invizibilă se întindea între noi. Am început să intonăm monoton împreună, fără ca niciunul dintre noi să necesite informaţii suplimentare.

— Ascultă-ne, Estelle Hewitt. Te chemăm din mormânt. Te chemăm prin sânge, prin magie şi prin oţel. Ridică-te, Estelle, vino spre noi, vino spre noi.

Ochii ni se întâlniră şi am simţit o adevărată forţă de-a lungul liniei invizibile care ne lega. Zachary era puternic. De ce nu fusese capabil să facă totul singur?

— Estelle, Estelle, vino spre noi. Trezeşte-te, Estelle, ridică-te şi vino spre noi. Îi pronunţam numele cu voci mereu mai puternice.

Pământul se cutremură. Corpul caprei alunecă într-o parte pe măsură ce pământul erupse şi o mână se întinse, încercând să înşface aerul. Cealaltă mână nu reuşi să apuce nimic şi pământul începu să arunce femeia moartă afară.

Şi atunci, doar atunci, mi-am dat seama ce nu era în regulă, de ce Zachary nu fusese în stare să o readucă singur la viaţă. Acum ştiam unde îl mai văzusem. La înmormântarea sa. Erau atât de puţini reanimatori, încât atunci când unul moare, participi la funeralii. Politeţe profesională. Văzusem în treacăt acea faţă colţuroasă, fardată şi sulemenită. Mi-am amintit că mă gândisem atunci că nici pentru ultimul drum nimeni nu reuşise să-l facă câtuşi de puţin prezentabil.

Zombiul se ridicase aproape complet din mormânt. Gâfâia, cu picioarele încă îngropate în pământ.

Zachary şi cu mine ne-am holbat unul la celălalt peste mormânt. Tot ce puteam face era să mă holbez la el ca o idioată. Era mort, dar nu era zombi, nici altă creatură de care să fi auzit vreodată. Aş fi pus rămăşag pe viaţa mea că Zachary era fiinţă umană şi poate că tocmai făcusem aceasta.

Amuleta de la mână! Vraja care nu fusese satisfăcută cu sângele caprei. Oare ce făcea Zachary ca să rămână în „viaţă“?

Auzisem zvonuri despre faptul că amuleta voodoo putea înşela moartea. Zvonuri, legende, poveşti. Dar cine ştie, poate că nu!

Estelle Hewitt poate să fi fost drăguţă odinioară, dar o sută de ani petrecuţi într-un mormânt schimbă mult o fiinţă. Pielea avea o respingătoare culoare alb-cenuşie, de ceară, o faţă aproape fără expresie, înşelătoare. Mănuşi

albe, pătate cu pământ din groapă, îi ascundeau mâinile. Rochia era albă şi acoperită cu dantelă. Ca cea mai scumpă rochie de nuntă. Doamne Dumnezeule!

Părul negru, lipit de cap, avea aspectul unei chifle cu stafide, smocuri încadrându-i faţa aproape scheletică. Se vedeau toate oasele, de parcă pielea ar fi fost din argilă întinsă pe un schelet. Ochii sălbatici, negri, lăsau să se vadă prea mult alb. Cel puţin nu se uscaseră ca boabele de struguri stafidite, pe care nu le puteam suporta.

Estelle se aşeză lângă propriul ei mormânt şi încercă să-şi adune gândurile. Avea să dureze o bucată de vreme. Chiar şi celor morţi de puţin timp le erau necesare câteva minute pentru a se orienta. O sută de ani era o perioadă al naibii de lungă pentru un mort.

Am păşit în jurul mormântului având grijă să rămân în interiorul cercului. Zachary mă privea fără a rosti vreun cuvânt. Nu fusese în stare să readucă cadavrul la viaţă pentru că şi el era tot un cadavru. Se descurca cu cei morţi recent, dar nu cu cei trecuţi de mult pe lumea cealaltă. Morţi chemaţi la viaţă de către alţi morţi – era ceva cu adevărat în neregulă cu chestia asta.

L-am fixat cu privirea urmărindu-l în timp ce apuca cuţitul. Îi ştiam secretul. Îl ştia oare şi Nikolaos? Îl mai ştia cineva? Da, îl ştia oricine ar fi fost acela care îi făcuse amuleta, dar cine altcineva? Am apăsat pielea din jurul tăieturii de pe braţ. Am întins degetele pline de sânge spre amuletă.

Mă apucă de încheietură, cu ochii măriţi. Respiraţia îi era din ce în ce mai rapidă.

— Nu tu.

— Atunci cine?

— Fiinţe cărora nu li se va simţi lipsa.

Zombiul pe care tocmai îl readusesem la viaţă se mişcă însoţit de un foşnet de jupoane şi crinolină. Începu să se târască în direcţia noastră.

— Ar fi trebuit să-i las să te ucidă, am zis eu.

Zâmbi.

— Poţi ucide un mort?

Mi-am eliberat încheietura cu o mişcare bruscă.

— Asta fac tot timpul.

Zombiul se agita la picioarele mele. Era ca şi cum mi se înfigeau beţe în piele.

— Hrăneşte-te cu carnea ta, căţea ce eşti, m-am răstit eu.

Zachary îşi întinse încheietura mâinii spre ea. Zombiul o apucă, neîndemânatică dar nerăbdătoare. Îi mirosi pielea, dar dădu drumul mâinii fără să se atingă de ea.

— Anita, nu cred că pot s-o hrănesc.

Bineînţeles că nu; pentru a încheia ritualul era nevoie de sânge proaspăt, Zachary era mort. Nu mai era calificat pentru aşa ceva. Eu eram.

— Fii blestemat, Zachary, fii blestemat!

Mă privi fix.

Zombiul scotea un scâncet jalnic din adâncul gâtlejului. Oh, Dumnezeule! I-am oferit mâna stângă încă sângerândă. Degetele mi s-au înfipt în piele ca beţele. Gura i se încleştă în jurul rănii, sugând sânge. Am rezistat dorinţei de a o trage deoparte. Făcusem târgul, alesesem ritualul. Nu aveam nicio altă alternativă. M-am holbat la Zachary în timp ce zombiul se hrănea din sângele meu. Zombiul nostru, o afacere în doi. La dracu'!

— Câţi oameni ai ucis ca să rămâi în viaţă?

— N-ai vrea să știi.

— Câţi?

— Destui.

M-am încordat, ridicând mâna, aproape săltând zombiul în picioare. Acesta scoase un ţipăt uşor ca un pui de pisică nou născut. Îmi dădu drumul la mână atât de brusc, încât căzu pe spate. Sângele îi picura în jos pe bărbia ciolănoasă. Dinţii erau pătaţi de sânge. Nu mai puteam să mă uit.

Zachary declară:

— Cercul e deschis. Zombiul e al vostru.

Pentru o clipă am crezut că vorbeşte cu mine; apoi mi-am reamintit de vampiri. Se strânseseră la un loc în întuneric, atât de imobili şi de nemişcaţi, încât uitasem de

ei. Eram singura fiinţă vie în locul acela blestemat. Trebuia să plec de acolo.

Mi-am ridicat pantofii de jos şi am ieşit din cerc. Vampirii mi-au făcut loc să trec. Theresa mă opri, blocându-mi drumul.

— De ce l-ai lăsat să-ţi sugă sângele? Zombii nu fac aşa ceva.

Am clătinat din cap. De ce credeam oare că era mai uşor să-i explic decât să o înfrunt?

— Ritualul dăduse greş deja. Nu-l puteam relua fără un alt sacrificiu, aşa încât m-am oferit pe mine.

Se holbă la mine.

— Pe tine?

— Theresa, era tot ce mai puteam face. Acum, dă-te din faţa mea.

Eram obosită şi mă simţeam rău. Trebuia să plec de acolo, chiar atunci. Poate a simţit-o în vocea mea. Poate că era prea dornică să ajungă mai repede la zombi pentru a mai pierde timpul cu mine. Nu ştiu, dar se dădu într-o parte. Dispăru, pur şi simplu, ca şi cum ar fi fost luată de vânt. N-aveau decât să facă ce doreau prin puterea minţii. Eu mă duceam acasă.

Un urlet uşor se auzi din spatele meu. Un sunet scurt, gâtuit, de parcă vocea nu era obişnuită să rostească cuvinte. Mi-am continuat drumul. Zombiul urlă, mai păstrând încă destule din amintirile unei fiinţe umane pentru a simţi frica. Am auzit un hohot puternic de râs, un ecou slab al celui cu care mă obişnuise Jean-Claude.

— Unde eşti, Jean-Claude?

Am aruncat o singură privire în urmă. Vampirii se apropiau de prada lor. Zombiul se împleticea de la unul la celălalt, încercând să fugă. Dar nu se putea duce nicăieri.

M-am strecurat cu greu prin poarta strâmbă. O pală de vânt se simţea în cele din urmă printre copaci. Din spatele tufişurilor se auzi un alt ţipăt. Am luat-o la fugă fără a mă mai uita înapoi.

29

Am alunecat pe iarba udă. Ciorapii nu sunt făcuţi pentru a alerga cu ei. Am rămas pe jos, respirând adânc, încercând să nu mă gândesc la cele întâmplate. Înviasem un zombi pentru a salva o altă fiinţă umană care nu era, în fond, o fiinţă umană. Acum zombiul pe care îl readusesem la viaţă era torturat de vampiri. Rahat! Şi nici măcar nu trecuse jumătate de noapte. Am şoptit:

— Oare ce va mai urma?

O voce, uşoară ca o melodie, îmi răspunse:

— Felicitări, reanimatoareo! Se pare că ai o noapte foarte ocupată.

Nikolaos stătea în umbra copacilor. O însoţea Willie McCoy; acesta stătea într-o parte, nu chiar lângă ea, de parcă ar fi fost bodyguard sau servitor. Pariam pe servitor.

— Pari agitată. Ce s-a întâmplat?

Vocea i se ridică asemenea unei melodii cadenţate. Fetiţa periculoasă se întorsese.

— Zachary a înviat zombiul. Nu poţi folosi acest lucru ca o scuză să-l ucizi.

Am izbucnit în râs, un sunet brusc şi strident chiar şi pentru mine. Zachary era deja mort, dar nu cred că Nikolaos ştia. Nu putea citi ce se petrecea în mintea cuiva, îl putea doar forţa să spună adevărul. Puneam rămăşag că nu se gândise niciodată să-l întrebe: „Eşti viu sau doar un mort-care-umblă?“ Am râs din nou şi nu părea să mă pot opri.

— Anita, te simţi bine?

Vocea lui Willie era aceeaşi ca întotdeauna. Am aprobat din cap, încercând să-mi recapăt respiraţia.

— Sunt bine.

— Nu văd care-i gluma aici, reanimatoareo.

Vocea de copil se schimba ca o mască pe cale de a aluneca.

— L-ai ajutat pe Zachary să reînvie zombiul.

Suna ca o acuzaţie.

— Da.

Am auzit mişcare pe iarbă. Paşii lui Willie, nimic altceva. Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe Nikolaos apropiindu-se fără zgomot de mine, ca o pisică. Zâmbea ca un copil model, simpatic, paşnic, frumos. Nu. Faţa îi era puţin cam alungită. Logodnica-copil perfectă nu mai era câtuşi de puţin perfectă. Cu cât se apropia mai mult, cu atât mai multe defecte îi găseam. Oare o vedeam aşa cum arăta cu adevărat?

— Te holbezi la mine, reanimatoareo, de parcă ai fi văzut o fantomă.

Râse strident şi sălbatic, cu tonalitatea unor clopoţei în bătaia vântului. Se lăsă în genunchi, netezindu-şi colanţii de parcă ar fi fost o fustă.

— Ai văzut o fantomă, reanimatoareo? Ai văzut ceva care te-a înfricoşat? Sau e vorba despre altceva?

Faţa ei se afla doar la distanţă de un braţ.

Îmi ţineam respiraţia, cu degetele înfipte adânc în pământ. Frica mă învăluia ca o a doua piele rece. Faţa îi era atât de plăcută, zâmbitoare, încurajatoare. Chiar că avea nevoie de nişte gropiţe în obraji ca să se potrivească cu faţa. Vocea îmi era răguşită şi a trebuit să-mi dreg glasul pentru a putea vorbi.

— Eu am readus zombiul la viaţă şi nu vreau să păţească nimic.

— E doar un zombi, reanimatoareo. Zombii nu au minte adevărată.

Am rămas cu privirea fixată pe faţa ei mică şi plăcută, neîndrăznind s-o mut în altă parte de frică, neîndrăznind s-o privesc direct în ochi. Pieptul îmi era încordat, simţeam dorinţa de a fugi.

— A fost o fiinţă umană. Nu vreau să fie torturată.

— Nu-i vor face prea mult rău. Micii mei vampiri vor fi dezamăgiţi. Morţii nu se pot hrăni cu morţi.

— Ghoulii pot. Se hrănesc cu morţi.

— Dar ce este un ghoul, reanimatoareo? Este cu adevărat mort?

— Da.

— Eu sunt moartă?

— Da.

— Eşti sigură?

Nikolaos avea o mică cicatrice aproape de buza superioară. Trebuie s-o fi căpătat înainte de a muri.

— Sunt sigură.

Atunci râse, un sunet menit a-ţi aduce un zâmbet pe faţă şi un cântec în inimă. Auzindu-l, stomacul mi s-a strâns. S-ar putea să nu-mi mai placă niciodată filmele cu Shirley Temple.

— Nu cred deloc că eşti sigură.

Nikolaos se ridică cu o singură mişcare fluidă. O mie de ani de practică pot duce la perfecţiune.

— Vreau ca zombiul să fie trimis înapoi, acum, în seara asta.

— Nu eşti în postura de a cere ceva.

Vocea îi era rece – o voce de adult. Copiii nu ştiu cum să-ţi jupoaie pielea doar cu vocea.

— L-am readus la viaţă. Nu vreau să fie torturat.

— Mare păcat, nu?

Ce altceva mai puteam spune?

— Te rog!

Mă privi fix.

— De ce e atât de important pentru tine?

Nu credeam că-i pot explica motivul.

— Pur şi simplu este.

— Cât de important?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Ce ai fi dispusă să înduri pentru zombiul tău?

Stomacul mi se făcu ghem.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Ba da, ştii, replică Nikolaos.

M-am ridicat în picioare, nu că m-ar fi ajutat prea mult. De fapt eram mai înaltă decât ea. Era mică, un copil

delicat şi fermecător. Bine.

— Ce vrei?

— Anita, nu!

Willie stătea la o oarecare distanţă de parcă i-ar fi fost frică să se apropie. Era mai deştept mort decât fusese vreodată în viaţă.

— Linişte, Willie.

Vocea îi era plăcută, nu ţipa şi nici nu ameninţa. Dar Willie tăcu brusc ca un câine bine antrenat.

Poate Nikolaos mi-a surprins privirea. Orice ar fi fost, zise:

— L-am pedepsit pe Willie pentru că nu a reuşit să te angajeze de prima dată.

— L-ai pedepsit?

— Nu-i aşa că Phillip ţi-a povestit despre metodele noastre?

Am dat din cap.

— Un sicriu sigilat cu o cruce.

Zâmbi fermecător, vesel. Umbrele îi transformară însă zâmbetul într-o privire răutăcioasă.

— Willie se temea foarte tare că aveam să-l las acolo luni sau chiar ani.

— Vampirii nu pot muri de foame. Înţeleg principiul.

Mi-am continuat fraza doar în minte: Căţea! Pot să fiu înspăimântată cu mult timp înainte de a mă înfuria. Furia te face să te simţi mai bine.

— Miroşi a sânge proaspăt. Lasă-mă să-l gust şi o să am grijă ca zombiul tău să nu păţească nimic.

— Adică să mă muşti?

Râse dulce, din toată inima. Căţea.

— Da, fiinţă umană, înseamnă să te muşc.

Ajunse brusc lângă mine. Am făcut o mişcare rapidă înapoi fără să mă gândesc. Râse din nou.

— Se pare că Phillip mi-a luat-o înainte.

Pentru o clipă nu mi-am dat seama la ce se referea; apoi mi-am dus mâna ia urma de muşcătură de pe gât. Brusc m-am simţit stingherită de parcă m-ar fi surprins goală.

Râsul pluti prin aerul de vară. Chiar că începea să mă

calce pe nervi.

— Nici vorbă să mă muşti!

— Atunci lasă-mă să-ţi pătrund din nou în minte. Şi ăsta e un mod de a te hrăni.

Am clătinat din cap, prea rapid şi de prea multe ori. Mai bine aş muri decât s-o las din nou să-mi pătrundă în minte. Dacă aş fi putut alege.

Un urlet răsună nu prea departe. Estelle îşi regăsea vocea. Am tresărit de parcă aş fi fost pălmuită.

— Lasă-mă să-ţi gust sângele, reanimatoareo. Nu te muşc. Rânji arătându-şi caninii în timp ce rostea ultimele cuvinte.

— Rămâi în picioare, fără nicio mişcare de împotrivire. Îţi voi gusta sângele din rana de pe gât. Promit să nu mă hrănesc din tine.

— Nu mai sângerează. Sângele s-a închegat.

Zâmbi, atât de dulce.

— Voi linge rana.

Am înghiţit cu greu. Nu ştiam dacă puteam s-o fac. Un alt urlet, ascuţit şi întrerupt brusc. Dumnezeule!

Willie spuse:

— Anita…

— Taci sau rişti să-mi trezeşti mânia.

Vocea lui Nikolaos mârâi gutural, cu un timbru lugubru. Willie păru să se micşoreze. Faţa îi era un triunghi alb sub părul negru.

— E în regulă, Willie. Să nu păţeşti ceva din cauza mea. Mă privi fix de la o distanţă de câţiva metri; puteau la fel de bine să fi fost şi mile. Doar privirea pierdută de pe faţa lui mă ajuta într-un fel. Sărmanul Willie! Sărmana de mine!

— Şi la ce te va ajuta dacă nu te hrăneşti din mine?

— La nimic.

Întinse o mână micuţă şi palidă spre mine.

— Bineînţeles, frica e un fel de substanţă.

Degetele ei reci m-au înşfăcat de încheietura mâinii.

M-am cutremurat, dar nu mi-am retras mâna. Doar aveam de gând s-o las să facă ce voia.

— Poţi s-o numeşti hrănire din întuneric, fiinţă umană.

Sângele şi frica sunt întotdeauna preţioase indiferent de modul în care le obţii.

Nikolaos se apropie şi mai mult. Respiraţia ei îmi atinse pielea şi m-am dat înapoi. Doar mâna ei încleştată pe încheietura mea mă ţinea aproape.

— Aşteaptă. Vreau ca zombiul să fie mai întâi eliberat.

Mă privi fix, apoi dădu uşor din cap.

— Foarte bine.

Îşi mută doar privirea dincolo de mine, ochii palizi văzând lucruri care nu erau acolo sau pe care eu nu le puteam vedea. Am simţit o tensiune trecându-i prin mână, ceva asemănător cu o descărcare electrică.

— Theresa va îndepărta vampirii şi îl va obliga pe reanimator să întoarcă zombiul înapoi în mormânt.

— Ai făcut asta aşa pur şi simplu?

— Theresa e la ordinele mele, nu ştiai?

— Da, am bănuit.

Nu ştiusem că vreun vampir poate fi telepat. Bineînţeles că înainte de noaptea trecută nici nu mă gândisem că ar fi putut zbura. Oh, tocmai învăţam tot felul de lucruri noi.

— De unde ştiu că nu mă duci cu vorba?

— Pur şi simplu va trebui să ai încredere în mine.

Hai că asta chiar mă distra! Poate am fi ajuns la o înţelegere dacă ar fi avut simţul umorului. Nuuu.

Îmi trase încheietura mâinii mai aproape de ea şi pe mine în acelaşi timp. Parcă avea o mână de oţel. Nu i-o puteam desface cu nimic altceva decât cu o lampă de sudură. Şi nu o aveam la îndemână.

Vârful capului îi ajungea exact sub bărbia mea. A trebuit să se ridice pe vârful picioarelor pentru a-i simţi răsuflarea pe gât. Ar fi trebuit să înlăture ameninţarea. N-a făcut-o. Buze moi îmi atinseră gâtul. Am tresărit brusc. Râse cu faţa lipită de pielea mea. Tremuram şi nu mă puteam opri.

— Promit să fiu blândă.

Râse din nou şi am rezistat impulsului de a o împinge într-o parte. Aş fi dat orice ca s-o lovesc, cu putere, măcar o singură dată. Dar nu voiam să mor în acea seară. În plus, făcusem un târg.

— Draga mea, tremuri toată.

Îmi puse o mână pe umăr pentru a se sprijini. Îşi trecu buzele peste scobitura gâtului.

— Ţi-e frig?

— Să terminăm cu prostiile! Fă-o şi gata!

Nikolaos înţepeni.

— Nu vrei să te ating?

— Nu, am răspuns eu.

Era nebună? Întrebare retorică.

— Unde este cicatricea pe faţa mea? întrebă cu o voce foarte liniştită

— Lângă gură, am răspuns fără să mă gândesc

— Şi cum ai ştiut? şuieră ea.

Am simţit cum mi se opreşte respiraţia. Fir-ar să fie! O lăsasem să afle că puterile minţii nu mergeau întotdeauna când de fapt ar fi trebuit s-o facă.

Mâna i se înfipse în umărul meu. Am scos un sunet slab, dar n-am ţipat.

— Ce ai făcut, reanimatoareo?

N-aveam nici cea mai mică idee. Oricum, mă îndoiam că avea să mă creadă.

— Las-o în pace!

Phillip venea aproape fugind printre copaci.

— Mi-ai promis că n-o să-i faci vreun rău în noaptea asta.

Nikolaos nici măcar nu se răsuci spre el.

— Willie.

Îi rosti doar numele, dar, ca orice servitor bun, acesta ştia ce i se cerea.

Păşi în faţa lui Phillip, cu un braţ perfect întins înainte, intenţionând să-l oprească cu forţa. Phillip îi îndepărtă braţul şi trecu pe lângă el.

Willie nu fusese niciodată un luptător. Nu e de ajuns să fii puternic dacă eşti cap-sec.

Nikolaos îmi atinse bărbia şi îmi întoarse faţa din nou spre ea.

— Nu mă obliga să folosesc forţa pentru a te face atentă, reanimatoareo. Nu ţi-ar plăcea metodele pe care le-aş alege.

Am înghiţit cu zgomot. Avea probabil dreptate.

— Ai toată atenţia mea, pe cuvânt.

Vocea îmi era o şoaptă răguşită, frica strângându-mi gâtlejul. Dacă aş fi tuşit pentru a-mi drege vocea, i-aş fi tuşit drept în faţă. Nu era o idee prea bună.

Paşi precipitaţi striveau iarba. Am rezistat impulsului de a-mi ridica privirea aţintită asupra feţei vampirului.

Nikolaos se răsuci brusc pentru a se afla cu faţa spre direcţia paşilor. Se mişca cu o viteză incredibilă, aşa încât dintr-o dată Phillip stătea în faţa ei. Willie îl ajunsese din urmă apucându-l de un braţ, dar nu prea ştia ce să facă în continuare.

Îi trecuse oare prin cap lui Willie că putea pur şi simplu să-i rupă braţul? Mă îndoiam.

Dar lui Nikolaos îi trecuse.

— Dă-i drumul. Dacă vrea să se apropie mai mult, lasă-l s-o facă.

Vocea promitea o pedeapsă mare.

— Phillip, du-te înăuntru. Apreciez îngrijorarea ta, dar am încheiat un târg. Nu mă va muşca.

Phillip clătină din cap.

— Mi-ai promis că nu va păţi nimic. Ai promis.

Vorbea din nou cu Nikolaos, având grijă să n-o privească direct.

— Şi nu va păţi nimic. Phillip, îmi ţin cuvântul de cele mai multe ori.

— Mă simt bine, Phillip. Nu trebuie să ţi se întâmple ceva din cauza mea.

Pe faţa lui descompusă se citea confuzia. Nu părea să ştie ce să facă. Curajul părea să i se fi dus pe apa sâmbetei. Dar nu dădu înapoi. O bilă albă mare pentru el. Poate eu aş fi renunţat. Probabil. Oh, la dracu', Phillip era curajos şi nu voiam să-l văd murind din această cauză.

— Phillip, te rog, du-te înapoi.

— Nu, spuse Nikolaos. Dacă micuţul se simte curajos, lasă-l să încerce.

Mâinile lui Phillip se încovoiară de parcă ar fi încercat să apuce ceva.

Brusc, Nikolaos era lângă el. N-o văzusem mişcându-se. Phillip nici atât. Continua să fixeze locul în care stătuse ea până atunci. Nikolaos îi seceră picioarele. Phillip se prăbuşi pe iarbă, clipind din ochi spre ea de parcă şi-ar fi făcut apariţia din senin.

— Nu-l răni!

O mânuţă palidă făcu o mişcare uşoară. Tot corpul lui Phillip fu aruncat înapoi. Se rostogoli pe o parte, cu faţa plină de sânge.

— Nikolaos, te rog!

Făcusem, de fapt, doi paşi spre ea. În mod voluntar. Puteam încerca să-mi scot pistolul. N-aş fi ucis-o, dar i-aş fi dat timp lui Phillip să fugă. Dacă ar fi vrut să fugă.

Din direcţia casei se auziră urlete. Un bărbat ţipă:

— Perverşi!

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

Răspunsul veni de la Nikolaos.

— Biserica pentru Viaţa Eternă şi-a trimis enoriaşii.

Râse, uşor amuzată.

— Trebuie să pun capăt aici micii noastre întâlniri.

Se întoarse spre mine, lăsându-l pe Phillip ameţit pe iarbă.

— Cum mi-ai văzut cicatricea?

— Nu ştiu.

— Mincinoasă mică! Terminăm discuţia altă dată.

Şi Nikolaos dispăru, strecurându-se ca o umbră palidă printre copaci. Cel puţin nu zburase. Nu credeam că aş mai fi suportat aşa ceva în seara aceea.

Am îngenuncheat lângă Phillip. Locul în care îl lovise Nikolaos sângera.

— Mă auzi?

— Da.

Reuşi să se aşeze pe iarbă.

— Trebuie să plecăm de aici. Enoriaşii sunt întotdeauna înarmaţi.

L-am ajutat să se ridice.

— Năvălesc adesea la petrecerile ciudaţilor?

— De câte ori pot, răspunse el.

Părea să se ţină bine pe picioare. Era bine pentru că nu l-aş fi putut duce niciodată prea departe.

Willie interveni:

— Ştiu că n-am dreptul să cer ceva, dar te ajut să ajungi la maşină.

Îşi şterse mâinile de pantaloni.

— Aş putea veni cu voi?

Nu m-am putut abţine şi am izbucnit în râs.

— Nu poţi dispărea pur şi simplu precum ceilalţi?

Ridică din umeri.

— Încă nu ştiu cum.

— Oh, Willie, am oftat eu. Haide, să plecăm de aici.

Îmi rânji. Fiind capabilă acum să-l privesc direct în ochi, Willie devenise aproape o fiinţă umană. Phillip nu se împotrivi ca vampirul să ne însoţească. De ce mă gândisem că ar fi făcut-o?

Din casă se auzeau urlete.

— Cineva va chema în cele din urmă poliţia.

Avea dreptate. Nu aş fi putut explica niciodată ce căutam acolo. M-am sprijinit de mâna lui Phillip pentru a-mi menţine echilibrul în timp ce îmi încălţam pantofii cu tocuri înalte.

— Dacă aş fi ştiut că trebuia să fug de nişte fanatici în noaptea asta, aş fi purtat tocuri joase.

M-am sprijinit de braţul lui Phillip în timp ce străbăteam zona acoperită cu ghinde. Nu era momentul să-mi scrântesc o gleznă.

Ajunsesem aproape la drumul de acces acoperit cu pietriş când din casă au năvălit trei siluete. Una ţinea o bâtă în mână. Ceilalţi erau vampiri. Nu aveau nevoie de arme. Am deschis poşeta şi am scos pistolul, sprijinindu-l de coapsă, ascuns de fustă. I-am dat cheile lui Phillip.

— Porneşte motorul, vă acopăr eu.

— Nu ştiu să conduc, declară el.

Uitasem.

— Rahat!

— Conduc eu.

Willie luă cheile şi l-am lăsat.

Unul dintre vampiri se precipită spre noi, cu braţele desfăcute, şuierând. Poate avea intenţia să ne înspăimânte, poate să ne facă vreun rău. Înghiţisem destule pentru o seară. Am deblocat siguranţa, am băgat un glonţ pe ţeavă şi am tras în iarbă lângă picioarele sale.

Ezită şi aproape se împiedică.

— Gloanţele nu mă rănesc, fiinţă umană.

Alte mişcări sub copaci. Nu ştiam dacă erau prieteni sau duşmani sau dacă avea vreo importanţă. Vampirul continua să se apropie. Era o zonă de locuinţe. Nu puteam risca să trag.

Am ridicat braţul, am ochit şi am tras. Glonţul îl lovi în stomac. Se clătină şi se îndoi. Uimirea i se citea pe faţă.

— Gloanţe cu înveliş de argint, colţosule.

Willie se îndreptă spre maşină. Phillip ezită între a mă ajuta şi a pleca.

— Du-te, Phillip, du-te.

Al doilea vampir încerca să ne învăluie.

— Rămâi acolo unde eşti, am strigat eu.

Vampirul îngheţă.

— Oricine încearcă un gest de ameninţare primeşte un glonţ în creier.

— Nu ne va ucide, spuse al doilea vampir.

— Nu, dar nici n-o să vă facă bine.

Fiinţa umană înarmată cu bâta făcu câţiva paşi înainte.

— Stai, am zis eu.

Maşina porni, dar nu îndrăzneam să privesc în spate. M-am retras cu spatele sperând să nu mă împiedic în nenorociţii de pantofi cu tocuri înalte. Dacă aş fi căzut, s-ar fi năpustit asupra mea. Dacă s-ar fi repezit asupra mea, cineva avea să moară.

— Haide, Anita, urcă!

Era Phillip, aplecându-se peste portieră.

— Dă-te mai încolo.

Mă ascultă şi m-am strecurat pe scaun. Fiinţa umană se repezea spre noi.

— Haide, dă-i drumu’!

Willie făcu să ţâşnească pietrişul în toate părţile în timp

ce eu am trântit cu putere portiera. Chiar nu voiam să ucid pe cineva în seara aceea. Fiinţa umană îşi proteja încă faţa de ploaia de pietriş în timp ce maşina lua viteză pe drumul de acces.

Maşina făcu o săritură bruscă aproape ciocnindu-se de un copac.

— Încetineşte, suntem în siguranţă, am zis eu.

Willie încetini şi rânji spre mine:

— Am reuşit.

— Da.

I-am întors zâmbetul, dar nu eram atât de sigură.

Sângele curgea într-un şuvoi constant de pe faţa lui Phillip. Acesta îmi citi cu voce tare gândurile.

— Suntem în siguranţă acum, dar pentru cât timp?

Părea la fel de obosit ca mine.

L-am bătut pe braţ.

— Phillip, totul va fi bine.

Mă privi. Faţa îi părea mai în vârstă decât până atunci, mai obosită.

— Nu crezi asta mai mult decât mine.

Ce mai puteam spune? Avea dreptate.

30

Am pus siguranţa pistolului şi mi-am ataşat centura. Phillip era prăbuşit în scaun, cu picioarele lui lungi desfăcute pe ambele laturi ale acestuia. Ochii îi erau închişi.

— Încotro? întrebă Willie.

Bună întrebare. Voiam să merg acasă să dorm, dar…

— Faţa lui Phillip trebuie bandajată.

— Vrei să-l duci la un spital?

— Mă simt bine, interveni Phillip cu o voce slabă şi ciudată.

— Nu te simţi bine, am zis eu.

A deschis ochii şi m-a privit. Sângele îmi cursese pe gât în jos, o dâră neagră şi strălucitoare care scânteia în lumina becurilor de pe stradă.

— Ai fost rănită mult mai grav noaptea trecută.

Mi-am mutat privirea, uitându-mă pe fereastră. Nu ştiam ce să spun.

— Mă simt bine acum.

— Voi fi şi eu bine.

L-am privit din nou. Se holba la mine. Nu-i puteam citi expresia feţei, deşi aş fi vrut.

— Phillip, la ce te gândeşti?

Îşi întoarse capul pentru a-şi fixa privirea undeva în faţă. Chipul său era doar siluetă şi umbre.

— La aia că am înfruntat-o pe stăpână. Am făcut-o. Am făcut-o!

Vocea lui avea o nuanţă de căldură pătimaşă. De mândrie pătimaşă.

— Ai fost foarte curajos, am spus eu.

— Am fost, nu-i aşa?

Am zâmbit şi am aprobat din cap.

— Da.

— Îmi pare rău să vă întrerup, dar trebuie să ştiu unde să duc chestia asta, interveni Willie.

— Lasă-mă la *Plăceri interzise,* spuse Phillip.

— Ar trebui să mergi la un doctor.

— Mă vor îngriji la club.

— Eşti sigur?

Aprobă din cap, apoi se înfioră şi se întoarse spre mine.

— Ai vrut să ştii cine îmi dădea ordine. Era Nikolaos. Ai avut dreptate în acea primă zi. Voia să te seduc.

Zâmbi. Nu se potrivea cu sângele.

— Bănuiesc că nu m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor.

— Phillip…

— Nu, e în regulă. Ai avut dreptate despre mine. Mi-e rău. Nu-i de mirare că nu m-ai vrut.

Am aruncat o privire spre Willie. Era concentrat asupra volanului de parcă viaţa i-ar fi depins de asta. La naiba, era mai deştept mort decât fusese în viaţă.

Am respirat adânc şi am încercat să mă hotărăsc ce să spun.

— Phillip… Sărutul pe care mi l-ai dat înainte de… a mă muşca. Dumnezeule, cum s-o spun? A fost drăguţ.

Îmi aruncă o privire rapidă, apoi se uită în altă parte.

— Cu adevărat?

— Da.

O tăcere stânjenitoare se lăsă în maşină. Nu se auzea decât şuieratul asfaltului sub roţi. Izbucnirile de lumină ale nopţii şi întunericul care te izolează.

— Faptul că te-ai împotrivit lui Nikolaos în această seară este cel mai curajos lucru pe care l-am văzut vreodată. Dar şi unul dintre cele mai prosteşti, am declarat eu.

Râse brusc şi surprins.

— Să nu mai faci asta niciodată. Nu vreau să te am pe conştiinţă.

— A fost alegerea mea, zise el.

— Să nu mai faci pe eroul, ne-am înţeles?

Îmi aruncă o privire.

— Ți-ar părea rău dacă aș muri?

— Da.

— Bănuiesc că tot e ceva.

Ce voia să-i spun? Să-i declar iubire nemuritoare sau ceva la fel de prostesc? Pasiune nemuritoare? Oricare ar fi o minciună. Ce voia de la mine? Aproape că l-am întrebat, dar n-am făcut-o. Nu eram atât de curajoasă.

31

Se făcuse aproape ora trei când urcam scările spre apartamentul meu. Vânătăile mă dureau. Genunchii, picioarele şi şalele mă dureau cumplit din cauza tocurilor înalte. Aveam nevoie de un duş fierbinte şi prelung, apoi de somn. Poate că, dacă aveam noroc, puteam dormi chiar opt ore. Bineînţeles, nu pariam pe asta.

Într-o mână aveam cheile, în cealaltă pistolul. Pistolul îl ţineam lângă şold în cazul în care vreun vecin ar fi deschis uşa pe neaşteptate. Nu trebuie să vă fie frică de nimic, oameni buni, sunt doar eu, vecina voastră prietenoasă, reanimatoarea. Bine, bine…

Pentru prima dată după o lungă perioadă de timp uşa era aşa cum o lăsasem, încuiată. Mulţumesc ţie, Doamne! Nu eram în dispoziţia necesară pentru a mă juca de-a hoţii şi vardiştii atât de devreme dimineaţa.

Mi-am aruncat din picioare pantofii imediat ce am intrat pe uşă, apoi m-am împleticit spre dormitor. Luminiţa de avertizare a robotului telefonic clipea. Am pus pistolul pe pat, am apăsat butonul de pornire şi am început să mă dezbrac.

— Salut, Anita, sunt Ronnie. Am aranjat o întâlnire pentru mâine cu cineva de la Liga Fiinţelor Umane contra Vampirilor. La ora unsprezece în biroul meu. Dacă nu poţi atunci, lasă-mi un mesaj pe robot şi te sun mai târziu. Ai grijă de tine.

Un declic, apoi altul şi vocea lui Edward se făcu auzită:

— Anita, timpul se scurge. Alt declic.

La naiba! Îţi plac jocurile tale, nu-i aşa, ticălosule? Deveneam ţâfnoasă şi nu ştiam cum voi proceda cu Edward. Cu Nikolaos sau cu Zachary, cu Valentine sau cu Aubrey. Ştiam doar că voiam să intru sub duş. Puteam să

încep de acolo. Poate că mi-ar veni vreo idee în timp ce mă curăţăm de zor de sângele caprei.

Am încuiat uşa de la baie şi am pus pistolul pe capacul toaletei. Începeam să devin puţin paranoică. Poate realistă era cuvântul cel mai potrivit.

Am dat drumul la apă şi am aşteptat până a început să curgă fierbinte, apoi am intrat sub duş. Nu eram mai aproape de a rezolva crimele contra vampirilor decât fusesem cu douăzeci şi patru de ore mai devreme.

Chiar dacă aş rezolva cazul, tot aş mai avea probleme. Aubrey şi Valentine aveau să mă omoare de îndată ce Nikolaos nu m-ar mai fi protejat. Grozav. Nici măcar nu eram sigură dacă însăşi Nikolaos nu intenţiona cam acelaşi lucru. Zachary ucidea oameni pentru a-şi hrăni amuleta. Auzisem de amulete care cereau sacrificii umane. Amulete care îţi ofereau mult mai puţin decât nemurirea. Bogăţie, putere, sex – dorinţe din timpuri imemoriale. Pentru aşa ceva era nevoie de un anume fel de sânge – de copii, virgine sau băieţei pre-adolescenţi, bătrânele cu păr albastru şi un picior de lemn. Ei bine, nu chiar aşa, dar totul trebuia să se încadreze într-un anume tipar. Un şir de dispariţii în care să fie implicate victime identice. Dacă Zachary ar fi lăsat pur şi simplu cadavrele pentru a fi descoperite, ziariştii ar fi prins până acum firul. Poate.

Zachary trebuia oprit. Ar fi fost în această seară dacă n-aş fi intervenit. Nicio faptă bună nu trece nepedepsită.

M-am rezemat cu palmele de faianţă şi am lăsat apa să-mi curgă pe spate în şiroaie aproape opărite. Ei bine, trebuia să-l ucid pe Valentine înainte de a mă omorî el. Aveam un mandat pentru uciderea lui, mandat care nu fusese niciodată revocat. Bineînţeles, trebuia mai întâi să-l găsesc.

Aubrey era periculos, dar cel puţin era scos din discuţie până ce Nikolaos nu-l elibera din sicriu.

Puteam să-l las pe Zachary în grija poliţiei. Dolph avea să mă asculte, dar nu aveam nici cea mai mică dovadă.

Fir-ar să fie, magia era ceva despre care nu ştiam absolut nimic. Dacă eu nu înţelegeam ce era de fapt

Zachary, atunci cum aveam să le explic poliţiştilor?

Nikolaos. Avea să mă lase în viaţă dacă rezolvam cazul? Sau nu? Nu ştiam.

Edward urma să vină după mine mâine seară. Fie îi spuneam unde o putea găsi pe Nikolaos, fie avea să-mi tăbăcească pielea. Cunoscându-l pe Edward, nu va fi deloc plăcut. Poate ar fi mai bine să-i spun tot ce dorea. Dar dacă nu reuşea s-o omoare, Nikolaos avea să vină după mine şi m-ar fi ucis cu siguranţă. Singurul lucru pe care încercam să-l evit, mai mult decât orice altceva, era ca Nikolaos să vină după mine.

M-am uscat, m-am pieptănat şi mi-am luat ceva de mâncare. Am încercat să-mi spun că eram prea obosită pentru a mai băga ceva în gură. Stomacul nu m-a crezut.

Se făcuse patru până să mă culc. Purtam crucea în jurul gâtului, iar pistolul era în tocul din spatele tăbliei patului. Şi pentru că eram prea panicată, am strecurat cuţitul între saltea şi arcurile patului. Nu aş fi avut niciodată timpul necesar să ajung la el, dar… Ei bine, nu se ştie niciodată.

L-am visat din nou pe Jean-Claude. Stătea la o masă mâncând mure.

— Vampirii nu mănâncă hrană solidă, i-am zis eu.

— Ai dreptate.

Zâmbi şi împinse cupa cu fructe spre mine.

— Nu pot să suport murele.

— Au fost întotdeauna fructele mele favorite. Nu le-am mai gustat de secole, declară el cu o figură melancolică.

Am ridicat cupa. Era răcoroasă, aproape rece. Murele pluteau în sânge. Cupa îmi căzu din mâini, încet, împroşcând masa cu sânge, cu mai mult sânge decât ar fi putut vreodată conţine. Sângele începu să picure de pe masă pe podea.

Jean-Claude mă fixa cu privirea de cealaltă parte a mesei de pe care se scurgea sângele. Cuvintele ajunseră la mine ca o boare caldă de vânt.

— Nikolaos ne va ucide pe amândoi. Trebuie să lovim primii, ma petite.

— Ce-i prostia asta „să lovim“?

Îşi cufundă mâinile palide în sângele care curgea şi le întinse spre mine ţinându-le în formă de cupă. Sângele îi picura printre degete.

— Bea. Te va face puternică.

M-am trezit privind fix în întuneric.

— Fii blestemat, Jean-Claude, am şoptit. Ce mi-ai făcut?

Niciun răspuns din camera goală şi cufundată în întuneric. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru micile favoruri. Ceasul arăta şase şi trei minute. M-am rostogolit pe o parte şi m-am cuibărit din nou sub cearşaf. Bâzâitul instalaţiei de aer condiţionat nu putea acoperi zgomotul făcut de apa care curgea în baia unui vecin. Am dat drumul la radio. Acordurile concertului de pian în mi bemol de Mozart au umplut camera întunecată. Era prea vioi pentru a dormi, dar voiam zgomot. Pe placul meu.

Nu ştiu dacă de vină era Mozart sau faptul că eram prea obosită; oricum, am adormit din nou. Dacă am visat ceva, nu mi-am mai amintit apoi.

32

Sunetul asurzitor al alarmei ceasului mă smulse din ghearele somnului. Suna tare şi oribil, ca o alarmă de maşină. Am lovit butonul cu palma. Plină de înţelegere, alarma se opri. Cu ochii pe jumătate închişi, abia clipind, am aruncat o privire spre ceas. Nouă. La naiba! Uitasem să deconectez alarma. Aveam timp să mă îmbrac şi să ajung la timp la biserică. Nu voiam să mă dau jos din pat. Nu voiam să merg la biserică. Cu siguranţă că Dumnezeu m-ar fi iertat de data asta.

Bineînţeles, chiar aveam nevoie de tot ajutorul pe care-l puteam obţine. Poată că ar fi fost bună o revelaţie, astfel încât toate piesele misterului să se aşeze la locul lor. Nu-i nimic de râs, mi se mai întâmplase şi altă dată. Nu mă bazez pe ajutorul divin, dar uneori gândesc mai bine când sunt în biserică.

Când lumea e plină de vampiri şi băieţi răi, iar o cruce sfinţită e poate tot ceea ce stă între tine şi moarte, biserica îţi apare într-o altă lumină.

Gemând, m-am târât jos din pat. Sună telefonul. M-am aşezat pe marginea patului, aşteptând să răspundă robotul. A făcut-o.

— Anita, sunt sergentul Storr. Încă un vampir ucis.

Am ridicat receptorul.

— Salut, Dolph.

— Bine că te-am prins înainte de a pleca la biserică.

— Alt vampir mort?

— Da.

— Exact ca ceilalţi?

— Aşa se pare. Am nevoie să vii încoace să-l vezi.

Am dat din cap, mi-am dat seama că nu mă putea vedea, şi am spus:

— Sigur, când?

— Chiar acum.

Am oftat. S-a terminat cu biserica. Nu puteau ţine cadavrul acolo până la prânz sau chiar mai târziu doar pentru mine.

— Spune-mi locul. Aşteaptă, să-mi iau un pix care scrie.

Ţineam un carneţel lângă pat, dar pasta pixului se uscase fără să ştiu.

— Bine, spune!

Locul era doar la o stradă depărtare de Circul Damnaţilor.

— E chiar la marginea Cartierului. Niciuna dintre celelalte crime n-a avut loc atât de departe de Promenadă.

— Aşa-i, răspunse Dolph.

— Şi ce altceva e diferit în cazul ăsta?

— Ai să vezi când ajungi aici.

Domnul Informaţii!

— Bine, ajung într-un sfert de oră.

— Ne vedem atunci.

Legătura se întrerupse.

— Hei, bună dimineaţa şi ţie, Dolph, am spus adresându-mă receptorului.

Poate nici Dolph nu era o persoană obişnuită să se trezească prea de dimineaţă.

Mâinile mi se vindecau. Scosesem bandajele noaptea trecută pentru că erau pătate de sângele caprei. Zgârieturile se cicatrizau mulţumitor, aşa încât nu m-am mai obosit să pun altele în loc.

Un bandaj gros îmi acoperea rana făcută de cuţit la mână. Nu mă mai puteam răni din nou la mâna stângă. Am ieşit fugind din cameră. Urma de muşcătură de pe gât începea să se învineţească. Arăta ca o muşcătură făcută în timpul unei partide de sex. Dacă ar fi văzut-o Zerbrowski, n-aş mai fi avut vreodată linişte. Am acoperit-o cu un bandaj. Acum chiar arăta de parcă ar fi fost muşcătura unui vampir. La dracu'! Am lăsat bandajul. N-au decât să se mire, oricum nu era treaba lor.

Mi-am pus o bluză sport roşie, blugi, pantofii de sport

Nike şi tocul de la umăr pentru pistol. Eram gata. Tocul avea un locaş pentru muniţie suplimentară. Am pus încărcătoare noi. Douăzeci şi şase de cartuşe. Atenţie, băieţi răi! Adevărul este că cele mai multe confruntări în care se folosesc pistoale se termină înainte de a se fi tras primele opt focuri. Totuşi, există întotdeauna un început pentru orice.

Am luat o geacă galben-deschis pe mână pentru cazul în care cineva ar fi devenit nervos la vederea pistolului. Lucram împreună cu poliţiştii, iar aceştia poartă întotdeauna armele la vedere. De ce n-aş fi făcut-o şi eu? În plus, mă săturasem de jocuri. Să ştie ticăloşii că eram înarmată şi gata să folosesc pistolul!

Întotdeauna sunt prea mulţi oameni la locul unei crime. Nu gură-cască, cei care vin doar să vadă; te aştepţi la aşa ceva pentru că moartea altcuiva fascinează întotdeauna oamenii. Dar locul mişună întotdeauna de poliţişti, cei mai mulţi detectivi în haine de tot felul. Atât de mulţi copoi pentru o crimă atât de neînsemnată.

Era chiar şi un car de reportaj de la un post de televiziune, cu o antenă satelit uriaşă montată pe acoperiş, asemănătoare cu o armă laser gigantică dintr-un film Science fiction din anii ’40. Puneam pariu că aveau să mai apară şi alte care de reportaj. Nu ştiam cum reuşise poliţia să păstreze până atunci secretul asupra acestui şir de crime.

Hei, ce grozav, crime cărora le-au căzut victimă vampiri, ce ştiri senzaţionale. Nici nu trebuie să mai adaugi ceva pentru a le face de-a dreptul bizare.

Am lăsat câţiva oameni între mine şi cameraman. Un reporter cu păr blond, îmbrăcat într-un costum elegant, tocmai vâra un microfon în faţa lui Dolph. Eram în siguranţă cât timp stăteam lângă rămăşiţele macabre. Puteau să mă prindă în cadru, dar nu puteau să prezinte imaginile respective la televizor. Buna cuviinţă şi toate celelalte…

Aveam o mică legitimaţie de plastic, cu fotografie, care

îmi permitea accesul în zonele interzise de poliţie. Întotdeauna, când o prindeam la rever, mă simţeam ca un agent federal la început de carieră.

Am fost oprită de un poliţist vigilent în uniformă la banda galbenă care înconjura zona. Acesta se holbă câteva secunde la legitimaţie de parcă ar fi încercat să se hotărască dacă eram „ca lumea“ sau nu. Mă lăsa să trec sau trebuia să cheme mai întâi un detectiv?

Stăteam cu mâinile pe lângă corp, încercând să par inofensivă. De fapt, sunt bună la aşa ceva. Pot fi de-a dreptul drăgălaşă. Poliţistul ridică banda şi îmi făcu semn să trec. Am rezistat impulsului de a-i spune „Bravo, băiete“; i-am spus, în loc, „mulţumesc“.

Cadavrul zăcea lângă un stâlp de lumină. Picioarele îi erau larg desfăcute, o mână, probabil ruptă, era răsucită sub corp. O parte din spate lipsea de parcă cineva şi-ar fi înfipt o mână prin corp şi i-ar fi smuls pur şi simplu mijlocul. La fel ca în celelalte cazuri, inima nu mai era de găsit.

Detectivul Clive Perry stătea lângă cadavru. Era un bărbat de culoare, înalt şi slab, cel mai nou membru al echipei-fantomelor. Avea un glas atât de dulce şi plăcut, încât nu mi-l puteam imagina făcând vreo grosolănie care să deranjeze pe cineva. Pe de altă parte, nu eşti numit în această echipă fără vreun motiv serios.

Îşi ridică privirea din carnet.

— Bună, domnişoară Blake.

— Bună, detectiv Perry.

Zâmbi.

— Sergentul Storr mi-a spus că vei veni.

— Au terminat toţi cu cadavrul?

Dădu din cap.

— E al tău acum.

O baltă neagră de sânge se întindea de sub corp. Am îngenuncheat lângă el. Sângele se coagulase în ceva vâscos, asemănător cu cleiul. Rigiditatea cadaverică se instalase de mult, dacă fusese vorba de aşa ceva. Vampirii nu reacţionează întotdeauna la „moarte“ într-un mod

asemănător cu oamenii, ceea ce face mai greu de determinat momentul morţii. Dar asta era treaba medicului legist, nu a mea.

Soarele strălucitor de vară se revărsa asupra cadavrului. Luând în considerare silueta şi pantalonii negri, puteam pune pariu că era o femeie. Era greu de spus, zăcând pe burtă, cu pieptul vârât înăuntru, lipsită de cap. Şira spinării, albă, strălucea. Sângele îi cursese din gât ca dintr-o sticlă spartă de vin roşu. Pielea îi era sfâşiată şi răsucită de parcă cineva îi smulsese capul cu totul.

Am înghiţit cu greu. Nu mai vărsasem peste victima unei crime de luni întregi. M-am ridicat şi am lăsat o anumită distanţă între mine şi cadavru.

Putea să fi fost opera unei fiinţe umane? Nu. Poate da. La dracu'! Dacă era o fiinţă umană, atunci îşi dădea toată silinţa să pară altfel. Indiferent cum ar arăta un cadavru la exterior, medicul legist găsea întotdeauna urme de cuţit pe corp. Mai rămânea întrebarea dacă urmele de cuţit fuseseră făcute înainte sau după moarte. Era oare o fiinţă umană care încerca să treacă drept monstru, sau un monstru care încerca să se dea drept fiinţă umană?

— Unde-i capul? am întrebat eu.

— Sigur te simţi bine?

L-am privit. Arătam palidă?

— O să fiu bine.

Eu, celebra vânătoare de vampiri, să vărs la vederea unor capete retezate? Nici gând!

Perry ridică din sprâncene, dar era prea politicos pentru a continua discuţia. Mă conduse câţiva metri mai departe pe trotuar. Cineva aruncase o bucată de plastic peste cap. O baltă mai mică de sânge coagulat se scursese de sub plastic.

Perry se aplecă şi apucă folia de un colţ.

— Gata?

Am dat din cap, nefiind sigură de propria-mi voce. Ridică plasticul ca pe o cortină, dezvelind ceea ce zăcea pe trotuar.

Părul negru, lung, acum lipicios, îmbibat de sânge, era

înfăşurat în jurul feţei palide. Faţa fusese odată atrăgătoare, dar nu mai era. Trăsăturile erau relaxate, aproape ca ale unei păpuşi. Retina le-a înregistrat, dar a fost nevoie de câteva secunde pentru a fi percepute de creier.

— Porcăria dracului!

— Ce este?

M-am ridicat repede şi am făcut doi paşi spre stradă. Perry veni lângă mine.

— Te simţi bine?

Am aruncat o privire înapoi spre foaia de plastic şi rămăşiţa sinistră. Oare mă simţeam bine? Bună întrebare. Puteam identifica victima.

Era Theresa.

33

Am ajuns la biroul lui Ronnie cu câteva minute înainte de unsprezece. M-am oprit cu mâna pe clanţă. Nu-mi puteam scoate din minte imaginea capului Theresei pe trotuar. Fusese crudă şi probabil omorâse sute de fiinţe umane. De ce îmi era milă de ea? Din prostie, bănuiesc. Am respirat adânc şi am împins uşa.

Biroul lui Ronnie era plin de ferestre. Lumina intra din două părţi, dinspre sud şi vest, ceea ce însemna că după-amiaza încăperea era ca un cuptor solar. Nici cea mai puternică instalaţie de aer condiţionat nu făcea faţă la atâta soare.

De la ferestrele însorite ale biroului se vedea Cartierul. Dacă aveai chef să te uiţi.

Ronnie îmi făcu semn să pătrund în strălucirea orbitoare a biroului.

O femeie cu o constituţie delicată şedea într-un fotoliu în faţa biroului. O asiatică cu părul negru, strălucitor, prins cu grijă la spate. O jachetă purpurie, asortată cu fusta, era împăturită cu grijă pe braţul fotoliului. Bluza, dintr-un material lucios de culoarea levănţicii, îi evidenţia ochii migdalaţi şi nuanţa de aceeaşi culoare a pleoapelor şi sprâncenelor. Picioarele îi erau încrucişate, mâinile înlănţuite în poală. Avea un aspect rece în bluza de culoarea levănţicii în ciuda razelor înăbuşitoare ale soarelui.

Luată prin surprindere, am rămas fără glas aproape un minut revăzând-o după atâţia ani. În cele din urmă mi-am închis gura căscată şi am păşit înainte, cu mâna întinsă.

— Beverly, nu ne-am mai văzut de mult timp.

Se ridică cu o mişcare elegantă şi îmi întinse o mână rece.

— De trei ani.

Beverly, precizia matematică.

— Vă cunoaşteţi? întrebă Ronnie.

M-am întors spre ea.

— Nu ţi-a spus Bev că mă cunoaşte?

Ronnie clătină din cap.

Am fixat-o cu privirea pe nou-venită.

— De ce nu i-ai spus lui Ronnie?

— N-am crezut necesar.

Bev îşi ridică bărbia pentru a mă privi în ochi. Nu mulţi trebuie s-o facă. Se întâmplă destul de rar să am o senzaţie atât de stranie ca şi cum ar trebui să-mi îndoi genunchii pentru a fi la acelaşi nivel al ochilor.

— Are cineva de gând să-mi spună de unde vă cunoaşteţi? întrebă Ronnie.

Ronnie trecu pe lângă noi şi se aşeză în spatele biroului, îşi lăsă puţin scaunul pe spate, îşi încrucişă mâinile la piept şi aşteptă. Ochii ei gri, moi ca blana unui pisoi, mă priveau fix.

— Bev, te superi dacă-i spun?

Bev se aşezase din nou cu mişcări graţioase şi uşoare. Avea prestanţă şi îmi făcuse întotdeauna impresia unei doamne în adevăratul înţeles al cuvântului.

— Nu am nimic de obiectat dacă tu crezi că este necesar, răspunse ea.

Nu era un îndemn prea călduros, dar tot mai bun decât nimic. M-am lăsat să cad în celălalt fotoliu, conştientă de blugii şi de pantofii mei sport. Arătam ca un copil prost îmbrăcat în comparaţie cu Bev. Impresia dură doar o clipă, apoi dispăru. Amintiţi-vă, nimeni nu poate să te facă să te simţi inferior fără consimţământul tău. A spus-o Eleanor Roosevelt[11] şi era o maximă conform căreia încercam să trăiesc. Şi reuşeam de cele mai multe ori.

— Familia lui Bev a fost victima unui grup de vampiri. Doar Beverly a supravieţuit. Eu eram una dintre cei care

[11] Anna Eleanor Roosevelt (1884 – 1962), soţia lui Franklin D. Roosevelt (1882 – 1945), al 32-lea preşedinte al Statelor Unite (1933 – 1945) (n. tr).

au participat la distrugerea vampirilor.

Scurt şi la obiect, al dracului de multe lucruri lăsate pe dinafară, cele mai multe dureroase.

Bev vorbi cu acea voce precisă şi liniştită care o caracteriza.

— Ceea ce n-a amintit Anita este faptul că mi-a salvat viaţa punându-şi-o pe a ei în pericol.

Îşi lăsă privirea în jos, pe mâinile din poală.

Mi-am amintit de prima dată când am văzut-o pe Beverly Chin. Un picior palid lovind cu putere podeaua. Sclipirea caninilor în momentul în care vampirul aplecat peste victimă se pregătea să muşte. O imagine fugară a feţei palide şi îngrozite, a părului negru. Teroarea pură întipărită pe ea în timp ce urla. Mâna mea aruncând un cuţit cu lama de argint şi nimerindu-l pe vampir în umăr. Nu o lovitură ucigătoare, nu fusese timp de aşa ceva. Creatura sărise în picioare urlând la mine. L-am înfruntat singură cu ultimul cuţit pe care-l mai aveam, pistolul fiind de mult descărcat.

Şi mi-am reamintit-o pe Beverly Chin lovindu-l pe vampir în cap cu un sfeşnic de argint exact când se apleca deasupra mea, răsuflarea lui caldă atingându-mi gâtul. Săptămâni întregi am auzit în vis urletele pe care le scotea în timp ce Beverly îi zdrobea capul, oprindu-se doar atunci când sângele şi creierii i s-au împrăştiat pe podea.

Toate acestea s-au întâmplat fără ca niciuna să scoată vreun cuvânt. Ne salvasem vieţile una alteia; era o legătură care dăinuia. Prietenia se poate destrăma, dar există întotdeauna acea obligaţie, acea cunoaştere făurită prin teroare, sânge şi violenţă împărtăşită, care nu te părăseşte niciodată cu adevărat. Era acolo între noi după trei ani, încordată şi palpabilă.

Fată deşteaptă, Ronnie interveni pentru a întrerupe tăcerea stânjenitoare.

— Ceva de băut?

— Fără alcool, am zis într-un glas eu şi Beverly.

Am izbucnit în râs şi încordarea a trecut. Nu vom fi niciodată prietene adevărate, dar probabil vom înceta a ne

mai comporta ciudat una faţă de cealaltă.

Ronnie ne-a adus două Coca Cola dietetice. M-am strâmbat, dar am luat-o. Ştiam că asta era tot ce avea în micul frigider de la serviciu. Discutasem despre băuturile dietetice, iar ea jurase că îi plăceau. Îi plăceau, ce să spun!

Bev o luă pe-a ei graţios; poate asta era ceea ce bea acasă. Dacă mi-ai fi dat ceva bun pentru îngrăşare şi cu puţin gust, atunci s-ar fi schimbat treaba.

— Ronnie mi-a spus la telefon că ar putea exista o echipă de exterminare legată de Liga Fiinţelor Umane contra Vampirilor. E adevărat? am întrebat eu.

Bev fixă cu privirea doza de Coca Cola pe care o ţinea cu o mână pe dedesubt pentru a nu-şi păta fusta.

— Nu ştiu precis dacă e adevărat, dar cred că este.

— Spune-mi ce ai auzit.

— S-a discutat într-un timp despre înfiinţarea unei echipe însărcinate cu vânarea vampirilor. Cu uciderea lor aşa cum ne-au ucis… familiile. Bineînţeles că preşedintele a respins propunerea prin veto. Noi lucrăm în interiorul unui sistem. Nu suntem grupare paramilitară.

Rosti totul aproape ca o întrebare de parcă ar fi încercat să se convingă mai degrabă pe ea însăşi decât pe noi. Era marcată de ceea ce s-ar fi putut întâmpla – o nouă prăbuşire a lumii ei mici şi corecte.

— Dar am auzit nişte lucruri în ultimul timp. Câţiva membri ai organizaţiei noastre se lăudau că omorâseră nişte vampiri.

— Şi cum se presupune că i-ar fi omorât? am întrebat eu.

Mă privi, ezitând.

— Nu ştiu.

— N-ai niciun indiciu?

Scutură din cap.

— Bănuiesc că aş putea afla pentru tine. E important?

— Poliţia nu a făcut publice anumite detalii, anumite lucruri pe care le-ar putea şti doar ucigaşul.

— Înţeleg.

Îşi lăsă privirea pe doza din mână, apoi ridică ochii spre

mine.

— Nu cred că este vorba de crimă, chiar dacă câţiva membri ai Ligii au făcut ceea ce spun ziarele. Uciderea animalelor periculoase nu trebuie să fie o crimă.

Eram de acord cu ea în anumite privinţe. Odinioară fusesem de acord cu ea din toată inima.

— Atunci de ce ne-ai spune?

Mă privi direct, ochii ei întunecaţi, aproape negri fixându-mi faţa.

— Ţi-o datorez.

— Şi tu mi-ai salvat viaţa. Nu-mi datorezi nimic.

— Va exista întotdeauna o datorie între noi, întotdeauna.

Am privit-o şi am înţeles. Bev mă implorase să nu spun nimănui că făcuse zob capul vampirului. Cred că era de-a dreptul îngrozită că fusese capabilă de atâta violenţă, indiferent de motiv.

Spusesem poliţiştilor că ea distrăsese atenţia vampirului pentru ca eu să-l pot ucide. Bev fusese disproporţionat de recunoscătoare pentru acea mică minciună spusă cu bună intenţie. Poate dacă nu mai ştia nimeni altcineva, ar fi putut pretinde că nu se întâmplase niciodată. Poate.

Se ridică, netezindu-şi fusta la spate. Aşează cu grijă doza de Coca Cola pe marginea biroului.

— Las un mesaj domnişoarei Sims de îndată ce aflu mai multe.

Am aprobat din cap.

— Apreciez ceea ce faci.

Putea să-şi trădeze cauza pentru mine.

Îşi puse jacheta purpurie pe un braţ, ţinând strâns în mâini poşeta mică.

— Violenţa nu este un răspuns. Trebuie să lucrăm în interiorul sistemului. Liga Fiinţelor Umane contra Vampirilor sprijină legea şi ordinea, nu acţiunile paramilitare.

Suna ca un discurs preînregistrat, dar m-am făcut că plouă. Oricine are nevoie de ceva în care să creadă.

Ne-am strâns mâinile. A ei era rece şi uscată. Apoi plecă, cu umerii delicaţi foarte drepţi. Uşa se închise complet şi

fără zgomot în urma ei. Privind-o, n-ai fi crezut niciodată că fusese capabilă de o violenţă dusă la extrem. Poate ăsta era modul ei de a reacţiona. Cine eram eu să o contrazic?

Ronnie spuse:

— Ei bine, acum spune-mi noutăţile. Ce ai aflat?

— De unde ştii că am aflat ceva?

— Pentru că erai cam pământie la faţă când ai intrat pe ușă.

— Halal!

Şi credeam că am reuşit să maschez totul.

Mă bătu pe braţ.

— Nu-ţi face probleme. Te ştiu prea bine, asta-i tot.

Am dat din cap, considerând explicaţia ca atare, o încercare de a mă calma. Şi am luat-o în seamă. I-am povestit despre moartea Theserei. I-am spus totul, cu excepţia visului despre Jean-Claude. Asta era o chestie particulară.

Fluieră uşor.

— La naiba, chiar ai fost ocupată. Crezi că e vorba de o echipă umană de exterminare?

— Adică Liga Fiinţelor Umane contra Vampirilor?

Dădu din cap.

Am respirat adânc.

— Nu ştiu. Dacă sunt fiinţe umane n-am nici cea mai mică idee cum procedează. Ar fi nevoie de o forţă supraomenească pentru a smulge un cap.

— O fiinţă umană foarte puternică?

Imaginea muşchilor supradimensionaţi ai lui Winter îmi trecu fulgerător prin minte.

— Poate, dar aşa o putere…

— Acţionând sub presiune, bunicuţele au ridicat maşini…

Avea dreptate.

— Ţi-ar plăcea să vizitezi Biserica pentru Viaţă Eternă? am întrebat-o eu.

— Te gândeşti să te înscrii…

M-am încruntat la ea. Izbucni în râs.

— Bine, bine, nu te mai încrunta la mine. De ce să

mergem acolo?

— Noaptea trecută au năvălit cu bâtele la o petrecere. Nu spun că intenţionau să ucidă pe cineva, dar când începi să baţi oamenii – am ridicat din umeri – se pot întâmpla accidente.

— Crezi că Biserica e în spatele întregii afaceri?

— Nu ştiu, dar dacă îi urăsc pe ciudaţi într-atât de mult încât intră cu forţa la o petrecere, poate că îi urăsc îndeajuns şi pentru a-i ucide.

— Dar cea mai mare parte a membrilor Bisericii sunt vampiri, zise Ronnie.

— Exact. Putere supraomenească şi abilitate de a se apropia de victime.

Ronnie zâmbi.

— Nu e o idee prea rea, Blake, nu-i o idee prea rea.

Am plecat capul cu modestie.

— Acum tot ce avem de făcut este să şi dovedim.

Ochii îi scânteiau încă, plini de umor, când zise:

— Bineînţeles, dacă nu cumva n-au făcut-o ei.

— Oh, ia mai taci! E un loc de unde putem începe.

Îşi desfăcu larg mâinile.

— Hei, nu mă plâng. Tata îmi spunea întotdeauna „Să nu critici niciodată dacă nu ai o idee mai bună“.

— Nici tu nu ştii ce se întâmplă, nu-i aşa-i? am întrebat eu.

Faţa îi redeveni calmă.

— Aş vrea să ştiu.

Şi eu voiam.

34

Sediul principal al Bisericii pentru Viaţă Eternă se află pe Page Avenue, departe de Cartier. Biserica nu doreşte ca numele ei să fie asociat cu lepădăturile societăţii. Circul Damnaţilor, Clubul de striptease al vampirilor, vai-vai! Şocant. Nu, membrii ei se consideră morţi-vii adevăraţi.

Biserica în sine se înalţă pe un teren aproape lipsit de orice verdeaţă. Câţiva copăcei se chinuie să crească între copaci adevăraţi şi să ferească de lumină clădirea de un alb imaculat a bisericii. Aceasta părea să strălucească în soarele fierbinte de iulie ca o lună răsărită din pământ.

Am intrat în parcarea acoperită cu un strat nou şi strălucitor de asfalt. Doar terenul părea normal, un pământ puţin roşu, transformat în noroi. Iarba nu avusese niciodată vreo şansă.

— Drăguţă, declară Ronnie, arătând cu capul spre clădirea principală.

Am ridicat din umeri.

— Dacă spui tu. Ca să fiu sinceră, nu m-am obişnuit niciodată cu efectul de ansamblu.

— Efectul de ansamblu?

— Vitraliile sunt toate de o culoare abstractă. Nicio imagine cu Iisus Hristos, niciun sfânt, niciun simbol religios. Simple vitralii, la fel de nesemnificative ca o rochie de mireasă tocmai scoasă din cutie.

Ronnie coborî din maşină punându-şi ochelarii de soare şi privi atent clădirea bisericii, cu braţele încrucişate la piept.

— Arată de parcă tocmai au despachetat-o şi nu i-au pus încă podoabele.

— Da, o biserică fără Dumnezeu. Ce nu e în regulă cu imaginea asta?

Nu râse.

— Oare o fi cineva treaz la ora asta?

— Oh, da, ziua recrutează noii membri.

— Recrutează?

— Ştii tu, merg din uşă în uşă precum mormonii şi martorii lui Iehova.

Se holbă la mine.

— Glumeşti?

— Arăt de parcă aş glumi?

Clătină din cap.

— Vampiri-care-merg-din-uşă-în-uşă! Ce… convenabil, zise ea balansându-şi mâinile înainte şi înapoi.

— Da. Hai să vedem cine e la birou…

Scări late, albe, duceau către uşi duble uriaşe. Una din uşi era deschisă; pe cealaltă se afla un anunţ pe care scria „Intră Prietene şi găseşte-ţi Pacea“. Am rezistat tentaţiei de a rupe anunţul şi de a-l călca în picioare.

Se bazau pe una dintre cele mari temeri ale omului – moartea. Tuturor le e frică de moarte. Oamenii care nu cred în Dumnezeu au probleme legate de conceptul de moarte. Mori şi încetezi să mai exişti. Bumm. Dar aici, la Biserica pentru Viaţă Eternă, îţi promit exact ce spune şi numele. Şi pot s-o dovedească. Fără credinţă nebunească. Fără aşteptare. Fără întrebări la care nu se poate răspunde. Cum e să te simţi mort? Întreabă pur şi simplu pe unul dintre colegii enoriaşi.

Oh, în plus nu vei îmbătrâni niciodată. Nu operaţii de lifting facial, nu diete pentru burţi prea mari, doar tinereţe eternă. Nu e o afacere proastă atât timp cât nu crezi în suflet.

Atât timp cât nu crezi că sufletul rămâne prizonier în corpul vampirului şi nu poate ajunge niciodată în Rai. Sau, şi mai rău, atât timp cât nu crezi că vampirii sunt un rău inerent şi eşti condamnat să ajungi în Iad. Biserica catolică consideră vampirismul voluntar un fel de sinucidere. Sunt înclinat să fiu de acord cu acest lucru. Deşi Papa i-a excomunicat pe toţi reanimatorii care nu au renunţat la readucerea la viaţă a morţilor. Foarte bine; am devenit

membră a bisericii episcopale.

Strane de lemn bine lustruit erau dispuse în două şiruri largi spre ceea ce ar fi trebuit să fie un altar. Un amvon pe care nu l-aş fi putut numi altar. Era doar un perete albastru, gol, înconjurat de mai mulţi pereţi albi, înalţi.

Vitraliile erau roşii şi albastre. Lumina soarelui strălucea prin ele, aruncând modele delicat colorate pe podeaua albă.

— Paşnic, zise Ronnie.

— Aşa sunt şi cimitirele.

Îmi zâmbi.

— Mă gândeam că aşa ai să spui.

M-am încruntat.

— Nu ne tachinăm, avem o treabă de făcut.

— Ce vrei de la mine mai exact?

— Doar să mă susţii – să pari ameninţătoare dacă vei reuşi. Să cauţi indicii.

— Indicii? făcu ea.

— Da, ştii tu, indicii, cotoare de bilete, notiţe pe jumătate arse, chestii din astea.

— Oh, aşa ceva…

— Nu mai rânji la mine, Ronnie.

Îşi aşează mai bine ochelarii de soare şi îmi aruncă cea mai „rece“ privire de care era capabilă. Se descurcă destul de bine. Am auzit de criminali care se cutremurau de la doi metri sub privirea ei „rece“. Rămânea de văzut ce acţiune va avea asupra enoriaşilor.

O uşiţă se afla într-o parte a „altarului“. Ducea spre un culoar acoperit cu mochetă. Zumzetul instalaţiei de aer condiţionat ne învălui. Săli de baie pe stânga, o uşă deschisă pe dreapta. Poate aici îşi luau… cafeaua după slujbe. Nu, probabil că nu era vorba de cafea. O predică înălţătoare urmată poate de nişte… sânge?

Pe o uşă era o mică inscripţie: „Birou“. Inteligent. Un birou cu nelipsita secretară şi… în spatele biroului şedea un tânăr subţire, cu părul castaniu, tuns scurt. Ochelari cu rame metalice împodobeau doi ochi căprui minunaţi. Pe gât se vedea o urmă de muşcătură pe cale de vindecare.

Se ridică în picioare şi înconjură biroul, zâmbitor, cu mâna întinsă.

— Bine aţi venit, prieteni. Mă numesc Bruce. Pot să vă ajut cu ceva astăzi?

Strângerea de mână era viguroasă, dar nu exagerat de puternică, o atingere prietenească persistentă, fără implicaţii sexuale. Comercianţii de maşini cu adevărat buni strâng mâna astfel. La fel şi agenţii imobiliari. Am de vânzare un suflet mic şi drăguţ, de-abia folosit. Preţul e bun. Ai încredere în mine. Dacă ochii săi mari şi căprui ar fi fost mai sinceri, i-aş fi dat un biscuite ca unui căţeluş cuminte şi l-aş fi mângâiat uşor pe cap.

— Aş vrea să stabilesc o întâlnire cu Malcolm, am declarat eu.

Clipi o singură dată.

— Luaţi loc.

M-am aşezat. Ronnie se rezemă de perete, de o parte a uşii. Cu mâinile încrucişate, cu o privire rece de bodyguard.

După ce ne oferi cafea, Bruce reveni în spatele biroului şi se aşeză cu mâinile încrucişate.

— Acum, domnişoară…

— Blake.

Nicio tresărire; nu auzise de mine. Cât de trecătoare e celebritatea!

— Domnişoară Blake, de ce aţi dori să vă întâlniţi cu conducătorul bisericii noastre? Avem mulţi consultanţi competenţi şi înţelegători care v-ar putea ajuta să luaţi o hotărâre.

I-am zâmbit. Pariez că aveţi, pişpirică!

— Cred că Malcolm va dori să vorbească cu mine. Am informaţii în legătură cu crimele cărora le-au căzut victimă vampirii.

Zâmbetul îi dispăru de pe buze.

— Dacă aveţi astfel de informaţii, atunci mergeţi la poliţie.

— Chiar dacă am dovezi că anumiţi enoriaşi ai bisericii dumneavoastră au comis aceste crime?

Un mic bluf, altfel cunoscut sub numele de minciună.

Înghiţi în sec, strângând tăblia mesei cu degetele până când vârfurile lor deveniră albe.

— Nu înţeleg. Adică…

I-am zâmbit.

— Să fim sinceri, Bruce. Nu sunteţi obişnuiţi să aveţi de-a face cu crime. Nu sunteţi antrenaţi pentru aşa ceva, nu-i aşa?

— Ei bine, nu, dar…

— Atunci trebuie doar să-mi spui la ce oră să revin diseară pentru a mă întâlni cu Malcolm.

— Nu ştiu. Eu…

— Nu-ţi bate capul. Malcolm e conducătorul bisericii, o să aibă el grijă de tot.

Dădea din cap, prea repede. Privi rapid spre Ronnie, apoi din nou spre mine. Frunzări un carnet îmbrăcat în piele, cu programări zilnice, aflat pe birou.

— Diseară la nouă.

Luă un stilou, gata pregătit.

— Dacă aţi vrea să-mi spuneţi numele întreg, vă pot face o programare provizorie, în creion…

Am deschis gura să-l informez că nu ţinea un creion în mână, dar am hotărât s-o las baltă.

— Anita Blake.

Tot n-a recunoscut numele. Se terminase cu renumele meu de terorizare a ţinutului vampirilor.

— Şi scopul întrevederii?

Îşi recăpăta rapid profesionalismul.

M-am ridicat.

— Crimă, se referă la crimă.

— Oh, da, am…

Mâzgăli ceva pe carnet.

— Astă seară, ora nouă, Anita Blake, crimă.

Se încruntă la notiţă de parcă ar fi fost ceva în neregulă.

Am hotărât sa-l ajut.

— Nu te mai încrunta. Ai scris exact ce trebuia.

Se holbă la mine. Era puţin palid.

— Mă întorc. Asigură-te că va primi mesajul.

Bruce dădu iar din cap, prea repede, cu ochii măriţi în spatele ochelarilor.

Ronnie deschise uşa şi am ieşit prima. Mă urmă ca un bodyguard dintr-un film prost. A izbucnit în râs când am ajuns din nou în clădirea principală a bisericii.

— Cred că l-am înspăimântat.

— Bruce e uşor de înspăimântat.

Ronnie aprobă din cap, cu ochii strălucitori.

Cea mai mică aluzie la violenţă şi crimă, iar tipul se pierduse complet cu firea. Şi când „va mai creşte“, va deveni vampir. Vezi să nu!

Lumina soarelui ne orbi aproape după întunecimea din biserică. Am clipit repede şi mi-am acoperit ochii cu o mână. Am surprins o mişcare cu coada ochiului.

Ronnie ţipă:

— Anita!

Totul se mişca cu încetinitorul. Am avut destul timp să mă holbez la bărbatul cu un pistol în mână. Ronnie se repezi direct în mine proiectându-ne înapoi prin uşile bisericii. Gloanţele se înfipseră în uşă în locul în care tocmai stătusem.

Ronnie se ridică anevoie în spatele meu, aproape de perete. Îmi scosesem pistolul şi mă lipisem de o latură a uşii. Inima îmi bătea nebuneşte în urechi. Totuşi puteam auzi totul. Fâşâitul gecii mele era ca o electricitate statică. Am auzit bărbatul urcând scările. Ticălosul continua să înainteze.

Am făcu un mic pas înainte. Bărbatul ajunsese aproape în capul scărilor. Umbra i se proiecta în spatele uşii. Nici măcar nu încerca să se ascundă. Poate credea că nu eram înarmată. Avea să afle altceva.

Am auzit vocea lui Bruce:

— Ce se întâmplă aici?

Ronnie urlă:

— Intră înăuntru!

Am rămas cu ochii aţintiţi asupra uşii. Nu aveam de gând să mă las împuşcată doar pentru faptul că bătrânu’ Bruce îmi distrăsese atenţia. Nimic nu era mai important

decât umbra din cadrul uşii, paşii care se opriseră. Nimic altceva.

Bărbatul păşi înăuntru. Ţinea pistolul în mână, îşi rotea privirea de jur-împrejur cercetând biserica. Amator.

L-aş fi putut atinge cu ţeava pistolului.

— Nu te mişca!

„Stai“ sună întotdeauna atât de melodramatic. „Nu te mişca“ e mai la obiect.

— Nu te mişca! am repetat.

Îşi întoarse încet capul spre mine.

— Tu eşti Călăul?

Vocea era înceată, ezitantă.

Trebuia să neg? Poate. Cu siguranţă, dacă venise aici pentru a-l ucide pe Călău.

— Nu, am răspuns.

Începu să se răsucească.

— Atunci ea trebuie să fie.

Se răsuci spre Ronnie. Rahat.

Îşi ridică arma pentru a ochi.

— Nu! urlă Ronnie.

Prea târziu. Am tras, cu pistolul aproape lipit de pieptul lui. Împuşcătura lui Ronnie a fost doar un ecou. Impactul îl ridică în aer, aruncându-l pe spate. Cămaşa i se umplu de sânge. Se lovi cu putere de uşa pe jumătate deschisă şi căzu lat pe spate dincolo de ea. Nu-i mai puteam vedea decât picioarele.

Am ezitat, ascultând. Nu auzeam nicio mişcare. M-am strecurat după uşă. Bărbatul nu se mişca, dar mâna îi era încă încleştată pe pistol. Mi-am îndreptat arma spre el şi m-am apropiat. Dacă ar fi făcut chiar şi cea mai mică mişcare, l-aş fi împuşcat din nou.

I-am zburat cu un şut pistolul din mână şi i-am pipăit pulsul la gât. Nici urmă. Mort de-a binelea.

Am folosit gloanţe care puteau veni de hac şi vampirilor dacă nimeream locul potrivit şi dacă nu erau prea bătrâni. Glonţul făcuse o mică gaură de intrare, dar la ieşire luase cu el şi o parte din piept. Glonţul făcuse exact ce trebuia – se dilatase producând un orificiu foarte mare de ieşire.

Gâtul îi atârna într-o parte – împodobit cu două urme de muşcături. Fir-ar să fie! Cu sau fără urme de muşcături, era mort. Din inimă nu-i mai rămăsese nici măcar îndeajuns pentru a avea unde să înfigi un ac. Împuşcătură norocoasă. Un tâmpit de amator cu un pistol!

Palidă, Ronnie se rezemă de tocul uşii. Pistolul îi era îndreptat spre bărbatul mort. Braţele lui Ronnie tremurau uşor.

Aproape reuşi să zâmbească.

— De obicei, nu port armă în timpul zilei, dar ştiind că merg cu tine…

— E o insultă?

— Nu, o realitate, răspunse ea.

Nu o puteam contrazice. M-am aşezat pe treptele reci de piatră; genunchii îmi tremurau. Adrenalina se scurgea din mine ca apa dintr-o cană crăpată.

Bruce, palid ca moartea, stătea în cadrul uşii.

— A… a încercat să te omoare.

Frica i se simţea în voce.

— Îl recunoşti? am întrebat eu.

Scutură din cap de mai multe ori cu mişcări rapide şi bruşte.

— Eşti sigur?

— Noi… nu încurajăm… violenţa.

Înghiţi cu greu, vocea îi era mai mult o şoaptă.

— Nu-l cunosc.

Frica părea sinceră. Poate nu-l cunoştea, dar asta nu însemna că bărbatul nu putea să fi fost unul dintre enoriaşi.

— Bruce, sună la poliţie.

Stătea pur şi simplu nemişcat, holbându-se la cadavru.

— Sună la poliţie, da?

Se uită fix la mine cu nişte ochi împăienjeniţi. Nu eram sigură dacă m-a auzit sau nu, dar intră înăuntru.

Ronnie se aşează lângă mine, privind fix parcarea. Sângele se scurgea pe treptele albe în mici şiroaie stacojii.

— Iisuse, şopti ea.

— Da.

Pistolul îmi atârna încă neglijent în mână. Pericolul părea să fi trecut. Bănuiesc că puteam renunţa la pistol.

— Mulţumesc că mi-ai dat un brânci.

— Cu plăcere.

Ronnie respiră adânc, tremurat.

— Mulţumesc că l-ai împuşcat înainte de a mă împuşca el.

— N-ai pentru ce. În plus, l-ai nimerit şi tu.

— Nu-mi mai aminti.

M-am uitat atent la ea.

— Te simţi bine?

— Nu. Sunt cu adevărat speriată.

— Da.

Bineînţeles, tot ce avea Ronnie de făcut era să stea cât mai departe de mine. Toţi trăgeau foc de voie în mine. Devenisem o ameninţare ambulantă şi vorbitoare pentru prieteni şi colegi. Ronnie ar fi putut muri astăzi şi ar fi fost din cauza mea. Trăsese cu câteva secunde mai târziu decât mine. Acele câteva secunde ar fi putut s-o coste viaţa. Bineînţeles, aş fi murit dacă n-ar fi fost aici astăzi. Un glonţ în piept şi pistolul nu mi-ar mai fi folosit la nimic.

Am auzit în depărtare sirenele poliţiei. Trebuie să fi fost al naibii de aproape sau poate mai avusese loc vreo altă crimă. Posibil. Vor crede oare poliţiştii că era doar un fanatic care încercase să ucidă Călăul? Poate. Cu siguranţă că Dolph nu va crede aşa ceva.

Razele soarelui ne învăluiau ca un plastic galben strălucitor. Niciuna dintre noi nu rosti o vorbă. Poate nu mai era nimic de spus. Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa. Cu plăcere. Ce mai era de adăugat?

Mă simţeam uşurată şi goală pe dinăuntru, dar aproape liniştită. Paralizată. Probabil că eram aproape de a afla adevărul, oricare ar fi fost acela. Oamenii încercau să mă omoare. Era un semn bun. Oarecum. Însemna că ştiam ceva important. Destul de important pentru a fi ucisă. Necazul era că nu ştiam ceea ce presupuneau unii că ştiu.

35

Am revenit la biserică la nouă fără un sfert, seara. Cerul avea o culoare purpurie. Nori roz se întindeau pe el ca vata de zahăr desfăcută de copii şi lăsată să se topească. Mai rămâneau câteva minute până la lăsarea completă a întunericului. Ar fi trebuit ca ghoulii să fi ieşit deja la vânătoare. Vampirii mai aveau încă de aşteptat preţ de câteva zeci de bătăi de inimă.

Am rămas pe treptele bisericii, admirând asfinţitul. Nu se mai vedea nicio picătură de sânge. Treptele albe erau strălucitoare şi noi de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat în acea după-amiază. Dar eu îmi aminteam. Hotărâsem să transpir în căldura de iulie pentru a putea lua cu mine un adevărat arsenal. Geaca ascundea şi tocul de la umăr cu pistolul de 9 mm şi câteva încărcătoare suplimentare, dar şi câte un cuţit pe fiecare braţ. Micul Firestar era în tocul de sub pantaloni, aşezat astfel încât să fie uşor de scos cu mâna dreaptă. Aveam chiar şi un cuţit prins de gleznă.

Bineînţeles, nimic din ceea ce aveam nu putea să-l oprească pe Malcolm. Era unul dintre cei mai puternici vampiri din oraş. După ce-i văzusem pe Nikolaos şi Jean-Claude, eram de părere că putea fi considerat al treilea. În compania celorlalţi, locul al treilea nu era rău… Atunci de ce să-l înfrunt? Pentru că nu-mi trecea prin minte ce altceva aş fi putut face.

Lăsasem o scrisoare cu detalii despre suspiciunile mele referitoare la biserică şi la oricine altcineva într-o cutie de valori de la bancă. Doar toată lumea are câte una, nu? Ronnie ştia de ea şi mai era şi o scrisoare pe biroul secretarei de la Animators Inc. Avea să ajungă luni dimineaţa pe biroul lui Dolph dacă nu aş fi telefonat.

Un atentat la viaţa mea şi deveneam paranoică. Ei

poftim!

Parcarea era plină. Oamenii dispăreau în biserică în grupuri mici. Unii veniseră pur şi simplu pe jos, nu cu maşinile. I-am privit cu atenţie: vampiri, înainte de a se lăsa pe deplin întunericul? Nu, doar fiinţe umane!

Am tras pe jumătate fermoarul gecii. Nu voiam să deranjez slujba intrând cu pistolul la vedere.

O femeie tânără, cu părul castaniu dat cu gel, lăsat să cadă conform modei peste un ochi, împărţea broşuri chiar la intrare. Probabil că era un desfăşurător al slujbei. Îmi zâmbi şi spuse:

— Bine aţi venit. Sunteţi aici pentru prima oară?

I-am zâmbit la rândul meu, afabilă, de parcă nu aş fi cărat cu mine un arsenal îndeajuns pentru a nimici jumătate din enoriaşi.

— Am programare pentru o întâlnire cu Malcolm.

Zâmbetul nu i se schimbă. Din contră, se adânci; lăsând să se vadă o gropiţă într-o parte a buzelor rujate. Într-un anume fel, nu credeam că ştia că ucisesem pe cineva în acea zi. În general oamenii nu-mi zâmbesc când ştiu astfel de lucruri.

— O clipă, doar să rog pe cineva să mă înlocuiască.

Se îndepărtă pentru a bate un tânăr pe umăr. Îi şopti ceva la ureche şi îi îndesă broşurile în mâini.

Reveni lângă mine, netezindu-şi rochia de culoarea vinului de Burgundia.

— Dacă aţi vrea să mă urmaţi…?

Suna ca o întrebare. Ce ar face dacă aş refuza? Probabil ar rămâne tablou. Tânărul întâmpina un cuplu are tocmai intrase în biserică. Bărbatul purta costum, femeia nelipsita rochie, ciorapi şi sandale. Puteau să fi mers la biserica mea, la orice altă biserică. În timp ce o urmam pe tânăra femeie de-a lungul coridorului lateral spre uşă, am aruncat o privire spre un cuplu îmbrăcat după moda punk postmodernă, sau cum s-o fi chemat. Părul fetei semăna cu cel al miresei lui Frankenstein[12], doar că era colorat în roz

[12] Referire la filmul *The Bride of Frankenstein* / *Mireasa lui Frankenstein,* 1935, regia James Whale, în care personajul, interpretat

şi verde. Am privit încă o dată şi tot nu m-am lămurit; poate că al lui era părul vopsit în roz şi verde. Dacă aşa stăteau lucrurile, părul fetei era atât de lipit de cap, încât părea o barbă ţepoasă.

Biserica pentru Viaţă Eternă atrăgea o mulţime de adepţi. Cuvântul de ordine era diversitate.

Se adresa agnosticilor, ateilor, credincioşilor obişnuiţi, dar deziluzionaţi, şi celor care nu se hotărâseră niciodată ce erau de fapt. Biserica era aproape plină şi încă nu se întunecase. Urmau să mai vină vampirii. Trecuse mult timp de când nu mai văzusem o biserică atât de plină, excepţie făcând Paștele şi Crăciunul. Creştini de sărbătoare. Un fior mă trecu pe şira spinării.

Era biserica cea mai plină cu enoriaşi în care intrasem în ultimii ani. Biserica vampirilor. Poate că adevăratul pericol nu îl constituia ucigaşul. Poate că adevăratul pericol se afla aici, în această clădire.

Am clătinat din cap şi mi-am urmat ghidul dincolo de uşă, în afara bisericii, pe lângă zona în care s-ar fi putut servi cafeaua. Şi chiar era cafea într-un filtru aflat pe o masă acoperită cu alb. Şi mai era şi o cupă cu un lichid roşiatic, prea vâscos pentru a fi punci.

Femeia mă întrebă:

— Doriţi o cafea?

— Nu, mulţumesc.

Zâmbi afabil şi deschise uşa pe care scria „Birou“. Am intrat. Nu era nimeni înăuntru.

— Malcolm va veni de îndată ce se va trezi. Dacă doriţi, pot aştepta cu dumneavoastră.

Aruncă o privire spre uşă în timp ce vorbea.

— N-aş vrea să pierdeţi slujba, mă descurc singură.

Zâmbetul îi scoase iar în evidenţă gropiţa din obraz.

— Mulţumesc; sunt sigură că nu veţi aştepta mult.

Plecă, iar eu am rămas singură. Singură cu biroul secretarului şi carnetul de programări zilnice, legat în piele, al Bisericii pentru Viaţă Eternă. Grozavă viaţă!

---

de Elsa Lanchester, purta un coc foarte alungit în partea din spate (n. tr.).

Am deschis carnetul de programări la săptămâna anterioară primei crime contra vampirilor. Bruce, secretarul, avea un scris foarte citeţ, fiecare notiţă foarte precisă. Ora exactă, numele, o descriere de o propoziţie a întâlnirii. *10:00, Jason MacDonald, interviu pentru revistă. 9:00, întâlnire cu primarul, probleme legate de zona din jur.* Chestii obişnuite pentru acest Billy Graham[13] al vampirismului. Apoi, cu două zile înainte de prima crimă, o notă scrisă de altă mână, cu litere mai mici, dar la fel de citeţ. *3:00, Ned.* Asta era tot, nici nume de familie, nici scopul întâlnirii. Şi nu Bruce făcuse programarea. Mi se pare că tocmai aveam un indiciu! Stai liniştită, fetiţo!

Ned, la fel ca Teddy, era prescurtarea de la Edward. Avusese Malcolm o întâlnire cu ucigaşul morţilor-vii? Poate că da. Sau poate că nu. Putea fi o întâlnire clandestină cu un alt Ned. Sau poate Bruce lipsise de la birou şi altcineva scrisese pur şi simplu nota? Am frunzărit restul carnetului cât de repede am putut. Nimic altceva nu părea ieşit din comun. Toate celelalte note erau scrise de mâna lui Bruce.

Malcolm se întâlnise cu Edward, dacă fusese chiar Edward, cu două zile înaintea primului atac. Dacă era adevărat, cum stăteau atunci lucrurile? Edward era ucigaşul, iar Malcolm cel care-l plătea. O problemă nu era totuşi clară. Dacă Edward ar fi vrut să mă omoare, ar fi făcut-o singur. Poate Malcolm intrase în panică şi a trimis unul dintre adepţi s-o facă? S-ar fi putut.

Stăteam pe un scaun lângă perete, frunzărind o revistă, când uşa se deschise. Malcolm era înalt şi aproape cumplit de slab, cu mâini mari şi osoase care ar fi trebuit să aparţină unui bărbat mai musculos. Părul scurt şi cârlionţat avea culoarea şocantă a penelor sticleţilor. Cam aşa arăta părul blond după aproape trei sute de ani petrecuţi în întuneric.

Ultima dată când îl văzusem pe Malcolm, părea frumos, perfect. Acum era aproape obişnuit, ca Nikolaos şi cicatricea ei. Îmi dăduse oare Jean-Claude capacitatea de a

[13] William Franklin Graham, Jr. (1918 –), pastor protestant american (n. tr.).

vedea adevăratele înfăţişări ale vampirilor-supremi?

Prezenţa lui Malcolm umplu mica încăpere ca o apă invizibilă, rece şi înţepătoare pe piele, adâncă până la genunchi şi într-o continuă creştere. Încă vreo nouă sute de ani şi ar putea deveni rivalul lui Nikolaos. Bineînţeles, nu voi mai fi prin preajmă să-mi verific teoria.

M-am ridicat şi Malcolm intră repede şi maiestuos în cameră. Era îmbrăcat fără pretenţii într-un costum albastru-închis, cămaşă bleu-deschis, cravată albastră de mătase. Cămaşa dădea ochilor culoarea ouălor de prigorie. Zâmbi, faţa ciolănoasă radiind toată. Nu încerca să-mi blocheze mintea. Malcolm era foarte bun în a-şi înfrâna impulsurile, întreaga sa credibilitate era dată de faptul că nu trişa.

— Domnişoară Blake, ce plăcere să te văd.

Nu încercă să-mi strângă mâna; era prea inteligent pentru a face o astfel de greşeală.

— Bruce mi-a lăsat un mesaj foarte confuz. Ceva legat de crimele cărora le-au căzut victime vampirii? Vocea îi era puternică şi te liniştea precum valurile oceanului.

— I-am spus lui Bruce că am dovezi că biserica voastră e implicată în aceste crime.

— Şi ai?

— Da.

Chiar credeam. Dacă se întâlnise cu Edward, aveam deja ucigaşul.

— Hmm, spui adevărul. Totuşi, eu ştiu că nu este adevărat.

Vocea i se învârtea în jurul meu, caldă şi adâncă, puternică.

Am scuturat din cap.

— Trişezi, Malcolm, îţi foloseşti puterile pentru a-mi intra în minte.

Ridică din umeri, cu palmele deschise pe lângă corp.

— Domnişoară Blake, eu controlez complet biserica. Nimeni n-ar face ceea ce afirmi…

— Au năvălit cu bâte la o petrecere a ciudaţilor noaptea trecută. Au rănit oameni.

Ultima afirmaţie era un bluf.

Încruntă din sprâncene.

— O mică facţiune a adepţilor noştri continuă să folosească violenţa. Petrecerea ciudaţilor, aşa cum o numeşti, este o oroare şi trebuie oprită, dar cu mijloace legale. Asta le-am zis şi adepţilor mei.

— Dar îi pedepseşti când nu-ţi ascultă ordinele?

— Nu sunt nici poliţist, nici preot pentru a împărţi pedepse. Iar ei nu sunt copii. Au propriile lor minţi.

— Pariez că au.

— Şi ce ar vrea să însemne asta?

— Înseamnă că eşti un vampir-suprem, Malcolm. Niciunul dintre ei nu ţi se poate împotrivi. Ar face orice ai dori.

— Nu-mi folosesc puterea minţii în congregaţie.

Am clătinat din cap. Puterea lui mi se prelingea de-a lungul braţelor ca un val rece. Nu era o încercare voită, doar… Îşi dădea seama ce făcea? Putea fi de fapt doar un accident?

— Ai avut o întâlnire cu două zile înainte de prima crimă.

Zâmbi, atent să nu-şi dezgolească caninii.

— Am multe întâlniri.

— Ştiu, eşti foarte popular, dar trebuie să-ţi aminteşti de această întâlnire. Atunci ai angajat un bărbat pentru a ucide vampiri.

I-am urmărit expresia feţei, dar era prea bun. O sclipire în ochi, poate una de nesiguranţă, înlocuită imediat de încrederea exprimată de ochii strălucitor de albaştri.

— Domnişoară Blake, de ce mă priveşti în ochi?

Am ridicat din umeri.

— Sunt în siguranţă atât timp cât nu încerci să mă vrăjeşti.

— Am încercat să te conving de asta cu diferite ocazii, dar întotdeauna ai fost… prudentă. Acum mă priveşti fix; de ce? Se apropie cu paşi mari, repede, cu o mişcare aproape neobservată. Fără să gândesc, m-am trezit cu pistolul în mână. Instinctiv.

— Măi, măi, măi, făcu el.

M-am holbat pur şi simplu la el, pregătită să-i trag un glonţ în piept dacă mai făcea încă un pas.

— Domnişoară Blake, ai cel puţin urma primei muşcături. Trebuie să fi fost vreun vampir-suprem. Cine?

Am răsuflat adânc şi am oftat. Nici măcar nu-mi dădusem seama că aveam arma în mână.

— E o poveste lungă.

— Te cred.

Brusc se afla din nou lângă uşă de parcă nu s-ar fi mişcat deloc de acolo. La naiba, era bun!

— Ai angajat un bărbat să ucidă vampirii-ciudaţi?

— Nu, n-am făcut-o.

Îţi pierdeai întotdeauna sângele rece când vedeai că o persoană pe care o ameninţai cu pistolul se comporta atât de blazat.

— Chiar ai angajat un asasin.

Ridică din umeri şi zâmbi.

— Doar nu te aştepţi să fac altceva decât să neg, nu?

— Bănuiesc că nu.

Ce dracu', aş putea cel puţin întreba:

— Eşti, într-un fel sau altul, tu sau biserica, legat de uciderea vampirilor?

Aproape izbucni în râs. Nu-l învinovăţeam pentru asta. Nimeni sănătos la cap nu ar spune pur şi simplu „da", dar uneori poţi învăţa anumite lucruri din felul în care o persoană neagă ceva. Modul în care spui o minciună este aproape la fel de folositor ca adevărul.

— Nu, domnişoară Blake.

— Chiar ai angajat un asasin.

Am făcut-o să sune ca o declaraţie.

Zâmbetul i se şterse pe de faţă ca prin minune. Mă fixă cu privirea, prezenţa sa târându-mi-se ca un val de insecte pe piele.

— Domnişoară Blake, cred că este momentul să pleci.

— Un bărbat a încercat să mă ucidă astăzi.

— Nu e vina mea.

— Avea două urme de muşcături pe gât.

Din nou acea sclipire în ochi. Nelinişte? Poate că da.

— Mă aştepta în faţa bisericii. Am fost nevoită să-l ucid pe treptele bisericii.

O mică minciună, dar nu voiam s-o implic şi mai mult pe Ronnie.

Se încruntă, o umbră de mânie se împrăştie ca un val de căldură prin cameră.

— Nu ştiam de acest lucru, domnişoară Blake. Promit să cercetez problema.

Am lăsat pistolul, dar nu l-am pus la loc în toc. Poţi ţine o persoană la respect cu pistolul doar pentru o perioadă limitată de timp. Dacă nu îi este frică sau nu are de gând să-ţi facă vreun rău, iar tu nu ai de gând să-l împuşti, atunci pare un lucru de-a dreptul prostesc.

— Să nu fii prea aspru cu Bruce. Nu se simte prea bine când au loc lucruri violente în jurul său.

Malcolm îşi îndreptă spatele, aranjându-şi haina. Un gest nervos? Hei, grozav, atinsesem un punct sensibil.

— O să cercetez problema, domnişoară Blake. Dacă era un membru al bisericii noastre, îţi datorez cele mai sincere scuze.

M-am uitat fix la el aproape un minut. Ce mai puteam spune? Să-i mulţumesc? Nu părea potrivit.

— Malcolm, ştiu că ai angajat un asasin plătit. Nu e ceva care să facă cinste bisericii tale. Cred că eşti omul din umbră, din spatele crimelor. Poate nu mâinile tale sunt pline de sângele vărsat, dar totul a fost făcut cu aprobarea ta.

— Te rog să pleci acum, domnişoară Blake.

Deschise uşa în timp ce rostea ultimele cuvinte.

M-am îndreptat spre uşă, cu pistolul încă în mână.

— Bine, plec, dar nu dispar definitiv.

Mă privi fix; în ochi i se citea mânia.

— Ştii ce înseamnă să fii însemnată de un vampir-suprem?

Am reflectat un, minut şi tot n-am ştiut ce să-i răspund. Adevărul.

— Nu.

Zâmbi, un zâmbet destul de rece pentru a-ţi îngheţa inima.

— Vei afla, domnişoară Blake. Dacă se va dovedi prea mult pentru tine, adu-ţi aminte că biserica noastră e aici să te ajute.

Îmi închise uşa în faţă. Încet.

M-am holbat la uşă.

— Şi ce ar vrea să însemne asta? am şoptit eu.

Nu mi-a răspuns nimeni.

Am pus pistolul în teacă şi, remarcând o uşiţă pe care scria „Ieşire“, am împins-o. Biserica era luminată slab, poate de candele. Voci se ridicau în aerul nopţii, cântând. Nu am recunoscut cuvintele, dar melodia era *Adunând snopii*[14]*.* Am înţeles doar un vers: „Vom trăi pentru totdeauna, nu vom muri nicicând“.

M-am grăbit spre maşină şi am încercat să nu ascult cântecul. Era ceva înfricoşător legat de toate acele voci care se înălţau spre cer, venerând… ce? Pe ele însele? Tinereţea eternă? Sângele? Ce anume? O altă întrebare la care nu aveam răspuns.

Edward era criminalul. Problema era: puteam să-l denunţ lui Nikolaos? Puteam să denunţ o fiinţă umană monştrilor, chiar pentru a mă salva pe mine? O altă întrebare la care nu aveam răspuns. Acum două zile aş fi răspuns „nu“. Acum, pur şi simplu, nu ştiam.

[14] *Bringind in the Sheaves,* imn popular al protestanţilor, versuri de Knowles Shaw, 1874, muzică de George Minor, 1880, inspirat din Psalmul 126: 6 (n. tr.).

36

Nu voiam să mă întorc în apartament. Edward urma să vină în acea noapte. Ori îi spuneam unde dormea Nikolaos în timpul zilei, ori scotea informaţia cu forţa din gura mea. Destul de complicat. Iar în clipa aceea credeam că el era ucigaşul. Foarte complicat.

Cel mai bun lucru pe care-l mai puteam face era să-l evit. Acest lucru nu se putea întâmpla la nesfârşit, dar poate îmi venea vreo idee şi puneam toate informaţiile cap la cap. Ei bine, nu prea era vreo şansă să se întâmple aşa ceva, dar se poate spera întotdeauna.

Poate că Ronnie avea vreo informaţie pentru mine. Ceva folositor. Dumnezeu îmi era martor că aveam nevoie de tot ajutorul pe care-l puteam obţine. Am oprit la un service cu telefon public. Aveam unul dintre acei roboţi sofisticaţi care îmi permiteau să citesc mesajele fără a mai fi nevoie să ajung acasă. Poate că reuşeam să-l evit pe Edward toată noaptea dacă dormeam la un hotel. Am oftat. Dacă aş fi avut o dovadă incontestabilă, aş fi sunat la poliţie.

Am auzit declicul robotului. Apoi, „Anita, sunt Willie, au pus mâna pe Phillip. Tipul cu care ai fost aseară. Au de gând să-i facă rău, să-l rănească! Trebuie să vii… “ Legătura se întrerupse brusc, de parcă ar fi fost împiedicat să mai vorbească.

Stomacul mi se strânse. Urmă al doilea mesaj. „Aici e ştii tu cine. Ai auzit mesajul lui Willie. Vino şi primeşte-ţi răsplata. Nu trebuie cu adevărat să-ţi ameninţ frumosul iubit, nu-i aşa?“. Râsul lui Nikolaos se revărsă din receptor, răutăcios şi arogant.

Un declic puternic şi vocea lui Edward se auzi din receptor: „Anita, spune-mi unde eşti, te pot ajuta“.

— Îl vor ucide pe Phillip, am răspuns eu. În plus, nu eşti

de partea mea, îţi aminteşti?

— Sunt poate aliatul cel mai apropiat pe care-l ai.

— Atunci, Dumnezeu să mă ajute.

I-am trântit telefonul în nas. Phillip încercase să mă apere noaptea trecută, iar acum plătea pentru asta. Am urlat:

— Fir-ar să fie!

Un bărbat care alimenta o maşină se holbă la mine.

— La ce te uiţi?

Aproape am urlat şi de data asta. Îşi lăsă privirea în jos şi se concentră din răsputeri să umple rezervorul cu benzină.

M-am aşezat la volan şi am rămas acolo câteva minute. Eram atât de furioasă, încât tremuram. Simţeam tensiunea în dinţi. Fir-ar să fie! Fir-ar să fie! Eram prea furioasă pentru a conduce. Nu l-ar fi ajutat cu nimic pe Phillip dacă aş fi făcut accident.

Am încercat să respir adânc. Nu mi-a fost de niciun folos. Am întors cheia în contact. „Nu merge cu viteză, nu-ţi poţi permite să fii oprită de vreun poliţist. Încet şi sigur, Anita, încet şi sigur.“ Vorbeam cu voce tare din când în când. Îmi dădeam singură sfaturi bune. Uneori chiar le urmam.

Am pornit maşina şi am intrat atent pe şosea. Furia mă rodea pe dinăuntru, iar gâtul şi umerii îmi erau încordaţi. Am strâns cu putere volanul şi am descoperit că mâinile nu erau complet vindecate. Degetele îmi erau sfredelite de junghiuri ascuţite, dar nu destul de puternice. Nu exista nicio durere în lume care să mă scape de furie.

Phillip era în pericol din cauza mea. Exact ca Ronnie şi Catherine. Gata! Gata cu ciudaţii! Trebuia să ajung la Phillip şi să-l salvez cum voi putea, apoi să las toată porcăria asta în grija poliţiei. Da, fără vreo dovadă, fără nimic care să-mi sprijine afirmaţiile. Renunţam la caz înainte ca alţi oameni să fie răniţi.

Furia era destul de mare pentru a ascunde sentimentul de frică. Dacă Nikolaos îl tortura pe Phillip pentru ceea ce se întâmplase noaptea trecută, s-ar putea să nu fie

încântată nici de ceea ce făcusem eu. Şi intenţionam să cobor din nou scările care duceau la sălaşul stăpânei, în toiul nopţii. Dacă te gândeai mai bine, nu părea o mişcare prea inteligentă din partea mea.

Furia se risipea treptat şi se transforma într-un val rece de frică, încreţindu-mi pielea. Nu! Nu voi intra acolo înspăimântată. Va trebui să ţin cu dinţii de sentimentul de furie. De mult nu mai fusesem atât de aproape de a urî pe cineva. Ura – iată un sentiment care îţi insuflă căldură în tot corpul.

Ura se bazează, într-un fel sau altul, pe frică. Da. M-am înfăşurat în furie, cu un pic de ură, iar în străfundurile ei se afla un miez îngheţat de teroare pură.

37

Circul Damnaţilor se afla într-un depozit vechi. Numele era inscripţionat pe acoperiş cu litere luminoase, colorate. Figuri gigantice de clovni dansau în jurul cuvintelor într-o pantomimă îngheţată. Dacă priveai clovnii cu atenţie, le observai caninii. Dar numai dacă priveai cu mare atenţie.

Laturile clădirii erau acoperite cu banere mari dintr-un material plastifiat ca un spectacol complementar de modă veche. Un banner reprezenta un bărbat spânzurat alături de inscripţia „Moartea îl sfidează pe contele Alcourt“. Într-o altă imagine, zombii se târau afară dintr-un cimitir: „Morţii se ridică din mormânt“. Un desen foarte prost reprezenta un bărbat jumătate vârcolac, jumătate om: Fabian Vârcolacul. Erau şi alte imagini. Alte atracţii. Niciuna nu arăta prea natural.

Plăceri interzise delimitează o linie subţire între spectacol şi sadism. Circul trecea dincolo de orice limită, afundându-se în abis.

Şi iată-mă înăuntru. Oh, ce bucurie!

Zgomotul te loveşte din uşă. Explozia de sunete de carnaval, mişcarea neîncetată încoace şi încolo a mulţimii, foşnetul hainelor sutelor de oameni. Lumina se revarsă ţipătoare în sute de nuanţe colorate, toate orbindu-te, toate garantând să îţi atragă atenţia sau să te facă să verşi prânzul afară. Bineînţeles, poate că de vină erau doar nervii mei.

Mirosul e un amestec de vată de zahăr, găluşte de porumb cu şuncă şi varză, scorţişoară, îngheţată la pahar de hârtie, sudoare, şi mai presus de toate, un miros care îţi zbârleşte părul de pe ceafă. Sângele miroase a bănuţi de aramă, iar mirosul se amestecă cu orice. Cei mai mulţi oameni nu-l recunosc. Dar mai există un miros în aer, nu

doar de sânge, ci de violenţă. Bineînţeles, violenţa n-are miros. Şi totuşi, ceva este întotdeauna aici. Cea mai simplă aluzie la încăperi încuiate de mult timp şi la haine roase.

Nu mai fusesem niciodată aici decât cu treburi oficiale ale poliţiei. Ce n-aş fi dat pentru a avea cu mine câţiva oameni în uniformă.

Mulţimea se despărţea ca apa în faţa unui vapor. Winter, domnul Muşchi, se deplasa rapid printre oameni, iar aceştia se dădeau instinctiv în lături din faţa sa. M-aş fi dat şi eu la o parte, dar sigur nu reuşeam.

Winter purta obişnuita îmbrăcăminte a „omului-de-fier“, cu dungi ca de zebră pe fond alb, îmbrăcăminte care îi lăsa descoperită, în cea mai mare măsură, partea superioară a corpului. Colanţii ca de balerină, cu dungi, îi îmbrăcau picioarele ca o a doua piele. Bicepşii, fără a fi încordaţi, erau mai groşi decât braţele mele. Se opri în faţa mea, dominându-mă prin statură şi fiind conştient de asta.

— Toată familia ta e dezagreabil de înaltă sau doar tu? am întrebat eu.

Se încruntă, îngustându-şi ochii. Nu cred că s-a prins. Oh, bine.

— Urmează-mă, zise el.

Se întoarse şi păşi înapoi prin mulţime.

Bănuiesc că trebuia să-l urmez ca o fetiţă cuminte. Rahat. Un cort mare, albastru, ocupa un colţ al depozitului. Oamenii stăteau la coadă, cu biletele în mână. Un bărbat anunţa cu o voce tunătoare:

— Se apropie ora spectacolului, oameni buni. Arătaţi biletele şi intraţi. Fiţi atenţi la călău. Contele Alcourt va fi executat chiar în faţa ochilor voştri.

Mă oprisem să ascult. Winter nu mă aştepta. Din fericire, spatele său lat şi alb nu se pierdea prin mulţime. Am pornit în pas rapid pentru a-l ajunge din urmă. Nu puteam suporta chestia asta pentru că mă făcea să mă simt ca un copil care fugea după un adult. Dar dacă puţină alergare era lucrul cel mai rău care mi se putea întâmpla în acea seară, atunci totul era bine.

O roată gigantică strălucitoare, în mărime naturală,

aproape atingea tavanul. Un bărbat îmi întinse o minge de baseball.

— Încearcă-ți norocul, micuţă doamnă.

L-am ignorat. Nu suportam să mi se spună „micuţă doamnă“. Am aruncat o privire spre premiile puse în joc. Animale împăiate şi păpuşi urâte. Cele mai multe erau animale de pradă: pantere de pluş, urşi de mărimea unor copii mici, şerpi pătaţi, lilieci gigantici cu dinţi.

Un bărbat chel cu un machiaj alb de clovn vindea bilete pentru labirintul oglinzilor. Fixa cu privirea copiii care intrau în interiorul casei sale de sticlă. Aproape că îi simţeam privirea grea aţintită asupra spatelui lor de parcă ar fi vrut să reţină fiecare trăsătură a corpurilor mici. Nimic nu m-ar fi făcut să trec de el pentru a intra în acel râu strălucitor de sticlă.

Urma Casa groazei, mai mulţi clovni şi mai multe urlete, un zgomot asurzitor. „Trotuarul“ de metal care ducea în străfundurile ei se zdruncina şi se răsucea. Un băieţel aproape căzu. Mama lui îl ridică în picioare. De ce şi-ar aduce părinţii copiii în locul ăsta înspăimântător?

Era chiar şi o casă bântuită; aproape caraghios, aş zice redundant. Toată clădirea asta ciudată era o casă a ororilor.

Winter se oprise în faţa uşii care ducea spre zonele din spate ale clădirii. Se încruntă la mine, cu braţele masive aproape încrucişate peste pieptul la fel de masiv. Braţele nu i se încrucişau ca lumea, prea mulţi muşchi, dar îşi dădea toată osteneala.

A deschis uşa. Am intrat. Bărbatul chel, înalt, pe care-l văzusem prima dată lângă Nikolaos, stătea aproape în poziţie de drepţi lângă perete. Faţa sa chipeşă, îngustă, ochii foarte proeminenţi din cauza lipsei de păr şi a unor lucruri la care să se holbeze, mă privea aşa cum se uită o învăţătoare la copiii cu probleme. Trebuie să fii pedepsită, domnișoară. Dar cu ce greșisem?

Vocea bărbatului era profundă, cu un uşor accent englezesc, cultivată, dar umană.

— Percheziţioneaz-o înainte să coboare.

Winter încuviinţă din cap. De ce să mai vorbeşti când ajung doar gesturile? Mâinile lui mari îmi scoaseră jacheta şi îmi luară pistolul. Îmi dădu un brânci în umăr pentru a mă întoarce. Găsi şi al doilea pistol. Chiar credeam că aveau să mă lase să-mi păstrez armele? Da, bănuiesc că da. O prostie din partea mea.

— Verifică dacă n-are cuţite pe braţe.

Fir-ar să fie!

Winter mă apucă de mânecile jachetei de parcă voia să le rupă.

— Aşteaptă, te rog, îmi scot jacheta. Poţi s-o verifici, dacă vrei.

Winter îmi luă cuţitele prinse de braţe. Chelul verifică geaca galbenă de arme ascunse. Nu găsi niciuna. Winter mă bătu cu palma peste picioare, dar nu prea bine. Nu sesiză cuţitul prins la gleznă. Aveam o armă de care nu ştiau. Bravo mie!

Am pornit în jos pe scările lungi şi spre sala goală a tronului. Poate că totul mi se citea pe faţă, pentru că bărbatul spuse:

— Stăpâna ne aşteaptă împreună cu prietenul tău.

Bărbatul ne conduse pe scări în jos. Winter venea ultimul. Poate s-au gândit că aş încerca să scap? În regulă. Şi unde să mă duc?

S-au oprit în faţa temniţei. Oare cum am ştiut? Chelul ciocăni de două ori în uşă, nici prea tare, nici prea încet.

Urmă o tăcere, apoi un hohot de râs cristalin, puternic, se revărsă din interior.

Auzindu-l, pielea mi se făcu ca de găină. Nu voiam s-o văd din nou pe Nikolaos. Nu voiam să fiu din nou în celulă. Voiam să merg acasă.

Uşa se deschise. Valentine mă invită înăuntru cu o mişcare largă a mâinii.

— Intră, intră.

De data aceasta purta o mască de argint. O şuviţă de păr acaju i se prinsese de partea superioară a măştii, lipită cu sânge.

Inima mi se opri în gât. Phillip, mai eşti în viaţă? Era tot

ce puteam face pentru a nu urla.

Valentine făcu un pas înapoi din uşă ca şi cum aştepta să trec. Am aruncat o privire spre chelul fără nume. Expresia feţei lui era indescifrabilă. Îmi făcu semn să trec înaintea lui. Ce puteam face? M-am conformat.

Ce am văzut, m-a făcut să mă opresc la partea de sus a scării. Nu puteam merge mai departe, nu puteam. Aubrey stătea lângă peretele cel mai îndepărtat, rânjind. Spre mine. Părul îi era încă auriu, faţa bestială. Nikolaos purta o rochie albă care-i făcea pielea să arate ca de cretă; părul îi era alb ca bumbacul. Era pătată cu sânge, de parcă cineva ar fi împroşcat-o cu un stilou cu cerneală roşie.

Ochii ei albaştri mă priveau fix. Râse din nou, puternic, limpede şi vicios. Nu găseam alt cuvânt. Vicios. Mângâie cu o mână albă, pătată de sânge, pieptul gol al lui Phillip. Îşi trecu vârful degetului peste un sfârc, apoi râse.

Phillip era legat de zid cu lanţuri la încheietura mâinii şi la gleznă. Părul lung, castaniu, îi era căzut peste faţă, acoperindu-i un ochi. Corpul musculos îi era acoperit cu muşcături. Sângele i se prelingea pe pielea bronzată în şiroaie subţiri, purpurii. Se holbă în sus spre mine cu un ochi căprui, celălalt fiind ascuns sub păr. Era disperat. Ştia că fusese adus acolo pentru a muri şi mai ştia că nu putea face absolut nimic în această privinţă. Dar eu puteam face ceva. Trebuia să fie ceva. Dumnezeule, fă să existe ceva!

Bărbatul îmi atinse umărul şi am tresărit. Vampirii izbucniră în râs, bărbatul nu. Am coborât scările pentru a mă opri la câţiva paşi în faţa lui Phillip. Acesta nu mă privi.

Nikolaos îi atinse coapsa dezgolită şi îşi trecu degetele peste ea. Phillip se încordă şi îşi încleştă mâinile, strângând puternic pumnii.

— Oh, ne-am distrat bine cu iubitul tău, spuse Nikolaos.

Vocea îi era la fel de dulce ca întotdeauna. Încarnarea logodnicei-copil. Căţeaua!

— Nu e iubitul meu.

Îşi ţuguie buza inferioară.

— Ei, Anita, nu minţi. N-are haz.

Păşi spre mine, şoldurile zvelte mişcându-i-se în ritmul

vreunei melodii interioare. Întinse mâna să mă atingă şi m-am dat înapoi, lovindu-mă de Winter.

— Ei, ei, reanimatoareo, reanimatoareo, făcu ea. Când o să înveţi că nu mi te poţi împotrivi?

Nu cred că dorea s-o contrazic, aşa că n-am făcut-o.

Întinse din nou spre mine o mână însângerată şi gingaşă.

— Dacă vrei, te poate ţine Winter.

Stai liniştită sau te ţinem noi. Halal variante! Am rămas nemişcată. I-am urmărit degetele palide alunecând spre faţa mea. Mi-am înfipt unghiile în palme. Nu voiam să mă mişc din faţa ei. Pur şi simplu nu voiam. Degetele lui Nikolaos îmi atinseră fruntea şi am simţit umezeala rece a sângelui. Le şterse uşor de tâmple, apoi le coborî spre obraji şi trasă contururile buzei inferioare. Cred că încetasem să mai respir.

— Linge-ţi buzele, îmi porunci.

— Nu, am răspuns.

— Oh, eşti încăpăţânată. Jean-Claude ţi-a dat curajul?

— Despre ce dracu' vorbeşti?

Ochii i se întunecară, faţa i se posomori.

— Anita, nu fi ruşinoasă. Nu te prinde.

Vocea deveni brusc una de adult, destul de fierbinte pentru a opări pe cineva.

— Îţi ştiu micul secret.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, am spus, şi vorbeam serios, nu-i înţelegeam mânia.

— Dacă vrei, ne mai putem juca puţin.

Brusc stătea lângă Phillip şi nu o văzusem mişcându-se.

— Te-a surprins, Anita? Încă sunt stăpâna acestui oraş. Am puteri pe care nici tu, nici stăpânul tău nu le-aţi visat vreodată.

Stăpânu' meu? Despre ce dracu' vorbea? Nu aveam niciun stăpân.

Îşi frecă mâinile de-a lungul pieptului lui Phillip, peste cutia toracică. Şterse cu mâna sângele pentru a scoate la iveală pielea netedă şi neatinsă. Stătea în faţa lui şi nu se apropie de claviculă. Phillip închisese ochii. Capul lui

Nikolaos se arcui spre spate, caninii strălucitori dezgoliţi, buzele retrase într-un rânjet.

— Nu!

Am făcut un pas spre ei. Mâinile lui Winter mi se aşezară pe umeri. Clătină din cap, încet şi atent. Nu trebuia să intervin.

Nikolaos îşi înfipse caninii într-o parte a corpului lui Phillip. El înţepeni, gâtul arcuindu-i-se, braţele lovind spasmodic lanţurile.

— Lasă-l în pace!

Mi-am înfipt cotul în stomacul lui Winter. Acesta gemu şi degetele i se înfipseră în umerii mei până ce am vrut să urlu. Braţele lui mă înconjurară, înlănţuindu-mă la pieptul său, fără putinţă de scăpare.

Nikolaos îşi ridică faţa de pe pielea lui Phillip. Sângele i se scurgea în jos pe bărbie. Îşi linse buzele cu o limbă mică şi roz.

— Ce ironie, zise ea cu o voce cu mulţi ani mai în vârstă decât îi va ajunge vreodată corpul. L-am trimis pe Phillip să te seducă. În loc de asta, l-ai sedus tu.

— Nu suntem amanţi.

Mă simţeam ridicolă cu braţele lui Winter strivindu-mă de pieptul său.

— Dezminţirea nu vă va ajuta pe niciunul, declară ea.

— Atunci ce ar ajuta?

Făcu o mişcare şi Winter îmi dădu drumul. Am făcut câţiva paşi înainte, o distanţă la care nu mă putea ajunge. Am ajuns astfel mai aproape de Nikolaos, ceea ce nu părea să îmbunătăţească situaţia.

— Anita. Hai să discutăm despre viitorul tău.

Începu să urce treptele.

— … şi despre cel al iubitului tău.

Am considerat că se referea la Phillip şi nu am corectat-o. Bărbatul fără-nume îmi făcu semn să o urmez pe scări în sus. Aubrey se apropie de Phillip. Aveau să rămână singuri. Un lucru inacceptabil.

— Nikolaos, te rog.

Poate tocmai de acest „te rog“ era nevoie. Se răsuci spre

mine.

— Da…

— Pot să-ţi cer două lucruri?

Îmi zâmbea, amuzată. Distracţia unui adult cu un copil care folosise un cuvânt nou. Nu-mi păsa ce gândea despre mine atât timp cât făcea ceea ce doream.

— Poţi să le ceri, răspunse ea.

— Atunci când plecăm, toţi vampirii să iasă din încăpere. Continua să mă fixeze cu privirea, zâmbind; totul mergea bine până aici.

— Şi să pot vorbi cu Phillip între patru ochi.

Nikolaos râse, puternic şi sălbatic, clopoţei bătuţi de vânt în timpul unei furtuni puternice.

— Eşti îndrăzneaţă, fiinţă muritoare. Trebuie s-o recunosc. Încep să-mi dau seama ce vede Jean-Claude în tine.

Am trecut cu vederea remarca deoarece am crezut că cererea nu-mi era luată în serios.

— Pot să am ceea ce am cerut?

— Le vei avea dacă mă numeşti „stăpână“.

Am înghiţit cu greu şi zgomotul păru asurzitor în tăcerea care se lăsase brusc.

— Te rog… stăpână.

Hei, la urma urmei nu mi-a rămas în gât cuvântul.

— Foarte bine, reanimatoareo, cu adevărat foarte bine.

Fără ca Nikolaos să fi rostit vreun cuvânt, Valentine şi Aubrey au urcat scările şi au dispărut pe uşă. Nici măcar nu au schiţat vreun gest de împotrivire. Un lucru cu adevărat înfricoşător.

— Burchard va rămâne în capul scărilor. Aude normal, ca orice om. Dacă vorbeşti în şoaptă, nu va putea să te audă deloc.

— Burchard?

— Da, reanimatoareo, Burchard, servitorul meu uman.

Mă privi fix de parcă acest lucru ar fi avut vreo semnificaţie. Expresia feţei mele nu păru să o încânte. Se încruntă, apoi se răsuci brusc într-un foşnet de fuste albe. Winter o urmă ca un căţeluş ascultător tratat cu steroizi.

Burchard, fostul bărbat-fără-nume, luă poziţie în faţa uşii închise. Privea fix, drept înainte, nu spre noi. Acesta era, probabil, echivalentul expresiei „între patru ochi“ sau maximum ce se putea obţine în condiţiile date.

M-am îndreptat spre Phillip, dar acesta tot nu voia să se uite la mine. Părul său bogat, castaniu, era ca un fel de cortină între noi.

— Phillip, ce s-a întâmplat?

Vocea îi era doar o şoaptă de nerecunoscut; urletele puteau aduce pe cineva în aşa o stare. A trebuit să mă ridic în vârful picioarelor şi aproape să-mi lipesc corpul de al său pentru a-l auzi.

— Au pus mâna pe mine la *Plăceri interzise.*

— Robert n-a încercat să-i oprească?

Dintr-un anumit motiv, acest lucru părea important. Îl întâlnisem doar o singură dată pe Robert, dar o parte din mine era furioasă că nu-l protejase pe Phillip. El răspundea de toate lucrurile când Jean-Claude era plecat. Iar Phillip era unul dintre acele lucruri.

— N-a fost destul de puternic.

Mi-am pierdut echilibrul şi am fost obligată să mă apuc de ceva… m-am sprijinit cu palmele de pieptul său plin de răni. Am sărit înapoi, cu mâinile însângerate depărtate de corp.

Phillip a închis ochii şi s-a rezemat de perete. Înghiţea cu greu. Pe gât se vedeau două urme proaspete de muşcături. Intenţionau să-i sugă tot sângele dacă cineva nu avea să-l scoată de acolo mai înainte.

Îşi lăsă capul în jos şi încercă să mă privească, dar părul îi acoperise amândoi ochii. Mi-am şters mâinile pline de sânge de blugi şi, făcând un pas înainte, m-am ridicat din nou pe vârful picioarelor lângă el. Am încercat să-i îndepărtez părul din ochi, dar fără succes. M-am înfuriat. Mi-am trecut mâinile ca un pieptene prin părul său până ce acesta nu-i mai acoperea faţa. Părul îi era mai moale decât arăta, bogat şi încălzit de căldura corpului.

Aproape zâmbi. Vocea i se frânse în timp ce şopti:

— Aş fi plătit pentru asta acum câteva luni.

M-am holbat la el, apoi mi-am dat seama că încerca să glumească. Dumnezeule. Am simţit cum mi se punea un nod în gât.

— E timpul să mergem, spuse Burchard.

Am privit fix în ochii perfect căprui ai lui Phillip, ochi în care lumina torţelor dansa ca în nişte oglinzi negre.

— Phillip, nu vreau să te las aici.

Privi scurt spre bărbatul de pe scări, apoi ochii i se aţintiră asupra mea. Faţa îi arăta tânără şi neajutorată din cauza fricii.

— Ne vedem mai târziu, spuse el.

Am făcut câţiva paşi înapoi.

— Fii sigur de asta.

— Nu e înţelept s-o faci să aştepte, mă atenţionă Burchard.

Probabil că avea dreptate. Phillip şi cu mine ne-am uitat unul la altul pentru câteva clipe. Pulsul îi bătea atât de repede la gât, de parcă încerca să evadeze. Gâtul îmi ardea, pieptul îmi era strâns ca într-o menghină. Lumina torţelor îmi fulgeră prin faţa ochilor doar pentru o secundă. M-am întors şi am păşit pe scări în sus. Noi, ucigaşii de vampiri, călită până în măduva oaselor, nu plângem. Cel puţin, niciodată în public. Cel puţin, niciodată când ne putem abţine.

Burchard îmi deschise uşa. I-am aruncat o privire lui Phillip şi i-am făcut cu mâna, ca o idioată. Mă privi plecând, cu ochii brusc prea mari pentru faţa sa, ca un copil care îşi priveşte părintele părăsind camera înainte ca toţi monştrii să fi plecat.

Trebuia să-l las în acea stare – singur, neajutorat. Dumnezeu să mă ajute!

38

Nikolaos şedea în jilţul de lemn sculptat, mişcându-şi încoace şi încolo picioarele micuţe. Încântător.

Aubrey se sprijinea de perete, lingându-şi buzele şi curăţându-le de orice picătură de sânge rămasă. Valentine stătea nemişcat lângă el, fixându-mă cu privirea.

Winter stătea lângă mine. Gardianul închisorii.

Burchard rămase în picioare în spatele lui Nikolaos cu o mână sprijinită de spătarul scaunului.

— Ei bine, reanimatoareo, nu mai ai chef de glume? întrebă Nikolaos.

Păstra încă vocea de adult. Era ca şi cum avea două voci şi le putea schimba prin simpla apăsare a unui buton.

Am clătinat din cap. Nu mă simţeam prea bine.

— Ţi-am înfrânt voinţa? Ţi-a pierit cheful de luptă?

Am privit-o fix. Un acces de furie mă străbătu ca un val de căldură.

— Ce vrei, Nikolaos?

— Oh, e mult mai bine.

Vocea i se ridica şi cobora, chicotitul unei fetiţe la sfârşitul fiecărui cuvânt. S-ar putea să nu-mi mai placă vreodată copiii.

— Jean-Claude ar trebui să devină din ce în ce mai slab, închis în sicriu. Ar trebui să moară de foame, dar dimpotrivă, e puternic şi bine hrănit. Cum se poate aşa ceva?

N-aveam nici cea mai mică idee, aşa că n-am scos niciun cuvânt. Poate întrebarea era retorică?

Nu era.

— Răspunde-mi, A-n-i-t-a. Îmi lungi numele, muşcând parcă din fiecare silabă.

— Nu ştiu.

— Oh, ba ştii.

Nu ştiam, dar nu aveam nicio şansă să mă creadă.

— De ce îl torturezi pe Phillip?

— Trebuia să primească o lecţie după noaptea trecută.

— Pentru că te-a înfruntat?

— Da, pentru că m-a înfruntat.

Nikolaos sări brusc din scaun şi se apropie de mine cu paşi repezi şi mărunţi. Se răsuci puţin pentru ca rochia albă să se umfle în jurul ei. Sărea bizar în jurul meu, zâmbind.

— Şi pentru că eram furioasă pe tine. Îţi torturez iubitul şi poate că pe tine nu te voi tortura. Şi, poate, această demonstraţie va fi un nou stimulent pentru a-l găsi pe ucigaşul vampirilor.

Faţa ei micuţă şi drăguţă era întoarsă spre mine, ochii palizi strălucind plini de umor. Era bună.

Am înghiţit cu greu şi am pus întrebarea pe care trebuia s-o pun.

— De ce erai furioasă pe mine?

Îşi plecă şmechereşte capul într-o parte. Dacă n-ar fi fost stropită cu sânge, ar fi fost chiar drăguţă.

— Cum s-ar putea să nu ştii?

Se întoarse spre Burchard.

— Ce crezi, prietene? Nu e la curent?

Bărbatul îşi îndreptă umerii şi răspunse:

— Cred că este posibil.

— Oh, Jean-Claude a fost un băiat foarte neastâmpărat. Să însemne pentru a doua oară o fiinţă muritoare?

Am rămas nemişcată. Încă îmi mai aminteam ochii albaştri şi crânceni de pe scări şi vocea lui Jean-Claude răsunându-mi în urechi. În regulă, bănuisem ceva, dar tot nu înţelegeam despre ce era vorba.

— Ce înseamnă să însemni a doua oară?

Nikolaos îşi linse buzele, încet ca un pisoi.

— Să-i explicăm, Burchard? Să-i spunem ce ştim?

— Stăpână, dacă într-adevăr nu ştie, trebuie s-o informăm.

— Da, răspunse ea şi se strecură din nou în jilţ.

Burchard, spune-i câţi ani ai.

— Am şase sute trei ani.

M-am holbat la faţa lui plăcută şi am clătinat din cap.

— Dar eşti o fiinţă umană, nu un vampir.

— Am fost însemnat a patra oară şi voi trăi atât timp cât stăpâna are nevoie de mine.

— Nu, Jean-Claude nu mi-ar face aşa ceva, am replicat eu.

Nikolaos făcu o mişcare uşoară cu mâna.

— L-am interogat foarte serios. Ştiam că te-a însemnat prima dată pentru a te salva. Bănuiesc că era disperat să se salveze pe el însuşi.

Mi-am amintit de ecoul vocii sale în mintea mea. „Îmi pare rău, n-am avut încotro“. Blestemat să fie, există întotdeauna opţiuni.

— Îl văd în vis în fiecare seară. Ce înseamnă asta?

— Că vorbeşte cu tine, reanimatoareo. Când te va însemna a treia oară, contactul dintre minţile voastre va fi mai direct.

Am clătinat din cap.

— Nu.

— Nu ce, reanimatoareo? Nu vrei să fii însemnată a treia oară, sau nu, nu ne crezi?

— Nu vreau să fiu servitorul nimănui.

— Mănânci mai mult decât de obicei? întrebă Nikolaos.

Întrebarea era atât de stranie, încât m-am holbat doar la ea timp de un minut, apoi mi-am amintit.

— Da. E important?

Nikolaos se încruntă.

— Îşi trage energie din tine, Anita. Se hrăneşte prin corpul tău. Ar fi trebuit să fie slăbit până acum, dar tu îl ţii în putere.

— N-am vrut.

— Te cred. Noaptea trecută, când mi-am dat seama ce făcuse, mi-am ieşit din fire de mânie. Aşa încât ţi-am luat iubitul.

— Te rog să crezi că nu-i iubitul meu.

— Atunci de ce a riscat mânia mea pentru a te salva

noaptea trecută? Din prietenie? Din decenţă? Nu prea cred.

Foarte bine, n-are decât să creadă ce vrea. Atât timp cât scăpăm amândoi cu viaţă. Nimic altceva nu conta.

— Ce am putea face Phillip şi cu mine pentru a îndrepta lucrurile?

— Oh, am devenit politicoasă! Îmi place.

Îşi puse mâna pe mijlocul lui Burchard, cu un gest degajat, de parcă ar fi mângâiat un căţel.

— Să-i arătăm la ce trebuie să se aştepte?

Tot corpul bărbatului tresări ca şi cum ar fi fost străbătut de un curent electric.

— Dacă stăpâna doreşte…

— Doresc, răspunse ea.

Burchard îngenunche în faţa ei, cu capul la înălţimea pieptului. Nikolaos mă privi peste capul lui.

— Iată cum e când eşti însemnat a patra oară, zise ea.

Mâinile ei se îndreptară spre butonii de perle care decorau partea din faţă a rochiei albe. Desfăcu materialul, dezgolind sânii mici, de copil, dezvoltaţi doar pe jumătate, îşi trecu unghia pe lângă sânul stâng. Pielea se deschise ca pământul în faţa plugului, lăsând să se scurgă sângele ca o dungă roşie în jos pe piept şi pe stomac.

Nu vedeam faţa lui Burchard în timp ce acesta se apleca în faţă. Mâinile îi alunecară în jurul mijlocului lui Nikolaos. Faţa îi era îngropată între sânii ei. Nikolaos se încordă, arcuindu-şi capul pe spate. Sunete uşoare, cum sunt cele făcute de un copil care suge, întrerupseră tăcerea din încăpere.

Mi-am mutat privirea încercând să mă uit în oricare altă parte, de parcă i-aş fi surprins făcând sex, dar fiind incapabilă să-i părăsesc. Valentine mă privea fix. L-am privit şi eu. Făcu un gest de a atinge cu mâna borul unei pălării imaginare şi rânji, dezvelindu-şi caninii. L-am ignorat.

Burchard stătea lângă jilţ, pe jumătate rezemat. Faţa îi era destinsă şi îmbujorată, pieptul i se ridica şi cobora sub răsuflarea întretăiată. Îşi şterse sângele de la gură cu o

mână tremurătoare. Nikolaos stătea nemişcată, cu capul dat pe spate, cu ochii închişi. Poate că analogia cu sexul nu era chiar rea.

Nikolaos vorbi cu o voce groasă.

— Prietenul tău, Willie, s-a reîntors în sicriu. I-a fost milă de Phillip. Va trebui să-l lecuim de astfel de instincte.

Îşi ridică brusc capul, cu ochii strălucitori, aproape scânteind sub impulsul unei lumini proprii.

— Îmi poţi vedea cicatricea astăzi?

Am clătinat din cap. Era un copil frumos, un corp perfect. Nicio imperfecţiune.

— Arăţi din nou perfectă, cum aşa?

— Pentru că folosesc energie pentru a arăta astfel. Trebuie să lucrez mai mult în privinţa asta.

Vocea îi era gravă şi caldă, o căldură care prevestea o furtună cu tunete.

Mi se zbârli părul de pe ceafă. Ceva rău era pe cale să se întâmple.

— Jean-Claude are adepţii săi. Dacă îl ucid, îl vor transforma în martir. Dar dacă voi dovedi că este slab, fără de puteri, îl vor părăsi şi mă vor urma, sau nu vor mai urma pe nimeni.

Se ridică, cu rochia închisă din nou până la gât. Părul de culoarea bumbacului părea a se mişca în bătaia vântului, dar nicio adiere nu se simţea în încăpere.

— Voi distruge pe cineva căruia Jean-Claude i-a oferit protecţie.

Cât de repede puteam ajunge la cuţitul de la gleznă? Şi la ce mi-ar fi ajutat?

— Voi dovedi tuturor că Jean-Claude nu poate proteja nimic şi pe nimeni. Eu sunt stăpânul tuturor.

Căţea egocentrică. Winter mă prinse de mână înainte de a putea face ceva. Fusesem prea ocupată cu vampirii pentru a da atenţie şi fiinţelor umane.

— Plecaţi, porunci ea. Ucideţi-l!

Aubrey şi Valentine s-au îndepărtat de perete şi au făcut o plecăciune. Apoi au dispărut de parcă n-ar fi fost acolo niciodată. M-am întors spre Nikolaos.

— Unde se duc?

Am simţit un nod în stomac. Cred că ştiam deja răspunsul.

— Jean-Claude i-a acordat protecţie lui Phillip; de aceea, trebuie să moară.

— Nu.

Nikolaos zâmbi.

— Oh, ba da.

Un urlet străbătu culoarul. Urletul unui bărbat. Urletul lui Phillip.

— Nu!

Am căzut pe jumătate în genunchi; doar mâna lui Winter m-a împiedicat să nu mă prăbuşesc pe podea. M-am prefăcut că am leşinat, lăsându-mă moale în strânsoarea sa. Îmi dădu drumul. Am înşfăcat cuţitul din teaca de la gleznă. Winter şi cu mine eram aproape de culoar, departe de Nikolaos şi slujitorul ei uman. Poate destul de departe.

Winter o privea fix pe Nikolaos de parcă ar fi aşteptat ordine. M-am ridicat brusc de pe podea şi i-am înfipt adânc cuţitul în vintre. Sângele ţâşni când am tras lama afară şi am rupt-o la fugă spre culoar.

Eram deja la uşă când prima pală de vânt mi se prelinse pe spate. N-am privit înapoi. Am deschis uşa.

Phillip atârna de lanţuri. Sângele îi curgea ca un râu roşu deschis pe piept şi se împrăştia pe podea ca picăturile de ploaie. Lumina torţelor sclipea pe oasele pline de sânge ale şirei spinării. Cineva îi sfârtecase beregata.

M-am clătinat şi m-am rezemat de perete de parcă cineva în ar fi lovit. Nu aveam destul aer. Cineva şoptea mereu „Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule“ şi acel cineva eram eu. Am coborât scările cu spatele lipit de perete. Nu-mi puteam lua ochii de la el. Nu puteam privi în altă parte. Nu puteam respira. Nu puteam ţipa.

Lumina torţelor se reflecta în ochii lui, dându-le iluzia mişcării. Ţipătul, provenind de undeva din străfundurile stomacului, mi se revărsă ca un şuvoi pe gură:

— Phillip!

Aubrey, acoperit de sânge, se interpuse între mine şi

Phillip.

— Aştept cu nerăbdare să-i fac o vizită drăguţei tale prietene, Catherine.

Am vrut să mă reped la el, urlând. În schimb, m-am lipit de perete, având cuţitul ascuns de o parte a corpului. Scopul meu nu mai era de a ieşi vie de acolo. Acum scopul meu era să-l ucid pe Aubrey.

— Ticălosule, ticălos blestemat ce eşti!

Vocea îmi era complet calmă, fără pic de emoţie. Nu-mi era frică. Nu simţeam absolut nimic.

Faţa lui Aubrey se încruntă la mine prin masca făcută de sângele lui Phillip.

— Să nu-mi mai adresezi astfel de cuvinte.

— Ticălosu' dracului, jigodie urâtă şi împuţită!

Alunecă spre mine exact cum am dorit s-o facă. Mi-a pus o mână pe umăr. I-am urlat drept în faţă cât de tare am putut. Ezită doar o fracţiune de secundă. I-am înfipt cuţitul între coaste. Cuţitul era ascuţit şi subţire şi l-am înfipt până în plăsele. Corpul îi înţepeni şi se sprijini de mine. Uimirea i se citea în ochii măriţi brusc. Deschise şi închise gura, fără să scoată niciun sunet. Se prăbuşi grămadă la podea, strângând şi deschizând spasmodic degetele.

Valentine ajunse într-o clipă şi îngenunche lângă el.

— Ce ai făcut?

Nu putea vedea cuţitul care era ascuns de corpul lui Aubrey.

— L-am ucis, ticălosule, aşa cum o să te ucid şi pe tine.

Valentine sări brusc în picioare, încercă să spună ceva, moment în care se dezlănțui iadul pe pământ. Izbită cu mare putere, uşa celulei se făcu bucăţi, fiind proiectată de peretele cel mai îndepărtat. O tornadă de vânt năvăli în încăpere.

Valentine se lăsă în genunchi, atingând podeaua cu capul. Se înclina adânc. M-am lipit de perete. Vântul îmi zgâria faţa, îmi încâlcea părul în faţa ochilor.

Zgomotul se mai domoli şi am aruncat, pe furiş, o privire spre uşă. În capul scărilor era Nikolaos, plutind. Părul i se învârtea în jurul capului ca o pânză de păianjen. Pielea i se

strânsese atât de tare în jurul oaselor, încât arăta ca un schelet. În ochi îi scânteia un foc albăstrui. Începu să plutească în jos pe scări, cu mâinile întinse.

Îi vedeam venele ca nişte lumini albastre sub piele. Am alergat... am alergat spre peretele cel mai îndepărtat şi spre tunelul pe care îl folosiseră şobolanii-vârcolaci.

Vântul m-a izbit de perete şi am început să mă târăsc pe coate şi pe genunchi spre tunel. Intrarea era largă şi un aer negru şi rece mă izbi în faţă; ceva mă apucă de gleznă.

Am urlat. Nikolaos mă trăgea înapoi. Mă izbi de perete şi îmi imobiliză încheieturile cu o mână terminată cu gheare.

Corpul, doar oase sub pânza rochiei, se sprijini de picioarele mele.

Buzele i se retraseră, dezgolind caninii şi dinţii. Capul scheletic sâsâi:

— Doar mie îmi vei da ascultare!

Capul îmi urlă în faţă şi am urlat şi eu drept răspuns. Fără cuvinte, ca un animal urlând, prins în capcană.

Pulsul îmi bătea nebuneşte. Nu puteam respira.

— Nuuuu!

Creatura ţipă ascuţit:

— Uită-te la mine!

Şi m-am uitat. Am privit direct în focul albastru care îi erau ochii. Focul îmi sfredeli cumplit creierul. Gândurile ei mă tăiau ca nişte cuţite, feliindu-mă. Furia mă opărea şi mă ardea până ce am crezut că pielea mi se lua deja în fâşii de pe faţă. Ghearele îmi zgâriau interiorul craniului, măcinându-mi oasele, transformându-le în pulbere.

Când am putut vedea din nou, eram înghesuită lângă perete, iar Nikolaos se afla deasupra mea, fără să mă atingă, nu că ar fi avut nevoie. Tremuram atât de tare, încât îmi clănţăneau dinţii. Îmi era frig, atât de frig…

— Reanimatoareo, în cele din urmă mă vei numi stăpână şi vei crede cu adevărat ceea ce spui.

Îngenunche brusc lângă mine. Îşi presă corpul zvelt de al meu, fixându-mi umerii de podea cu mâinile. Nu mă puteam mişca.

Frumoasa fetiţă îşi lipi faţa de obrazul meu şi şopti:

— O să-mi înfig caninii în gâtul tău şi nu poţi face nimic pentru a mă împiedica.

Urechea ei delicată îmi atinse buzele. Mi-am înfipt dinţii în ea până ce am simţit sângele. Nikolaos urlă şi făcu o mişcare înapoi, sângele curgându-i pe o parte a gâtului.

Gheare ascuţite ca briciul îmi sfâşiară creierul. Am simţit cum durerea şi furia ei îmi transformau creierul într-un nenorocit de praf. Cred că am urlat şi eu ca răspuns, dar nu m-am putut auzi. După un timp chiar n-am mai auzit absolut nimic. Mă învălui întunericul. O înghiţi pe Nikolaos şi mă lăsă singură, plutind în întuneric.

39

M-am trezit, ceea ce era o surpriză plăcută în sine. Am clipit des spre becul electric din tavan. Eram în viaţă şi nu mă aflam în subterană. Interesant de ştiut!

De ce ar trebui să mă surprindă faptul că eram în viaţă? Degetele au mângâiat materialul aspru, cu mici umflături, de pe canapeaua pe care zăceam. Deasupra canapelei atârna un tablou. Un râu cu bărci cu fundul plat, catâri, oameni. Cineva cu părul lung şi galben, cu fălci patibulare şi o faţă chipeşă veni să se aşeze lângă mine. Faţa nu era atât de inuman de frumoasă cum mi se păruse înainte, dar tot drăguţă. Bănuiesc că trebuie să fii frumos pentru a fi stripper.

Vocea îmi semăna a croncănit aspru.

— Robert…

Îngenunche lângă mine.

— Mi-era teamă că nu te vei trezi înainte de răsăritul soarelui. Eşti rănită?

— Unde… – mi-am dres glasul, ceea ce m-a ajutat un pic. Un pic. Unde mă aflu?

— În biroul lui Jean-Claude de la *Plăceri interzise.*

— Cum am ajuns aici?

— Te-a adus Nikolaos. Mi-a spus: „Iată târfa stăpânului tău“.

I-am urmărit mişcarea gâtului în timp ce înghiţea. Îmi aducea aminte de ceva, dar nu reuşeam să-mi dau seama ce.

— Ştii ce a făcut Jean-Claude? am întrebat eu.

Robert aprobă din cap.

— Stăpânul te-a însemnat de două ori. Când vorbesc cu tine, vorbesc cu el.

La figurat sau la propriu? Chiar nu voiam să ştiu.

— Cum te simţi? mă întrebă el.

Ceva din modul în care m-a întrebat sugera că nu ar fi trebuit să mă simt prea bine. Mă durea gâtul. Am ridicat mâna şi l-am atins. Sânge închegat. Pe gâtul meu.

Am închis ochii, dar nu m-a prea ajutat. Din gât îmi ieşi un sunet mic, foarte asemănător cu un scâncet. Imaginea lui Phillip îmi era întipărită în minte. Sângele care îi curgea din gât, carnea roşie sfâşiată. Am scuturat din cap şi am încercat să respir încet şi adânc. Fără niciun folos.

— Vreau la baie, am zis.

Robert îmi arătă unde era. Am intrat, am îngenuncheat pe podeaua rece şi am vărsat în toaletă până ce nu mai aveam nimic de aruncat decât bila. M-am dus la chiuvetă şi mi-am dat cu apă rece pe gură şi pe faţă. M-am holbat la propria-mi figură în oglinda de deasupra chiuvetei. Ochii păreau negri, nu căprui, pielea avea o culoare nesănătoasă. Arătam ca un rahat şi mă simţeam şi mai rău.

Iar pe partea dreaptă a gâtului era chiar lucrul cel mai rău. Nu urmele de muşcătură, pe cale de vindecare, lăsate de Phillip, ci urme de canini. Urme de canini micuţi, micuţi. Nikolaos mă… infectase. Pentru a dovedi că îi putea face rău servitorului uman al lui Jean-Claude. Oh, da, dovedise cât de puternică era. Cu adevărat dură.

Phillip era mort. Mort. Am rostit cuvântul în minte, dar oare îl pot spune cu voce tare? Am hotărât să încerc.

— Phillip este mort, am spus adresându-mă reflecţiei proprii din oglindă.

Am mototolit şerveţelul cafeniu de hârtie şi l-am îndesat în containerul de metal pentru gunoi. Nu era de ajuns. Am urlat:

— Auuuu!

Am lovit de nenumărate ori cu piciorul în container până ce acesta s-a răsturnat, vărsând tot conţinutul pe podea.

Robert intră pe uşă.

— Te simţi bine?

— Ţi se pare că mă simt bine? am strigat eu.

Ezită în cadrul uşii.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nici măcar n-ai reuşit să-i împiedici să-l ia pe Phillip!

Se chirci de parcă l-aş fi lovit.

— Am făcut tot ce am putut.

— Ei bine, n-a fost îndeajuns, nu-i aşa?

Urlam ca o nebună. M-am prăbuşit în genunchi şi toată furia mi s-a oprit în gât, aproape împiedicându-mă să vorbesc.

— Ieşi afară!

Ezită.

— Eşti sigură?

— Pleacă de aici!

A închis uşa în urma lui. Iar eu m-am aşezat pe podea, m-am clătinat încoace şi încolo, am plâns şi am urlat. Când inima mi-e la fel de goală ca stomacul, mă simt fără valoare, folosită.

Nikolaos îl omorâse pe Phillip şi mă muşcase pentru a dovedi cât de puternică era. Pariam că se gândise că aveam să fiu îngrozită de moarte de ea. Aici avea dreptate. Dar mi-am petrecut cea mai mare parte a orelor de muncă înfruntând şi distrugând creaturi de care eram înspăimântată. Un vampir-suprem de o mie de ani e o nucă prea tare de spart, dar o fată trebuie să aibă un scop în viaţă.

40

Clubul era pustiu şi întunecos. Nu era nimeni în afară de mine. Trebuie să fi fost după răsăritul soarelui. Se simţea acea tăcere plină de aşteptări pe care o capătă toate clădirile după plecarea oamenilor. De parcă de îndată ce am plecat şi am lăsat-o în pace, clădirea ar căpăta o viaţă a ei proprie. Am clătinat din cap şi am încercat să mă concentrez. Să simt ceva. Tot ce doream era să mă duc acasă şi să încerc să dorm. Şi să mă rog să nu visez.

Pe uşă era o hârtie galbenă cu câteva cuvinte pe ea: „Armele sunt în spatele barului. Le-a adus tot stăpâna. Robert.“

Mi-am recuperat ambele pistoale şi cuţitele. Lipsea cel pe care-l folosisem împotriva lui Winter şi Aubrey. Era Winter mort? Poate. Era Aubrey mort? Speram să fie. De obicei doar un vampir-suprem rezistă unei lovituri direct în inimă, dar nu încercasem niciodată aşa ceva pe un mort-viu de cinci sute de ani. Dacă au scos cuţitul, s-ar putea ca Aubrey să fie destul de puternic pentru a supravieţui. Trebuia s-o sun pe Catherine. Şi ce să-i spun? Să plece din oraş pentru că un vampir o vânează? Nu părea a fi persoana care să creadă aşa ceva. Rahat!

Am păşit în lumina albă şi moale a zorilor. Strada era goală şi proaspăt spălată în aerul curat al dimineţii. Căldura nu avusese încă timp să se furişeze în oraş. Era aproape răcoare. Unde îmi era maşina? Am auzit paşi o secundă, înainte ca o voce să rostească:

— Nu te mişca. Pistolul e îndreptat spre spatele tău.

Mi-am încrucişat mâinile deasupra capului fără a mai aştepta să mi se spună.

— Bună dimineaţa, Edward, am rostit eu.

— Bună dimineaţa, Anita, răspunse el. Stai nemişcată, te

rog.

Stătea chiar în spatele meu, îmi lipise pistolul de şira spinării. Mă percheziţiona din cap până-n picioare. Edward nu lasă niciodată nimic la voia întâmplării, acesta fiind unul dintre motivele pentru care mai este încă în viaţă. Făcu un pas înapoi şi spuse:

— Te poţi întoarce acum.

Băgase micul meu Firestar în centură, iar Browning-ul îl ţinea neglijent în mâna stângă. Nu ştiu ce făcuse cu cuţitele.

Zâmbi copilăreşte şi fermecător, având pistolul îndreptat cu fermitate spre pieptul meu.

— Nu ne mai ascundem. Unde este Nikolaos?

Am respirat adânc. Am vrut să-l acuz de uciderea vampirilor, dar nu părea momentul cel mai propice. Poate mai târziu, când nu avea să mai ţină pistolul îndreptat spre mine.

— Pot lăsa mâinile jos? l-am întrebat.

Dădu uşor din cap.

Mi-am coborât încet mâinile.

— Vreau să stabilim foarte clar un lucru, Edward. Îţi dau informaţia nu pentru că mi-e frică de tine, ci pentru că o vreau moartă. Şi vreau să particip şi eu.

Zâmbetul i se lăţi pe faţă, ochii îi străluciră de plăcere.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Am aruncat o privire scurtă în jos spre trotuar, apoi mi-am ridicat ochii, privindu-l fix în ochii albaştri.

— A pus să fie omorât Phillip.

Îmi urmărea cu atenţie expresia feţei.

— Mai departe.

— M-a muşcat. Cred că are de gând să mă facă senatorul ei personal.

Îşi băgă pistolul în tocul de sub braţ şi veni lângă mine. Îmi răsuci capul într-o parte pentru a vedea mai bine urma muşcăturii.

— Trebuie să curaţi muşcătura. O să doară ca naiba.

— Ştiu. Vrei să mă ajuţi?

— Sigur.

Zâmbetul i se înmuie.

— Tocmai aveam intenţia să te torturez pentru a obţine informaţia. Acum îmi ceri să te ajut să-ţi torni acid pe rană.

— Agheasmă, am zis eu.

— O să simţi acelaşi lucru.

Din păcate, avea dreptate.

41

Stăteam rezemată cu spatele de faianţa rece a căzii de baie. Partea din faţă şi cea laterală a bluzei atârnau, ude leoarcă. Edward stătea în genunchi lângă mine, cu o sticlă de agheasmă pe jumătate goală în mână. Eram deja la a treia sticlă şi nu vărsasem decât o singură dată. Bravo mie!

La început stătusem pe marginea chiuvetei. Nu pentru mult timp. Sărisem în sus, urlând şi scâncind. Îl mai făcusem pe Edward ticălos. Dar nu-mi purta ranchiună pentru asta.

— Cum te simţi? mă întrebă el.

Faţa îi era complet lipsită de orice expresie. Nu-mi dădeam seama dacă se distra de minune sau nu-i plăcea deloc.

I-am aruncat o privire.

— Ca şi cum cineva mi-ar ţine pe gât un cuţit înroşit în foc.

— Te-am întrebat, că poate vrei să ne oprim să te mai odihneşti un pic?

Am respirat adânc.

— Nu. Vreau să fie complet curăţată muşcătura, Edward. Să facem treaba până la capăt.

Clătină din cap şi aproape zâmbi.

— Ştii că, de obicei, se face de-a lungul mai multor zile.

— Ştiu, am replicat eu.

— Şi tu o vrei doar într-o singură sesiune maraton?

Privirea îi era fermă de parcă întrebarea ar fi fost mai importantă decât părea.

Deranjată de privirea lui, m-am uitat în altă parte. Nu voiam ca cineva să mă fixeze cu privirea în acel moment.

— Nu am la dispoziţie câteva zile. Rana trebuie să fie curăţată înainte de căderea nopţii.

— Pentru că Nikolaos va veni din nou să-ţi facă o vizită.

— Da, am răspuns eu.

— Şi vei fi în puterea ei dacă această primă rană nu va fi purificată.

Am respirat adânc şi am răspuns cu o voce tremurătoare:

— Da.

— Dar tot s-ar putea să te cheme, chiar dacă vom curăţa muşcătura… dacă e atât de puternică aşa cum spui.

— E foarte puternică şi chiar mai mult decât atât.

Mi-am frecat mâinile de blugi.

— Crezi că Nikolaos mă poate determina să mă întorc împotriva ta chiar dacă voi avea rana curăţată?

Atunci mi-am ridicat ochii spre el, sperând să-i pot citi expresia feţei.

Se holbă la mine.

— Noi, ucigaşii de vampiri, ne încercăm întotdeauna norocul.

— Asta nu înseamnă un „nu“, am declarat eu.

Încercă să zâmbească.

— Dar niciun „da“.

Oh, perfect, nici Edward nu ştia!

— Mai toarnă înainte de a-mi pierde curajul.

Zâmbi, iar ochii îi străluciră.

— Nu-ţi vei pierde niciodată curajul. Poate viaţa, dar niciodată curajul.

Era un compliment şi asta se şi dorea a fi.

— Mulţumesc.

Îmi puse o mână pe umăr şi mi-am întors faţa în altă parte. Mi se pusese un nod în gât şi tot ce auzeam era doar pulsul care îmi bătea nebuneşte în cap. Am vrut să fug, să-mi ies din ţâţâni, să urlu, dar trebuia să stau acolo şi să-l las să-mi facă rău. Nu suportam aşa ceva. Copil fiind, fusese întotdeauna nevoie de cel puţin două persoane atunci când trebuia să mi se facă vreo injecţie. O persoană care să manevreze seringa, alta care să mă ţină.

De data asta mă ţineam singură. Dacă Nikolaos mă muşca de două ori, probabil că aş fi făcut orice mi-ar fi

poruncit. Chiar să ucid. Mai văzusem acest lucru, iar vampirul ăla era mic copil în comparaţie cu stăpâna.

Agheasma se scurse în jos pe piele şi, ajunsă la muşcătură, mă arse ca aurul topit, căldura revărsându-se în tot corpul. Agheasma îmi mânca pielea şi oasele. Mă distrugea. Mă omora.

Am ţipat pătrunzător. Nu m-am putut abţine. Durerea era prea mare. Nu puteam fugi. Trebuia să urlu.

Zăceam pe pardoseală, cu obrajii lipiţi de răceala ei, respirând des şi adânc.

— Anita, nu-ţi forţa respiraţia. Te hiperventilezi, respiră încet şi rar, altfel, vei leşina.

Am deschis gura şi am respirat adânc. Am simţit că mă înăbuşeam şi am început să horcăi. Am tuşit şi m-am forţat să respir. Aproape deliram şi eram pe punctul să vărs când am reuşit în cele din urmă să respir, dar n-am leşinat. Un număr infinit de bile albe pentru mine!

Edward aproape a fost nevoit să se întindă pe podea pentru a-şi apropia faţa de a mea.

— Mă auzi?

Am reuşit să articulez un „da“.

— Bine. Vreau să încerc să ating muşcătura cu crucea. Eşti de acord sau crezi că este prea devreme?

Dacă nu curăţasem rana cu destulă agheasmă, atunci crucea urma să mă ardă şi aş fi avut o cicatrice proaspătă. Am fost curajoasă dincolo de orice închipuire, dar nu voiam să mai suport şi alte dureri. Am deschis gura să spun „nu“, însă ce a ieşit a fost cu totul altceva.

— Fă-o!

Am spus-o. Rahat. Aveam de gând să fiu iarăşi curajoasă.

Edward îmi îndepărtă părul de pe gât. Am rămas întinsă pe pardoseală şi mi-am încleştat pumnii, încercând să mă pregătesc. De fapt, nu există o modalitate de a te pregăti atunci când cineva îţi lipeşte o bucată incandescentă de fier pe gât.

Lanţul zăngăni şi se învârti în mâinile lui Edward.

— Eşti gata?

Nu.

— La dracu’, da’ fă-o odată!

O făcu. Crucea lipită de piele, metalul rece, nicio arsură, niciun pic de fum, nici cea mai mică durere. Eram neinfectată sau la fel de neinfectată ca la început.

Îmi flutură crucea prin faţa ochilor. Am înşfăcat-o cu o mână şi am strâns-o până când mâna a început să-mi tremure. Nu a durat mult. Mi-au dat lacrimile. Nu plângeam, nu cu adevărat. Eram frântă de oboseală.

— Poţi să stai aşezată? întrebă Edward.

Am dat din cap şi m-am forţat să stau în şezut, sprijinindu-mă de cada din baie.

— Poţi să te ridici?

M-am gândit şi am decis că nu, nu credeam s-o pot face. Tot corpul îmi era slăbit, îmi tremura, îmi era greaţă.

— Nu fără ajutor.

Edward îngenunche lângă mine, mă apucă cu un braţ pe după umeri şi cu celălalt de sub genunchi şi mă ridică în braţe. Se ridică dintr-o singură mişcare, fără niciun efort.

— Lasă-mă jos!

Mă privi.

— Ce?

— Nu sunt copil. Nu vreau să fiu dusă în braţe.

Edward respiră cu zgomot, apoi zise:

— Bine.

Mă lăsă cu picioarele pe podea şi îmi dădu drumul. M-am împleticit până la perete, apoi am alunecat pe pardoseală. Mi-au dat iar lacrimile, la naiba! M-am aşezat pe podea, plângând, prea slăbită pentru a merge din baie până în dormitor. Dumnezeule!

Edward rămase pur şi simplu nemişcat, privindu-mă cu o faţă neutră şi indescifrabilă ca a unei pisici.

Vocea îmi era normală, de parcă n-aş fi plâns.

— Nu suport să fiu neajutorată. Nu suport!

— Eşti una dintre cele mai puţin neajutorate persoane din câte cunosc, declară Edward.

Îngenunche din nou lângă mine, îmi trecu braţul pe după umeri şi mă apucă cu mâna de încheietura dreaptă. Cu cealaltă mână mă prinse de mijloc. Diferenţa de

înălţime făcea poziţia incomodă, dar reuşi să-mi dea iluzia că puteam merge pe picioarele mele până la pat.

Pinguinii împăiaţi stăteau lângă perete. Edward n-a făcut niciun comentariu despre ei. Dacă el n-a deschis discuţia, n-am făcut-o nici eu. Cine ştie, poate Moartea dormea cu un urs? Nuuu.

Draperiile grele erau încă trase, lăsând camera într-o semiobscuritate permanentă.

— Odihneşte-te. Stau cu tine şi am grijă să nu se furişeze vreun bau-bau lângă tine.

L-am crezut.

Edward aduse fotoliul alb din living şi îl aşeză lângă perete, aproape de uşă. Îşi puse din nou tocul de la umăr pentru a avea pistolul la îndemână. Adusese o geantă din maşină. Trase fermoarul şi scoase ceea ce semăna cu o mitralieră în miniatură. Nu ştiam prea multe despre mitraliere, tot ce mi-a venit atunci în minte era doar Uzi.

— Ce armă e asta?

— Un mini-Uzi.

Ia te uită! Avusesem dreptate. Scoase încărcătorul şi îmi arătă cum se încărca, unde era siguranţa şi alte chestii de parcă era o maşină nouă. Se instală pe scaun cu mitraliera pe genunchi.

Ochii mi se închideau treptat, dar am spus:

— Să nu-mi împuşti vreun vecin, da?

Cred că a zâmbit.

— O să încerc.

Am dat din cap.

— Tu eşti ucigaşul vampirilor?

Acum chiar zâmbi, luminos, fermecător.

— Dormi, Anita.

Eram pe punctul de a adormi când i-am auzit vocea moale, venind de undeva de departe.

— Unde doarme Nikolaos în timpul zilei?

Am deschis ochii şi am încercat să-mi focalizez privirea spre el. Stătea tot pe fotoliu, nemişcat.

— Edward, sunt obosită, nu proastă.

Hohotul său de râs mă învălui pe măsură ce adormeam.

42

Jean-Claude stătea pe jilţul sculptat. Îmi zâmbi şi-mi întinse o mână cu degete lungi.

— Vino, zise el.

Purtam o rochie lungă, albă, cu dantelă. Nu visasem niciodată să mă îmbrac astfel. Mi-am ridicat privirea spre Jean-Claude. El alesese rochia, nu eu. Frica mă sugruma.

— E visul meu, i-am zis.

Întinse ambele mâini şi repetă:

— Vino.

Şi m-am îndreptat spre el. Rochia şoptea şi se freca de pietre, un fâșâit continuu care mă călca pe nervi. Brusc, m-am trezit stând în faţa lui. Mi-am ridicat încet mâinile spre el. N-ar fi trebuit s-o fac. Proastă idee, dar părea că nu mă pot stăpâni.

Mă cuprinse cu mâinile, iar eu am îngenuncheat în faţa lui. Îmi călăuzi mâinile spre dantela care îi împodobea partea din faţă a cămăşii şi mă forţă să o apuc între degete.

Îşi făcu mâinile căuş peste ale mele, ţinându-le strâns; apoi, folosindu-se de mâinile mele, îşi sfâşie cămaşa.

Pieptul îi era neted şi palid, cu părul negru cârlionţat coborând spre mijloc. Părul, incredibil de negru pe albeaţa corpului, se îndesea peste stomacul plat. Cicatricea rămasă de la arsură era bine conturată şi strălucitoare, complet nepotrivită cu perfecţiunea corpului său.

Îmi apucă bărbia cu o mână, ridicându-mi faţa spre el. Cu cealaltă mână îşi atinse propriul piept, chiar sub sfârcul drept. Sângele țâșni de sub pielea palidă, scurgându-se în jos într-un şuvoi roşu aprins.

Am încercat să mă îndepărtez, dar degetele sale îmi strângeau falca de parcă mi-ar fi prins-o într-o menghină.

Am strigat:

— Nu!

L-am lovit cu mâna stângă. Îmi prinse încheietura şi o ţinu strâns. M-am folosit de mâna dreaptă pentru a mă sprijini de podea şi l-am lovit cu genunchii. Mă ţinea de falcă şi de încheietură de parcă aş fi fost un fluture înfipt într-un ac. Te poţi mişca, dar nu poţi scăpa. M-am lăsat să cad, forţându-l fie să mă strângă de gât, fie să mă lase jos pe podea. Mă lăsă pe podea.

L-am lovit cu ce am putut. Ambele picioare au luat contact dur cu genunchii lui. Vampirii simt durerea. Îmi dădu drumul atât de brusc la falcă, încât am căzut pe spate. Mă înşfăcă de ambele încheieturi şi mă săltă brusc în genunchi, cu corpul ţintuit din ambele părţi de genunchii lui. Se aşeză pe scaun, controlându-mi partea de jos a corpului cu genunchii, iar cu mâinile încătuşându-mi ca în lanţuri încheieturile.

Un hohot de râs puternic, ţiuitor umplu camera. Nikolaos stătea într-un colţ, urmărindu-ne. Râsul ei stârni ecouri în încăpere, crescând tot mai tare, ca o muzică ce o luase razna.

Jean-Claude îmi apucă ambele încheieturi cu o singură mână; n-am putut să-l împiedic. Îmi dezmierdă obrazul cu mâna liberă, urmărind trăsăturile feţei până spre gât. Degetele i se încleştară la baza craniului şi începură să apese.

— Jean-Claude, te rog, nu!

Îmi apropie faţa tot mai tare de rana de pe piept. M-am zvârcolit, dar degetele parcă îi erau sudate de craniu, erau parcă o parte din el.

— NU!

Râsul lui Nikolaos se transformă în cuvinte.

— Îndepărtează spoiala şi toţi suntem aproape la fel, reanimatoareo!

Am urlat:

— Jean-Claude!

Vocea sa, catifelată, caldă şi lugubră îmi străpunse mintea:

— Sânge din sângele meu, carne din carnea mea, două minţi într-un singur corp, două suflete unite pe vecie într-unul singur.

Pentru o clipă luminoasă, strălucitoare, am văzut, am simţit eternitatea împreună cu Jean-Claude. Atingerea sa… pentru totdeauna. Buzele sale. Sângele său.

Am clipit des şi mi-am simţit buzele aproape atingând rana de pe pieptul său. Aş fi putut s-o ating şi s-o ling. Am urlat:

— Jean-Claude, nu! Jean-Claude!

Am urlat din nou: Dumnezeu să mă ajute!

Întuneric şi cineva mă apucă de umăr. Nici măcar nu m-am gândit, am acţionat din instinct. Pistolul aflat după tăblia patului îmi era deja în mână, gata să tragă.

O mână îmi ţintui braţul sub pernă, îndreptând arma spre perete, un corp se lipi de al meu.

— Anita, Anita, sunt eu, Edward. Priveşte-mă!

Am clipit spre Edward care îmi imobilizase mâinile. Respiraţia îi era cam accelerată.

M-am holbat la pistolul din mâna mea, apoi la Edward. Mă ţinea cu putere de mâini. Bănuiesc că n-aveam de ce să-l învinovăţesc.

— Te simţi bine? mă întrebă el.

Am dat din cap.

— Anita, spune ceva.

— Am avut un coşmar.

Clătină din cap.

— Nu mai spune!

Îmi dădu încet drumul la mâini.

Am strecurat pistolul în toc.

— Cine e Jean-Claude? mă întrebă.

— De ce?

— Îi strigai numele.

Mi-am trecut mâna peste frunte şi mi-am dat seama că eram scăldată în sudoare. Hainele în care dormisem şi cearşaful erau ude leoarcă. Coşmarurile astea începeau să mă calce pe nervi.

— Cât e ceasul?

Camera părea prea întunecoasă ca şi cum soarele apusese. Stomacul mi se strânse ghem. Dacă era aproape întuneric, Catherine nu mai avea nicio şansă.

— Nu intra în panică, sunt doar nori. Mai ai la dispoziţie aproximativ patru ore până se înserează.

Am respirat adânc şi m-am târât până la baie. M-am spălat cu apă rece pe faţă şi pe gât. Arătam palidă ca o fantomă în oglindă. Oare visul despre Jean-Claude era opera lui Nikolaos? Dacă fusese Nikolaos, îmi controla deja mintea? N-aveam niciun răspuns. Niciun răspuns la nicio întrebare.

Edward stătea pe fotoliul alb când m-am întors în cameră. Mă urmări cu privirea de parcă aş fi fost o specie interesantă de insectă pe care n-o mai văzuse niciodată.

Nu l-am băgat în seamă şi am sunat la biroul lui Catherine.

— Bună, Betty, sunt Anita Blake. Catherine e pe acolo?

— Bună ziua, domnişoară Blake. Am crezut că ştiţi că domnişoara Maison este plecată din oraş de pe treisprezece până pe douăzeci pentru o depoziţie.

Catherine îmi spusese, dar am uitat. În cele din urmă, aveam şi puţin noroc. Era şi timpul.

— Am uitat, Betty. Mulţumesc mult. Îţi mulţumesc mai mult decât vei şti vreodată.

— Cu plăcere. Domnişoara Maison a programat prima probă pentru rochia de mireasă pe douăzeci şi trei.

A spus-o de parcă informaţia ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine. Ei bine, n-a făcut-o.

— Nu voi uita. La revedere.

— O zi bună.

Am închis, apoi l-am sunat pe Irving Griswold. Era reporter la *Saint Louis Post-Dispatch.* Dar mai era şi vârcolac. Irving-vârcolacul. Nu prea mergea, dar la urma urmei ce mergea? Charles-vârcolacul, nuuu. Oliver, Wilbur, Brent? Deloc.

Irving răspunse după a treia ţârâitură.

— Anita Blake.

— Salut, ce s-a-ntâmplat?

Părea suspicios de parcă nu-l sunam decât atunci când voiam ceva.

— Cunoşti vreun şobolan-vârcolac?

A rămas tăcut pentru prea mult timp; apoi se interesă:

— De ce vrei să ştii?

— Nu-ţi pot spune.

— Adică vrei să te ajut, dar n-o să pot face un reportaj pe tema asta.

Am oftat.

— Cam aşa ceva.

— Atunci de ce te-aş ajuta?

— Nu fă pe deşteptu', Irving. Ţi-am dat o mulţime de reportaje în exclusivitate. Doar informaţiile mele te-au ajutat să ajungi pe prima pagină. Aşa că nu-mi face mizerii.

— Da' iritabilă mai eşti astăzi, aşa-i?

— Cunoşti sau nu un șobolan-vârcolac?

— Da.

— Trebuie să transmit un mesaj şobolanului-rege.

Un fluierat subţire sfredeli receptorul.

— Nici nu ceri prea multe, nu? Aş putea să aranjez o întâlnire cu şobolanul-vârcolac pe care-l cunosc, dar nu cu regele lor.

— Transmite-i şobolanului-rege următorul mesaj; ai cu ce să scrii?

— Întotdeauna, replică el.

— Vampirii nu m-au ucis şi nu am făcut ceea ce au dorit.

Irving reciti mesajul. După ce l-am confirmat, mi-a spus:

— Eşti implicată într-o chestie cu vampiri şi şobolani-vârcolaci şi eu nu pot obţine exclusivitatea?

— Nimeni n-o va avea de data asta, Irving. E ceva mult prea urât.

Tăcu pentru o clipă.

— În regulă. O să încerc să aranjez o întâlnire. Ar trebui să ştiu ceva diseară.

— Mulţumesc, Irving.

— Ai grijă, Anita. N-aş vrea să-mi pierd cea mai bună sursă de informaţii pentru prima pagină.

— Nici eu.

De-abia pusesem telefonul jos, când sună din nou. L-am ridicat fără să mă gândesc. Telefonul sună, îl ridici, chestie de ani de antrenament. Nu aveam de prea mult timp robotul pentru a mă dezbăra complet de acest obicei.

— Anita, sunt Bert.

— Salut, Bert.

Am oftat uşor.

— Ştiu că lucrezi la cazul vampirilor ucişi, dar am ceva care te-ar putea interesa.

— Bert, am deja de lucru până peste cap. Orice altceva şi s-ar putea să nu mai văd niciodată lumina zilei.

S-ar putea crede că Bert avea să mă întrebe dacă mă simţeam bine sau cum mă descurcam cu cazul. Oh, nu, nu şefu' meu.

— M-a sunat astăzi Thomas Jensen.

Am simţit cum mă trece un fior prin şira spinării.

— A sunat Jensen?

— Da.

— Are de gând să ne lase s-o facem?

— Nu noi, tu. Te-a cerut în mod expres. Am încercat să-l fac să apeleze la altcineva, dar nici n-a vrut să audă. Şi trebuie să fie în noaptea asta. Altfel, se teme că ar putea renunţa de frică.

— Fir-ar să fie, am exclamat cu o voce moale.

— Îl sun şi anulez totul sau poţi să-mi spui o oră la care să-l întâlneşti?

De ce toate trebuie să se întâmple în acelaşi timp? Una din întrebările retorice ale vieţii.

— Spune-i să mă caute după lăsarea completă a întunericului.

— Aşa te vreau, fetiţo. Ştiam că n-ai să mă laşi baltă.

— Nu-s fetiţa ta, Bert. Cu cât te plăteşte?

— Treizeci de mii de dolari. Avansul de cinci mii a fost deja adus de un trimis special.

— Eşti diabolic, Bert.

— Da, şi se plăteşte bine, mulţumesc.

A închis fără să zică „la revedere". Domnul Farmec.

Edward se holba la mine.

— Ai acceptat să readuci la viaţă un mort la noapte?

— De fapt, să-l fac să se odihnească pentru totdeauna, dar da, am acceptat.

— Readucerea la viaţa a unui mort ia ceva din tine?

— Ceva?

Ridică din umeri.

— Energie, vitalitate, rezistenţă.

— Uneori.

— Dar chestia de diseară? Îţi ia din energie?

Am zâmbit.

— Da.

Clătină din cap.

— Anita, nu-ţi poţi permite să fii stoarsă de energie.

— N-o să fiu, am răspuns eu.

Am respirat adânc şi am încercat să mă gândesc cum i-aş putea explica lucrurile lui Edward.

— Thomas Jensen şi-a pierdut fiica acum douăzeci de ani. Acum şapte ani a readus-o la viaţă sub formă de zombi.

— Şi ce dacă?

— Ea s-a sinucis. Nimeni n-a ştiut asta atunci. S-a aflat, mai târziu că domnul Jensen a abuzat sexual de fiica sa şi acesta a fost motivul pentru care s-a sinucis.

— Şi a readus-o la viaţă.

Edward se strâmbă.

— Doar nu vrei să spui că…

Am dat din mâini de parcă puteam şterge brusc o imagine plină de viaţă.

— Nu, nu, nu e vorba de aşa ceva. A avut remuşcări şi a readus-o la viață pentru a-și cere iertare.

— Şi?

— N-a vrut să-l ierte.

Clătină din cap.

— Nu înţeleg.

— A readus-o la viaţă pentru a îndrepta lucrurile, dar ea murise urându-l, temându-se de el. Zombiul n-a vrut să-l ierte aşa încât Jensen n-a vrut s-o trimită înapoi în mormânt. Pe măsură ce mintea şi corpul i se deteriorau tot

mai mult, a ţinut-o cu el ca un fel de pedeapsă.

— Iisuse!

— Da.

M-am îndreptat spre dulap şi am luat geanta pentru echipamentul de sport. Edward îşi ducea armamentul într-a lui, eu accesoriile de reanimatoare. Uneori, mai car în ea şi instrumentele de ucis vampirii. Cutia de chibrituri pe care mi-o dăduse Zachary zăcea pe fundul genţii. Am vârât-o în buzunarul pantalonilor. Nu cred că Edward m-a văzut. Se prinde dacă apare pe neaşteptate vreun indiciu.

— Jensen a fost în cele din urmă de acord să o trimită înapoi în mormânt doar dacă o fac eu. Nu pot refuza. E un fel de legendă printre reanimatori. Iar povestea seamănă cel mai bine cu una clasică cu fantome.

— De ce în noaptea asta? Dacă a aşteptat şapte ani, de ce nu mai stă vreo câteva nopţi?

Am continuat să pun lucrurile în geantă.

— A insistat. Se teme că îşi va pierde curajul dacă va mai trebui să aştepte. În plus, s-ar putea să nu mai fiu în viaţă peste câteva nopţi. S-ar putea să nu mai lase pe altcineva s-o facă.

— Asta nu-i problema ta. Nu tu i-ai readus la viaţă zombiul.

— Nu, dar eu sunt în primul rând un reanimator. Uciderea vampirilor e… ceva secundar. Sunt un reanimator. Şi nu e doar o slujbă…

Continua să se holbeze la mine.

— Nu înţeleg de ce, dar înţeleg că trebuie s-o faci.

— Mulţumesc.

Zâmbi.

— E afacerea ta. Te superi dacă vin cu tine să mă asigur că nimeni nu te ucide în timpul ritualului?

I-am aruncat o privire.

— Ai asistat vreodată la readucerea la viaţă a unui zombi?

— Nu.

— Nu te scârbeşti uşor, nu? l-am întrebat zâmbind.

Se holbă la mine, ochii săi albaştri devenind brusc reci.

Întreaga faţă i se transformă. Nimic nu mai era pe ea, nicio expresie, doar o răceală cumplită. Goliciune. Văzusem odată un leopard privindu-mă astfel din spatele gratiilor cuştii, fără niciun sentiment pe care să-l înţeleg, cu nişte gânduri atât de străine de parcă ar fi locuit pe o altă planetă. Ceva care m-ar putea ucide, cu îndemânare şi eficienţă, pentru că asta se presupunea dacă era flămând sau dacă îl deranjam cu prezenţa mea.

N-am leşinat de frică şi nici n-am ieşit în fugă din cameră, dar a fost nevoie de un efort ca să n-o fac.

— Te-ai exprimat foarte clar, Edward. Nu te mai purta ca un ucigaş perfect şi hai să mergem.

Ochii nu i-au revenit la normal dintr-odată, s-au încălzit treptat, aşa cum zorii zilei îşi fac loc, încet, pe cer.

Speram ca Edward să nu mă privească cu adevărat în acest fel. Dacă ar face-o, unul dintre noi avea să moară. Şi erau mari şanse ca acela să fiu eu.

43

Noaptea era aproape neagră. Nori groşi acopereau cerul. Vântul sufla în rafale, prevestind ploaia.

Piatra funerară a lui Iris Jensen era netedă, de marmură albă. Reprezenta un înger aproape în mărime naturală, cu aripile larg desfăcute, braţele deschise, primitoare. Încă se mai putea citi inscripţia la lumina lanternei: „Fiicei iubite. Regrete eterne“. Acelaşi bărbat care pusese să fie sculptat îngerul şi care o regreta, abuzase de ea. Ea îşi luase viaţa pentru a scăpa de el, iar el o readusese la viaţă. De asta stăteam acum în întuneric, aşteptând membrii familiei Jensen, nu pe el, ci pe ea. Chiar dacă ştiam că mintea îi era deja distrusă, voiam ca Iris Jensen să se întoarcă în mormânt pentru a-şi găsi liniştea.

Nu-i puteam explica asta lui Edward, aşa că nici n-am făcut-o. Un stejar uriaş stătea de strajă peste mormântul gol. Vântul sufla prin frunze, împrăştiindu-le şi făcându-le parcă să şoptească. Sunetul era prea uscat, de parcă ar fi fost frunze de toamnă, nu de vară. Aerul era rece şi umed; avea să plouă în curând. Cel puţin nu mai era căldura de nesuportat de până atunci.

Luasem doi pui de găină. Cloncăneau uşor în coşul aflat lângă mormânt. Edward stătea rezemat de maşina mea, cu gleznele încrucişate şi mâinile libere de ambele părţi ale corpului. Geanta, deschisă, era lângă mine, pe pământ. Maceta pe care o foloseam de obicei strălucea dinăuntru.

— Unde-i Jensen? întrebă Edward.

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu.

Trecuse aproape o oră de la lăsarea completă a întunericului. Terenul pe care se afla cimitirul era aproape lipsit de vegetaţie; doar câţiva copaci erau răspândiţi pe

dealurile liniştite din jur. Ar fi trebuit să vedem farurile maşinii pe drumul de pietriş. Unde era Jensen? A renunţat de frică?

Edward se îndepărtă de maşină şi veni să stea în picioare lângă mine.

— Anita, nu-mi place.

Nici eu nu eram prea entuziasmată, dar…

— Mai stăm un sfert de oră. Dacă nu vine până atunci, plecăm.

Edward aruncă o privire în jur.

— Nu prea ai unde să te ascunzi aici.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji pentru eventualii trăgători de elită.

— Ai spus că cineva a tras în tine, nu?

Am încuviinţat din cap. Pielea de pe braţe îmi era ca de găină. Vântul făcu o gaură în nori şi lumina lunii ajunse până la noi. Undeva în depărtare, o clădire mică, argintiu-cenuşie, strălucea sub lumina lunii.

— Ce-i acolo? întrebă Edward.

— Atelierul de întreţinere. Crezi că iarba se tunde singură?

— Nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse el.

Norii acoperiră din nou cerul şi cimitirul se cufundă în întuneric. Totul luă forme vagi; marmura albă părea să strălucească cu propria ei lumină.

Se auzi un scrâşnet de gheare pe metal. M-am răsucit brusc. Un ghoul stătea pe capota maşinii. Era gol şi arăta ca o fiinţă umană căreia îi fuseseră sfâșiate hainele, apoi fusese cufundată în vopsea argintiu-cenuşie, aproape metalizată. Dar dinţii şi ghearele de la mâini şi picioare erau curbate, lungi şi negre. Ochii roşii scânteiau.

Edward era lângă mine, cu pistolul în mână.

Scosesem şi eu pistolul. Nici nu mai ai nevoie să te gândeşti, totul era doar practică.

— Ce face acolo? întrebă Edward.

— Nu ştiu.

Mi-am fluturat mâna liberă spre el şi am spus:

— Zât!

Creatura se chirci, privindu-mă fix. Ghoulii sunt laşi, nu atacă fiinţele umane. Am făcut doi paşi înainte, fluturând pistolul spre el.

— Pleacă de aici, huş!

Orice dovadă de forţă îi pune pe fugă. Dar ăsta stătea pur şi simplu acolo. M-am dat înapoi.

— Edward, am zis cu o voce moale.

— Da.

— N-am simţit prezenţa unor ghouli în cimitirul ăsta.

— Şi ce dacă? Ţi-a scăpat unul.

— Nu există doar un singur ghoul. Umblă în haite. Şi nu poţi să nu-i simţi. Lasă în urma lor un fel de duhoare psihică. Una rea.

— Anita.

Vocea îi era moale, normală, dar nu chiar cea obişnuită. Am aruncat o privire spre locul în care se uita şi am mai văzut doi ghouli târându-se în spatele nostru.

Ne-am aşezat spate în spate, cu pistoalele pregătite.

— Am văzut rezultatul atacului unor ghouli recent, săptămâna asta. Un bărbat sănătos ucis într-un cimitir în care nu erau ghouli.

— Îmi pare cunoscut, spuse Edward.

— Da. Gloanţele nu-i vor omorî.

— Ştiu. Ce aşteaptă? întrebă din nou Edward.

— Să-şi facă curaj, cred.

— Mă aşteaptă pe mine, răspunse o voce. Zachary ieşi din spatele trunchiului unui copac. Zâmbea.

Cred că mi-a căzut faţa de uimire. Poate de asta zâmbea. În momentul acela, mi-am dat seama. Nu ucidea fiinţe umane pentru a-şi hrăni amuleta. Ucidea vampiri. Theresa îl torturase şi devenise următoarea lui victimă. Dar mai erau câteva întrebări fără răspuns, întrebări importante.

Edward îmi aruncă o privire, apoi se uită din nou la Zachary.

— Cine i ăsta?

— Bănuiesc că ucigaşul vampirilor, i-am răspuns.

Zachary se înclină uşor. Un ghoul se rezemă de piciorul său şi el îi mângâie capul, chel aproape.

— Când ai ghicit?

— Chiar acum. Gândesc cam greu anul ăsta.

Se încruntă.

— M-am gândit că îţi vei da seama în cele din urmă.

— De aceea ai distrus mintea zombiului martor. Ca să te salvezi.

— A fost un noroc că Nikolaos m-a însărcinat cu interogarea bărbatului, declară el zâmbind.

— Pariez că da. Cum l-ai convins pe amărâtul ăla să tragă în mine la biserică?

— A fost uşor. I-am spus că ordinul venea de la Nikolaos.

Bineînţeles.

— Cum îi scoţi pe ghouli din cimitirul lor? Cum de îţi ascultă ordinele?

— Cunoşti teoria conform căreia dacă îngropi un reanimator într-un cimitir, apar şi ghoulii.

— Da.

— Atunci când ies din mormânt, ghoulii vin cu mine şi sunt sub puterea mea. Doar a mea.

Am aruncat o privire la creaturile din jur şi am descoperit că erau mai multe. Cel puţin douăzeci, o haită.

— Deci spui că de acolo vin ghoulii.

Am clătinat din cap.

— Nu sunt destui reanimatori în lume pentru a justifica existenţa atâtor ghouli.

— M-am gândit mult la asta, recunoscu el. Cu cât readuci mai mulţi zombi la viaţă într-un cimitir, cu atât cresc şansele de a avea mai mulţi ghouli.

— Vorbeşti despre un efect cumulat?

— Exact. Doream de mult să vorbesc pe această temă cu un alt reanimator, dar vezi care ar fi problema.

— Da, îmi dau seama. Nu poţi vorbi fără să recunoşti ce eşti şi ce ai făcut.

Edward trase fără avertisment. Glonţul îl lovi pe Zachary în piept şi îl răsuci în loc. Căcea cu faţa la pământ; ghoulii au îngheţat. Zachary se săltă în coate, apoi se ridică în picioare cu puţin ajutor de la un ghoul îngrijorat.

— Bâtele şi pietrele îmi pot sfărâma oasele, dar

gloanţele nu mă rănesc niciodată.

— Bravo, iată-te şi actor! am comentat eu.

Edward trase din nou, dar Zachary ţâşni în spatele trunchiului unui copac.

Strigă, ascuns vederii:

— Hei, hei, să nu mă loveşti în cap. Nu sunt sigur ce s-ar întâmpla dacă mi-ai băga un glonţ în creier.

— Ia să vedem, decise Edward.

— La revedere, Anita. Nu mai stau să urmăresc spectacolul.

Se îndepărtă înconjurat de un grup de ghouli. Mergea chircit în mijlocul lor, probabil ascunzându-se să nu încaseze un glonţ în creier, aşa încât n-am putut să-l ochesc.

Încă doi ghouli îşi făcură apariţia în jurul maşinii, chirciţi pe drumul pavat cu pietriş. Unul era o femeie cu o zdreanţă de rochie încă atârnând pe corp.

— Poate îi înspăimântăm cu ceva, zise Edward.

L-am simţit mişcându-se şi pistolul scuipă două focuri.

Un urlet prelung şi strident străbătu noaptea. Ghoulul de pe maşină sări pe pământ şi se ascunse. Dar mai mulţi se apropiară din toate părţile. Cel puţin cincisprezece fuseseră lăsaţi ca să avem cu cine ne petrece timpul.

Am tras şi l-am nimerit pe unul. Căzu pe o parte şi se rostogoli pe pietriş, scoţând acelaşi sunet strident ca al unui iepure rănit. Un sunet jalnic şi animalic.

— Există vreun loc unde ne putem adăposti? întrebă Edward.

— Atelierul de întreţinere, am răspuns eu.

— E din lemn?

— Da.

— Atunci nu-i va opri.

— Nu, dar nu vom mai fi în câmp deschis.

— Bine, vreun sfat înainte de a începe să mergem într-acolo?

— Nu fugi până ce nu suntem foarte aproape de atelier. Dacă fugi, te vor urmări. Vor crede că ţi-e frică.

— Altceva?

— Nu fumezi, nu-i aşa?

— Nu, de ce?

— Se tem de foc.

— Bravo, suntem pe punctul de a fi mâncaţi de vii pentru că niciunul dintre noi nu fumează.

Aproape am izbucnit în râs. Părea atât de dezgustat, dar un ghoul se pregătea să sară la mine şi a trebuit să-l împuşc între ochi. Nu era timp de râs.

— Să pornim, încet şi liniştit, am spus eu.

— Aş vrea să nu fi lăsat mitraliera în maşină.

— Şi eu.

Edward trase trei focuri şi noaptea se umplu de ţipete stridente şi de urlete animalice. Am început să mergem spre atelierul aflat în depărtare, după părerea mea cam la vreo patru sute de metri. Avea să fie un drum lung.

Un ghoul se repezi la noi. L-am doborât şi s-a împrăştiat prin iarbă, dar era ca la poligonul de trageri, niciun fel de sânge, doar găuri goale. Durea, dar nu destul de tare. Nici măcar pe aproape.

Mergeam aproape cu spatele, încercând cu o mână să-mi dau seama de mişcările lui Edward. Prea mulţi ghouli. Mi-am dat seama că nu puteam ajunge la atelier. Nicio şansă. Unul dintre pui cloncăni uşor şi întrebător. Mi-a venit o idee.

Am împuşcat un pui. Se prăbuşi, iar celălalt intră în panică, lovind cu aripile coşul de lemn. Ghoulii îngheţară, apoi unul îşi ridică faţa spre direcţia de unde bătea vântul şi mirosi.

Carne proaspătă, băieţi, haideţi. Carne proaspătă. Brusc, doi ghouli porniră în fugă spre pui. Restul îi urmă, căţărându-se pripit unii peste alţii pentru a sfărâma coşul şi a ajunge la bucăţile zemoase dinăuntru.

— Continuă să mergi, Edward, nu fugi, dar măreşte pasul. Puii nu-i vor ţine prea mult pe loc.

Ne-am continuat drumul puţin mai repede. Din spatele nostru se auzeau zgomotele făcute de ghearele învălmăşite, de oasele sfărâmate, de gâlgâitul sângelui şi de urletele de ceartă dintre ghouli – un anunţ nu prea

încurajator.

Pe la jumătatea drumului spre atelier, un urlet prelung şi ostil străpunse noaptea. Niciun câine nu urlase vreodată aşa. Am aruncat o privire înapoi; ghoulii se năpusteau spre noi în patru labe.

— Fugi! am urlat eu.

Am fugit.

Ne-am izbit de uşa atelierului şi am găsit-o încuiată. Edward trase un foc în broască, nu era timp s-o deschidem altfel. Ghoulii se apropiau tot mai mult, urlând.

Ne-am repezit înăuntru, închizând uşa, deşi la mare lucru nu prea ne ajuta. Aproape de tavan se afla o fereastră mică; razele lunii se revărsară brusc prin ea. Lângă un perete erau aliniate un şir de maşini de tăiat iarba, unele atârnate de cârlige. Foarfece de grădină, foarfece pentru tuns gardurile vii, fărăşe, un colac de furtun de grădină. Întregul atelier mirosea a benzină şi a cârpe murdare de ulei.

— Anita, nu-i nimic cu care să putem sprijini uşa.

Edward avea dreptate. Spărsesem broasca. Unde să găseşti un obiect greu când ai nevoie de el?

— Împinge o maşină de tuns lângă uşă.

— Nu-i va ţine prea mult la distanţă.

— Tot mai bine decât nimic, am zis eu.

Nu se mişcă, aşa că am împins eu o maşină de tuns lângă uşă.

— Nu voi muri mâncat, de viu, declară el.

Puse un nou încărcător în pistol.

— Te omor pe tine înainte, dacă vrei, sau n-ai decât s-o faci singură.

Atunci mi-am adus aminte că aveam în buzunar cutia de chibrituri pe care mi-o dăduse Zachary. Chibrituri, aveam chibrituri!

— Anita, aproape au ajuns. Vrei să te omori singură?

Am scos cutia de chibrituri din buzunar. Mulţumesc, Doamne Dumnezeule.

— Economiseşte gloanţele, Edward. Am ridicat un bidon de benzină în mână.

— Ce ai de gând? mă întrebă el.

Urletele ne înconjurau din toate părţile; aproape ajunseseră.

— Am de gând să dau foc atelierului.

Am stropit uşa cu benzină. Mirosul era pătrunzător şi mă ustura gâtul.

— Cu noi înăuntru?

— Da.

— Mai bine mă împuşc dacă ţie îţi este egal.

— Edward, n-am de gând să mor în noaptea asta.

O gheară lovi cu putere în uşă, râcâind şi spintecând lemnul. Am aprins un chibrit şi l-am aruncat în uşa stropită cu benzină. Luă foc cu o flacără albă-albăstruie puternică. Ghoulul urlă, acoperit de flăcări, poticnind-se şi dându-se înapoi de lângă uşa distrusă.

Duhoarea de carne arsă se amestecă cu mirosul de benzină. Păr ars. Am tuşit, acoperindu-mi gura cu mâna. Focul mânca lemnul adăpostului, întinzându-se spre acoperiş. Nu mai aveam nevoie de benzină; adăpostul era deja o capcană de foc. Cu noi înăuntru. Nu mă gândisem că se putea întinde atât de repede.

Edward stătea lângă peretele din spate, cu o mână la gură. Vocea îi era înăbuşită.

— Chiar aveai un plan pentru a ieşi de aici, nu-i aşa?

O mână pătrunse prin perete, încercând să-l înhaţe cu ghearele. Edward se dădu înapoi. Ghoulul începu să sfărâme lemnul, privindu-ne pofticios. Edward îl împuşcă între ochi şi creatura dispăru.

Am înşfăcat o greblă de pe peretele cel mai îndepărtat. Cenuşa începu să plutească în jurul nostru. Dacă fumul nu ne dobora primul, acoperişul atelierului avea să se prăbuşească peste noi.

— Scoate-ţi cămaşa, am spus eu.

Nici măcar nu mă întrebă de ce. Un bărbat practic până la urmă. Îşi scoase tocul de la umăr şi îşi trase cămaşa peste cap, apoi mi-o aruncă şi îşi strecură tocul pistolul peste pieptul gol.

Am înfăşurat cămaşa peste dinţii greblei şi am îmbibat-o

cu benzină. Am aprins-o de la pereţi, nu mai aveam nevoie de chibrituri. Partea din faţă a atelierului arunca flăcări asupra noastră. Arsuri minuscule îmi înţepau pielea ca nişte viespi.

Edward deja înţelesese ce avea de făcut. Găsi un topor şi începu să lărgească gaura făcută de ghoul. Aveam în mână o torţă improvizată şi un bidon cu benzină. Îmi trecuse prin minte că dogoarea putea aprinde benzina. Nu urma să ne sufocăm cu fumul, eram pe punctul să fim aruncaţi în aer.

— Grăbeşte-te! am strigat eu.

Edward se strecură prin deschizătură, iar eu l-am urmat, aproape arzându-l cu torţa. Nu se vedea niciun ghoul pe o distanţă de vreo sută de metri. Erau mai deştepţi decât păreau. Am luat-o la fugă şi explozia mă lovi în spate cu viteza unui uragan. M-am rostogolit pe iarbă, cu plămânii lipsiţi de aer. Bucăţi de lemn arzând căzeau cu zgomot pe pământ de ambele părţi. Mi-am acoperit capul şi m-am rugat. Halal noroc, să-mi cadă în cap vreo gheară zburătoare!

Tăcere, sau nicio altă explozie. Am ridicat capul cu prudenţă. Atelierul dispăruse, nu mai rămăsese nimic din el. Bucăţi de lemn ardeau în iarbă în jurul meu. Edward zăcea la pământ, la mică distanţă. Se holba la mine. Arăta faţa mea la fel de surprinsă ca a lui? Probabil că da.

Torţa noastră improvizată dădea încet foc ierbii. Edward îngenunche şi o ridică.

Am găsit bidonul de benzină neatins şi m-am ridicat în picioare. Edward mă imită, ducând torţa. Ghoulii păreau să fi fugit, deştepte creaturi, dar pentru orice eventualitate… Nici nu trebuia să mai discutăm problema. Paranoia era ceva ce aveam amândoi în comun.

Ne-am îndreptat spre maşină. Adrenalina se risipise şi eram mai obosită ca înainte. O persoană are doar o cantitate limitată de adrenalină; apoi funcţionezi cu simţurile amorţite.

Coşul cu pui era de domeniul trecutului; nenumărate bucăţele erau împrăştiate în jurul mormântului. N-am privit mai atent. M-am oprit să-mi ridic geanta. Zăcea pe

jos, neatinsă. Edward mă depăşi şi aruncă torţa pe drumul pavat cu pietriş. Vântul foşnea printre copaci; apoi Edward urlă:

— Anita!

M-am rostogolit la pământ. Pistolul lui Edward bubui şi ceva se prăbuşi scâncind în iarbă. M-am holbat la ghoul în timp ce Edward îl ciuruia cu gloanţe. Când mi-a revenit inima la loc, m-am târât până la bidonul cu benzină şi am deşurubat capacul.

Ghoulul urlă. Edward îl împingea cu torţa care încă ardea. Am aruncat benzină peste creatura întinsă pe iarbă, m-am lăsat în genunchi şi am spus:

— Dă-i foc!

Edward aruncă torţa drept la ţintă. Focul învălui brusc ghoulul şi acesta începu să urle. Noaptea duhnea a carne şi păr ars. Şi a benzină.

Creatura se rostogolea pe pământ încercând să stingă focul, dar acesta continua să ardă.

Am şoptit:

— Urmezi tu, dragă Zachary. Tu eşti următorul.

Cămaşa arsese complet şi Edward aruncă grebla pe jos.

— Să plecăm de aici, zise el.

Am încuviinţat din toată inima. Am descuiat portiera, am aruncat geanta pe locul din spate şi am pornit motorul. Ghoulul zăcea nemişcat în iarbă, arzând.

Edward se urcă lângă mine cu mitraliera pe genunchi. Pentru prima dată de când îl întâlnisem, părea zdruncinat. Chiar speriat.

— Ai de gând să dormi cu mitraliera în braţe? l-am întrebat.

Îmi aruncă o privire.

— Tu ai de gând să dormi cu pistolul în mână?

Un punct câştigat de Edward. Am accelerat cât de tare am îndrăznit pe drumul acoperit cu pietriş. Maşina, marca Nova, nu fusese construită pentru manevre în viteză. Un accident în această noapte în cimitir nu părea o idee bună. Lumina farurilor sărea peste pietrele funerare, dar nimic altceva nu se mişca. Nu se vedea niciun ghoul.

Am respirat adânc. Aceasta era a doua încercare de atentat la viaţa mea în tot atâtea zile. Ca să fiu sinceră, preferam să fiu împuşcată.

44

Am călătorit în tăcere mult timp. Edward rupse în cele din urmă tăcerea.

— Nu cred că ar trebui să ne întoarcem în apartamentul tău.

— De acord.

— Te duc la hotelul meu. Dacă nu ai cumva un alt loc în care ai prefera să mergi?

Unde aş fi putut merge? Acasă la Ronnie? Nu mai voiam s-o pun în pericol. Pe cine aş mai putea pune în pericol? Pe nimeni. Nimeni în afară de Edward, dar el se poate descurca. Poate mai bine decât o făceam eu.

Pagerul prins pe cureaua din talie se activă, trimiţând unde de şoc în toată cutia toracică. Nu suportam să-l las pe vibraţii. Porcăria dracului mă înspăimânta întotdeauna când se declanşa.

— Ce dracu' s-a întâmplat? Ai sărit în sus de parcă te-ar fi muşcat ceva.

Am apăsat butonul pagerului pentru a-l închide şi a vedea cine sunase. Ecranul se lumină pentru câteva secunde.

— Pagerul meu. Era pus pe vibraţii, nu pe semnal sonor.

Îmi aruncă o privire.

— Doar n-ai de gând să telefonezi la birou.

Suna de parcă ar fi fost o afirmaţie sau un ordin.

— Uite ce-i, Edward, nu mă simt prea bine, aşa că nu te certa cu mine.

L-am auzit cum şi-a ţinut respiraţia pentru o clipă, dar ce putea spune? Eu eram la volan. În afară de a mă ameninţa cu pistolul şi a mă răpi, nu putea face nimic. Pe prima stradă am ochit un telefon public într-un magazin convenabil. Zona era luminată din plin şi mă făcea o ţintă

ideală, dar după întâlnirea cu ghoulii voiam să văd lumină.

Edward mă urmări coborând din maşină cu portofelul în mână. Nu coborî pentru a-mi asigura spatele. Atâta pagubă, aveam pistolul. Dacă voia să fie îmbufnat, treaba lui.

Am sunat la birou. A răspuns Craig, secretarul de noapte.

— Animators Inc. Pot să vă ajut cu ceva?

— Salut, Craig, sunt Anita. Ce s-a întâmplat?

— A sunat Irving Griswold, a spus să-i telefonezi cât de repede posibil sau întâlnirea se contramandează. Mi-a spus că ştii despre ce e vorba. Ştii?

— Da. Mulţumesc, Craig.

— Ai o voce teribilă.

— Noapte bună, Craig.

I-am închis în nas. Eram obosită şi apatică, iar gâtul mă durea. Voiam să mă fac covrig undeva într-un loc întunecat şi liniştit şi să rămân acolo o săptămână. În schimb, l-am sunat pe Irving.

— Eu sunt.

— Ei bine, era şi timpul. Ştii de câte necazuri am avut parte ca să aranjez întâlnirea? Aproape că ai ratat-o.

— Dacă nu taci din gură, s-ar putea s-o ratez cu adevărat. Spune-mi unde şi când.

Mi-a spus. Puteam ajunge, dacă ne grăbeam.

— De ce e toată lumea atât de dornică să facă totul chiar în noaptea asta?

— Hei, dacă nu mai ai chef de întâlnire, nu-i nicio problemă.

— Irving, am avut o noapte foarte, foarte lungă, aşa că nu mă mai pisa la cap.

— Te simţi bine?

Ce întrebare tâmpită!

— Nu chiar, dar o să supravieţuiesc.

— Dacă eşti rănită, o să încerc să amân întâlnirea, dar nu-ţi pot promite nimic. Doar mesajul tău l-a adus atât de departe.

Mi-am lipit fruntea de metalul cabinei telefonice.

— Irving, voi fi acolo.

— Eu nu.

Părea complet nemulţumit.

— Una dintre condiţii a fost să nu fie prezenţi nici reporteri, nici poliţişti.

Am zâmbit fără să vreau. Sărmanul Irving, era lăsat cu totul pe dinafară. Totuşi, nu el fusese atacat de ghouli şi aproape aruncat în aer. Poate era mai bine să mă compătimesc pe mine.

— Mulţumesc, Irving, îţi rămân datoare pentru asta.

— Îmi eşti datoare pentru mai multe. Ai grijă, nu ştiu în ce eşti băgată acum, dar pare să fie ceva urât.

Tatona terenul şi ştiam asta.

— Noapte bună, Irving.

Am întrerupt legătura înainte de a-mi mai pune alte întrebări. Am sunat acasă la Dolph. Nu ştiam de ce nu puteam aştepta până a doua zi dimineaţă, dar aproape murisem în acea noapte. Dacă aveam să mor într-adevăr, voiam ca cineva să-l distrugă pe Zachary.

Dolph a răspuns după şase ţârâituri. Vocea îi era răguşită şi somnoroasă.

— Da.

— Dolph, sunt Anita Blake.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea îi deveni brusc aproape alarmată.

— Ştiu cine e ucigaşul.

— Spune-mi.

I-am spus. Îşi luă notiţe şi puse întrebări. Cea mai importantă întrebare era la sfârşit:

— Poţi dovedi ceva din toate astea?

— Pot dovedi că poartă o amuletă. Pot depune mărturie că a recunoscut totul. A încercat să mă ucidă; la asta am fost martor ocular.

— E greu de convins un juriu sau un judecător de aşa ceva.

— Ştiu.

— O să văd ce pot face.

— Dolph, avem dovezi aproape solide.

— E adevărat, dar toate se bazează pe faptul că vei fi în viaţă pentru a depune mărturie.

— Da, voi fi atentă.

— Vino mâine dimineaţă să înregistrăm oficial informaţiile.

— O să vin.

— Bine lucrat.

— Mulţumesc, am zis eu.

— Noapte bună, Anita.

— Noapte bună, Dolph.

M-am întors în maşină.

— Avem o întâlnire cu şobolanii-vârcolaci peste patruzeci şi cinci de minute.

— De ce e atât de importantă? întrebă Edward.

— Pentru că sunt de părere că ne pot arăta o altă intrare spre sălaşul lui Nikolaos. Dacă intrăm pe uşa principală, nu vom avea nicio şansă.

Am pornit motorul şi am ieşit pe şosea.

— Pe cine ai mai sunat?

Aşadar fusese atent la ce făceam.

— La poliție.

— Ce?

Lui Edward nu-i place niciodată să trateze cu poliţiştii. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva?

— Dacă Zachary reuşeşte să mă omoare, vreau să preia altcineva cazul.

Rămase tăcut o scurtă bucată de vreme. Apoi zise:

— Povesteşte-mi despre Nikolaos.

Am ridicat din umeri.

— E un monstru sadic şi are peste o mie de ani.

— De-abia aştept s-o întâlnesc.

— N-o face.

— Anita, am mai ucis vampiri-supremi şi altădată. Ea e doar unul în plus.

— Nu. Nikolaos are cel puţin o mie de ani. Nu cred că am fost vreodată mai înspăimântată de altceva.

Rămase tăcut, cu o faţă impenetrabilă.

— La ce te gândeşti? l-am întrebat eu.

— La faptul că ador provocările.

Un zâmbet frumos i se întinse pe faţă. Rahat. Ultimul său scop era Moartea. Cea mai mare afacere dintre toate. Lui Edward nu-i era frică de ea, deşi ar fi trebuit să-i fie.

Nu sunt prea multe localuri deschise la unu jumătate noaptea, dar cel al lui Denny este. Ceva nu era în regulă cu întâlnirea cu şobolanii-vârcolaci la localul lui Denny, la cafele şi gogoşi. N-ar fi trebuit să ne întâlnim într-o alee întunecoasă? Nu că m-aş fi plâns, dar mi se părea atât de… caraghios.

Edward intră primul pentru a se asigura că nu era iarăşi o cursă. Dacă se aşeza la o masă, totul era bine. Simplu. Nimeni nu ştia cum arăta. Atât timp cât nu era cu mine, putea merge oriunde şi nimeni n-ar fi încercat să-l omoare. Uimitor. Începeam să mă simt ca Mary-cea-cu-tifoidă[15].

Edward se aşează la o masă. Localul era sigur. Am păşit în luminile puternice şi confortul artificial al restaurantului. Chelneriţa avea cearcăne întunecate sub ochi, ascunse cu dibăcie de machiajul care le făcea să pară trandafirii. Am privit în spatele ei. Un bărbat îmi făcea semne. Avea mâna ridicată drept în sus, cu degetul îndoit de parcă chema chelneriţa sau vreun alt servitor.

— Oh, mi-am văzut prietenii. Mulţumesc oricum, am zis eu.

Restaurantul era aproape gol la acele ore mici ale zilei de luni, sau mai degrabă de marţi dimineaţa. Doi bărbaţi şedeau la o masă, în faţa celui care-mi făcuse semn. Arătau destul de normal, dar în jurul lor părea că pluteşte un fel de energie abia reţinută. Licantropi. Aş fi pariat pe viaţa mea, ceea ce probabil că tocmai făceam.

Mai era un cuplu, un bărbat şi o femeie, aşezaţi în unghi faţă de primii doi. Pariam pe toţi banii din lume că şi ei erau licantropi.

Edward se aşezase la o masă lângă ei, dar nu prea

[15] Typhoid Mary, denumire generică pentru orice persoană purtătoare a unei boli contagioase; expresia este legată de imigranta irlandeză Mary Mallon (1859-1938) care, deşi clinic sănătoasă, a fost punctul de plecare al unei epidemii de febră tifoidă în New York în 1906. (n. tr.).

aproape. Vânase şi înainte licantropi, astfel încât ştia la ce se putea aştepta.

În timp ce treceam pe lângă masă, unul dintre bărbaţi îşi ridică privirea. Ochii căprui, atât de închişi la culoare, încât păreau aproape negri, mă priviră fix. Avea o faţă pătrată, corpul zvelt, bine făcut, dar cu muşchi puternic reliefaţi, cel puţin asta am observat în momentul în care şi-a încrucişat mâinile sub bărbie şi m-a privit. L-am fixat şi eu cu privirea, apoi am trecut mai departe spre separeul în care stătea şobolanul-rege.

Acesta era înalt, cel puţin 1,83, cu o piele cafeniu-închis, cu păr negru, des, tuns scurt, ochi căprui. Faţa îi era slabă, arogantă, buzele aproape prea moi pentru a se potrivi cu expresia dispreţuitoare pe care mi-a aruncat-o. Era chipeş, dar ameninţător, cu aspectul unui mexican, iar neîncrederea pe care o afişa încărca atmosfera cu electricitate.

M-am strecurat în separeul său. Am respirat adânc şi neîntrerupt de câteva ori, apoi l-am privit peste masă.

— Am primit mesajul. Ce vrei?

Vocea îi era moale şi profundă, fără urmă de accent.

— Vreau să mă conduci pe mine şi pe cel puţin încă un bărbat în tunelele de sub Circul Damnaţilor.

Se încruntă şi mai tare, riduri uşoare apărându-i între ochi.

— De ce aş face asta pentru tine?

— Vrei ca supuşii tăi să scape de sub influenţa stăpânei?

Aprobă din cap. Tot încruntat.

Eram pe punctul de a-l câştiga de partea mea.

— Du-ne până la intrarea în subterană şi de restul mă ocup eu.

Îşi încrucişă mâinile pe masă.

— Cum pot să am încredere în tine?

— Nu sunt vânător de recompense. N-am făcut niciodată vreun rău unui licantrop.

— Nu putem lupta alături de tine dacă te ridici împotriva lui Nikolaos. Nici măcar eu n-o pot înfrunta. Ea e aceea care mă cheamă. Nu-i răspund, dar o pot simţi. Pot să-i

împiedic pe şobolanii mici şi pe supuşii mei să nu o ajute împotriva ta, dar asta e tot ce pot face.

— Nu trebuie decât să ne duci înăuntru. Restul e treaba noastră.

— Eşti atât de încrezătoare în puterile tale?

— Sunt gata să pariez pe propria-mi viaţă, am declarat eu.

Cu coatele pe masă, îşi duse degetele la buze. Cicatricea de pe braţ, aproximativ de forma unei coroane cu patru colţuri, era vizibilă chiar şi în actuala sa formă umană.

— Te duc înăuntru, hotărî el.

Am zâmbit.

— Mulţumesc.

Mă fixă cu privirea.

— Poţi să-mi mulţumeşti când vei ieşi vie de acolo.

— Atunci ne-am înţeles.

I-am întins mâna. Mi-o strânse după un moment de ezitare.

— Vrei să aştepţi câteva zile? mă întrebă el.

— Nu. Vreau să intru mâine.

Îşi lăsă capul pe o parte.

— Eşti sigură?

— De ce? E vreo problemă?

— Eşti rănită. Am crezut că ai vrea să te vindeci înainte.

Aveam câteva vânătăi, mă durea gâtul, dar…

— De unde ştii?

— Miroşi de parcă moartea ar fi trecut pe lângă tine în noaptea asta.

M-am holbat la el. Irving nu-mi face niciodată aşa ceva, nu-şi arată puterile supranaturale. Nu spun că n-ar putea, dar se străduieşte din greu să pară o fiinţă umană. Acest bărbat n-o face câtuşi de puţin.

Am respirat adânc.

— Asta-i treaba mea.

Dădu din cap.

— Te contactăm şi îţi indicăm locul şi ora.

M-am ridicat. El rămase pe scaun. Nu mai părea să fie altceva de spus, aşa că am plecat.

După vreo zece minute Edward mi se alătură în maşină.

— Şi acum? întrebă el.

— Ai amintit ceva de camera ta de hotel. Vreau să dorm cât mai pot.

— Şi mâine?

— Ieşim undeva şi îmi arăţi cum funcţionează puşca de vânătoare.

— Apoi?

— Apoi mergem după Nikolaos, am hotărât eu.

Respiră întretăiat şi aproape izbucni în râs.

— Oh, Doamne.

Oh, Doamne? Mă bucur că cineva se distrează de minune.

Rânji.

— Îmi place ceea ce fac, declară el.

Am zâmbit fără să vreau. Adevărul era că şi mie îmi plăcea ceea ce făceam.

45

În timpul zilei am învăţat cum să folosesc puşca de vânătoare. În noaptea următoare, am intrat în grotă împreună cu șobolanii-vârcolaci.

Grota era întunecoasă. Am rămas în picioare într-o beznă cumplită, strângând în mână lanterna. Mi-am dus mâna la frunte şi nu vedeam absolut nimic în afara acelor imagini albe şi caraghioase care îţi joacă în faţa ochilor în lipsa oricărei lumini. Purtam o cască cu o lanternă pe ea, în acel moment stinsă. Şobolanii-vârcolaci insistaseră asupra acestui lucru. Eram înconjurată din toate părţile de zgomote. Strigăte, gemete, pocnete de oase, un sunet curios ca şi cum un cuţit ar fi spintecat bucăţi de carne. Şobolanii-vârcolaci se transformau din oameni în animale. Părea o transformare dureroasă – chiar foarte dureroasă. Mă făcuseră să jur că nu aveam să aprind lumina înainte de a-mi permite ei.

Nu dorisem niciodată să pot vedea atât de mult. Nu putea fi atât de oribil. Sau putea? Dar o promisiune este o promisiune. Parcă vorbea Elefantul Horton[16]: „O fiinţă este o fiinţă indiferent cât de mică“. Ce dracu’ făceam în mijlocul unei grote, în întuneric, înconjurată de şobolani-vârcolaci, citind, din Seuss şi încercând să ucid un vampir de o mie de ani?

Fusese una din cele mai ciudate săptămâni din viaţa mea.

Rafael, şobolanul-rege, spuse:

— Acum poţi să aprinzi luminile.

Am făcut-o, instantaneu. Ochii mi se îndreptară ca nişte

[16] Elefant din cărţile pentru copii *(Horton Hatches the Egg, Horton Hears a Who!)* scrise de Theodor Seuss Geisel (1904 –1991), cunoscut mai mult sub pseudonimul Dr. Seuss (n tr.).

lipitori spre lumină, eram dornică să văd.

Şobolanii-vârcolaci stăteau în grupuri mici în tunelul larg cu tavanul plat. Erau zece, îi numărasem când erau încă sub formă umană. Cei şapte masculi erau acoperiţi cu blană şi purtau blugi scurţi. Doi purtau tricouri sport largi. Cele trei femele purtau rochii largi asemănătoare cu cele purtate de gravide. Ochii lor negri ca nişte nasturi străluceau în lumină. Toţi aveau blană.

Edward se apropie de mine. Privea fix şobolanii-vârcolaci, cu o faţă rece, impenetrabilă. I-am atins braţul. Îi spusesem lui Rafael că eu nu eram vânător de recompense, dar că Edward era uneori. Speram să nu-i pun în pericol pe aceşti oameni.

— Sunteţi gata? întrebă Rafael.

Era acelaşi bărbat-şobolan cu blana neagră, lucioasă, pe care mi-l aminteam.

— Da, am răspuns eu.

Edward dădu din cap.

Şobolanii-vârcolaci ne încadrară din ambele părţi, căţărându-se pe pietrele joase, uscate. Am comentat fără a mă adresa nimănui în special:

— Credeam că grotele sunt umede.

Un şobolan-vârcolac mai mic, într-un tricou sport, răspunse:

— Grota Cherokee este moartă.

— Nu înţeleg.

— O grotă vie are apă şi formaţiuni calcaroase în creştere. O grotă uscată în care nu mai apar formaţiuni calcaroase se numeşte grotă moartă.

— Oh, am făcut eu.

Îşi retrase buzele, dezgolind nişte dinţi uriaşi, intenţionând probabil să zâmbească.

— Mai mult decât voiai să ştii, nu?

Rafael sâsâi.

— Louie, nu suntem aici pentru o plimbare cu ghizi. Tăceţi din gură amândoi.

Louie ridică din umeri şi porni înaintea mea. Era aceeaşi fiinţă umană care fusese cu Rafael la restaurant, bărbatul

cu ochi întunecaţi.

Una dintre femele avea blana aproape cafenie. Se numea Lillian şi era medic. În spate ducea un rucsac cu medicamente. Păreau să se aştepte că vom fi răniţi. Cel puţin asta însemna că aveam şanse de supravieţuire. Începeam să-mi pun eu însămi această întrebare.

După două ore tavanul ajunsese atât de jos, încât nu mai puteam înainta în picioare. Şi mi-am dat seama pentru ce erau căştile pe care şobolanii-vârcolaci ni le dăduseră. Mi-am frecat capul de tavan de cel puţin o mie de ori. Aş fi fost inconştientă cu mult înainte de a o vedea pe Nikolaos.

Şobolanii păreau făcuţi pentru tunel, alunecând şi aplatizându-şi corpurile cu o supleţe stranie. Nici eu, nici Edward nu ne puteam compara cu ei. Nici măcar pe departe.

Edward înjură uşor în spatele meu. Cei zece centimetri în plus îi creau mari dureri. Spatele mă durea cumplit, dar al lui Edward trebuia să fi fost într-o stare şi mai proastă. Din loc în loc erau un fel de pungi în care tavanul era mai înalt, astfel încât puteam sta în picioare. Am început să le aştept cu nerăbdare, aşa cum aşteaptă un scufundător pungile cu aer.

Întunericul începu să nu mai fie atât de nepătruns. Undeva în depărtare se întrezărea o lumină, nu mare, dar era totuşi altceva. Clipea la capătul cel mai îndepărtat al tunelului ca o fata morgana.

Rafael se chirci lângă noi. Edward se aşeză fără fasoane pe piatra uscată. I-am urmat exemplul.

— Acolo e subterana. Vă aşteptăm aici până se face aproape întuneric. Dacă nu veniţi până atunci, vom pleca. După ce moare Nikolaos, vă vom ajuta cum vom putea.

Am aprobat din cap; lumina de pe cască făcu la fel.

— Mulţumesc că ne-ai ajutat.

Îşi clătină faţa îngustă, de şobolan.

— V-am adus la uşa diavolului. Nu-mi mulţumi pentru asta.

Am aruncat o privire spre Edward. Faţa îi era tot rece, impenetrabilă. Nu-mi puteam da seama dacă era interesat

de ceea ce tocmai spusese şobolanul-rege. Puteam la fel de bine să fi vorbit despre o listă de cumpărături de la băcănie.

Edward şi cu mine am îngenuncheat în faţa intrării spre subterană. Lumina torţelor clipea, incredibil de strălucitoare după întunericul din tunel. Edward îşi aşează mai bine mitraliera Uzi atârnată de o curea de-a curmezişul pieptului. Eu duceam puşca de vânătoare. Mai aveam cele două pistoale, două cuţite şi un Derringer[17], un cadou de la Edward, îndesat în buzunarul jachetei. Edward mi-l dăduse cu un sfat avizat: „Are un recul de parcă ai primi un şut, dar lipit sub bărbia cuiva, îi va zbura creierii“. Bine de ştiut.

Afară era lumină. N-ar fi trebuit să fie vreun vampir treaz, dar Burchard avea să fie prin preajmă. Şi dacă ne va vedea, va şti şi Nikolaos. Va şti, într-un fel sau altul. Pielea de pe braţe mi se făcu ca de găină.

Ne-am strecurat înăuntru, gata să ucidem şi să mutilăm. Încăperea era goală. Toată adrenalina mi se strânsese în corp, respiram prea rapid, iar inima îmi bătea prea tare.

Locul unde Phillip fusese înlănţuit era curat. Cineva îşi dăduse toată osteneala să şteargă tot sângele.

Am simţit impulsul de a atinge peretele unde stătuse Phillip.

Aflat lângă uşă, Edward şopti:

— Anita.

M-am grăbit să ajung lângă el.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă.

— Nikolaos l-a ucis pe Phillip aici.

— Concentrează-te la ce avem de făcut. Nu vreau să mor pentru că tu visezi cu ochii deschişi.

Era cât pe-aci să mă enervez, dar mi-am înfrânat mânia. Avea dreptate.

Edward a încercat uşa şi aceasta s-a deschis. Nefiind prizonieri înăuntru, nu aveau de ce s-o încuie. M-am lipit de partea stângă a uşii, Edward de cea dreaptă. Coridorul

[17] Pistol scurt de calibru mare (iniţial 40 şi 41), cu ţeavă scurtă, inventat de armurierul american Henry Deringer (1786 –1868) (n. tr.).

era gol.

Mâinile îmi erau transpirate pe puşca de vânătoare. Edward porni în jos pe partea dreaptă a coridorului. L-am urmat în sălaşul dragonului. Nu mă simţeam câtuşi de puţin un cavaler descălecat de pe un armăsar focos… sau poate unul fără armură sclipitoare?

N-avea nicio importanţă. Eram aici. Îmi simţeam inima în gât.

46

Dragonul n-a ieşit imediat din sălaş pentru a ne mânca. De fapt, locul era liniştit. Prea liniştit, dacă ne-am lua după o expresie stereotipă.

M-am apropiat de Edward şi am şoptit:

— Nu că m-aş plânge, dar unde sunt toţi?

Se rezemă cu spatele de zid şi răspunse:

— Poate l-ai ucis pe Winter. Rămâne astfel doar Burchard. Poate a fost trimis să facă vreun comision.

Am clătinat din cap.

— E prea uşor.

— Nu te teme. Ceva rău se va întâmpla curând.

Continuă să coboare pe coridor. L-am urmat. De-abia după trei paşi mi-am dat seama că Edward făcuse o glumă.

Coridorul dădea într-o încăpere enormă, asemănătoare cu sala tronului lui Nikolaos, excepţie făcând doar faptul că aici nu se afla niciun jilţ. Doar sicrie. Cinci dintre ele erau împrăştiate prin încăpere, pe nişte platforme, pentru a nu sta direct pe podea, în curent. Candelabre de fier, înalte, ardeau în încăpere, câte unul la piciorul şi la capul fiecărui sicriu.

Mulţi vampiri fac eforturi pentru a-şi ascunde sicriele, dar nu şi Nikolaos.

— Arogantă, şopti Edward.

— Da, i-am răspuns tot în şoaptă.

Întotdeauna şopteşti la început în jurul unor sicrie de parcă ai fi la o înmormântare şi morţii te-ar putea auzi.

În încăpere stagna un miros care îmi zbârlea părul de pe ceafă. L-am simţit în fundul gâtului, un miros uşor metalic precum al şerpilor ţinuţi în cuşti. Ştiai doar după miros că nu era nimic cald şi îmblănit în această încăpere. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Pentru că în jur era doar mirosul

vampirilor.

Primul sicriu era de culoare întunecată, din lemn bine lustruit, cu mânere aurii. Era mai lat înspre partea umerilor, apoi devenea mai îngust, urmărind conturul unui corp uman. Uneori sicriele mai vechi aveau această formă.

— Începem de aici, am hotărât eu.

Edward nu comentă deloc. Îşi lăsă mitraliera să atârne de curea şi scoase pistolul.

— Te acopăr, zise el.

Am lăsat puşca de vânătoare jos pe podea în faţa sicriului, am apucat marginea capacului, am rostit o scurtă rugăciune şi l-am ridicat. Înăuntru zăcea Valentine. Faţa plină de cicatrice era descoperită. Era încă îmbrăcat ca un jucător de cărţi de pe un vas fluvial, dar de data aceasta în negru. Cămaşa cu volănaşe era purpurie, ceea ce nu se prea potrivea cu părul acaju. O mână era pe jumătate încolăcită pe coapsă, un gest neglijent al unei persoane adormite. Un gest foarte uman.

Edward privi cu atenţie în interiorul sicriului, cu pistolul îndreptat spre tavan.

— Ăsta-i cel căruia i-ai aruncat agheasmă în faţă?

Am dat din cap afirmativ.

— O treabă excelentă, declară el.

Valentine nu se mişcă deloc. Nu l-am văzut nici măcar respirând. Mi-am şters mâinile transpirate de blugi şi i-am luat pulsul la încheietură. Nimic. Pielea era rece la atingere. Mort. Nu era vorba de crimă, indiferent ce stipula noua lege. Nu poţi ucide un cadavru.

O vibraţie la încheietură. Am sărit înapoi de parcă m-ar fi fript.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Edward.

— I-am simţit pulsul.

— Se mai întâmplă uneori.

Am aprobat din cap. Da, se mai întâmplă uneori. Dacă aştepţi destul de mult, inima bate, sângele curge prin vene, dar atât de încet, încât este greu de urmărit. Mort. Începeam să cred că nu ştiam ce însemna cuvântul.

Ştiam un singur lucru. Dacă ne prindea noaptea acolo,

aveam să murim sau să ne dorim să fi murit. Valentine luase parte la uciderea a douăzeci de oameni. Aproape mă omorâse şi pe mine. După ce Nikolaos îşi va ridica protecţia acordată, Valentine va termina ceea ce începuse, dacă va putea. Venisem s-o ucidem pe Nikolaos. Cred că îşi va retrage protecţia cât mai repede posibil. Aşa cum spune o veche zicală, ori murea el ori eu. Preferam să fie el.

Mi-am scos rucsacul de pe umeri.

— Ce cauţi? întrebă Edward.

— Ţăruşul şi ciocanul, am răspuns fără să ridic privirea.

— Nu foloseşti puşca?

I-am aruncat o privire.

— Oh, grozav. De ce nu angajăm şi o orchestră dacă tot suntem aici?

— Dacă tot vrei s-o faci în linişte, este o altă cale. Pe faţă i se întipări un zâmbet uşor.

Aveam deja ţăruşul ascuţit în mână, dar eram gata să-l ascult. Am tras în ţeapă cei mai mulţi vampiri pe care i-am ucis, dar nu e niciodată mai uşor. E o treabă grea şi se face multă mizerie, deşi nu mai vărs deloc. La urma urmei, sunt o profesionistă.

Edward scoase o cutiuţă din propriul său rucsac. Înăuntru erau seringi. Scoase o fiolă cu un lichid cenuşiu.

— Nitrat de argint, zise el.

Argint. Blestemul-otravă al morţilor-vii. Biciul creaturilor supranaturale. Totul frumos modernizat.

— Are efect?

— Are.

Edward umplu o seringă şi întrebă:

— Câţi ani are ăsta?

— Puţin peste o sută.

— Două ar trebui să ajungă. Înfipse acul în vena din gâtul lui Valentine. Înainte de a avea timp să umple a doua oară seringa, corpul vampirului se cutremură. Edward îi injectă şi a doua doză în gât. Corpul lui Valentine se arcui peste pereţii sicriului. Gura i se deschise, apoi se închise. Gâfâia după aer de parcă se îneca.

Edward umplu încă o dată seringa şi mi-o întinse. M-am

holbat la el.

— Nu te muşcă, zise el.

Am apucat-o uşor între degetul mare şi primele două degete de la mâna dreaptă.

— Ce ai? mă întrebă el.

— Nu sunt un mare fan al acelor.

Rânji la mine.

— Ţi-e frică de ace?

M-am încruntat.

— Nu chiar.

Corpul lui Valentine se clătină şi se ridică, bătând cu mâinile pereţii de lemn. Scâncea uşor, neajutorat. Ochii nu s-au deschis deloc. Avea să doarmă tot drumul spre moarte.

Se arcui încă o dată, se cutremură, apoi se prăbuşi peste marginea sicriului ca o păpuşă de cârpă dezmembrată.

— Nu pare prea mort, am zis eu.

— Nu par niciodată.

— Le înfigi un ţăruş în inimă, le tai capetele şi atunci eşti sigur că sunt morţi.

— Asta nu-i tragere în ţeapă, spuse el.

Nu-mi plăcea. Valentine zăcea în sicriu părând întreg şi aproape uman. Voiam să văd nişte carne putrezită, oasele transformându-se în praf. Voiam să ştiu că era mort.

— Anita, niciun vampir nu s-a ridicat vreodată din sicriu după ce i s-a injectat o seringă plină cu nitrat de argint.

Am dat din cap, nu prea convinsă.

— Verifică pe cealaltă parte. Du-te!

M-am dus, dar mă tot uitam în spate spre Valentine. Îmi bântuise coşmarurile ani întregi, aproape mă omorâse. Acum pur şi simplu nu arăta destul de mort pentru a fi pe gustul meu.

Am deschis primul sicriu de pe partea mea, folosindu-mă doar de o mână, în cealaltă ţinând cu grijă seringa. Probabil că o injecţie cu nitrat de argint nu mi-ar fi făcut nici mie prea bine. Sicriul era gol. Căptuşeala albă, imitaţie de mătase, încă mai păstra conformaţia corpului, ca o saltea, dar niciun vampir nu zăcea acum pe ea.

M-am cutremurat şi am aruncat o privire prin încăpere, dar nu era nimic altceva de văzut. Mi-am ridicat încet privirea în sus, sperând că nicio creatură nu plutea deasupra mea. Nu era niciuna. Mulţumesc, Doamne.

În cele din urmă, mi-am adus aminte că trebuia să şi respir. Probabil era sicriul Theresei. Da, ăsta trebuia să fie. L-am lăsat deschis şi m-am îndreptat spre următorul. Acesta era un model mai nou, probabil dintr-o imitaţie de lemn, dar bine făcut şi lustruit. Înăuntru era un bărbat de culoare. Nu i-am ştiut niciodată numele, şi nici n-am să i-l mai ştiu vreodată. Ştiam ce însemna să intru în această subterană. Însemna nu numai să mă protejez pe mine însămi, ci să ucid vampirii care zăceau neputincioşi în sicrie. Din câte ştiam, acest vampir nu făcuse niciodată rău nimănui. Am izbucnit în râs; acesta era protejatul lui Nikolaos. Chiar credeam că nu gustase vreodată sânge uman? Nu. Am lipit acul de gâtul lui şi am înghiţit cu greu. Nu suportam seringile. Fără vreun motiv special.

Am înfipt acul şi am închis ochii în timp ce apăsam pistonul. Puteam să-i înfig un ţăruş în inimă fără nicio problemă, dar înţepându-l cu un ac am simţit cum mă trec fiori pe şira spinării.

Edward strigă:

— Anita!

M-am răsucit brusc şi l-am văzut pe Aubrey stând în sicriu. Îl apucase pe Edward de gât şi îl ridica încet în aer.

Puşca de vânătoare era tot lângă sicriul lui Valentine. Pe toţi dracii! Am scos pistolul de 9 mm şi am tras ţintind fruntea lui Aubrey. Glonţul îi azvârli capul pe spate, dar vampirul se mulţumi doar să zâmbească, continuând să-l ridice pe Edward care dădea spasmodic din picioare.

Am alergat spre puşcă.

Edward trebuia să-şi folosească ambele mâini pentru a împiedica să fie sugrumat de propria sa greutate. Lăsă brusc o mână în jos, bâjbâind după mitralieră.

Aubrey îi prinse încheietura.

Am cules de jos puşca de vânătoare, am făcut doi paşi spre ei şi am tras de la aproximativ un metru. Capul lui

Aubrey explodă, sângele şi creierul împroşcând pereţii. Mâinile îl coborâră încet pe Edward spre podea, fără a-i da drumul de tot. Edward respira neregulat. Mâna dreaptă a vampirului se strânse convulsiv în jurul gâtului lui Edward, degetele căutându-i traheea.

A trebuit să-l ocolesc pe Edward pentru a putea trage direct în pieptul lui Aubrey. Glonţul îi smulse inima şi aproape cea mai mare parte a pieptului. Braţul drept mai era prins doar în bucăţi de ţesut şi oase. Corpul se prăbuşi pe spate în sicriu.

Edward se lăsă să cadă în genunchi, horcăind, incapabil să mai respire.

— Edward, dă din cap dacă mai poţi respira, am zis eu. Deşi, dacă Aubrey i-ar fi strivit traheea, nu ştiam ce aş mai fi putut face. Poate să fug după Lillian, doctoriţa-şobolan.

Edward dădu din cap. Era purpuriu la faţă, dar respira. Urechile îmi ţiuiau din cauza bubuiturii puştii de vânătoare între pereţii de piatră. S-a terminat cu surprizele. S-a terminat cu nitratul de argint. Am încărcat din nou puşca şi m-am întors la sicriul lui Valentine. L-am făcut bucăţi. Acum era mort de-a binelea.

Edward se ridică în picioare, împleticindu-se. Croncăni:

— Câţi ani avea creatura asta?

— Mai mult de cinci sute, i-am răspuns.

Înghiţi din greu, părând rănit.

— Rahat.

— Nu aş încerca să înfig vreun ac în Nikolaos.

Reuşi să-mi arunce o privire, încă pe jumătate rezemat de sicriul lui Aubrey.

M-am răsucit spre cel de-al cincilea sicriu. Cel pe care l-am lăsat la urmă fără să fi vorbit unul cu celălalt. Trebuia să văd în ce trăgeam. Nikolaos era un vampir-suprem. Uciderea lor, chiar şi în timpul zilei, era un lucru riscant. Privirea lor te poate ţine în capcană până la lăsarea întunericului. Minţile lor. Vocile lor. O putere atât de mare. Şi Nikolaos era cel mai puternic vampir pe care-l văzusem vreodată. Aveam cu mine crucea sfinţită. Ar trebui să fiu în siguranţă. Dar mi se luaseră prea multe cruci din mână

pentru a mă simţi complet în siguranţă. Oh, foarte bine. Am încercat să ridic capacul cu o singură mână, dar era greu şi nu prea bine echilibrat pentru a fi ridicat cu uşurinţă, aşa cum se întâmplă cu sicriele moderne.

— Edward, poţi să mă ajuţi? Sau încă mai înveţi cum să respiri?

Edward se apropie de mine. Faţa îşi recăpătase aproape culoarea normală. Apucă de capac, iar eu am pregătit puşca. Îl ridică şi capacul alunecă într-o parte. Nu era fixat în balamale.

Am exclamat:

— Rahaaat!

Sicriul era gol.

— Mă căutaţi pe mine? se auzi o voce melodioasă, stridentă, din pragul uşii. Nu mişcaţi, cred că asta-i expresia folosită de poliţişti. Vă avem la degetul mic.

— Nu te-aş sfătui să încerci să foloseşti arma, rosti Burchard.

Am aruncat o privire spre Edward şi i-am văzut mâinile aproape de mitralieră, totuşi nu destul de aproape. Faţa îi era impenetrabilă, calmă, obişnuită, de parcă nu i-ar fi păsat de absolut nimic. Eram atât de înspăimântată, încât îmi simţeam gura amară. Ne-am uitat unul la celălalt şi am ridicat mâinile.

— Întoarceți-vă încet, zise Burchard.

Ne-am conformat.

Ţinea în mână o puşcă semi-automată oarecare. Nu sunt un fan al armelor precum Edward, astfel încât nu cunoşteam marca şi modelul, dar ştiam că un glonţ ar fi făcut o gaură mare. Burchard mai avea şi o sabie într-o teacă prinsă pe spate. O sabie, o sabie adevărată!

Zachary stătea lângă el, cu un pistol în mână. Îl ţinea cu ambele mâini, cu braţele rigide. Nu părea prea fericit.

Burchard ţinea puşca de parcă s-ar fi născut cu ea în mână.

— Aruncaţi armele, vă rog, şi încrucişaţi-vă degetele deasupra capetelor.

Am făcut ce ne-a cerut. Edward lăsă să cadă mitraliera,

eu, puşca de vânătoare. Mai aveam destule arme.

Nikolaos stătea într-o parte. Faţa îi era rece, furioasă. Atunci când vorbi, vocea stârni ecouri în încăpere.

— Sunt mai în vârstă decât orice v-aţi imaginat. Credeaţi că lumina zilei mă ţine prizonieră? După o mie de ani?

Păşi în încăpere, atentă să nu intre în bătaia armelor lui Burchard şi Zachary. Aruncă o privire spre sicrie.

— Vei plăti pentru asta, reanimatoareo!

Zâmbi şi n-am văzut niciodată un zâmbet atât de malefic.

— Burchard, ia-le restul de arme; apoi îi vom oferi reanimatoarei un tratament special.

Cei doi s-au oprit în faţa noastră, dar nu prea aproape.

— La perete, reanimatoareo, spuse Burchard. Zachary, dacă bărbatul se mişcă, împuşcă-l.

Burchard mă împinse în perete şi mă percheziţionă foarte atent. Nu-mi verifică dantura şi nici nu mă puse să-mi dau jos pantalonii, dar în rest… Descoperi toate armele pe care le aveam la mine. Chiar şi Derringer-ul. Băgă crucea în buzunar. Poate aş putea să-mi tatuez una pe braţ? Probabil n-ar folosi la nimic.

M-am dus să stau lângă Zachary, iar Edward a fost percheziţionat la rândul său. M-am holbat la Zachary.

— Ştie? l-am întrebat.

— Taci din gură.

Am zâmbit.

— Nu ştie, nu-i aşa?

— Taci din gură!

Edward s-a întors şi am rămas amândoi cu mâinile deasupra capetelor, fără niciun fel de arme. Nu era o privelişte prea plăcută.

Adrenalina făcea bule precum şampania, iar pulsul meu o luase razna de-a binelea. Nu-mi era frică de arme, nu chiar. Îmi era frică de Nikolaos. Ce avea să ne facă? Să-mi facă? Dacă puteam alege, i-aş fi obligat să mă împuşte. Tot ar fi fost mai bine decât orice altceva punea Nikolaos la cale, în mintea ei mică, dar diabolică.

— Stăpână, nu mai sunt înarmaţi, zise Burchard.

— Bine. Ştii ce făceam în timp ce voi îmi ucideaţi

semenii?

N-am crezut că aştepta un răspuns, aşa că nici nu i-am dat vreunul.

— Ne ocupam de unul dintre prietenii tăi, reanimatoareo.

Am simţit un nod în stomac. Mi-a trecut prin minte o imagine a lui Catherine, dar era plecată din oraş. Dumnezeule, Ronnie. Puseseră oare mâna pe Ronnie?

Expresia feţei trebuie să mă fi trădat pentru că Nikolaos izbucni într-un râs sălbatic şi ascuţit, un chicotit excitat.

— Chiar nu pot să înghit râsul ăsta, am declarat eu.

— Tăcere, interveni Burchard.

— Oh, Anita, eşti atât de amuzantă. O să-mi placă la nebunie să te fac unul dintre slujitorii mei.

La început vocea îi era stridentă şi copilăroasă pentru a deveni treptat îndeajuns de gravă ca să-mi dea fiori pe şira spinării.

Strigă cu voce tare:

— Intră acum în cameră!

Am auzit un târşâit de paşi, apoi Phillip păşi în încăpere. Rana oribilă de la gât era adâncă, un ţesut alb cicatrizat. Aruncă o privire prin cameră de parcă n-ar fi văzut-o.

Am şoptit:

— Sfinte Dumnezeule!

Îl reînviaseră din morţi.

47

Nikolaos dansa în jurul lui. Poalele rochiei roz pastelat se învârteau în jurul ei. Funda mare, roz, din păr, sălta în timp ce ea se răsucea, cu braţele larg deschise. Picioarele zvelte erau acoperite de colanţi de balerină. Pantofii erau albi cu funde roz.

Se opri, râzând, cu răsuflarea tăiată. Obrajii aveau o culoare roşie sănătoasă, ochii îi străluceau. Cum a făcut aşa ceva?

— Pare foarte viu, nu-i aşa?

Păşea încet în jurul lui Phillip, atingându-i braţul cu mâna. Acesta se retrase, înfricoşat, urmărindu-i orice mişcare cu ochii. Şi-o amintea. Dumnezeu să ne ajute. Şi-o amintea.

— Vrei să-l pui la încercare? întrebă ea.

Speram că n-am înţeles bine. M-am străduit să-mi păstrez expresia feţei neschimbată. Trebuie să fi reuşit, pentru că Nikolaos bătu din picior, cu mâinile în şolduri.

— Ei bine, vrei să-ţi vezi iubitul la lucru?

Mi-am înghiţit cu greu bila. Poate că ar fi trebuit să vărs pe ea? Ar fi învăţat-o minte.

— Cu tine? am întrebat eu.

Se mişcă într-o parte, cu mâinile strânse la spate.

— Ar putea fi cu tine. Alegerea îţi aparţine.

Faţa ei aproape o atingea pe a mea. Ochii, atât de mari şi nevinovaţi, păreau să profaneze totul.

— Niciuna nu pare prea atrăgătoare.

— Păcat.

Se apropie din nou de Phillip. Acesta era gol, iar corpul său bronzat era încă bine făcut. Ce mai contau câteva cicatrice în plus?

— Nu ştiai că aveam să fiu aici, atunci de ce l-ai reînviat

din morţi pe Phillip? am întrebat-o eu.

Nikolaos se răsuci pe tocurile pantofilor mici.

— L-am reînviat ca să vedem cum încearcă să-l omoare pe Aubrey. Zombii ucişi pot fi atât de distractivi în timp ce încearcă să-şi omoare ucigaşii. Ne-am gândit să-i dăm o şansă în timp ce Aubrey doarme. Aubrey se poate mişca dacă e deranjat.

Aruncă o privire spre Edward.

— Dar ai aflat asta deja.

— Intenţionai să-l laşi pe Aubrey să-l ucidă din nou, am zis eu.

Nikolaos încuviinţă din cap.

— Mmm.

— Căţea!

Burchard îmi înfipse patul puştii în stomac şi am căzut în genunchi. Gâfâiam, încercând să respir. Nu prea mi-a ajutat.

Edward se uita fix la Zachary care ţinea pistolul îndreptat spre pieptul său. Nu trebuia să fii bun sau norocos de la acea distanţă. Tot ce trebuia să faci ca să ucizi pe cineva era să apeşi pe trăgaci. Buuum.

— Pot să te determin să faci ce vreau eu, declară Nikolaos.

Un nou val de adrenalină îmi străbătu corpul. Era prea mult. Am vomat într-un colţ. Din cauza nervilor şi a loviturii puternice în stomac cu patul puştii. Nervi mai avusesem şi altădată; întâlnirea cu patul puştii era o experienţă nouă.

— Ţţţ, ţţţ, făcu Nikolaos. Te înspăimânt atât de tare?

Am reuşit să mă ridic în picioare în cele din urmă.

— Da, am răspuns eu. De ce să neg?

Bătu din palme.

— Oh, grozav.

Faţa i se schimbă brusc, de parcă ar fi apăsat pe un buton. Fetiţa dispăru şi niciun vraf de rochii roz cu volănaşe nu avea s-o mai aducă înapoi. Faţa lui Nikolaos era mai slabă, venită parcă de pe alte meleaguri. Ochii îi erau două vârtejuri fără fund.

— Ascultă-mă, Anita. Simte puterea mea în venele tale.

Am rămas nemişcată, privind fix podeaua în timp ce frica mi se strecura rece sub piele. Am aşteptat ca ceva să-mi frângă sufletul. Am aşteptat ca puterea lui Nikolaos să mă facă zob. Nu s-a întâmplat nimic.

Nikolaos se încruntă. Fetiţa se întorsese.

— Te-am muşcat, reanimatoareo. Ar trebui să te târăşti dacă ţi-o cer. Ce ai făcut?

Am şoptit o rugăciune scurtă, venită din inimă, şi i-am răspuns:

— Agheasmă.

Nikolaos mârâi:

— De data asta te vom ţine aici până ce vei fi însemnată a treia oară. Vei lua locul Theresei. Poate atunci vei fi mai dornică să afli cine ucide vampiri.

Am luptat din răsputeri să nu-i arunc o privire lui Zachary. Nu pentru că nu aş fi vrut să-l dau în vileag, aş fi făcut-o cu plăcere, dar aşteptam momentul în care această dezvăluire ne-ar fi ajutat. L-ar fi putut ucide pe Zachary, dar nu am fi scăpat de Burchard sau Nikolaos. În clipa de faţă, Zachary devenise cea mai inofensivă persoană din toată încăperea.

— Nu prea cred.

— Oh, dar eu cred, reanimatoareo.

— M-ai bine aş muri.

Nikolaos îşi desfăcu larg braţele.

— Dar vreau să mori, Anita, chiar vreau să mori.

— Aici suntem de aceeaşi părere.

Nikolaos chicoti. Sunetul îmi produse o durere de dinţi. Dacă dorea cu adevărat să mă tortureze, tot ce avea de făcut era să mă închidă într-o cameră şi să râdă de mine. Ar ti fost un adevărat iad.

— Haideţi, băieţi şi fete, să mergem să ne jucăm în subterană.

Nikolaos porni înainte. Burchard ne făcu semn s-o urmăm. Aşa am făcut. El şi cu Zachary veneau ultimii, cu armele în mâini. Phillip rămase nesigur în mijlocul încăperii, privindu-ne plecând.

Nikolaos strigă în urmă:

— Zachary, fă-l să ne urmeze.

Zachary spuse:

— Haide, Phillip, urmează-mă.

Acesta se răsuci şi păşi după noi, cu ochii încă nesiguri şi nefocalizaţi cu adevărat.

— Haide, zise Burchard.

Ridică puşca pe jumătate şi am pornit şi eu. Nikolaos strigă iar în urmă:

— Nu-i aşa că-i bine să-ţi priveşti iubitul?

Nu era mult de mers până la uşa subteranei. Dacă încercau să mă înlănţuiască de zid, mă voi arunca asupra lor, obligându-i să mă omoare. Ceea ce însemna că cel mai bine era să mă reped la Zachary. Burchard s-ar putea doar să mă rănească sau să mă lase în nesimţire, iar asta ar fi fost foarte, foarte rău.

Nikolaos ne conduse pe scări în jos. Ce mai zi pentru o paradă! Phillip o urmă, dar acum privea în jur, văzând cu adevărat lucrurile. Îngheţă, holbându-se la locul unde îl ucisese Aubrey. Întinse mâna să atingă peretele. Îşi încovoie mâna, frecând degetele de palmă ca şi cum simţea ceva. Îşi duse o mână la gât şi găsi cicatricea. Scoase un urlet care se lovi de pereţi, stârnind ecouri.

— Phillip, am exclamat eu.

Burchard mă împinse înapoi cu puşca. Phillip se ghemui în colţ, cu faţa ascunsă, cu braţele în jurul genunchilor. Scotea un sunet strident, ascuţit.

Nikolaos izbucni în râs.

— Încetează, încetează.

Am păşit spre Phillip şi Burchard îmi puse puşca în piept, I-am urlat în faţă:

— Împuşcă-mă, împuşcă-mă, fir-ar să fie! Mi-ar fi mai bine decât îmi e acum.

— Destul, interveni Nikolaos.

Se apropie cu paşi mici de mine, iar eu am bătut în retragere. Continuă să se apropie, forţându-mă să mă dau înapoi până ce m-am lovit de zid.

— Anita, nu vreau să fii împuşcată, dar vreau să fii

rănită. L-ai ucis pe Winter cu micul tău cuţit. Să vedem cât de bună eşti cu adevărat.

Se îndepărtă de mine.

— Burchard, dă-i înapoi cuţitele.

Acesta nu ezită nicio clipă şi nici nu întrebă pentru ce. Se apropie pur şi simplu de mine şi mi le întinse, cu mânerul înainte. Nici eu n-am întrebat de ce. Le-am luat.

Nikolaos ajunse brusc lângă Edward. Acesta încercă să se îndepărteze.

— Zachary, dacă se mai mişcă, îl ucizi.

Zachary se apropie foarte mult, cu pistolul pregătit.

— Îngenunchează, fiinţă muritoare, spuse Nikolaos. Edward n-o ascultă. Îmi aruncă o privire. Nikolaos îi trase un picior în încheietura genunchiului, destul de tare pentru a-l face să geamă. Se lăsă să cadă într-un genunchi, iar Nikolaos îi înşfăcă mâna dreaptă şi i-o răsuci cu forţa la spate. O mână subţire i se înfipse în gât.

— Îţi sfâșii beregata dacă te mişti, fiinţă umană. Îţi simt pulsul ca un fluture care mi se zbate în mână.

Râsul ei umplu încăperea cu o senzaţie caldă de groază.

— Şi acum, Burchard, arată-i cum se mânuieşte un cuţit. Burchard se îndreptă spre peretele cel mai îndepărtat, cu uşa deasupra lui în capul scărilor. Puse puşca pe podea, îşi desfăcu teaca în care se afla sabia şi o aşeză lângă puşcă. Apoi scoase un cuţit lung cu o lamă aproape triunghiulară.

Făcu câteva mişcări rapide pentru a-şi dezmorţi muşchii în timp ce mă holbam la el.

Ştiam cum să mă folosesc de un cuţit. Îl aruncam cu precizie, mă antrenasem destul. Cei mai mulţi oameni se tem de cuţite. Dacă te arăţi dispus să tai pe cineva, oamenilor începe să le fie frică de tine. Burchard nu era cum erau cei mai mulţi dintre oameni. Se lăsă în jos, uşor ghemuit, ţinând cuţitul neglijent, dar ferm în mâna dreaptă.

— Luptă-te cu Burchard, reanimatoareo, sau el moare.

Nikolaos îl trase puternic de mână, dar Edward nu ţipă. Îi putea disloca şi umărul, dar Edward tot n-ar fi urlat de durere.

Am pus cuţitul în teaca de la încheietura dreaptă. A lupta cu un cuţit în fiecare mână poate părea avantajos, dar nu o făcusem niciodată prea bine. Mulţi oameni n-o fac. Hei, în plus nici Burchard nu avea două cuţite.

— E o luptă până la moarte? am întrebat eu.

— Anita, nu vei putea să-l ucizi pe Burchard. Nu fi prostuţă. Burchard o să te taie doar puţin. Te va face să simţi lama, nimic prea serios. Nu vreau să pierzi prea mult sânge.

Pentru o clipă în voce i se simţi o intenţie de râs, dispărută imediat. Vocea i se târî prin încăpere ca un vânt aducător de foc.

— Vreau să te văd sângerând.

Grozav.

Burchard începu să se rotească în jurul meu, dar am rămas cu spatele la perete. Se repezi brusc spre mine, cuţitul strălucind. Am rămas pe loc, parând lama şi încercând să-l lovesc la întâmplare în clipa în care se precipita spre mine. Însă cuţitul meu nu întâlni decât aerul. Burchard stătea la o distanţă la care nu-l puteam ajunge, privindu-mă fix. Avea şase sute de ani de practică, câţiva în plus sau în minus nu mai contau. Iar eu nu mă puteam compara cu el. Nici măcar pe departe.

Zâmbi. Mi-am înclinat uşor capul. Mi-a răspuns în aceeaşi manieră. Un posibil semn de respect între doi luptători. Poate asta sau poate că se juca cu mine. Oare cu care dintre cele două variante aş vota?

Cuţitul se ridică fulgerător şi îmi spintecă braţul. Am lovit într-o parte şi lama i-a atins stomacul. În loc să se retragă, se repezi la mine. Am parat iar lovitura şi m-am îndepărtat de lângă perete, împleticindu-mă. Zâmbi. Fir-ar să fie, voia să mă aducă la loc deschis. Avea braţul aproape de două ori mai lung decât al meu.

Durerea din braţ era groaznică. Pe de altă parte, o şuviţă roşie de sânge se scurgea de pe stomacul său. I-am zâmbit. O clipire fugară i se citi în ochi. Era marele războinic puţin neliniştit? Speram să fie aşa.

Am bătut în retragere. Ridicol. Eram pe punctul să

murim amândoi, încetul cu încetul.

Ce dracu'! M-am repezit la Burchard spintecând aerul cu cuţitul. L-am luat prin surprindere şi se retrase câţiva paşi. L-am imitat lăsându-mă uşor în jos, am început să ne mişcăm în cerc, supraveghindu-ne reciproc orice mişcare.

Şi atunci am lansat bomba:

— Ştiu cine este ucigaşul!

Burchard îşi ridică privirea.

Nikolaos întrebă:

— Ce-ai spus?

— Ştiu cine îi ucide pe vampiri.

Burchard îmi evită brusc braţul şi cuţitul său îmi sfâșie cămaşa. Nu m-a durut. Se juca doar cu mine.

— Cine? întrebă Nikolaos. Spune-mi sau ucid fiinţa asta umană.

— Sigur, am răspuns eu.

Zachary urlă:

— Nu!

Se răsuci să tragă în mine. Glonţul îmi şuieră pe deasupra capului. Burchard şi cu mine ne-am aruncat la podea.

Edward urlă. M-am ridicat pe jumătate pentru a alerga spre el. Braţul îi era îndoit sub un unghi imposibil, dar era în viaţă.

Pistolul lui Zachary mai bubui încă de două ori înainte ca Nikolaos să i-l smulgă din mână, aruncându-l pe podea. Îl înşfăcă pe Zachary şi îl trase lângă ea, îndoindu-l pe spate din mijloc şi legănându-l. Capul lui Nikolaos se repezi înainte. Zachary urlă strident.

Burchard era în genunchi, urmărind spectacolul. I-am înfipt cuţitul în spate până în plăsele. Înţepeni brusc, încercând cu o mână să rupă lama. N-am aşteptat să văd dacă putea s-o facă. Am tras din teacă celălalt cuţit şi i l-am înfipt într-o parte a gâtului. Sângele ţâşni în jos pe mână când am scos cuţitul. L-am înjunghiat din nou şi se prăbuşi încet, înainte, cu faţa la podea.

Nikolaos îl lăsă pe Zachary să cadă pe podea şi se răsuci, cu faţa plină de sânge, cu partea din faţă a rochiei

roz devenite acum roşie. Colanţii albi erau împroşcaţi cu sânge. Beregata lui Zachary era sfâşiată; zăcea pe jos gâfâind, încă mişcând.

Nikolaos se holbă la cadavrul lui Burchard, apoi scoase un urlet, un sunet tânguitor şi sălbatic, ca al unei banshee[18], care se lovi de pereţi, stârnind ecouri în întreaga încăpere. Se repezi la mine, cu braţele larg deschise. Am aruncat cuţitul, dar îl dădu într-o parte cu o mişcare a mâinii. Apoi mă lovi, forţa corpului ei trântindu-mă la podea. Nikolaos ateriză deasupra mea. Continua să urle. Îmi forţă capul într-o parte. Nu-şi mai folosea puterea minţii, doar forţa brută.

Am strigat:

— Nuu!

Se auzi o detunătură şi Nikolaos tresări convulsiv, o dată, de două ori. Se ridică de pe mine şi am simţit vântul. Îşi făcea loc în încăpere, încet-încet, ca la începutul unei furtuni.

Edward era rezemat de perete, ţinând în mână pistolul scăpat de Zachary.

Nikolaos se repezi spre el, iar Edward goli încărcătorul în corpul fragil. Ea nu ezită nicio secundă.

M-am ridicat şi am urmărit-o cum păşea cu paşi mici spre Edward. Acesta îi aruncă pistolul descărcat în faţă. Brusc, Nikolaos ajunse lângă el, trântindu-l din nou pe jos.

Sabia zăcea pe pardoseală, aproape cât mine de lungă. Am tras-o din teacă. Era grea, incomodă, şi abia o puteam ţine în mână. Am ridicat-o deasupra capului, sprijinind jumătate de lamă pe umăr şi m-am repezit spre Nikolaos.

Aceasta vorbea din nou cu acea voce melodioasă, stridentă:

— Vei fi al meu, fiinţă umană! Al meu!

---

[18] În mitologia irlandeză, *banshee* este o zână (cu părul lung, fluturând în vânt, cu ochii roşii, uneori cu o singură nară) care prevesteşte prin tânguiri o moarte iminentă, într-o anume familie. În mitologia scoţiană, această zână, numită *Little Washer of Sorrow,* este reprezentată printr-o femeie aflată pe malul unei ape curgătoare, spălând hainele persoanei care va părăsi în curând lumea muritorilor. (n. tr.).

Edward urlă. Nu puteam vedea de ce. Am ridicat sabia şi greutatea ei o împinse în jos şi de-a curmezişul, aşa cum trebuia să facă. Pătrunse în gâtul lui Nikolaos cu un zgomot puternic. Sabia se frecă de os şi am tras-o înapoi. Vârful căzu pe podea, zgâriind-o.

Nikolaos se răsuci spre mine şi încercă să se ridice. Am ridicat sabia şi, pendulând din tot corpul, am lovit cu putere. Un zgomot de oase sfărâmate şi m-am prăbuşit pe podea, în timp ce Nikolaos cădea în genunchi. Capul încă i se mai ţinea în bucăţi de carne şi piele. Clipi şi încercă să se ridice în picioare.

Am urlat şi am împins lama în sus cu toată puterea pe care o mai aveam. Sabia îi pătrunse între sâni şi greutatea ei mă proiectă înainte, ţintuind-o pe Nikolaos de perete. Sângele ţâşni în toate părţile. Nikolaos alunecă uşor în jos, vârful sabiei zgâriind peretele.

Am căzut în genunchi alături de cadavru. Da, cadavru. Nikolaos era moartă!

L-am privit pe Edward. Avea sânge pe gât.

— M-a muşcat, zise el.

Gâfâiam, nu puteam respira, dar era minunat. Eram în viaţă, iar Nikolaos nu mai era. Chiar nu mai era.

— Nu-ţi face probleme, Edward, te ajut. Mai am destulă agheasmă. Am zâmbit.

Se holbă la mine un minut, apoi izbucni în râs şi am râs şi eu. Încă râdeam când şobolanii-vârcolaci au pătruns prin tunel. Rafael, şobolanul-rege se holbă cu ochii negri ca nişte nasturi, la măcelul din încăpere.

— E moartă.

— Ding-dong, vrăjitoarea este moartă, am zis eu.

Edward continuă, cântând pe jumătate.

— Vrăjitoarea cea bătrână şi rea.

Am izbucnit din nou în râs, iar Lillian, doctoriţa, acoperită complet cu blană, a început să ne îngrijească, primul fiind Edward.

Zachary zăcea încă la pământ. Rana de la gât începea deja să se închidă. Avea să trăiască, dacă acesta putea fi considerat cuvântul potrivit.

Mi-am ridicat cuţitul de jos şi m-am îndreptat clătinându-mă spre el. Şobolanii-vârcolaci mă priveau. Nimeni n-a intervenit. M-am lăsat în genunchi lângă el şi i-am sfâșiat mâneca cămăşii, dezgolind amuleta. Nu putea încă vorbi, dar ochii i se măriră.

— Îţi aduci aminte când am încercat să o ating cu propriul meu sânge? M-ai oprit. Păreai înspăimântat şi n-am înţeles de ce.

M-am aşezat lângă el şi l-am urmărit în timp ce rănile i se vindecau.

— Fiecare amuletă are nevoie de un anume lucru; asta are nevoie de sânge de vampir; dar există un lucru pe care nu trebuie să-l faci niciodată, sau amuleta îşi pierde puterea. Puuf!

Mi-am ridicat braţul din care picura încă sânge.

— Sânge uman, Zachary; e atât de rău?

Reuşi să scoată un sunet care părea să fie:

— Nu!

Sângele mi se scurgea pe cot şi curgea, gros, pe braţ în jos. Zachary îşi clătină capul ca şi cum ar fi spus „nu, nu“. Sângele continua să curgă şi i se prelinse pe braţ, fără a ajunge însă la amuletă.

Tot corpul i se relaxă.

— Zachary, astăzi nu am deloc răbdare. Am lăsat sângele să curgă spre amuletă.

Ochii îi străluciră cu putere, scoţând în evidenţă albul. O serie de sunete înăbuşite îi ieşiră din gât. Mâinile zgâriau podeaua. Pieptul îi sălta convulsiv de parcă nu putea respira. Corpul i se cutremură prelung, respiră o dată adânc şi rămase nemişcat.

I-am luat pulsul; nimic. Am tăiat amuleta cu cuţitul, am făcut-o ghem în mână şi am vârât-o în buzunar. O adevărată expresie a răului.

Lillian a venit să-mi panseze braţul.

— E doar ceva provizoriu. Trebuie puse copci.

Am dat din cap şi m-am ridicat în picioare.

Edward strigă:

— Unde pleci?

— Să recuperez restul de arme. Să-l găsesc pe Jean-Claude.

Ultima propoziţie n-am mai rostit-o cu voce tare. Nu credeam că Edward avea să înţeleagă.

Doi dintre şobolanii-vârcolaci m-au însoţit. Nicio problemă. Puteau veni atâta timp cât nu se amestecau în treburile mele. Phillip zăcea încă ghemuit într-un colţ. L-am lăsat acolo.

Am recuperat armele. Mi-am trecut mitraliera pe umăr şi am păstrat puşca în mână. Gata încărcată pentru un urs. Omorâsem un vampir de o mie de ani. Nuu, nu eu. Cu siguranţă, nu.

Împreună cu şobolanii-vârcolaci am găsit camera de pedeapsă. În ea se aflau şase sicrie. Fiecare avea o cruce sfinţită pe capacul înfăşurat în lanţuri de argint, pentru a nu putea fi deschis pe dinăuntru. În al treilea sicriu se afla Willie, dormind atât de profund, încât părea că nu se va mai trezi niciodată. L-am lăsat aşa cum era, urmând să se trezească o dată cu venirea nopţii pentru a-şi vedea de treburile sale. Willie nu era o persoană rea. Iar ca vampir era excelent.

Toate celelalte sicrie erau goale, doar ultimul era încă nedeschis. Am desfăcut lanţul şi am aşezat crucea pe jos. Jean-Claude se holba la mine. Ochii îi erau ca un foc la miezul nopţii, zâmbetul îi era plăcut. Am avut o imagine fugară a primului vis şi al sicriului plin de sânge, a lui Jean-Claude întinzându-se după mine. Am făcut un pas înapoi, iar el se ridică din sicriu.

Şobolanii-vârcolaci s-au retras, sâsâind.

— E în regulă, am zis eu, e de partea noastră, într-un anume fel.

Jean-Claude păşi afară din sicriu de parcă tocmai ar fi tras un pui de somn. Îmi zâmbi şi îmi întinse mâna.

— Ştiam că ai să reuşeşti, ma petite.

— Ticălos arogant.

L-am izbit cu patul puştii în stomac. Se îndoi. L-am lovit în falcă. Se clătină şi făcu un pas înapoi.

— Ieşi din mintea mea!

Îşi frecă faţa, iar mâna i se umplu de sânge.

— Anita, muşcăturile cu care te-am însemnat sunt permanente. Nu le pot lua înapoi.

Am strâns puşca până când au început să mă doară mâinile. Sângele începu să-mi curgă iar din rană, pe braţ în jos. M-am gândit la el. Pentru o clipă, m-am gândit să-i zbor creierii. N-am făcut-o. Probabil că mai târziu voi regreta această decizie.

— Poţi cel puţin să nu-mi mai apari în vis? l-am întrebat.

— Asta pot. Îmi pare rău, ma petite.

— Încetează să-mi mai spui aşa.

Ridică din umeri. Părul său negru avea luciri aproape roşii în lumina torţelor. Îţi tăia respiraţia.

— Jean-Claude, încetează să te mai joci cu mintea mea.

— Ce vrei să spui?

— Ştiu că frumuseţea din cealaltă lume este un truc. Încetează.

— Dar nu fac nimic, zise el.

— Şi asta ce ar vrea să însemne?

— Anita, când vei avea răspunsul, vino la mine şi vom sta de vorbă.

Eram prea obosită pentru ghicitori.

— Cine te crezi să te foloseşti de oameni în felul ăsta?

— Sunt noul stăpân al oraşului, declară el.

Brusc se afla lângă mine, atingându-mi obrazul cu degetele.

— Şi tu m-ai pus pe tron.

M-am îndepărtat cu o mişcare bruscă.

— Jean-Claude, stai departe de mine pentru o vreme, sau jur că…

— Mă vei ucide? întrebă el.

Zâmbea, râzând de mine.

Nu l-am împuşcat. Şi unii spun că nu am simţul umorului.

Am găsit o cameră cu o pardoseală murdară şi câteva morminte puţin adânci. Phillip mă lăsă să-l conduc în cameră. Doar atunci când ne-am oprit, holbându-ne în jos

la pământul proaspăt săpat, se răsuci spre mine.

— Anita?

— Şşt!

— Anita, ce se întâmplă?

Începea să-şi reamintească. Peste câteva ore va fi mai plin de viaţă, până la un anumit punct. Pentru o zi sau două va fi aproape ca adevăratul Phillip.

— Anita?

Vocea îi era stridentă şi nesigură. Un băieţel înspăimântat de întuneric. Mă apucă de braţ cu o mână ce părea chiar reală. Ochii aveau acelaşi căprui perfect.

— Ce se întâmplă?

M-am ridicat pe vârful picioarelor şi l-am sărutat pe obraz. Avea pielea caldă.

— Phillip, trebuie să te odihneşti. Eşti obosit.

Dădu din cap.

— Obosit, repetă el.

L-am condus spre pământul moale. Se întinse pe el, apoi se ridică brusc în picioare, cu ochii sălbatici, înşfăcându-mă de mână.

— Aubrey! El…

— Aubrey este mort. Nu-ţi mai poate face niciun rău.

— Mort?

Se holbă la propriul său corp de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Aubrey m-a ucis.

Am aprobat din cap.

— Da, Phillip.

— Mi-e frică.

L-am ţinut în braţe, frecându-l pe spate cu mişcări circulare inutile. Mă ţinea în braţe de parcă nu voia să-mi mai dea drumul niciodată.

— Anita!

— Şşt, şşt. E în regulă. Totul e în regulă.

— Ai de gând să mă bagi înapoi în mormânt, nu-i aşa?

Se dădu înapoi pentru a-mi vedea faţa.

— Da, am zis eu.

— Nu vreau să mor.

— Eşti deja mort.

Îşi privi fix mâinile, îndoindu-le şi dezdoindu-le.

— Mort? şopti el. Mort?

Se întinse pe pământul proaspăt săpat.

— Fă ceea ce trebuie, zise el.

Aşa am făcut.

În cele din urmă ochii i s-au închis şi faţa i se relaxă, moartă. Se afundă în mormânt şi dispăru.

Am căzut în genunchi lângă mormântul lui Phillip şi am plâns.

48

Edward avea un umăr dislocat, două fracturi la braţ şi o muşcătură de vampir. Eu aveam paisprezece copci. Ne-am făcut bine amândoi. Corpul lui Phillip a fost mutat într-un cimitir local. De fiecare dată când am de lucru în acel cimitir, trec pe la el să-l salut. Chiar dacă ştiu că Phillip este mort şi nu-i mai pasă. Mormintele sunt pentru cei vii, nu pentru morţi. Ne oferă ceva asupra căruia să ne concentrăm, în loc să ne gândim la faptul că cei dragi putrezesc sub pământ. Celor morţi nu le pasă de flori frumoase sau statui sculptate în marmură.

Jean-Claude mi-a trimis o duzină de trandafiri albi, cu tulpini lungi. Pe cartea de vizită scria: „Când vei avea cu adevărat răspunsul la întrebare, vino să dansezi cu mine“.

Am scris „Nu“ pe verso şi am vârât-o pe sub uşa clubului *Plăceri interzise* în timpul zilei. Fusesem atrasă de Jean-Claude. Poate încă mai eram. Şi ce dacă? Credea că asta a schimbat lucrurile. Nu le-a schimbat. Tot ce trebuia să fac era să vizitez mormântul lui Phillip pentru a şti acest lucru. Oh, la dracu’, nici măcar nu trebuie să mă duc atât de departe. Ştiu cine şi ce sunt. Sunt Călăul şi nu merg la întâlniri cu vampiri. Îi ucid!